

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN

KALANDOK A
VILÁGEGYETEMBEN

(Péterfai János István művei – 6. kötet)

RSFK Könyvtár 6.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

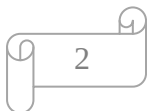
Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2023-ban

A sorozatban megjelent:

1. Péterfai János István: Holdbéli Türkiz Tengerek
2. Péterfai János István: Mítikus és mesés hősök
3. Péterfai János István: Mesék Birodalma
4. Péterfai János István: Menny és Ég fiai
5. Péterfai János István: Kalandok a Naprendszerben

© Péterfai János István

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ

A jelenleg leginkább elfogadott fizikai elmélet szerint - amit Albert Einstein több mint száz évvel ezelőtti gondolatmeneteinek köszönhetünk - semmi nem haladhat gyorsabban, mint a fény.

Ami sok dolgot jelent. Az egyik legfontosabb, hogy az emberi faj lakhelyét a jövőbeni fejlődési időtartamának legnagyobb részére a Naprendszerre, legjobb esetben a legközelebbi csillagrendszerekre korlátozza be. Hiszen milyen lehetőség van akkor, ha a hatalmas anyagi erőfeszítések árán is csak annyi érhető el, hogy az emberi faj sok-sok éves, évtizedes utazás után teheti lábát a legközelebbi csillagrendszerek bolygóira?

De a tudomány változik, korábban megdönthetetlen fizikai elvek hirtelen elavulttá válnak, hogy átadják a helyüket újaknak, amelyek jobban szinkronban vannak a tapasztalati kísérletekkel.

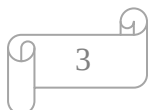
Most az átmeneti időszakban vagyunk. Az uralkodó elmélet még szilárdan ül a trónján, a trónkövetelők meg még gyengék ahhoz, hogy a trónfosztás megtörténhessen.

A képzeletet viszont nem köti semmi sem gúzsba. A fizikai elvektől függetlenül az emberi agy számára az elképzelt jövőben a tér legyőzésének semmi nem szab akadályt.

Az űrhajók a fénysebességet semmibe véve száguldoznak csillagról csillagra, galaxisokról galaxisokba és így semmi sem állja útját, hogy az egyes, egymástól hatalmas távolságokra élő intelligens életformák kapcsolatba léphessenek egymással.

Péterfai János ebben a kötetben található novellái, kisregényei is túllépnek a tér korlátain és elmesélik az emberiség és más fajok sokszor viharos, olykor-olykor megható, vagy humoros találkozásainak történetét.

GyÁ

Tartalom

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ.....	3
A RURITOK CSALÓDÁSA.....	5
A JÉGFÖLD ANGYALA	11
AKIK NEM LÁTTÁK A NAPOT.....	14
ARÉL TÁMADÁSA	88
AIENA - AZ ANDROMÉDA LÁNYA	112
FÉNYCSAPDA.....	188
HADÉSZ ÚRHAJÓJA	223
SOSE VÉGY EL CSILLAGLÁNYT!	249
KINEK AZ OLAJ, KINEK A VÍZ	254
TÉVEDNI KOFERI DOLOG	262
ÚRHAJÓSOK ÉS BANDITÁK.....	267

A RURITOK CSALÓDÁSA

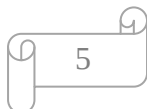
A Vörös Nap bolygórendszere majdnem húszezer fényév távolságra helyezkedett el a Naprendszerből. Központi vöröstörpe csillaga körül különös, apró bolygók keringtek. Keletkezési ősállapota olyan gravitációs viszonyokat teremtett a rendszer belső fejlődése számára, amely kizárta a nagy tömegű bolygók létrejöttét. A Vörös Nap körül ezért három kiemelt jelentőségű övezetben kisbolygók szárai alakultak ki, köztük az a planéta, amely a felszínén született élőlények jóvoltából a Rura elnevezést kapta.

Rura lakóinak, a ruritoknak az evolúciója a legutóbbi időkben szédületes tempót vett fel. A rura nevezetű törzs először leverte és egyesítette a közeli és rokon rurit törzseket, majd viharos gyorsasággal a bolygó mintegy hatvan, önálló törzsszövetségét is bekebelezte kialakuló birodalmába. Már csak néhány hegyi törzs állt ellent.

Amikor egész Rura egyetlen uralkodó alatt egyesült, elérkezett az idő a többi kisbolygó meghódítására. A ruritok számára természetesen normális nagyságú bolygóknak számító égitestek leigázása megfelelő ütemben haladt, egészen addig, amíg a Vörös Nap rendszerében meg nem jelent az Ezüstös Rendellenes Bolygó. Nem hasonlított a Vörös Nap bolygóira, ami nagy izgalmat keltett a birodalom városaiban.

A kellemetlen eseményről jelentést kellett adni az uralkodónak. Rura főminiszterének volt a feladata a kellemetlen hír átadása. Illedelmes kopogtatása megütötte az uralkodó fülét.

- Bújj be! - kiáltotta a kopogtatónak. - Mit akarsz mondani, halljam!
- Uram és királyom! A bolygók leigázása megfelelő ütemben halad. Sajnálatos módon azonban egy idegen bolygó érkezett a Vörös Nap rendszerébe. Megjelenése időszakosan problémát okozhat számunkra. Az eseményeket megfigyelőink pontosan rögzítik, ezért a palota képernyőjén kitűnően nyomon követheted, mi történik odakinn az űrben.
- Lássuk hát azt a képernyőt! - mondta Egyesült Rura birodalmának királya.

A koromfekete háttérben ezüstös színű, hosszúkás alakú bolygót fogott be a Távcső. Nagyobbik átmérője ötször akkora lehetett, mint a közel gömb alakú Ruráé. Az idegen Ezüstös Rendellenes Bolygó tényleg rendellenes pályán mozgott a Vörös Nap rendszerében. Ugyanis nem az ekliptika síkján keringett, mint a többi normális bolygó, hanem az ekliptika síkjára éppen merőlegesen közeledett. Felszínéről olykor vörösarany és narancssárga lángok törtek elő. Rura tudósai szerint a lángokat a vulkanizmus biztos jeleiként lehet értelmezni. A rendellenes pálya miatt nevezték el Rendellenesnek, a felszín csillogó volta miatt pedig Ezüstösnek az idegen bolygót. A csillogó fehérés színt a felszínre fagyott víz és hó okozhatja - vélték a tudósok.

A főminiszter igyekezett nyugodt és közömbös hangon tájékoztatni az uralkodót.

- Fenség! Képzeld, a csillagászaink azt állítják, hogy a váratlanul feltűnt idegen bolygó csupán átmeneti vendég a Vörös Nap rendszerében. Átszeli a bolygórendszerünk egyenlítői térségét és megy tovább egyenesen, kijelölt útján. Ahogy jött, úgy el is megy, hamarosan híre sem marad.
- Annál jobb - mosolyodott el gúnyosan Egyesült Rura hatalmas királya. - Pedig mi vendégmarasztaló nép vagyunk. Fontos ok, hogy maradásra bírjuk vendégünket. Eggyel több planéta fog birodalmunkhoz tartozni.
- Nem értem pontosan, mire gondolsz, fenség?
- Elfogjuk a bolygót és birodalmunkhoz csatoljuk. Add ki a parancsot!

A főminiszter elloholt, majd hamarosan visszatért.

- Fenséges úr! Amint látod, dicsőséges űrflottánk harminc hajója, íme, itt közeledik az idegen égitesthez.
- Hol?

A főminiszter elegáns mutatópálcájával a hatalmas képernyőn megmutatta a hajók helyzetét.

A király erősen meresztette a szemét, amíg végre megtalálta űrflottája egységeit. Olyan parányiak voltak a bolygóhoz képest, hogy alig lehetett észlelni csillogásukat. Éppen ezért megjegyezte:

- Flottám hajói rendkívül kicsinyek. Eljött az ideje a nagyobb hajók építésének - közölte indultatos hangon.
- Kicsinyek a hajóink Fenség, de képesek leigázni a veszélyes idegen bolygót - mondta a főminiszter, arcán hatalmas lelkesedéssel. Aztán eszébe jutott még valami. - Vezérhajónk azt jelentette az előbb, hogy az ezüstös égitest felől rádióadást fogott. Úgy tűnik, az égitestet értelmes lények lakhatják. Tudósaink máris megkezdték az idegenek nyelvének megfejtését.
- Ez aztán a jó hír! Legalább növelhetjük birodalmunk kiterjedését, meg a csatlakoztatott népek számát - örült meg a király. Átgondolta az új hír által keletkezett új helyzet jelentőségét. Végül kijelentette:
- Beszélni akarok azokkal ott az Ezüstös Bolygón. Ha ellenállnak, akkor megismerik fegyvereink elsöprő erejét. Leigázzuk őket. Ha önként megadják magukat, esetleg kíméletesebb bánásmódban részesülhetnek.
- Fenség, amint magad is láthatod, leszállnak az űrhajók. Harcosaink a felszínre lépnek. Hallgasd csak, jelent a parancsnok.

A képernyőn megjelenő képeket közvetlenül a katonák küldték. Követni lehetett a kis alakok mozgását az Ezüstös Rendellenes Bolygó gyanúsan sima felszínén. A képek és hangok minősége nem volt teljesen tiszta, bizonyára távolság miatt. Fütttyögések, zúgások és sípolások zavarták a beszédet, de azért érthető volt az üzenet.

- Itt az inváziós flotta parancsnoka beszél. Jelentem Fenségednek, rurit csapatok foglalták el a Rendellenes Bolygót. A felszín nem jég és hó, hanem vas-kró-m-titán ötvözet. Nem nagyon hasonlít Rura szilikátos közeteihez. Egyébként nagyon sima a felszín, ami nagyon meghökkentő. Nincs rajta hegy, nincs rajta völgy, nincs itt semmilyen kiemelkedés vagy süllyedés. Nincsenek vizek és nincs légkör. - Egy kis szünetet tartott.

- Fenség! Felderítőink hősi elszántsággal kiderítették, a bolygó vulkánjai valójában óriási méretű hajtóművek. Királyom! Ruritok! Alapos gyanú merült, bármilyen hihetetlen is számunkra, de valószínűleg ez az igazság, az egész Ezüstös Rendellenes Bolygó valójában egy elképzelhetetlenül hatalmas idegen űrhajó. Gyanúnk igazolására tűzserzeink megkísérlik berobbantani az idegen óriáshajó burkolatát.
- Főminiszter! - ugrott fel a király ülőhelyéről. Arca fenyegetően fordult a birodalom második polgára felé. - Miért nem tudok én erről? Úgy érti a flottaparancsnok, az idegen bolygó valójában űrhajó. A mi bolygónknál ötször nagyobb idegen bolygó egy ismeretlen űrhajó? Így kell érteni a jelentést? - Egy kicsit még töprengett. - De ez lehetetlen!
- Azt hiszem..., nekem úgy tűnik..., talán mégis..., hogyan másképpen kellene értenünk? - hebegett elcsukló hangon a főminiszter.
- Te vagy a kormány feje - üvöltött fel váratlanul a király. - Azonnal állítsd le az idegenek felrobbantásának tervét! Mi lenne, ha ellenségünkkel válna egy ilyen hatalmas űrhajókat építő nép? El kell kerülni minden áron a konfliktust! Minden áron!
- Elkéstünk...-motyogta a főminiszter a képernyőre mutatva.

Az Ezüstös Rendellenes Bolygóról adott közelképen jókora robbanást láthattak. Piros tűzvirágok repültek szanaszét a felszínről.

- Fenség - szólalt meg újra remegő hangon a főminiszter. - Kegyeskedj tudomásul venni egy furcsaságot. Amint láthatod, feltűnő módon javul a képminőség.
- Na és... - értetlenkedett a király.
- Uralkodóm, azért javul a képminőség, mert az Ezüstös Rendellenes Bolygó közeledik felénk. Megváltoztatta pályáját. Hamarosan összeütközünk vele, ha nem tér ki - tette hozzá a főminiszter.

- Valóban, a hatalmas idegen égitest egyre közelebb került Rura bolygójához. Úgy nézett ki, mintha kifejezetten Rura felé haladna.
- Ez megtámad minket! - rikoltotta a király.

Amikor az idegen bolygó Rura mellé ért, közepe táján hatalmas nyílások tárultak fel. A rurit űrflottát egyszerűen elnyelte az egyik nyílás. Gigantikus gépkarok nyúltak ki és beemelték az Ezüstös Rendellenes Bolygó gyomrába, szinte elképzelhetetlen, de mégis ez történt, az egész Rura bolygót.

- Végünk! Végünk! - kiáltozta a király siránkozva. - Oda a birodalmam.

Talán utolsó mentőövként, futva közeledett az információs tábornok. Berontott a király dolgozószobájába, mellőzte a formaságokat és egy fontosnak látszó papírlapot lobogtatott a kezében.

- Királyom! - kiáltotta, félre lökve a nagy ajtót. - Megfejtettük az idegenek adását!
- Hadd lássam - mormogta keserűen a király. - Ez az utolsó szalmaszálunk.

Ahogy olvasta az üzenetet, úgy lett egyre sápadtabb. Szemei, mint két érett szilva, kitágultak, és ki akartak ugrani üregükből. Keze megremegett. Mert a papírlapon az alábbi üzenet állt.

„Helló szivi! Ráérsz ma este? Meghívlak egy buliba. Szegény Sandró gori. Megitta a kapitány egyik üveg piáját, és most kikészült. Liz meg, tudod, az a helyes csimpánzlány, felrobbant a kávéfőzővel. Van itt muri...”

Öfensége információs tábornokára bámult. Arcán enyhe kétkedés jegyei tükröződtek a tábornok épelméjűségét illetően, de mégis tovább olvasott.

„Főnök! Találtunk egy szilikátos aszteroidát. A belsejében van egy kis vas és nikkelt. Mit szólsz hozzá? Lekaszáljuk? Persze. Talán túl sok a prémiumod, Toni? Csak szólj, levonunk belőle egy keveset. Dehogy, főnök! Kell a zsozsó. Most is kellene egy kevés. Akkor dolgozz többet. Főnök! Főnök! Meteor becsapódás a C-6-os szektorban. Beszakadt a külső páncél! Na és, ha beszakadt! Foltozd be. Minek vagy ott, talán üdülni küldtelek oda?”

Rura királya felmérte a helyzetet. Rövid gondolkodás után egy hevenyészett üzenetet vetett papírra és gyorsan információs tábornoka kezébe nyomta.

- Mozgás, tábornok! Talán még nem késő! Adják le az üzenetet. Siessen, mert az életünk múlik rajta. Ha lesz válasz, hozza azonnal hozzám.

A tábornok elszárgult az írással.

A király idegesen járkált szobájában. Vadul gondolkodott. Kiutat keresett. Végünk. Világhódító terveinkről lemondhatunk. Ki gondolta volna? Egy ekkora űrhajó! Csak ezt ússzuk meg valahogy! Befejezzük a hódításokat, új utakat keresünk - motyogta maga elé.

Információs tábornoka egészen rövid idő alatt visszatért küldetéséből. Bizakodó vigyorgás ült ki arcára.

- Adja ide - kapta ki a papírlapot tábornoka kezéből. Mohón olvasni kezdte. Rura sorsa az idegenek válaszára függött.

„Főnök! Főnök! Valami balhé történt. Valaki azt ordibálja rádió, hogy engedjük ki az űrhajó raktárából. Azt állítja, hogy az éppen most begyűjtött aszteroidának ők az értelmes lakói. Ők a ruritok. Olyan kicsik, hogy alig látjuk őket. Ennek a Vörös Nap bolygórendszerének az urai. Azt mondják, engedjük ki őket. Főnök! Nehogy veszteségeket okozzunk egy apró fajnak, akiket észre sem vettünk, annyira picikék! Főnök, mit csináljunk? Begyűjtöttünk egy értelmes fajt, ruritok a nevük. Remélem, nem vonsz le a prémiumomból?”

A JÉGFÖLD ANGYALA

Egyedül ültem a szobában és magam elé meredtem. Kész, vége, az utolsó ember vagyok a Földön. Az egész borzalom a felmelegedéssel kezdődött. Növekedett az ipari termelés, növekedett a széndioxid-kibocsátás, növekedett a légkör átlaghőmérséklete. A jégmezők, gleccserek elolvadtak, a szárazföldek jelentős része víz alá került. Kevesebb lett a szárazföld, a vizek több napfényt tükröztek vissza az űr felé, ezért a melegedés után lehűlés következett. De olyan lehűlés, amely jégkort okozott, csakhogy a jég nem állt meg a sarki területek határánál, sem a hidegen mérsékelt területek déli peremén. Haladt tovább az eljegesedés, a két pólusról kiindulva, egészen az egyenlítőig. Ki gondolta volna előre a rettenetes katasztrófa eljövetelét? Talán csak kevesen, de rájuk senki sem hallgatott.

Csak ülök a szobában és vegetálok. Az óceánokat vastag jégpáncél fedi, a szárazulatokat szintén. Úgy hírllett, a Szahara négy kilométer vastag jég foglya. A Kongó-medencét és az Amazonász-medencét szintén jég borítja, mint a Föld többi részét. Jeges viharok száguldanak az egykori trópusi területek fölött, hatalmas hóviharok tombolnak mindenütt. A tornádókat jégtölcsérek váltották fel, amelyek a viharosan örvénylő légrétegekből nyúlnak le a jeges felszínre és jéghegyeket szakítanak ki a jégmezőkből és pörgetnek a magasba, hogy aztán máshol kiokádják magukból. Rémséges jégvilág lepte el az egykor csodálatos földségeket.

Élelmem van elég. A városban, amelyet egykor Debrecennek neveztek, számtalan élelmiszerral tele bolt és raktár van, amelyekhez jégbevált alagutak vezetnek. A várost vastag jégtakaró fedi, ami szigetel is valamelyest a kinti dühöngő hideg ellen. Az a nagy város, Részen, amit még a Biblia is megemlíti, ez a Deb-Récen a régi utóda, most a jég foglya, benne velem, az utolsó földlakóval.

Merengésemből váratlan kopogtatás vert föl. Az ijedség a talpamból indult felfelé megbénítani a testem. Mi ez? Erősen ijegyeltem.

A kopogtatás megismétlődött. De nem az ajtón kopogtattak. Sem az ablakon, sem a fűtési rendszer csővezetékén.

Hanem a szellőztető rendszerből jöttek a hangok, ott kopogtatott valaki, aki, a hangokból ítélve, gyorsan közeledett. Nemsokára ki is ugrott a szellőztető rendszer valamelyik nyílásából, de én nem láttam, melyikből. De ez nem is érdekes, mert hamarosan ott állt előttem, lenge ruhában. Egy gyönyörű hölgy, aki lassan materializálódott a nem látható tartományokból a látható tartományokba.

- Tudod, ki vagyok? - kérdezte kíváncsian.

Néztem az arcát, az alakját. Valami felderengett emlékeim ködös régmúltjából. Egyszer már láttam őt, nagyon régen, ő az őrzőangyalom.

- Az őrzőangyalom vagy - rebegtem megrendülten.

- Na, és tetszem neked? - kérdezte kihívóan.

- De még mennyire! Mindig meg szerettem volna megmondani, csak nem találtam lehetőséget.

- Azért jöttem, mert te vagy az utolsó ember a Földön. Az én népem úgy határozott, hogy nem hagyjuk teljesen kiveszni az emberiséget, az utolsó embert megmentjük. Mivel tényleg én vagyok a te őrződ, ezért én kaptam a feladatot, mentselek ki ebből a jégvilágból és te is légy angyallá. Persze, ha akarsz, csak akkor.

- Igen, akarom - mondtam szilárdan. - Csak arra kérlek, engedd meg feljegyeznem ezt az eseményt, ebbe a naplóba. Tudom, az utolsó ember vagyok, de talán pár millió év múlva jöhetnek erre űrvándorok, értelmes lények, akik elolvassák a feljegyzést és megtudják, mi történt az utolsó emberrel.

- Jól van, csak írd be a naplódba mondanivalódat, de siess. Mennünk kell.

Amikor befejeztem az írást, felnéztem a gyönyörű nőre.

- Most állj fel és csókolj meg - parancsolta.

- Szabad?

- Most mondtam, te lüke!

Megcsókoltam. A testemet elvesztettem, a lelkemet elvesztettem, megszűntem ember lenni. Összeölekezve lebegni kezdtünk. A szellőzőrendszer kitágult körülöttünk, amint benne suhantunk. Hamarosan a szabad légtérben repültünk, majd a végtelen űrben. Testem vibrált, hullámozott, mint elektromágneses rezgés.

Őrzőm nevetett, kacagásából ezüstös pelyhecskék keletkeztek, amelyek gyémántos szikrázással mutatták utunkat a csillagok között.

- Hova megyünk? - kérdeztem aggódva.
- Hová, hová kedvesem, hová? Hát haza - nevetett őrzőm.

Hamarosan, egy galaxis-tengelyfordultával, meg is érkeztünk. Nagy várost láttam, milliónyi őrangyallal, nőekkel, férfiakkal és rengeteg gyerekkel. Egy pompázatos, vibráló falú ház előtt megálltunk. Rengetegen ácsorogtak előtte, akik mind őrzőm rokonai, barátai, ismerősei voltak. Amikor megláttak bennünket, óriási ovációba kezdtek.

Őrzőm, a tüneményes szépségű nő, kinyitotta a ház ajtaját.

- Gyere, itt fogunk lakni - és behúzott az előszobába. Én, az utolsó ember, beléptem a házba, ahol minden fényben ragyogott. Amikor a szemem megszokta az erős fényt, egy nagy ablakot láttam, amelyben egy távoli bolygót vettem észre. De hiszen ez a jégmentes Föld!
- Itt van a Föld az ablakban - mondtam őrzőmnek.
- Igen, itt van. Megszületendő gyerekeink lakhelye.

Ezen egy kicsit megdöbbsenem és elgondolkodtam. Vajon miféle hatalmas erők működnek a Föld megmentésén?

- Még nem mondtad meg a nevedet.
- Tilla vagyok.
- Én meg Artúr - és karomba vontam gyönyörű arámat. Mégsem Ádám és Éva vagyunk, gondoltam. Mi lett volna, ha őrzőmnek Éva a neve? De nem Éva, én meg nem vagyok Ádám. A történelem tehát nem fog megisméltódni. Szerencsére.

AKIK NEM LÁTTÁK A NAPOT

I. FEJEZET: A DARWIN JÁRÓRHAJÓ

SÖTÉT BOLYGÓ A KÜLSŐ NAPRENDSZERBEN

Mark Savigni idegesen bámult a radarernyőre, olyan emberhez hasonlóan, mint aki nem akar hinni a szemének. A Darwin járórhajó felett egy hatalmas és sötét árnyék éktelenkedett az űrben. A férfi kezével végigbillentyűzte a lokátor összes letapogató rendszerét, végül sikerült beállítani a legélesebb képet. Infravörös hullámtartományban tűrhetőnek találta a látványt. A megfigyelt objektum egy hatalmas égitest sötét korongjának bizonyult.

- Bolygó lehet, vagy egy csillag? - tanakodott magában Mark, de nem tudta eldönteni. Bolygónak túl nagy, csillagnak túl kicsi, bár vannak nagyon apró csillagok is, mint amilyenek a fehér törpék vagy a neutroncsillagok. De az objektum teljesen sötét, nem bocsát ki fényt. Ha csillag lenne, akkor is csak protocsillag lehetne, de inkább bolygónak vélte. Izgatottan kapcsolta a parancsnokot.
- Helló Tom! Ne lepődj meg, de találtam valamit, ami téged is érdekelne. Roppantul érdekes ez a dolog!

Tomas Marton számítógépével sakkozott éppen, meglehetősen rosszul állt a szénája, így hát fellélegezve kérdezte Marktól: - Menjek oda megnézni azt a dolgot?

- De még mennyire! - kiáltott fel Mark, átlátva Tom helyzetének reménytelenségét. - A sakkjátszmát később majd megnyered.
- Ez van bogárkám - mondta a parancsnok a gépnek, és felállt székéből. - Majd később folytatjuk.
- Ez nem igazság - mondta a gép. - Összebeszéltetek Savignival, hogy hívjon el, ha én állok nyerésre. Így sohasem tudok győzni. Ez nem igazság!

- Sose bánd, bogárcám. Nehogy azt hidd, hogy olyan jó győzni, mert ez nem igaz. Én példának okáért folyton csak nyerek, ami miatt lelkiismeret-furdalásom van, ami egyáltalán nem kellemes érzés. Ettől is megóvlak téged.
- De azért most sem vesztetted el a meccset - szólt közbe Ukkonen fedélzeti mérnök. - Rosszat tenne az önérzetednek. Igazam van, Tomas?
- Mit képzelsz, veszteni? Odáig még nem süllyedtem. Szépen töröljük ezt a játszmat is, a többi vesztesre álló partihoz hasonlóan - vetette oda, és elsielt.

A mélységes mély űrben, meglehetősen közel a Darwinhoz, komoran sötétlett egy nagy korong, a titokzatos, fekete égitest.

- Mi a csoda az ott! - lepődött meg Tomas Marton, miután betájolta magát a képernyőn.
- Talány - válaszolta lakonikusan Savigni.
- Közelebb kellene menni, hogy többet lássunk. Azt hiszem, kihűlt csillag, már évszázmilliók óta halott lehet. Valószínűleg légkör nélküli, rettenetes jégvilág.
- Mi más lehetne egy fényévnnyire a Naptól? - erősítette meg Savigni Tomas gondolatait. - De honnan veszed, hogy nincs légköre?
- Csak úgy gondoltam, az első benyomásaim alapján. De ezt még ellenőrizni fogjuk, mert lehet, hogy nagyot tévedtem. Egy fényévnnyire a Naptól, úgy gondolom, minden fagyott. Ezért ez a fekete égitest is az örök fagy birodalmához tartozhat.
- Meglehetősen hatalmas égitest - mondotta Savigni - Az átmérője félakkora, mint az Uránuszé, vagyis a Föld átmérőjének mintegy kétszerese.
- Húzzunk közelebb, azután majd meglátjuk, mihez kezdjünk - döntött a parancsnok, és beindította a manőverező hajtóműveket.

A DARWIN RONCSOT TALÁL

A Darwin járórhajó hatalmas ívben elkanyarodott, és körpályára állt az ismeretlen csillagászati objektum körül. Igen meglepődtek, amikor észlelték a sűrű, vastag légkört a fekete égítést felszíne fölött. Ciklonok kavarták fel a levegőóceánt, mégpedig olyan mértékben, ami azt az információt jelezte, hogy a hőkiegyenlítő folyamatok esetleg egyenletes hőmérsékletet hozhatnak létre a felszínen. Kiderült, az égítést hőháztartása igen bonyolult és fejlett volt, ami az élet lehetőségére is halványan utalt. A további mérések pontosan igazolták ezt a lehetőséget. A levegő átlagos hőmérséklete 28 - 30 C fok volt a felszín közelében. A légkör hőmegtartó képessége pedig egyenesen csodálatos volt, ami azt eredményezte, hogy az égítestnek egyenletesen meleg éghajlata lehetett, akár több százezer év óta folyamatosan.

- Nos, uraim, mi a véleményetek? - kérdezte Tomas Marton, több napos kutatómunka után, és fáradt munkatársait megzavarva a sötét objektum csodálatában. A korong szélénél felbukkantak a ragyogó csillagok, és ezüstös, aranyos fényporral hintették be az idegen objektum szélét.
- Kihűlt bolygó - mondta Ukkonen fedélzeti mérnök. - A Naprendszerhez tartozik, csak túlzottan távolra került keringése során a belső övezetektől. Vagy itt képződött valamikor régen, és önálló életet élt sok millió éven keresztül. Ez a véleményem.
- Kihűlőfélben lévő csillag - ellenkezett Mark Savigni. - A Nap ikercsillaga, de amint látható, szomorú sorsra jutott.
- Na és te, Sebastien? Mi a véleményed? Halljuk Kalistra elképzelését!
- Nem is tudom - ingatta fejét a megszólított. - Nekem úgy tűnik, nem annyira kihalt, amint azt gondoljátok. Szerintem ez az égítést itt képződött az űrben, és itt is fejlődött olyanra, mint amilyennek látjuk. Túl meleg a felszíne. Belső hőtermelése van a bolygónak, vagy ha jobban tetszik, protocsillagnak. Máshonnan nem kaphatja a

hőt, csak belülről, ezt könnyű belátni. És ez roppant gyanússá teszi a rendkívül különös légkörével együtt. Talán növények által lakott hely, amelyek segítik a légkör stabilitását. Szeretném meglátogatni, tudományos kíváncsiságom miatt!

- Csak nem akarsz leszállni? - kérdezte Tomas Marton.
- Jó lenne - válaszolta Sebastien Kalistra.
- Sok a gyanús jel, hát rendben van! De mi nem vagyunk kiképzett bolygófelderítők, csak egyszerű járőröző űrhajósok. Majd ide küldetünk egy jól felszerelt és felkészített űrhajót, amelynek az lesz a feladata, hogy felderítse ezt a titokzatos égitestet. Mi azonban folytatjuk utunkat, a világűr végtelen mélységein keresztül. Remélem ti is ezt szeretnétek - fejezte be a megbeszélést Tomas Marton.

Hogy mégsem így történt, annak az újonnan felfedezett idegen objektum lett az oka. A Darwinnak meglehetősen nagy felbontású kamerái és távcsövei voltak. Infravörösben fényképezve az égitestet, egészen kitűnő képeket kaptak. Mielőtt továbbálltak volna, Tomas Marton engedélyezte, készítsenek munkatársai annyi felvételt a felszínről, amennyit tudnak.

A felszíni felvételek elkészültek és igen meghökkentő kérdések merültek fel a képek elemzése és értékelése kapcsán. De nem ez volt a fő ok, ami miatt a kapitány megváltoztatta távozási szándékát, és a sötét objektum elhagyását. Az egyik képen jól kivehetően egy űrhajó feküdt a sziklás hegyoldalban. Hosszúkás alakja semmi kétséget sem hagyott arról, hogy valóban űrhajó az, amit látnak az űrből. Ez az űrhajó kétségtelenül földi űrhajó volt.

- Mit szólna hozzá? - kérdezte várakozó mosollyal az arcán Mark Savigni, és a kapitány orra alá dugta a képet. - Van néhány gondolatod a felvétellel kapcsolatban?

Tomas Marton szeme elkerekedett a csodálkozástól. - Ne legyen a nevem Márton Tamás, ha ez itt nem egy földi űrhajó. Nézz csak utána, légy szíves, nem történt-e ebben a térségben valamikor régen űrhajókatasztrófa?

Hamarosan kiderült, hogy bizony történt. Egy Equator nevű hajó 320 éve semmisült meg, valahol éppen ebben az űrszektorban. Amolyan kutatóintézet volt, kihelyezve az űrbe, fedélzetén 80 tudóssal és háromszor annyi kisegítő személyzettel. Azóta sem találták meg a roncsait.

- Akkor tehát ott van lenn az Equator - szögezte le Tomas Marton. - Talán lehetnek túlélők? A roncs nincs túlságosan összetörve, ami azt is jelentheti, hogy a legénységnek sikerült megmenekülnie. Nem így gondoljátok? Savigni, mi a véleményed?
- A felvételen látható űrhajóroncs alapján azt mondom, a legénység megmenekülhetett. Esetleg kijuthattak az űrhajóból a sikeres leszállás után. A hajtóművek felrobbanása, amit a roncs formája bizonyít, csak a leszállás után történt meg. A személyzet elhagyhatta az űrhajót a hajtóművek felrobbanása előtt is. Indulunk tovább járőrözni Tom, vagy leszállunk az ismeretlen égitestre? - Savigni várakozóan tekintett a parancsnokra.
- Micsoda kérdés! - horkant fel Tomas Marton. - Ne bosszants Mark Savigni! Azért még vér kering az ereimben, és nem parancsnoki közöny-zúzalék. Én vagyok a kapitány, tehát a felelősség is az enyém elsősorban. Nagyon jól ismertek ahhoz, hogy kitalálhassátok a szándékaimat... meg aztán... rendkívüli esemény történt...
- Tom, ha lemegyünk abba a pokoli fekete világba, az a fő kérdésem, hogy feljövünk-e még valaha? - kérdezte Matti Ukkonen, és kérdő tekintettel nézett űrhajóistársaira.
- Persze, hogy feljövünk - állította Tomas Marton. - Különben le sem vinnélek benneteket.

MEGMENEKÜL AZ EQUATOR SZEMÉLYZETE

Olyan koromfekete volt az idegen világ éjszakája, hogy az orrukig sem láttak. Egymás mögött botorkáltak, hosszú sorban, kerülgetve a nagy sziklákat, mígnem egyenletesebb térszínre jutottak. Lépéseik nesze beleveszett az örök sötétségből áradó hangözönbe. Mintha a Pokolban járnának, fülledt volt és meleg, a talajból hő áramlott felfelé a légkörbe, amit jól éreztek az arcukon. Nehéz, páratelt levegő örvénylett körülöttük, ami azonban lélegezhető volt. Fotoszintézis itt nem lehetett, viszont létezhetett egy fejlett kemoszintetikus növényvilág, amely az oxigént folyamatosan termelhette. Az oxigénes légkör lehetővé tette az Equator legénységének életben maradását... egyelőre.

A férfiak, felpakolva az űrhajóból kimentett legszükségesebb felszereléssel, kezükben fegyverrel, lassan haladtak. A nők, középre zárva, az élelmet cipelték, meg amit még szükségesnek gondoltak magukkal vinni. Százhatvan nő és százhatvan férfi vonult a csapatban, az életben maradás reményével. Igyekeztek minél messzebb kerülni az űrhajótól, a sérült hajtóművektől.

A csontfekete sötétség szinte égette szemüket, átjárta testük szöveteit. Olykor fényszóró hasított a sötétségbe, a menet végét záró nyikorgó, zörgő terepjáró lámpái pásztázták a környezetet, ismeretlen ellenség után kutatva és megvilágítva az útirányt.

Távolról dühös ordítások rémhangjait sodorta feléjük a meleg szél. A férfiak keményen megmarkolták fegyvereiket, a hűvös vas érintésétől megnyugodtak, új bátorságra kaptak. Néha repülő szörnyek suhantak a magasban, szemük vörös villogással pásztázta végig a csapatot, miközben gyors szárnycsapásokkal evezte el valamilyen ismeretlen vidék felé.

Az élen hárman haladtak. Az Equator űrhajó parancsnoka, és két helyettese. Figyelték a terepet, merre vezessék az embereket, közben kézilámpák segítségével próbáltak tájékozódni. A lámpák elemeivel nagyon takarékosan kellett bánniuk, mert nem volt nagy készletük belőlük.

- Még egy óra - jegyezte meg a parancsnok. A többiek értették a szavak súlyos jelentéstartalmát. Nagyjából egy óra múlva az űrhajó sérült reaktora felrobban. Addigra minél messzebbre kell jutniuk, hogy a robbanás hatásától a lehető legnagyobb biztonságban lehessenek.

Átjutva a lapos síkságon, alacsony dombok közé értek. Az óra hamar elmúlt. Egy domb mögött félig-meddig takarva voltak az űrhajótól.

- Mindenki kuporodjon a talajra! - adta ki a parancsot a kapitány. Az emberek a moszatos, nyálkás talajhoz tapadtak. Néhány percig várakoztak.

Azután túl a képzelt horizonton, mint valami óriási fáklya, vörös tűzoszlop tört az ég felé. A csapkodó lángok félelmetes táncot jártak, hosszú ideig tomboltak, majd lassan elhalt a fény, lecsillapodott a vöröslő lángok tánca és fokozatosan beállt a sötétség. Hirtelen eget rengető dörrenést hallottak, amelyet mély robajló hang kísért, majd a robajlás hangja is elcsitult lassan.

Az idegen világ hangjai megrettenve elnémultak. Csak órákkal később, hangjukat félénken próbálgatva szólaltak meg ismét az ismeretlen lények. A fény a számukra éppolyan borzalmas lehetett, mint az embereknek a mélységes sötétség.

- Táborot ütünk - mondta a parancsnok. - Az embereknek pihenniük kell. Itt, a dombok között védekezni is tudunk valamelyest egy váratlan támadás esetén. Ki tudja, milyen fenevadak élhetnek ezen a planétán? A pihenés után tovább megyünk keletnek, a hegyek felé. Mármost, ha azok a sötét alakzatok a távolban egyáltalán hegyek. A csillagok fényei nem javítottak a látási viszonyokon, de a horizont domborzatát nagy vonalakban kirajzolták. Erős őrséget állítottak. Az örök vigyázták a tábor, a többiek kimerülten hajtották álomra a fejüket. Az emberek szorosan egymás mellé feküdtek az undorító, nyálkás talajon. Az őrség vak szemekkel figyelte a sötétség üres, végtelen és rettentő birodalmát

Az éjszaka nem akart véget érni. Ezen az égitesten mindig a sötétség volt az úr. Nappala soha nem volt. Mégis kialakult rajta az élet, amely talán a földi anaerob baktériumokhoz, vagy a termofil baktériumokhoz hasonló ősoktól eredhetett. Ez az élet mindenféle veszedelmet sejtve egyelőre rejtőzködve maradt a sötétség mélyében. Önmaga is félt saját rokonaitól, a helyi életképletek ragadozó formáitól. Az emberi csapat vonulását egyelőre nem zavarta meg semmi, de ezt a vonulást több száz idegen szempár kísérte, amely szempárok gazdái kitűnően tudtak tájékozódni a felszín dimbes-dombos viszonyai között. De ezt a vonuló embercsapat tagjai nem vették észre.

ÁTKUTATJÁK A RONCSOT

A Darwin járőrhajó pontosan az úrból megfigyelt űrhajóroncs mellett ért talajt. A roncs valóban az Equator volt, amit az első pillanatban is megállapítottak az úrból. A roncs űrhajó hátsó részét robbanás szaggatta szét, valamikor sok évszázada, de az orr-rész viszonylag épségben maradt. Az évszázadok ugyan rajta hagyták nyomukat a borításon, rozsdá marta az űrhajót fedő vaslemezeket, és egyfajta kúszónövényzet kísérletezett befonni a hatalmas testet, teljesen reménytelenül, mert a növényzet a vasbordázaton nem tudott gyökeret eresztetni, ezért nem is volt a helyfoglalásra semmi oka. Ez a hatalmas űrhajóroncs volt az Equator, amelykor sok emberi életet hordozott.

Erős fényszórókkal világították meg az Equatort, gondosan tanulmányozták, a környezetét is átkutatták. Valamilyen fenevad mozgását, vagy egyéb veszélyt nem észleltek. De a bolygó pokolian sötét volt, ezért az ellenség bármikor és bárhonnan előbukkanhatott. Jó lesz óvatosnak lenni.

- Kalistra, te velem jössz! - mondotta Tomas Marton. - Átkutatjuk a roncsot. Meg kell tudnunk, mi lett az emberekkel, akik az űrhajóval érkeztek erre a világra. Az Equator talajt ért, a túlélők valószínűleg szkafandert öltöttek és fegyvert vettek a kezükbe. A légkör oxigéntől dús, tehát az Equator menekülői nem haltak meg feltétlenül gyors fulladástól. Sőt, az égitest légköre alkalmas emberi lények lélegzésére is. A baktériumok viszont végezhetek az emberekkel. Nem tudom, mi van a baktériumokkal.

- Igen uram! - mondotta Kalistra.
- Ha vannak túlélők, azonnal jelentenünk kell a Földre! Érted Sebastien Kalistra? Az a kívánságom, hogy a Föld megtudja az Equator pusztulásának rejtélyét. A túlélők, valószínűleg szkafanderben ugyan, de ideig-óráig életben maradtak az Equator pusztulása után. Létezésük ma is lehetséges.
- Én is egyetértek, uram! - mondotta Kalistra, valóban egyetértve parancsnokával.
- Akkor Sebastien úrhajós, legyen szíves, kövessen engem az Equator úrhajóba, amit szeretnék vizsgálat alá vetni. Talán találunk értékelhető nyomokat.

Sebastien Kalistra úrhajós követte parancsnokát az elpusztult, felrobbant úrhajóba. A kapitány és ő jó barátok voltak gyerekkoruk óta, amit az Úrparancsnokság is tudott. Néha a magázódással viccelődve különös párbeszédeket folytattak, heccelve társaikat, akik értetlenül meredtek rájuk.

Marton és Kalistra átsétáltak a roncsához. Tomas Marton mászott fel elsőként a sérült úrhajóra. A hajó borítólemeze szétnyílt több helyen, az egyik ilyen nyíláson hatoltak be a belső térbe. Radioaktivitás szerencsére nem volt. Lámpákkal világították meg az úrhajó hosszanti folyosóját, benéztek a lakószobákba, átvizsgálták a termeket, kamrákat, helyiségeket. Mindenütt nagy rendetlenség fogadta őket. Széthajigálva találták a személyi felszerelést, az úrhajósok személyes holmijai nagy összevisszaságban hevertek mindenhol, mintha gazdáik nagy sietés közben hagyták volna vissza tárgyaikat. Ráadásul ezeken a tárgyakon is az évszázados elmúlás porrétege és a fémeszközök rozsdája tanyázott. De amitől a legjobban féltek, emberi maradványokat nem találtak az úrhajón. Ez azt bizonyította, az Equator úgy szállt le a felszínre, hogy utasai megmenekülhettek az úrhajó önpusztító szenvedéseitől.

- Érted ezt? - jegyezte meg Marton, amikor az utolsó kabin átkutatásával is végeztek.

- Elhagyták az űrhajót! - válaszolta Kalistra. - De hová ment a legénység ebben a sötét világban?
- Meg kell tudnunk, mi történt velük - közölte a kapitány. - Úgy látszik, túléltek a katasztrófát. A robbanás már azután következett be, amikor sikerült elhagyniuk az Equatort. Jól gondoltuk.
- Ez valószínűleg így igaz, Tomas. Az űrhajó legénysége túlélte a katasztrófát, és ha a leszállást közvetlenül követő időben nem pusztultak el mindnyájan, akkor ma is jó eséllyel élhetnek utódaik ezen a sötét világon.
- Élnek is, Sebastien, élnek is - bizonygatta a kapitány.

Visszatértek a Darwinra. Marton rövid rádiógramot küldött az Uránusz irányába, értesítve az Űrkutató Parancsnokságot a fejleményekről. Közölte azt is, hogy a rendelkezésre álló erővel hozzáfognak az újonnan felfedezett égitest felkutatásához.

- Először infravörös hullámokra érzékeny eszközöket kell készítenünk, hogy láthassunk a bolygón - mondotta Marton három társának. - Olyan szemüvegeket, amelyek segítségével látni tudunk az itteni sötétségben. Azután hozzáfogunk a környék felderítéséhez, hátha találunk használható nyomokat. Bár az Equator balesete óta eltelt hosszú idő kevés reményt hagy, hogy túlélőket, illetve a túlélők leszármazottait megtalálhassuk, mégis végére kell járnunk, mi történt velük, mi történt az Equator legénységével!

A Darwin űrhajószai módszeresen dolgoztak. Kiderült, hogy kiváló infrakészülékek vannak, amelyeket Matti Ukkonen a helyi viszonyokhoz igazított. Azután gyalogolva egyre nagyobb sugarú köröket kutattak át a Darwin körül. Hamarosan adatok tömege állt rendelkezésükre az égitestről, a légkör összetételéről, az éghajlati viszonyokról és a gazdag élővilágról. De emberek nyomára nem bukkantak.

Marton végül bevetette kis űrcsónakjukat is a kutatásba. Savigni és Kalistra repültek vele elsősorban. Az első repülés során felmérték a környező terület terepviszonyait. A Darwintól nyugatra széles katlan terült el, mélyén sekély vizű tocsogókkal, mocsaras helyekkel és pocsolyákkal. A katlant alacsony peremdombság szegélyezte, amely valaha magasabb lehetett, de az éghajlat több eleme, elsősorban az esők és a szél alaposan lerombolta az idők folyamán. A katlanon túl magasabb dombság húzódott, míg azon is túl hegyvidék emelkedett a magasba. A dombságot sűrű és magas erdőszerű növényzet borította, sőt ez a növényzet felkapaszkodott a hegylábra és a magas hegyek lejtős oldalaira is. Fentebb a hegyoldalakon alacsonyabb termetű növényzet tenyészett, lapos és szerteágazó ágakkal rendelkező bokrok, amelyek levélszerű képleteikkel szinte lefedték a talajt, ahonnan az energia áramlott felfelé.

Második repülésük alkalmával a hegységben magas platót fedeztek fel, közepe táján melegvizű tóval. A tó körül nem volt erdő, ellenben a talajon gátszerű képződmények futottak sugárirányban a plató szélei felé. Lejjebb ereszkedtek az űrcsónakkal, hogy jobban megfigyelhessék a fura képződményeket.

- Talán nem természetes eredetűek - mondotta Savigni. - Valami falrendszernek vélem.
- Inkább gátak lehetnek - meresztette a szemét Kalistra.
- Ahogy vizsgáldtak, észrevették, a falak vagy gátak tetején kis vájat vagy csatorna fut, benne vízzel. A sugárirányú falaknak, domborulatoknak voltak oldalirányú kiágazásai is, ami miatt az egész rendszer olyan volt, mint egy pókháló, csak földből építve.
- Öntözőrendszer - szaladt ki Kalistra száján a következtetés.

Az űrcsónak lassú lebegéssel körülrepülte a gátrendszert. A sugárirányú gátakat összekötő keresztirányú gátak alacsonyabb fekvésűek voltak. A víz a magasabb szintekről folyt az alacsonyabb szintek, a keresztirányú gátak teteje felé.

- Mintha védelmi erőd lenne ez az egész - találgatta Savigni. - Azt hiszem - folytatta Kalistrához fordulva - az építők nem azért dolgoztak itt, hogy elhagyják építményeiket. Az építmények jó állapotban vannak, ami azt jelenti, hogy most is karbantartják a megalkotóik. Ráadásul a természet jóvoltából is védett ez a fennsík, tehát a természet pusztító erőivel szemben is védelmet élvez ez a gátrendszer. Mármint, ha ez az építmény egyáltalán gátrendszer!
- Inkább öntözőrendszer - vélekedett Kalistra. - A gátak helyzete ezt valószínűsíti. Valahol középen kell lennie a vízkiemelőnek, amely a melegvizű tóból átemeli a vizet a sugárirányú csatornába, ahonnan a víz a keresztirányú csatornába áramlik, végül visszafolyik az összes víz a központi helyzetű tóba.
- Ha van vízkiemelő berendezés, akkor igazad van. Azt javaslom, szálljunk le a közelben és nézzünk alaposan körül. Talán sikerrel járunk, és megoldjuk ezt a problémát - szögezte le Savigni.
- A fennsík szélén ereszkedtek le, nem messze az egyik gátszerű magaslattól. Óvatosan megközelítették a gátat, amely félméteres magasságú földhányásnak bizonyult. Savigni felugrott a gátra, a túloldalon azonban mély sárba cuppant a csizmája. Gyorsan visszaugrott a szilárd talajú gátra.
- Egy vízenyős, mocsaras helyet kerítettek itt be. Lehet, hogy növényeket termesztenek, amolyan rizsfélét - és megpróbálta csizmájáról lerugdálni és lekaparni a ráragadt sarat.

Körbejárták a gátakat. Eljutottak egészen a központi melegvizű tóhoz, amelyről sűrű pára emelkedett felfelé. Infraszemüvegeiken keresztül viszonylag jól tudtak tájékozódni, és a párát is jól látták. A tó körül melegebb volt, mint a távolabbi területeken.

- Vajon az Equator hajótöröttei építették ezt a helyet? - kérdezte Kalistra. - Vajon, mi célból?

- Talán vízgyűjtőnek a földek öntözéséhez, vagy talán halastónak - válaszolta Savigni. - Én aztán nem tudom, abban biztos lehetsz!
- De mi az ott? - kiáltott fel Kalistra, és a nyílt víz felé mutatott.

Mint egy bálna, úgy mozgott valamilyen hatalmas állat a víz felszínét hullámoztatva. Az eleje lemerülőfélben volt már, amikor farki vége egyre csak emelkedett felfelé. Legalább tizenöt méter hosszú lehetett a lény, amely feljük tartott.

- Kifelé! - ordította Savigni, és mindketten rohanni kezdtek az űrcsónak felé.

A lény lelassult a mocsaras vizenyőben, az űrhajósok egérutat nyertek vele szemben. Gyorsan az űrcsónakhoz futottak, és nagy sietséggel felemelkedtek a talajról.

- Mi volt ez? - fujtatott Kalistra, még az űrcsónakban is rémült arccal.
- Megvallom, megijedtem. Akkora volt, mint egy bálna. Ha ez elkapta volna egyikünket, azt hiszem, nehezen szabadultunk volna tőle.
- Főleg, ha húsevő a picike - jegyezte meg Savigni. - De mi van akkor, ha növényevő ez a behemót?
- Eredj vissza, és próbáld ki, de nélkülem - dohogott Kalistra. - Hagyjuk abba mára a kutatást, és menjünk vissza a Darwinra. Nekem mára ennyi elég volt, ki kell értékelni a látottakat.
- Ezért azután a kis űrcsónak visszarepült a Darwinhoz, ahol megdöbbenve hallgatták a többiek a szenzációs eseményeket
- Tehát van értelmes élet ezen a fekete égitesten - szögezte le Marton, - aminek jobb minél hamarabb utána néznünk. Folytassuk a keresést, ez a dolgunk. De, ha nem találunk egyértelmű nyomokat arra, hogy vannak túlélők, akkor elmegyünk innen, és kiküldetünk egy valódi felfedező űrhajót, képzett legénységgel. A mi dolgunk a járőrözés, és nem a kutatás.

- Jaj, ezt az ostobaságot - motyogta halkán Kalistra, Marton gyerekkori jóbarátja.
- Talán valaki nem ért velem egyet? - képedt el Marton.
- Dehogy is, nagyságos parancsnok úr - rebegette Kalistra. - Egyetértünk veled, hogy maradnunk kell!

HATALMAS ÉPÜLETTÖMB

Tomas Marton és Matti Ukkonen váltotta fel az elfáradt kutatókat az űrcsónakban. Déli irányban repültek, eléggé nagy területet feltérképeztek, de említésre méltó eredményt nem tudtak felmutatni. Déli irányban hatalmas síkság terpeszkedett, dús sztyeppei növényzettel és ligetes erdőkkel. A levegőben olykor nagy testű repülő lényeket láttak, ami a helyi élővilág fejlettségét bizonyította. A világtájak meghatározását a Földtől kölcsönözték. Észak és Dél megfelelt a földi hasonló fogalmaknak, amit a mágneses vonalak is igazoltak. Mivel ez az égitest úgy forgott tengelye körül, mint a Föld, vagyis keletről nyugatra, ezért a Kelet és Nyugat irányt is könnyű volt meghatározni. Marton egy idő után dühödten szidalmazta a sötétséget, és kijelentette, hogy értelmetlen a kutatás. A hajótöröttek vagy elpusztultak, vagy nem déli irányba menekültek az Equatortól.

- Ez az égitest emberi életre alkalmatlan, mert állandó itt a sötétség. Az embereknek nincs infralátása, és nem tudnak tájékozódni az ultrahangok segítségével sem. Nem vagyunk sem denevérek, sem delfinek, sem más, ultrahangot érzékelő lények. Mi a sötétben nem tudunk tájékozódni, ezért élni sem tudunk benne.
- Azért a reményt ne adjuk fel - morogta Matti Ukkonen.
- Ne is, de a további felfedezéseket, a bolygó tudományos felderítését jól felkészült, tudományos csapatra kell bízni. Nekünk nem ez a feladatunk. Alig van néhány eszközünk a sötétben végzendő felderítésekre.

Miután több órát repültek déli irányban, és a táj nem változott érdemlegesen, visszafordultak. Amikor a Darwin mellett leszálltak, Ukkonen megjegyezte.

- Teszünk még egy kört Savignival a plató felé. Izgat engem az a tó odafenn a hegyekben.
- Menjetek keletnek. Nincs időnk a kíváncsiskodásra, és a tó környéke veszélyes hely a nagy víziállat miatt - mondta Marton. - Felelős vagyok a bőrötökért, ezért nem járulhatok hozzá vakmerő kockázatvállalásra, semmilyen területen

Ukkonen és Savigni szállt tehát az űrcsónakba, és belerepültek a masszívan fekete éjszakába. Mintegy ezer méter magasan repültek, ahol viszonylag biztonságban érezték magukat a sötétségben. Műszereik feltérképezték az alattuk húzódó tájat, amely igen változatos volt. Előttük, ameddig a műszerek elláttak, hegyek, völgyek, medencék sorjáztak végtelen sokaságban. A változatos felszínű tájakon nagyon gazdag élővilág élt.

A számukra teljesen idegen növényzet figyelése közben váratlanul hatalmas mesterséges épülettömböt pillantottak meg infravörös szemüvegeik segítségével.. Többemeletes, egybefüggő tömege, mint valami robusztus palotaváros terült el két magas hegytömb közé ékelődve. Mint Jemen ősi városai, úgy emelkedtek ennek a városnak is a falai a sziklák között. Vagy, mint a nabateusok Petrája, úgy simult bele a sziklás környezetbe ez a város is. Mert város volt, ami a két kutató előtt az első pillanatban is nyilvánvaló volt.

- Ott vannak! - ujjongott Mark Savigni. - Megtaláltuk őket! Remélem, élnek még az utódaik!
- Hihetetlen szerencsénk van, hogy megtaláltuk őket. Közelebb megyek - mondta fojtott lélegzettel Ukkonen.
- Hátha meglátunk valakit a falakon vagy a tetőkön!

Az erősített város fölé szálltak. Néhány percig a robusztus, tömör, teljesen befedett épülettömb felett lebegtek, amikor a város rejtett nyílásaiból mozgó alakok özönlöttek elő.

- Szálljunk le óvatosan a falak közelében - kérte Savigni. - Nehogy valamelyik emberben sérülést okozzunk az űrcsónak hajtóműveivel. Csak óvatosan, Matti, óvatosan mozogj.
- Ne félj, óvatos vagyok - válaszolta Ukkonen, és megdöntötte az űrcsónakot. Lágy suhanással leereszkedett a felszínre, és közvetlenül az egyik előjött csoport mellett a talajra tette a gépet.

Mark Savigni kiugrott az űrcsónakból, és túláradó boldogságtól hajtva, mámorosan az örömtől, hogy megtalálták az Equator űrhajósainak leszármazottait, elindult a városból előbujt csoport felé.

- Hé, fiúk! - kiáltotta torkaszakadtából - megérkeztünk értetek!

Kiáltását talán a Darwinon is hallották, a rádióadó jóvoltából, ami állandóan üzemelt a négy űrhajós sisakjában, de a helyi népség egy szót sem hallott. A sisak erősen szigetelte a hangokat.

- Eljöttünk értetek - ordította Savigni, és karjait ölelésre tárva sietett a csoport felé. Ekkor torkára fagyott a szó.

Szemben vele idegen fajtájú, négylábú lények sorfala állott, súlyos lándzsákat lóbálva. Ezek a lények nem emberek, nem földiek. Teljesen idegen természetű volt a mozgásuk, a formájuk, a kommunikációjuk. A sorfal katonai jellegű volt, ami azt jelezte, hogy ezek a lények ellenséges érzülettel viseltetnek az űrhajósok irányában.

Savigni az infravörös érzékelőn meglehetősen rosszul látott, de azt felismerte, hogy nem emberi lények állják el útját. Az ellenséges lények támadásra készülődtek. Rájött, hogy hibázott. Futni kezdett az űrjármű felé, amikor lándzsa suhant át a levegőn és bal lábszárába éles fájdalom hasított.

- Kapaszkodj fel - ordította Ukkonen, kezében fegyverrel, és leterítette a legközelebbi támadót.

Az idegen horda már az ürcsónak körül nyüzsgött, amikor nagy nehezen Ukkonennek sikerült végre levegőbe emelnie a gépet.

- Megsebesültél, ömlik a vér a lábadból. Az a disznó eltalált a hajítódárdájával, de adtam neki. Miért siettél olyan eszeveszetten, most aztán jól nézel ki - korholta Ukkonen Savignit.

A sebesült Savigni összeszorította fogait fájdalmában, és csak halkan nyögte ki: - Azt hittem, emberek. De ki gondolta volna, hogy nem emberek lakják ezt az emberszerű várost? Te talán mást vártál?

- Őszintén megvallom, hogy nem. De most szépen rájátszottunk Tom kezére. Te megsebesültél, nincs kellő felszerelésünk, ezért tényleg logikusnak látszik, hogy elhagyjuk ezt a bolygót, és másokra hagyjuk a felderítés sikereit. Ez azonban fájdalmas pont lesz az életemben. Nem tartom magamat tehetségtelen felderítőnek. Szeretnék részt venni a bolygó felderítésében.
- Ha a sebem nem túl veszélyes, akkor van még egy kis esélyünk, hogy maradhatunk. Én igyekszem gyorsan meggyógyulni, ti pedig megkeresitek az embereket. Azt a hatalmas épületet valószínűleg emberek építették. Nem tudni, hol vannak. Talán minden percnyi késedelmeskedésünk hátrányos lehet rájuk nézve.
- Én is úgy gondolom. Csak a sebesülésed ne legyen komoly, akkor talán maradhatunk, és felderíthetjük, mi zajlik ezen a sötét bolygón?

II. FEJEZET: A PAOROK

WASHLA VASTAG FALAI

Savigni sebét fertőtlenítették és bekötözték, majd Marton szigorúan ágyba parancsolta a sebesültet. A seb szerencsére nem volt túlzottan mély, mert a lábszár oldalsó részébe vágódott az idegen dobófegyvere, de súlyos roncsolást okozott az izomrostokban.

- Még csak ez kellett - dohogott Marton kitartoán. - Hová tetted a szemedet? A saját fajtáját sem ismeri fel. Nem láttad, hogy hat végtagjuk van?
- Te sem gondoltad volna, hogy emberi jellegű városból hangyaemberek rontanak elő - védekezett Mark Savigni.
- Hagyjuk itt ezt a bolygót, de sürgősen - morogta Marton. - Nincs itt semmi keresnivalónk. Én vagyok a felelős értetek is. Hogyan számolok el, ha valamelyiketek további baj éri? Éppen elég Mark sebesülése! Ismeritek a vén Tramlit, az a bulldog leeszi a fejem.
- Nincs semmi baj - mentegetődzött Savigni - csak egy karcolás, ami hamarabb felforr és legközelebb sokkal óvatosabb leszek. Még egy lehetőséget kérek magamnak.
- Valóban parancsnok, nem mehetünk el csak úgy - Sebastien Kalistra támogatta Savigni kérését. - Meg kell tudnunk, élnek e itt emberek, akik esetleg évszázadok óta ránk várnak? Nem bocsátanám meg magamnak egész életemben, ha most elmennénk, és cserbenhagynánk őket. Mert az Equator túlélőit a bolygó gazdái egészen biztosan megmentették, vagy esetleg utólag megették. De ezt meg kell tudnunk. Megmentették, vagy megették őket? Gondold át Tomas.

Tomas Marton csak füstölgött magában, de belátta, társai joggal kérik, hogy maradjanak. Ha élnek az Equator hajótörötteinek utódai, akkor nem mehetnek el, nem hagyhatják őket cserben. Különben maradhatnak még egy kis időre, mert ami igaz, az igaz, őt magát is roppantul izgatja a kérdés.

Ukkonen részletesen beszámolt neki a nem mindennapi érdekes kalandról. Amiből az is következik, hogy az infrabolygón értelmes kultúra létezik. És az is, hogy az erődvárosban élhetnek emberek. De ezt hogyan fogják kideríteni?

Tomas Marton pihenő rendelt el, mert a legénységre valóban ráfért a pihenés, másrészt pedig át akarta gondolni a helyzetet. A kipihent agyban használhatóbb ötletek fogannak, és egy jó tervre égetően szükségük volt. Az erődváros felderítése nehéz diónak ígérkezett, amennyiben nem akartak földi fegyverekhez nyúlni. A falak lerombolása a Darwinnak nem esne neheze, de ilyen barátságtalan lépésre nem szabad elszánniuk magukat.

Műszerek vigyázták a Darwin biztonságát, amíg a legénység aludt. A műszereket nehezen lehetett volna becsapnia bárkinek, még egy szuperfejlett kultúra is nehezen tudta volna ezt a feladatot végrehajtani. A hangyaemberek azonban nem rendelkeztek szuperfejlett csúcstechnikával. Csak egyszerű lándzsáik, botjaik voltak.

Éles hangon mégis felvisítottak a riasztóberendezések. A riadó hangjai belehasítottak az éjszaka mély csendjébe. Az automatika készenlétbe helyezte a védőfegyverzetet.

- Megtámadtak bennünket! - kiáltott fel dühödten a parancsnok - Látjátok, megmondtam, hogy menjünk el innen. Ez egy veszélyes bolygó, ahová csatahajókat kell vezényelni, minél hamarabb.

Amikor meglátta Mark Savigni sántikáló alakját, mérgesen ráripakodott. - Nincs rád szükség, eredj vissza a betegszobába. De azonnal! Én is elböldögölök a támadókkal, ezt elhiheted!

- Ezt nem akarnám - mondta Mark, és legyintett a kezével. A mozdulat Tomas Marton elevenébe vágott.
- Nem vagyok barbár - morogta ezután, de te menj gyógyulni! Nem teszek olyat, amit később magam is megbánok! Legyél ebben nyugodt.

Mark Savigni bólintva nyugtázta Tomas Marton ígéretét, és bicegve pihenőszobája felé indult.

Kalistra és Ukkonen megőrizve hidegvérüket, nagy nyugalommal keresni kezdték a riadó okozóit. Mindketten biztosak voltak abban, hogy az infrabolygó népe próbál velük kapcsolatot létesíteni. Ebben a sejtésükben nem is tévedtek nagyot, amit a későbbi események igazoltak.

- 'Ismeretlen életforma a bejáratnál' - jelezte a számítógép.
- Tomas, vendégeink érkeztek - közölte Sebastien Kalistra a felpaprikázódott parancsnokkal. - Jobb lenne, ha összeszednéd magadat, és diplomáciai érzékenységgel fogadnád az infrabolygó lakóinak küldöttségét, a mi dicsőségünkre.
- Mi az, hogy vendégek? Ki hívta meg őket? Na megállj, Kalistra, majd lesz hozzád néhány keresetlen szavam! - morgolódott Marton. - A hatlábúak, vagyis négylábúak a vendégeink? Be ne engedjétek őket! Még a végén mindegyikünket dárdavégre kapnak.

Kalistra egy kis ideig várt a válasszal.

- Nem hiszem, hogy négylábúak lennének, mert nézd, teljesen emberi formájuk van. Talán mégis ők az Equator utasainak a leszármazottai.

A négy úrhajós a képernyőket figyelte. Odakinn, az emberi szemnek koromfekete sötétben két alak ácsorgott. Arcukat nem látták jól az úrhajó műszerei segítségével, de kétségkívül embereknek látszottak. Bizonyára emberek is voltak.

- Tehát mégis... - sóhajtott nagyot Kalistra. - Tehát mégis élnek itt emberek, amint az első perctől tudtuk, miután megtaláltuk az Equator roncsait. Az Equator legénysége túlélte a katasztrófát, és megkísérelt ezen az emberidegen bolygón is talpon maradni.

- Beengedjük őket - rendelkezett határozottan Tomas Marton. - Vegyetek magatokhoz fegyvereket, amíg én beengedem a jövevényeket.

Az űrhajó főkapuja felnyílt. A két infralakó néhány lépéssel közelebb ment a Darwinhoz, de azután ismét megálltak. Szertartásos fogadóbizottságot vártak talán?

- Azt hiszem, kimegyek eléjük. Csapdának nézhetik az űrhajó ajtaját, amely a számukra mélyfekete nyílás. Gondoljátok meg, évszázadok óta elszakadtak a földi civilizációtól, de azért mégis olyan emberek, mint amilyenek mi vagyunk - mondotta Kalistra, és a zsiliphez sietett, beengedni a jövevényeket.

Amikor megjelent az ajtóban, a két helyi ember riadtan hátrált néhány lépést. Majd térdre estek, és így figyelték Kalistrát, mit művel az űrhajó magasában? Kalistra lassan leereszkedett a talajra és bizonytalanul megállt a lábán, karját széttárta, ölelésre vagy üdvözlésre, ki tudja? Kalistra mögött Marton is megjelent az ajtóban. Mögötte nagyon halvány, derengő fény gyúlt ki. Az idegenek lassan közelebb óvakodtak, majd kezüket nyújtották Kalistra felé. Néhány perc múlva a vendégek már benn tartózkodtak az űrhajóban. Savigni is előbotorkált üdvözlésükre.

- Kirk vagyok, ez itt meg Ján - mondta az egyik hajótörött-utód. - Segítséget kérünk tőletek. Mi az Equator űrhajó népe nevében szólunk. Ketten jöttünk el az equatori emberek nevében, akik a rabszolgaság csapdájába estek.
- Erősítsétek fel a fényt - szólt halkan Marton, majd kezével integető mozdulatokat végzett Kirk arca előtt. Jelentőségteljesen társaira pillantott, majd mutatóujjával saját szemére bökött. - Ezek nem látnak.
- Üdvözöllek Kirk és Ján a Darwin járőrhajó fedélzetén. Marton kapitány vagyok, társaim neve Savigni, Ukkonen és Kalistra. Megtaláltuk ezt a bolygót és rajta az Equator űrhajó roncsait. A roncsokat átvizsgálva megállapítottuk, hogy az űrhajósok élve hagyták el az űrhajót. Ezért arra gondoltunk, hogy esetleg vannak túlélők, ami most íme, bebizonyosodott.

- Washlából jöttünk - válaszolt Kirk hunyorogva. Ezt észrevéve Marton lejjebb vette a fényerősséget a társalgóban, ahol a találkozás ceremóniája zajlott. Kirk érzékelte a fény változását, szeme kidülledt, de nem tette szóvá, hogy érzi a fényerősség módosulásait.
- A Part határozott úgy - folytatta Kirk -, hogy jöjjünk hozzátok. Régóta várunk titeket A nép senyved a fogságban. Mi megmondtuk, eljön a Föld értünk, előbb vagy utóbb, és akkor nagy leszámolás lesz. Égi hajók dübörögnek majd az ég magasában, és a bardok is lejönnek a hegyekből. Mit fog akkor tenni a Nagy Mamma? Az összes paor könyörögni fog nekünk, hogy mentsük meg őket az égből jövők és a bardok haragjától. De mi akkor csak nevetni fogunk rajtuk, és mindenféle rosszat kívánunk majd nekik.

Kirk hunyorogva befejezte beszédét. Nyelvezete magán viselte a három évszázados önálló fejlődés nyomait, de azért teljesen érthető volt. Szemét dús szemöldök árnyékolta a szürke fényben, amely a Darwin társalgójában honolt. A szempillák szokatlanul sűrűn álltak aránytalanul szűk szemrése körül. Azt hitték, a meghatottságtól könnyes a szeme, valójában szeme szokatlan csillogását az erős fény okozta. Sűrű szövésű darócszerű anyagból készült köntös fedte testét, derekán vastag övvel, lábán bőrből készült sarut viselt. Társa öltözeke hasonló volt. Kirk durva, erős kezével eltakarta arcát.

- Nem látok - mondta búsan és szégyenlősen. - Túl erős a fény.
- Hát én mindjárt elsirom magam. - mondta Kalistra.
- Miért sírsz, barátom, hiszen téged nem korbácsolnak? - kérdezte Kirk meglepődve Kirk. Zavara teljes volt, de Ján is tett egy vigasztaló mozdulatot Kalistra felé.
- Ne törődjetek Sebastien Kalistrával, mert ő mindig azon töri a fejét, hogy miféle jó mondásokkal tudja meglepni beszélgető partnereit - mondta gyorsan Marton.
- Igen? Akkor te egy nevetető művész vagy, ugye? - kérdezte Kirk, amihez Ján sűrűn bólogatott.

Erre Kalistra szeméből tényleg kijött néhány csepp könny, amire Marton rettentően dühösen reagált:

- Szedd össze magad Sebastien, vagy kizavarlak innen! Miután látta, hogy Kalistra összeszedte magát, folytatta.
- Azért láttok nehezen, mert sötétségben élték, és a szemetek alkalmazkodott a fénytelen világotokhoz. De azért a csillagok itt is csillagok! Ugye, a csillagokat ti is látjátok?
- Nem, nem látjuk a csillagokat, bár tudjuk, hogy azok fényt kibocsátó égitestek.
- Kikapcsolom a világítást, vegyetek fel infraszemüveget - közölte Marton. - Így a fény nem bántja vendégeink szemét.

Az úrhajósok megrendülve nézték az infravilág követeit.

- Hozzatok ételt, italt, hogy vendégül láthassuk barátainkat - rendelkezett Tomas Marton. - Éreztétek jól magukat köztünk, hiszen hazataláltak. - Vissza akartok még menni Washlába egyáltalán?
- Segítetek? - kérdezte reménykedve Ján, aki Marton kérdését fel sem fogta. Nem visszamenni Washlába számára a lehetetlen dolgok közé tartozott.
- Igen, segítünk - mondta vontatottan Tomas Marton. - De azt, hogy miképpen, kérlek, most ne firtasd.

Rövid idő múlva a két vendég degeszre tömte a hasát földi finomságokkal. Különösen az osztrigás tál nyerte meg tetszésüket a sonkaféleségek mellett.

- Előadásotoknak nem minden részletét értettük meg kellő pontossággal, de ez csak a helyismeret hiánya miatt van, ami könnyen kiküszöbölhető - jegyezte meg Tomas Marton. - Kik azok a paorok, és ki a csuda az a Mamma?

A választ most Ján adta meg, aki eddig viszonylag keveset szólt.

- Gúr urai, az itteni élet uralkodó faja a paorok népe. Őseink az Equator úrhajóról menekültek el, amikor az felrobbant. Őseinket a paorok népe segítette, élelmet adtak, meg hasznos holmikat. Sok év elteltével azonban fokozatosan fölénk kerekedtek, elvették önvédelmi fegyvereinket, és dolgoztatni kezdtek bennünket a saját hasznukra. Felépítették Washlát a mi terveink szerint, ahová azután bezárták az összes embert. Mi tudtuk, csak úgy maradhatunk meg, ha engedelmeskedünk fogvatartóinknak. Vakok voltunk és tehetetlenek a paorokkal szemben, akik jól látnak, infrahanggal, ultrahanggal, rádióhullámokkal, vagy bármely más módon. Sajnos igaz, hogy jól látnak, és mi vakok vagyunk, félig-meddig. Népünk gyorsan szaporodott, és Washla gyorsan növekedett. Nálunk minden nőnek minimálisan tíz gyermeke születik. Ezért nálunk nagy a népességnövekedés.

A négy úrhajós összenézett. Marton biccentett fejével, mintha azt mondaná: „így kell ezt csinálni”. Azután megkérdezte:

- No és a bardok? Kik azok a bardok?
- A bardok fellázadtak a paorok ellen - folytatta Ján. - Alig öt nemzedéknyi idő óta, ami nagyjából száz évet jelent a mi közös időszámításunk szerint, ez a csoport elhagyta Washlát, és felment a hegyekbe, ahová a paorok nem szeretnek menni. Fenn a hegyekben súlyos harcok voltak. A paorok felmentek a hegyekbe, pedig ott nem szeretnek tartózkodni, üldözték a bardokat, de más paor népek a hegyi emberek segítségére siettek, erős katonaságot küldtek a bardok támogatására. Még ma is gyakran dúlnak háborúk Gúr földjein, amelyeknek az okait nem látjuk teljesen tisztán.
- Ha a bardok harcolni tudnak, akkor látnak is valamennyire a sötétségben - érdeklődött Matti Ukkonen. - Igaz ez?

- Látunk, bár őseink jobban láttak, mert a fény országából érkeztek erre a vidékre. Itt meg örök éjszaka van, ami a látást nem fejleszti éppen, mivel nincs benne fény, vagy csak nagyon kevés fény van benne. Ennek ellenére sok országot ismerünk.

Ján befejezte eszmefuttatását, amiből az is kitűnt, hogy Gúr földjein valamilyen társadalom is létezik, aminek a megalapítói nem az emberek voltak. Ez volt aztán az igazi nagy szenzáció!

- Mit tegyünk, mit tanácsoltok? - kérdezte Marton társaitól, akit továbbra is elsősorban gyakorlati kérdések gyötörtek. - Hogyan lehetne kiszabadítani sok ezer embert a szolgaságból, ha nincsenek meg a kellő feltételek a természeti, vagy a társadalmi környezetben? Ha a társadalmi környezet a rabszolgák munkájára épül, akkor nehéz lesz ennek a környezetnek a lebontása, mert az ellenérdekeltek igyekeznek megakadályozni a lebontását. A rabszolgatartók továbbra is szeretnék jól élni. De az elnyomottak a társadalom megreformálásának az őszinte hívei, éppen társadalmi helyzetüknél fogva.

Kirk válaszolt e nehéz gondolatokra.

- A Part, népünk vezető testülete úgy döntött, lerázzuk a paor igát. Elszántuk magunkat a harcra, és erősek vagyunk. Ügyünket siker koronázza, akkor is, ha nem segítenek úrbéli testvéreink.
- Ki mondta, hogy nem segítünk? - kérdezte Mark Savigni. - Ez a Gúr tehát a bolygó neve - tette hozzá, inkább állítva, mint kérdezve. - De azt meg kell jegyezmem, hogy a paorok száma nagynak tűnik. Le lehet őket győzni egyáltalán, és ha igen, eddig miért nem támadtátok meg őket? Engem is megsebesítettek, amint látjátok - mutatott bekötözött lábára.
- Harmincezer harcosunk rövid idő alatt elfoglalja Washlát - válaszolta magabiztosan Kirk.
- Mennyi harcos? - képedt el Tomas. - Harmincezer?

- Ha a paorok ostromra készülének ellenünk, csak akkor kellene beavatkoznotok. Megegyeztünk? - kérdezte Kirk.
- Háborút én nem vállalhatok - morogta magában Tomas Marton. - Értesítem a Földet a kritikus helyzetről, de háborút kirobbantani én nem merek. Ha lemeszárolnak benneteket a paorok, én leszek a felelős. Ezt akarjátok?

Sebastien Kalistra biztatóan szólt közbe: - Ne figyeljete a parancsnokra, ő mindig ilyen. Túlzottan óvatos, ami érthető, mert ő a felelős vezető, és nagy a felelősség rajta. De ő sem tűri el a rabszolgaságot, legyetek ebben nyugodtak. Inkább az életét áldozza, csak a rabszolgaságot megdönthesse. Én jól ismerem őt, nagyon sok éve, ti meg csak alig néhány perce.

- De akkor miért mondja, hogy nem szabad háborút kirobbantani? - értetlenkedett Kirk.
- Csak úgy beszél. Vannak fegyvereink, amelyekkel urai lehetünk a helyzetnek. De előbb illene megismernünk alaposan Gúr politikai helyzetét. Meg aztán a bardok lázadó emberek? - kérdezte Kalistra.
- A bardok hegyi emberek - mondotta Ján.
- Ha valaki meghal ebben a háborúban, annak én leszek az oka - fakadt ki dühösen Marton. - Ezt pedig én nem akarom.
- Próbáld megérteni - biztatta Matti Ukkonen is - , most nem néhány hajótöröttről, hanem egy egész népről van szó. Én láttam azt a sziklaerődöt, Washlát, és láttam a paorokat, amikor megtámadtak bennünket, és egyikük lándzsát döfött a lábamba. Egyetlen paort sem akarunk megölni, de nem ülhetünk ölbe tett kézzel, amikor emberek sokasága szenved rabszolgaságban.
- Nos, jól van - egyezett bele végül Tomas Marton. - Én most azonnal értesítem Plutóniát, és a többi parancsnokságot, hogy mi a helyzet a Gúr nevű bolygón. Szállítóhajókat és katonai hajókat kérek, mert a Darwinra csak néhány embert vehetünk fel.

- Akkor megegyeztünk - örvendezett Kirk, és Jánnal együtt összelapogatták a földi űrhajósok hátát. - Most távoznunk kell, mert várnak ránk. Jó híreket vihetünk a Part részére, ami nagyon megörvendeztetni Gúr összes emberét.

A négy földi űrhajós baráti szavakkal búcsúztatta a két infralakót. Búcsúzóul Marton még szólt néhány szót: - Minden segítséget megadunk részetekre, amennyi tőlünk telik. A Föld hamarosan hatalmas flottával fog itt megjelenni, és ez a flotta a ti segítségetekre érkezik. De most azt kérjük, ne bántsátok a paorokat, nem akarunk háborúba keveredni Gúr bolygóval. Gondoljatok a későbbi, a jövő évszázadokra. Az emberiség és a paorok ne legyenek ellenségek, hanem inkább barátok. Tudom, ez számotokra önfeláldozást és nagy megértést jelent, de mégis erre kérlek benneteket, a jövő sokmillió embere és paorja érdekében. Tűrjetek még egy kicsit.

Kirk és Ján bólintottak, és úgy tettek, mintha megértették volna Marton kívánságát. Az űrhajósoktól kísérve kiléptek az éjszakába. Leereszkedtek a lépcsőn, majd siető alakjukat pillanatok múlva elnyelte Gúr bolygó örök sötétsége. Odafenn, az égbolt teljes hosszában fényesen tündökölt a Tejút tejfehér szalagja.

AZ INFRALAKÓK BEMUTATKOZNAK

A Darwin űrhajót ölelő vadon pezsgő életébe hirtelen csend állott be. Ez a csend nagy bajt jelzett. Szabadba kihelyezett műszerekkel figyelték az űrhajósok a környéket, hogy ne érhesse őket kellemetlen meglepetés. Így a műszerek segítségével tájékozódhattak, mi zajlik a bolygó felszínén, a környéken? Ceruza nagyságú kamerák infravörös tartományban közvetítettek képeket, amelyek meglehetősen pontosan ábrázolták a környezetet. Alvásról szó sem lehetett, mert Kirk és Ján távozása után a műszerek újabb jelzéseket továbbítottak az űrhajóba, amely jelek alapján az űrhajósok készültségben álltak.

Ukkonen figyelt fel a csendre, és a képek alapján, amelyek a monitorok zöldes fényében meglehetősen élesek voltak, megállapította aényt. - Jönnek a paorok!

Az űrhajó megfigyelőrendszerének képernyőin paorok sokasága tűnt fel. Alig néhány száz méterre álltak meg az űrhajótól.

- Vajon mit akarhatnak? - kérdezte Kalistra a többieket. Tomas Marton is előkerült, miután leadta jelentéseit a Plutónia és a Neptunusz űrbázis részére, ahonnan sürgős segítséget kért. Elhűlve pillantotta meg a tengersok idegen lényt, akik a Darwin űrhajót időközben körülvették.

„Vajon elfogták Kirket és Jánt?” - volt első gondolata, amit hangosan is kimondott.

- Ha megtámadják a Darwint, azonnal felszállunk. Nem kívánok kőkorszaki lényekkel hadakozni. Egyetértünk?

Társai kivétel nélkül egyetértettek vele. De azért Mark Savigni megtudakolta, hová vezessék a Darwint?

- Hogy hová? - kérdezett vissza Tomas Marton. - Természetesen Washlába. Vagy ismertek nyugalmasabb helyet is, ahol egy kis időre kikapcsolódhatnánk a mindennapi gondok felhőjéből?

Odakinn a paorok sokáig veszteg maradtak. Az űrhajósok már abban reménykedtek, hátha követtséget küldenek a hajóra. Bizonyára vannak köztük olyanok, akik megtanulták az equatoriaktól az emberek nyelvét. Tárgyalni lehetne velük. Sokkal jobb lenne diplomáciai eszközökkel kicsikarni a washlaiak szabadságát, mint erőszakosan beavatkozni Gúr életébe. Arra az időre, amíg el nem szállítják az embereket a Földre, nem kellene összecsapásokat provokálni. Később azután, a kapcsolatok normalizálása és kiépítése után segíteni lehetne Gúr lakóinak. Nagyon sok mindenben. De harc esetén mindennek lőttek.

Reménykedésük hiábavaló volt. A paorok, hosszú várakozás után, megtámadták a Darwint. Kövek és kőhegyű lándzsák záporában az űrhajó nehéz teste felemelkedett, otthagya a mellette fekvő Equator roncsát a támadók dühének kitéve. Emelkedés közben néhány borzalmas kiáltást hallatott az űrhajó, egybekötve fantasztikus fényorgiával, aminek hatására több ezer paor a talajon találta magát.

A többiek ész nélkül menekültek, eldobálva fegyvereiket. Lassan a talajra rogyott tömeg is magához tért, és menekülni kezdett. Az úrhajósok rövid repülés után leszálltak Washla falai közelében.

LÁZADÁS WASHLÁBAN

A város, amely egymásra rakott kőkockák és kötéglatestek halmaza volt, tömör erőrendszerként uralta a széles völgyet. Ablakok nélküli tömör falak, felülről is nyílásmentesen épülve uralták a völgyet, csupán néhány kapu szakította meg a falak folytonosságát. A paor őrség riadozott váratlan megjelenésükre. Komikus szökdelő ugrálással igyekeztek harcrendbe állni, eltorlaszolva tulajdon testükkel a bejáratot.

Kalistra kábítólövedékeket küldött közénk, bízva abban, hogy az altatógázok hatása nagyjából hasonló eredményt produkál, mint az eddig ismert élőlények esetében.. Szerencsére így történt, a paorok mozgása lelassult és néhány perc múlva bénultan heverték a bejáratok körül. A kábítógáz nem volt végzetes hatású Gür népére sem, csupán elkábultak tőle.

Tomas Marton megtiltotta embereinek, hogy elhagyják az úrhajót. Bizonytalannak ítélte a helyzetet, ráadásul nem kívánt behatolni a kapukon, teljesen okatlanul kitenni embereit az ismeretlen terep veszélyeinek. Úgy képzelte, a falakon belül szűk járatok húzódnak, paoroktól hemzsegő akadályokkal, ellenséges indulatú elszánt védőkkel, akik utolsó leheletükig ellenállnak. A Darwin pusztító fegyvereit pedig nem kívánta alkalmazni ellenük. Inkább várakoztak.

A mélységes sötétség ellenére műszereikkel egészen tűrhetően tájékozódtak. Washla térfogatát felbecsülve megállapíthatták, valóban lehetnek a falakon belül akár félmillióan is. Kirk és Ján, ahogy kiszámították, még nem érhetett vissza megállapodásukkal az Equator roncsától, ezért a Part megjelenésüket akár szövetségkötésként és a paorok elleni hadüzenetként is értelmezhetette. Erre Tomas Marton csak Washla falai előtt döbbszent rá, de már elkésett, hogy változtathasson az események menetén. Az események irányítása kicsúszott a kezéből.

Végre, a kínosan hosszú várakozás és mozdulatlanság megszűnt, mintegy varázsütésre, a kapukból emberek tömegei özönlöttek a Darwin köré Ezek után Martonnak már nem volt joga visszatartani embereit az érzelemnyilvánítástól.

Diadalmenetben vitték az űrhajósokat Washlába. Az infralakók szinte extázisba kerültek a Darwin megjelenésétől és a nemrég lefolyt győztes csatározásoktól, amelyek során foglyul ejtették a város paor helyőrségét. A Darwin megjelenése ugyanis általános támadást váltott ki a paorok ellen. Zúgott, morajlott a város, kezek tapogatták az űrhajósokat, ruháikat rángatták, örömteli rikkantások, üdvözlő szavak záporában haladtak előre. Végül egy nagy terembe értek, ahol a zajongás elcsitult.

Ösereg ember állt a félkörben felsorakozott washlai vezetők karéja előtt. Minden arc az idős ember felé fordult, még a legkisebb nesz is megszűnt. Az öregúr méltóságteljes, lassú mozdulatokkal üdvözölte a népet és lassú járással az űrhajósok elé ment, és megölelte őket.

- Köszöntelek benneteket Washlában. A Föld mégsem feledte elveszett fiait. Íme, eljöttek értünk a földiek - mondotta zengzetes hangon.

A kitörő üdvívalgás megremegtette a sziklafalakat. Emberek tömegei éljeneztek a négy űrhajóst.

Tomas Marton kapitány válaszolt, az alkalomhoz illő üdvözlőbeszédbe kezdett. Tájékoztatta a hallgatóságot, hogy csak véletlenül fedezték fel a sötét Gúrt, de most már nem tágítanak innen. Mark Savigni eközben az equatoriákat figyelte, tétova mozdulataikat, szegényes ruházatukat, kezdetleges berendezési tárgyaikat. Váratlanul meglátta Jánt, aki a tömegben állt, nem túl messze tőle. Mark átfurakodott a tömegen, a sok ember között, és megérintette Jánt.

- Örömmel látom, sikerült Washlába visszajutnotok Kirkkel. Már arra gondoltunk, elfogtak a paorok.

- Látlak - mondta Ján. - De Kirk fogságba esett. Csak nekem sikerült elbújniom, és azután visszajutnom a városba.

Mark Savigni megrendült a hírre.

- Segítünk Kirken. Tárgyalunk a paorokkal. Kiszabadítjuk a barátodat - biztatta Jánt. Ahogy a gúri szemére nézett, azt gondolta, hogy az infralakó emberek vakok. De akkor hogyan mozognak? Valamilyen módon ez a tömeg érzékeli egymást, és minket is. Valószínű, hogy nem a szemükkel tájékozódnak. Ebben a sötétben nem láthatnak. Próbaképpen levette szemüvegét, ébenfekete sötétség vette körül. Éppen vissza akarta tenni a szemére a bonyolult műszert, amikor Ján elkérte.
- Kipróbálhatom? - kérdezte. Érzékelte Mark mozdulatát, „látta” mit csinált. De miképpen? Markot ez foglalkoztatta a legjobban.
- Tessék - és átnyújtotta a látóeszközt.
- Csodálatos - suttogta Ján, miután szűk résű szemére tette Mark infraszemüvegét. - Látok... barátaim...látok... Felindultan körbefordult a tömegben. - Látok, látok, látok - hajtogatta. Kezek kapkodtak az érzékeny műszer után. Mark már attól tartott, sosem látja viszont, de váratlanul a kezébe nyomták. - Nagyszerű látni - közölte Ján.
- Készítünk számotokra is ilyen szerkezeteket. A szemed ideghártyája nem sorvadt el teljesen, ezért van remény, hogy újból láss, és a néped újból lásson - biztatta Mark. - Sajnos, egyelőre kevés az alkatrészünk, de a Földről olyan sokat hoznak, hogy jutni fog mindenkinek, és mindenki fog látni.
- Azért mi nem vagyunk vakok - mondta méltósággal Ján. - Tudunk tájékozódni csillagfény nélkül is. Azt mondják az öregek, az orrunkkal. Nem szaglással, nem látással, csak ez a látásféle nem fénylátás.

- Ultrahanggal - kapcsolt Mark. - Valószínűleg ultrahanggal tájékozódtok a sötétben. A Földön sok élőlény képes a sötétben is tájékozódni. Ti is szert tettetek erre a képességre, ami az evolúció csodája. A delfinek, denevérek, egyes madarak évmilliók alatt jutottak el az ultrahanggal való tájékozódás képességéhez. Ti meg alig néhány évszázad alatt?
- De mi folytonosan sötétben élünk, a Földön meg van nappal is. Az orrunkkal érzékeljük a paorokat is.

Tomas Marton ez alatt elmondta üdvözlő beszédét. Megállapodott Fandikkal, Washla első emberével a további teendőkről. Küldöttséget menesztenek a hegyekbe, a bardokhoz. Értesíteni kell a szabad népet a nagy fordulatról. A paorokkal békét kötnek és elengedik a paor foglyokat. Szerencsére néhány sebesülésen kívül komolyabb baj nem történt. Szükséges a két nép közötti jó viszony kiépítése, mert a paorok megtámadhatják Washlát. Ez pedig komoly veszedelmet jelenthet Washla lakói számára.

KÜSZÖBÖN A HÁBORÚ

A győzelem mámora hamar elillant, Washla lakói rádöbbsenkek, súlyos gondok elé néznek. A társadalom léte erősen függött a paorok segítőkészségétől, a Nagy Mamma jóindulatától. A város falai mögött biztonságban voltak egyelőre, volt tiszta vizük, valamennyi élelmiszertartálékuk, de helyzetük ingatag alapokon állt. A paorok körbezárták a várost, ez volt minden, amit egyelőre tettek. A Darwin úrhajósai ellenőrizték az ültetvényeket, a már ismert sugáralakú gátrendszereket, amelyek sértetlenek voltak. Ebből arra következtettek, maguk a paorok is tanácstalanok, mit kezdjenek félvak védenceikkel, másként rabszolgáikkal? Arra döbbsenkek rá, hogy a védenceknek nagyon nem tetszik a védnökösködés, a rabszolga fogalmat meg sosem hallották. Ennél eddig nem jutottak előbbre.

A paor foglyok szabadon bocsátása is azt jelezte, a hajótöröttek utódai nem kívánják tovább nehezíteni a megromlott viszonyt. A foglyok elengedése a paorokat meglepte és békülékennyé tette.

Odabenn Washlában a Part tagjai diplomáciai manőverekkel igyekeztek engedményeket kicsikarni a paor vezetőkből. Nem tudták, mert nem ismerték a paor társadalmat, a nagy Mamma táborában erős békepárt alakult ki. Akik jól emlékeztek a kezdeti időkre, a békepártban tömörültek. A kezdetekben a hajótöröttek jogai egyenlőek voltak a paorok jogaival. Azért, mert az úrból jöttek értelmesek voltak, mint a paorok, ezért minden olyan jogot megkaptak, ami a paorokat megillette. Az emberek szolgáskorba vetése csak később következett be, a paor birodalmi törekvések miatt.

Gúr más törzsei mozgolódni kezdtek az úrhajósok eljövetele hírére. Fenyegető üzeneteket küldtek a hatalmában megrendült paor állam vezetőinek, felismerve a lehetőséget, hogy kiterjeszthetik saját hatalmukat a paorok rovására. A paorok tisztában voltak ezen üzenetek veszélyességével, ezért nem provokálták a környék más törzseit, és békére törekedtek velük. Embert azonban nem adtak nekik.

Gúr bolygója hatalmas volt. Számtalan törzs virágzott a felszínén, amelyek egy része hallott már az úrból jött emberekről. Ez a hír felbolygatta őket, erősítette fantáziájukat, és általában barátságos érzületekkel gondoltak az úrbéli jövevényekre. Az úrhajózó nép gazdag lehet, tudománya fejlett, amelyből csak akkor részesedhetnek, ha szövetségesüknek tudhatják az úrbélieket. Ezért a többi törzs felháborodott azon, hogy a paorok saját zsákmányuknak tekintették az úrból jötteket. A paor nép teljes eltörlése küszöbön állt, amikor a Darwin megjelent Gúr egei alatt. Az equatoriakat nem szabad magukra hagyni, Gúr népei az equatoriakat saját barátjainak tekinti, és nem a paorok foglyainak.

Ez volt a helyzet Washlában és környékén, amikor Mark Savigni és Matti Ukkonen tizenkét helybéli harcostól kísérve elindult a Fekete Hegyekbe, a bardokat megkeresni.

III. FEJEZET: A FEKETE HEGYEK

INDULÁS A FEKETE HEGYEKBE

Erősen lepusztult, vulkáni tájon kanyargott az út az ismeretlen hegyvidék belseje felé. Kemény munkát végzett errefelé a szél meg a víz. Az erősen erodált táj közettörmeléktől borított felszínén alig tengette magát a gyér növényzet. Hidegebb volt jóval ezen a területen, mint a mély völgyekben, ahol a hő jobban felhalmozódott a talajból felfelé áramolva. Felül, a hegyek vidékén az űr hidege erősebben érvényesült. A bolygó felszínén sok olyan hely volt, ahol a vulkanizmus erői erőteljesek voltak. Az atmoszféra cirkulációja kiegyenlítő folyamatokat indukált az alacsony és magas fekvésű földfelületek között.

Ennek volt köszönhető, hogy az alacsony alföldek és völgyek és a magasföldek, hegyvidékek területei között az éghajlati viszonyok ugyan különbözőek voltak, de szélsőséges eltérések nem alakultak ki. A Gúron nem léteztek éghajlati övek, a sarkvidékek és a trópusok éghajlata hasonló volt. Inkább a függőleges tagozódás alakított ki éghajlati különbségeket az egyes területek között, de az eltérések itt sem voltak túlzottan nagyok. A rideg hegyi viszonyok, bizonyos szintig, nehezebbé tették az életet a hegyek között, mint a széles síkságokon. A bátor hegylakók mégis ezt az életmódot választották, ezzel az életmóddal érték el sikereket.

A Fekete Hegyekbe vezető úton paoroknak még a híre-hamvát sem észlelték az expedíció tagjai.

Úgy látszik, Kalistra fénybombái megtisztították a terepet a kellemetlenkedni kívánó Gúr-lakóktól. Az erős fényt képtelenek voltak elviselni a bolygó teremtményei. Ezért biztos védelmet nyújtott a fény a vadak ellen, a feljük irányított sugárnyaláb teljesen összezavart minden állatot. A vadállatok valami módon érzékelték a fényt. Az égbolt ragyogott általában, amikor nem a ciklonok viharfelhői borították be, a csillagok és a Tejút szépen tündököltek. A gúri élővilág egy része érzékelhette a fényt, amely a világűr felől állandóan ömlött.

De számtalan élőlény rendelkezett világító szervekkel is, szemük helyét azonban legtöbbször nem sikerült megállapítani. Minek a világító szerv, ha az állatnak nincs szeme?

Savigni az infraszemüvegen át meglehetősen jól látott, de amint egyre beljebb jutottak a hegységbe, ahogy hűlt a talaj és a levegő, a szemüveg képe egyre jobban életlenné vált.

- Ha ez így megy tovább, nem fogok látni - jelezte Ukkonennek.
- Kapd össze magad - morogta Ukkonen, aki maga is ezzel a problémával küzdött.

Meredeken lejtő hegyoldalakat másztak meg, meredek lejtőkön ereszkedtek alá, kerülgették a járhatatlan akadályokat, mindezt olyan gyors ütemben, amennyire csak képesek voltak. Iszki, a csapat vezetője valamennyire ismerte a Fekete Hegyeket, kitűnő vadász hírében állt, kóborlásai során már többször is összefutott bardokkal. Azt, hogy pontosan merre kell menni, nem tudta. Ilyen washlai nem létezett. Csak sejtette, hogy a bardok területük határain őrséget tartanak, hogy ne érhesse őket meglepetésszerű támadás. Ennek a határőrségnek valamelyik részével kellene összefutniuk.

A TOKRO-DOKRÓ VÁNDORLÁS

Pihenni egy szűk barlangban húzódtak meg, ahol ettek, ittak a magukkal vitt elemózsiából. De alig szundítottak el, Iszki máris felriasztotta őket.

- Ébredés, gyorsan, gyorsan - suttogta halkan, de jól megrázta az alvókat. - Paorokat érzek. Azonnal indulni kell!
- Savigni legélesebbre állította szemüvegét, úgy meresztgette szemét a sötétbe, de nem látott semmit.
- Biztos, hogy paor támadók? - kérdezte Jántól.
- Iszki biztosan tudja, mit lát, én nem - felelte Ján.

A csapat szaporázta lépteit, rohammenetben próbálta kikerülni a rejtőzködő és szaglászó ellenséget. Hamarosan egy mély szurdokba értek, amelynek alján vékony csermely csordogált. Közben odafenn az égen villámok cikáztak, mennydörgés morajlott, vihar készülődött kitörni. Nem kellett túl nagy fantázia kitalálni, ha a szurdokban éri utol őket a vihar, mi fog történni velük. Világosan mutatták ezt a vízcsiszolta kőtömbök, amelyek a csermely medrében heverték garmadával. Szerencsére kiértek a szurdokból, mire kitört a valódi vihar. Dühös orkánszél hajtotta a felhők rohamait. Rejteket kerestek, ahol meghúzódhatnának, amíg tart az égzengés, de nem találtak. A sötétség megtelt az égi fénykigyók színjátékával, és hatalmas eső zúdult alá, közben mennydörgött az ég. Bőrig áztak, de azután ahogy jött, olyan gyorsan tovamonult a kellemetlen égi áldás.

Az eső csillapultával az ég dörgése is alábbhagyott, de a gúri emberek éles hallása felfedezte, valamilyen nagy testű állat közeledik feléjük. Az állat a maguk után hagyott szurdok felé haladt, és rémesen szuszogott.

- Tokro-dokró - mondta Ján. - Hatalmas szarvas páncélos, de nem veszélyes az emberekre.

A sötétből mintegy húsz méter hosszú, páncélozott testű, hatalmas szörnyeteg mászott elő. Elöl két hosszú, mintegy öt méteres, és két sokkal rövidebb szarva volt.

- Növényevő - állította Iszki.

A két úrhajós kezének szorítása meglazult a géppisztolyokon. A tokro-dokró hangos szuszogással tovább csörtetett, figyelemre sem méltatva az embereket. Hamarosan eltűnt Gúr sötét éjszakájában.

GÚR ÁLLATAI

Továbbindultak, és a két földi meglepetésére olyan völgybe jutottak, ahol a növényzet lágy, pirosas fényt sugárzott magából. Jobban megnézve a fényforrásokat, azt tapasztalták, a bokorszerű növények ágairól gömbszerű, dinnye alakú termések függenek alá, és ezek árasztják magukból a halványpiros fényt.

- Nagyon érdekes - mondta Matti Ukkonen. - Vajon miért világítanak ezek a termések egy sötét bolygón?

Botanikai kérdésekkel most azonban, de csak egyelőre, nem foglalkozhattak, mert Iszki gyorsított az iramon. Odafenn, a sötét fekete légtérben világító szemű repülő lények jelentek meg, rövid keringés után mögöttük néhány száz méterre lejjebb ereszkedtek majd leszálltak.

- Ott vannak a paorok - mutatott hátra Gurman, az egyik harcos.

Amint óvatosan vonultak a csodálatos világító növények völgyében, furcsa hang kelt a távolban. Mintha ezernyi láb kaparászna a talajon, majd ez a kaparászó hang dübörgéssé erősödött.

Iszki idegesen egy hatalmas szikla mögé vezényelte a csapatot.

- Tombo-csorda közeledik - tájékoztatta a két úrhajóst Ján. - Amikor megvadulnak, mindent legázolnak. Vágtató áradatban jönnek, sokkal kisebbek, mint a tokro-dokró, de ezrével vannak. Ha áradatuk elé kerülünk, akkor végünk, mert eltaposnak bennünket. Ilyenkor a legjobb valamilyen fedezéket keresni.

Iszki, Gattier, Gurman és a többiek a sötétbe meresztették orrukat. Mark Savigni és Matti Ukkonen szemüvegeiken keresztül egészen pontosan látta az eseményeket. Először csak két-három tombo jelent meg a sziklák mögül. Ügetve haladtak, öt méteres testüket vonszolva vékony, de erős lábaikon. Utánuk újabb csoport következett, mintegy kéttucat tombo vágtatott az első három után. Fejüket leszegték, úgy rohantak előre. Mintegy méteres szarvkard díszítette szájuk felett koponyájukat.

Azután a távoli sziklák mögül előömlött a tombo-folyam. Százával és ezrével özönlöttek a tombók, mindent legázolva rohantukban. Az emberek a szikla mögött biztonságban voltak tőlük, mert az állatáradat a szikla előtt kettévált, és csak a szikla mögött zárult össze újra. Legalább húszezer tombo dübörgött el mellettük, azután alábbhagyott a nagy roham. A csapat utóvédjeként néhány lassabban haladó tombo ügetett, azután elmúlt a veszedelem.

Iszki előlépett, kifújta magát és kijelentette: - Akár indulhatunk is, nincs mitől tartani. Pedig nem így volt.

Alig szedelődzködtek össze, amikor a tombo-csapat nyomában járó ragadozók is megérkeztek. Első csoportjuk két lábon szökellő állatokból állt, mellső négy végtagjuk csőkevényes volt. Fejük hosszúkás alakú, mint a farkasoké, szájukban penge élességű fogak sorakoztak. Orruk tövéből másfél méteres kard állt ki, amely méregmiriggyel volt kapcsolatos.

- Vigyázzatok, a szarvak döfése mérgező - suttogetta halkan Iszki. - Nem szabad a közelünkbe engedni ezeket a fenevadakat.
- Ezek wrahok - suttogetta Ján. - Veszedelmes szörnyetegek.

A wrahok két lábon ugrálva, tízes-húszas csoportokban követték a tombókat. Az egyik kisebb csoport, valamilyen módon felfedezte az emberek rejtékhelyét. A wrah csoport vezetője szaglászva elindult a szikla felé.

- Lódd le, vagy megölnek bennünket - suttogetta Ján Marknak.

Mark Savigni a wrah fejére célzott. Meghúzta az elsütő billentyűt, közkeletű nevén a ravaszt. A wrah tűzben rogyott össze. A lövés hatalmas csattanására a wrahok vágázó menekülésbe kezdtek.

Rövid idő múlva, az utolsó wrah csoport elszökellése után, néhány hatalmas, robusztus termetű uhar érkezett a területre. Nyolc végtagjuk volt, négy lábon száguldottak előre és elülső négy karjukon hatalmas vágóollókat csattogtattak.

- Az uharak buta ragadozók, de veszedelmesek - állította Gurman. - Nem jó ujjat húzni velük. Maradjunk csendben, talán elmennek a tombo-csorda után.
- Nyolc végtagjuk van, míg a többi fajnak csak hat. Valamilyen másik csoportból származhatnak, mint a paorok jegyezte meg Matti.

Valóban, az uharok négy lábukon rohanva követték a tombo-csordát, miközben négy karjukat előre nyújtották és ollóikat csattogtatták. Szerencsére nem figyeltek fel a rejtőzködő emberekre.

A BARDOK KUTTAFORTJA

A felfedezők gyors sietésbe fogtak az állatok elvonulása után, szinte lógott a nyelvük az erőlködéstől. Néhány óráig tartott ez az öldöklő iram, míg végre Iszki lassított a menetelés sebességén.

- Errefelé kell lenniük - jelentette ki.

Egy cserjés szélén álltak, tanácskozva, merre menjenek tovább, amikor a paor üldöző csapat, alig ötven méterre tőlük, kibukkant a mögöttük lévő cserjésből.

- Ebből harc lesz - súgta Savigni Ukkonenek.
- Nagy baj, hogy utolérték bennünket - morogta Gattier, a szervező. - Sajnálám, ha valamelyik elpusztulna. Nem használna az új kapcsolatok kiépítésének.

A Darwin modern fegyvereivel felszerelt kis csapat védelemre rendezkedett be. A paoroknak semmi esélyük nem volt, hogy elfogják őket, de nem ismerték a tűz-és sugárfegyverek erejét, ezért nem tartottak kellően az emberek csoportjától. Kőfegyvereikkel hadonászva közeledtek.

Már-már eldőrdültek az első lövések, ahogy a paorok szemtelenül gyűrűt vontak köréjük, de váratlanul éles hang hasított a fekete éjszakába. A hang gazdája másféle akcentussal beszélt, mint a washlaiak, de a paorok megtorpantak. Szóváltás támadt, aminek a végére a paorok visszahúzódtak.

Hirtelen több tucat fegyveres tűnt elő a semmiből, pajzsot, lándzsát szorongatva. Marcona alakok értek a közelükbe.

- A bardok! Itt vannak a bardok! - kiáltott fel Iszki boldogan. - Testvéreim, Washlából jöttünk hozzátok. A Föld követői megérkeztek!

A bardok Iszki szózatára mit sem reagáltak, lándzsáikat előre szegezve körülvették a kis csapatot.

- Tegyétek le a fegyvereket - szólt harsány hangon egy bard.
- Josha! Nem ismersz fel? - kérdezte kétségbeesetten Iszki. - Barátként jöttünk. Washla népe fellázadt a paorok ellen.

A Joshának nevezett férfi egy pillanatig beleszimatolt a levegőbe.

- Üdv Iszkinék! A fegyvereket adjátok át, parancsom van róla.
- Mit tegyünk? - kérdezte Ján az úrhajósoktól.
- A fegyvereket nem tesszük le - közölte Mark. - Fegyverek nélkül a férfi már nem férfi, hanem kiszolgáltatott rabszolga. Josha hallotta Mark válaszát, de nem volt sok ideje gondolkodni a további teendőkön. Mark Savigni egy fénybombát vett elő egyik zsebéből, és messzire hajította.
- Feküdj! - adta ki a parancsot.

A fény lobbanása szinte három kontinensre is kiterjedt. Ezután hanggránátot használt. Eldobta a gránátot, amely felrobbanva olyan hangrengést produkált, mintha leszakadt volna az ég. A morajlás még percek múlva is hallható volt. A bardok, de a washlaiak is a földre lapultak félelmükben. Később kiderült, háromezer bard harcos volt a környéken, akik megtapasztalták a földlakók erejét, ezért a fegyverek elvételéről azonnal lemondtak. Mintegy ezer félőrült paort fogtak el később, akiket megbénított a fényrobbanás és hanghatás.

Josha rendkívül udvariasan kérte fel a két földit és kísérőit, hogy kövessék őt a birodalom belseje felé. Mark kérdésére, hogy kíván-e még valamilyen földi fegyvert megtapasztalni, azonnal azt válaszolta, hogy nem. Josha nyugalmat akart, és a vendégeket célba akarta juttatni. Jókora út állt még előttük, fárasztó vándorlással, és mindnyájan várták már a megérkezést. Útközben a bardok alig társalogtak velük. A két úrhajóstól kimondottan féltek, a washlaiakat meg lenézték.

Josha tudatta a földiekkel, hogy célba érkezéskor várja őket a bard haditanács.

Amint haladtak előre, a vad hegyvidéki táj fokozatosan kultúrtájja alakult át. Kisebb tanyák százai mellett mentek el, a hőmérséklet is emelkedett, míg végre egy öblös, katlanszerű medencébe érkeztek. A medence központjában alacsony kúp emelkedett felfelé, alig volt száz méter magas. A kúp tetején sziklaerődítmény magasodott, mint egy korona a kúpszerű hegy fején.

- Kuttafort - mondotta Josha. - A bardok hatalmas erődvárosa. Miután felkapaszkodtak a várba, Josha tágas terembe vezette őket. A falakon mindenütt fegyverek díszleptek, valamint a helybéliek által elejtett állatok trófeái.

Kevés idő múltával, mint ahogy Josha előre megígérte, a tágas terembe bevonultak a bardok vezetői. Öltözkük ugyanolyan egyszerű volt, mint a harcosoké. A sötétben a díszeknek, színeknek, cicomáknak semmi értelme nem volt.

- Washla gyáva odúlakói előbújtak patkánylyukaikból - szónokolta egy hatalmas termetű bard. - Talán mégis igaz lehet, megjöttek a földlakók? Ettől kaptak bátorságra fegyvereik megtartásához? Halljam a választ!

Matti egy gömbszerű dolgot dobott a bardok közé. Hamarosan apró robbanások sorozata hallatszott, amelynek nyomán a bard vezetők haditanácsba kezdtek. Úgy kapkodták a lábukat, mintha táncolnának. A kis gránát csipős viszketőport szórt szét maga körül, amely por néha égetett is.

Hamarosan az egész bard haditanács „táncba” kezdett.

- Üljenek le, bard urak - mondta kajánul Matti.
- Undra, nagy király! A Föld lakói megérkeztek - szónokolt Ján. - Ketten itt vannak közöttünk, és beszélni óhajtanak veletek.

Undra és a többi bard vezér valahogy erőt vett viszketési ingerein, és megpróbált méltósággal viselkedni. Persze, a por hatása is csökkent lassan.

- Mi volt ez az égető anyag? - kérdezte Undra, de választ nem kapott. A nagy király megvizsgálta a jövevények csoportját, és valahogy rájött, kik a földiek közöttük.
- Maradtatok volna otthon! - csattant fel mérgesen. - Túl sokáig várakoztunk, és túl sokat szenvedtünk miattatok. Most mit akartok? Haza akartok vinni bennünket? Megvoltunk nélkületek is!

A beállott feszült csendet Mark Savigni törte meg.

- Sok minden történik a Nap alatt, és a Föld hatalma sem vételen. Egyszerűen nem tudtunk Gúr létezéséről, ez az igazság. Mi is csak véletlenül bukkantunk rá, és amikor megtaláltuk az Equator roncsait, akkor gondoltunk arra, hogy az űrhajósok utódai esetleg még élnek ezen a sötét világon. Ez az esemény csupán néhány napnak nevezett időegységgel ezelőtt volt, és mi máris itt vagyunk. El kell ismernetek, hogy mi is tehetségtelen, buta népek vagyunk, akik képtelenek önálló döntésekre. Beláthatjátok, nem mi vagyunk a felelősök az Equator balesetéért, és azért sem, hogy a bardokat a paorok támadják, kizsákmányolják. Mi néhány napja jöttünk erre a világra az űrből, ahol őráratot tartottunk. De ahogy rátaláltunk erre a fekete világra, felvállaltuk a bardok testvérségét, és a Földről már hatalmas űrhajóflotta közeledik Gúr felé.
- Mit akartok? - dörögte Undra.

- Semmit. Kérni semmit, inkább adni jöttünk, ha elfogadjátok.
- Mit tudtok ti adni nekünk ebben a pokoli, éjszakai világban? - kacagott fel Undra megvetően. - Mert ne gondoljátok, a nép elfeledte, milyen a Föld! Tudtok-e fényt teremteni?
- Tudunk fényt teremteni, és ha szükséges, ennek a bolygónak saját kis napocskát fogunk adni, ha kéritek. Azután minden olyan eszközt is megkaphattok, amire szükségetek van. De most sürgős dolgunk akadt, ami minden más feladatot másodlagossá tesz. Washla kivívta szabadságát, ám a paorok ostromgyűrűbe vonták a várost. Félő, hogy kiéheztetik a lakosságot. Élelmet kell szerezni, amíg meg nem érkeznek a földi úrhajók, mert azok elegendő ennivalót is hoznak magukkal. Nem mondjuk, hogy gyertek segíteni, tegyetek belátásotok szerint.
- A földalatti kukacok kidugták a fejüket a szabad levegőre. Nem is akarjuk elhinni - fordult Undra a bard vezérekhez gúnyolódva. - Ti pihenjete meg, kaptok élelmet, szállást. Mi meg eldöntjük, mit fogunk cselekedni.

A bardok kivonultak a tereméből.

- Barbár hegyi király ez az Undra - mondta Savigni Ukkonennek. - Remélem, azért nem esett a feje lágyára. Sőt, bizonyos fokig megérttem ingerültségét velünk kapcsolatban. Hány, de hány nemzedék várta a földlakók megjelenését, nem tudhatjuk. Túlélni a sötétséget, a vad bolygó vadállatait és a helybéli értelmes lények agresszióját, nem lehetett könnyű feladat.
- Azt hiszem, a Gúr embereinek története az egész emberiség történetének legfényesebb oldalaira fog kerülni - válaszolt Ukkonen. - Most együnk valamit, és várjuk meg a bard haditanács döntését.

Édeskés sajtféleséget ettek kenyérrel, meg ismeretlen eredetű sült húst zöltségekkel, majd az egészet kifejezetten sörnek tetsző itallal öblítették le. Azután várakoztak. Hosszú órák teltek el, míg végre Josha megjelent.

- Készülődjetek - közölte parancsolóan. - Indulunk Washlába.

Mark Savigni és Matti Ukkonen csak most látta a maga valóságában, mennyire erős a bard hadsereg. És arra is rádöbbsentek, nem olyan egyszerű a helyzet, mint kezdetben gondolták. Néhány nagy szállítóhajó Gúr egész embernépességét elszállíthatná a Földre. De akarnak-e jönni a gúriak egyáltalán? Itt valódi államok alakultak ki, szokásokkal, sajátos életformával, a sötétséghez való alkalmazkodással, gazdasággal és öntudattal. Amint a sűrű sorokban hömpölygő bard szabadharcosokat figyelték, egyre inkább kétségbe vonták eddigi hiedelmüket, hogy a gúri emberek életképtelenek a Föld segítő karjai nélkül. Eddig is a Föld segítsége nélkül maradtak életben.

A bardok haderejét példás gyorsasággal összevonták, és saját fejük szerint akcióba kezdtek. Nem kérdezték meg az űrhajósokat, mi a véleményük, mit látnak jónak, mi legyen a taktika. Önállóak voltak, akik saját erejük jóvoltából maradtak szabadok ebben a pokoli fekete világban.

Undra vezette a csapatokat, de Savignit és Ukkonent nem engedte a közelébe. Tartott a viszketőportól, és egyéb földi fondorlatoktól, amint azt elmondta környezetének, elsősorban hadvezéreinek. Matti Ukkonen pedig rádöbbsent, hibát követett el. Meg akarta törni a hegylakók túlzott dölyfösségét, de tetteivel megalázta a bardok vezetőit. Akik ugyan sosem jöttek rá, miért kellett ugrabugrálniuk a hivatalos találkozás alkalmával, de azt nem feledték el, hogy ugrálniuk kellett.

IV. FEJEZET: OVÓRA VÁROSA

MEGHÍVÁS OVÓRÁBA

Az űrhajósok, miután ismét együtt voltak a Darwin fedélzetén, megbeszélték a teendőket. Kétségtelen, a bardok beavatkozása az események menetébe, megnehezítette tervük végrehajtását. A bardok vereséget mértek a paorokra, a paor vereség után sokkal nehezebb lesz kibékíteni az ellenfeleket, de a bardok évszázados gyűlöletét lehetetlen volt visszatartani.

A sokat üldözött hegylakók Washla fellázadását és a Darwin megjelenését kiaknázva, nyeregben érezvén magukat, törlesztettek valamit az őslakosoknak az évszázados adósságból. Hosszú távon azonban a bard hadsereg nem mérkőzhetett Gúr egész haderejével, amely sok százszor felülmúlta az emberek erőit. Igaz, a távoli Föld megváltoztathatná az erőviszonyokat, de a távoli Földnek egyáltalán nem volt szüksége elnyomott bolygókra, amelyeket azután katonai erővel kell féken tartani.

A Darwin tűzereje sem volt alábecsülendő. Eldönthettek segítségével több csatát is, de nem ez volt a célja az úrból jötteknek. Ilyen módszerekkel az emberek és paorok ellenségeskedésének alapjait rakták volna le, a megbékélés helyett. A paor szándékot egyelőre nem ismerték. Ezért a Darwin úrhajósai olyan probléma megoldása előtt álltak, amelyhez több ismeretet kellett szerezniük.

A négy úrhajós abban egyezett meg, hogy megpróbálják Gúr bolygó népeinek totális háborúját megakadályozni. De ehhez több ismeretre volt szükségük. Nem tudták, a többi gúri nép ellenséges-e a paorokkal szemben, vagy támogatja őket. Azt sem tudták, a bardok és a többi gúri nép milyen viszonyban van egymással. Sok volt az ismeretlen tényező, de nekik mégis cselekedniük kellett a háború elkerülése érdekében.

Időközben a bard csapatok feloldották az ostromgyűrűt Washla körül. Szétverték a viszonylag gyenge paor erőket, aminek hatására Washla népi tömegei hozzájuk csatlakoztak. A háború ezzel még nem ért véget, mert mindenki tudta, a paoroknak igen nagy seregeik vannak, de azt senki sem tudta, hogy ezek a hatalmas seregek hol vannak, mit csinálnak, miért nem jelennek meg a küzdőtéren?

Ján azt közölte az úrhajósokkal, hogy a paorok a washlaiakat nem ölték meg sohasem. A lázadókat átnevelésre elvitték saját telepeikre. A bardokat ellenben gyűlölték, mert harcoltak ellenük. Ezek a tényezők azt bizonyították, hogy a paoroknak törvényeik voltak, ami miatt társadalmuk nem lehetett egyszerű hangya, vagy természet társadalom. Az átneveltek általában megtörve érkeztek vissza Washlába, de volt olyan átnevelt is, aki csak még jobban kívánta a szabadságot, mint addig.

Ján azt is közölte, hogy a paorok nagyon erőszakosok voltak mindig az emberekkel szemben. Kihasználták az emberek vakságát, majd felettük bíraskodni kezdtek és hatalmat gyakoroltak. De sokat tanultak a paoroktól, hogyan kell megélni a sötét világban. Amikor a paorok bajban voltak, az emberekhez fordultak segítségért. A Paor Birodalom létrejöttéhez négy-öt nagy csata kellett, amelyeket végül is a washlaiak döntöttek el a paorok javára. Az emberek ezért a paorok legfőbb segítői és legfőbb értékei.

Marton és Kalistra összenézett. Mindketten ugyanarra gondoltak.

- Mi most Kalistrával kimegyünk a paorok közé - mondta Marton. - Ti ketten, Mark és Matti, a Darwinban maradtok. Ján, jó lenne, ha velünk tartanál, szükségünk van a helyismeretedre. Talán Kirken is tudunk segíteni.
- Rendben van. Veletek tartok - egyezett bele a washlai ifjú.

Idővel a Darwin körül maradt néhány paor felismerte, semmi értelme dárdákkal dobálni az úrhajót, mert nem érnek el vele semmit. Azután a bardok sem voltak messze, akik elkaphatták a túlzottan heves és zajongó paorokat. Rendkívüli módon meglepődtek, amikor hatalmas hangerővel megszólalt az úrhajó, és azt mondta, a benne lakó idegenek találkozni szeretnének a nagy Mammával, akinek a neve a paorok szerint Nagy Mamma volt. Azonnal futárt indítottak a Nagy Mammához, vigye meg az új hírt. A paorok félig-meddig isteneknek gondolták az égből érkezett idegeneket, akik érezhetően bolygóntúli hatalommal bírtak. Rettegtek hatalmuktól, mert Washla lázadása és a bardok támadása miatt világuk összeomlani látszott. Bizonytalanná vált a paor nép jövője. Érezték, sorsuk alakulása az idegenek akaratától is függ. A futár csakhamar visszaérkezett azzal az üzenettel, hogy a Nagy Mamma szeretettel várja az égből jötteket.

Amint Marton parancsnok és Kalistra úrhajós megjelent a paorok között, tisztelettel és örömmel fogadták őket. Marton és Kalistra ugyanis kifejezetten rokonszenvezett a paorokkal, és ezt a paorok megérezték, mivel volt egy olyan érzékszervük, amellyel a másik élőlény hangulatát képesek voltak pontosan bemérni.

Erről az emberek természetesen semmit sem tudtak. Ján követte az űrhajósokat, az ő érzelmi állapota azonban korántsem volt olyan tetszetős a paorok számára, mint a két földlakóé.

A paor tömeg a három embert azonnal a Nagy Mamma irányába kísérte, de Jánnal egyáltalán nem rokonszenveztek, éppen Ján gondolatai miatt, amelyek egy hatalmas paor vérfürdő körül keringtek.

OVÓRA ÚRNŐJE

Ovóra, a paor főváros nem hasonlított sem Washlára, sem Kuttafortra, a bardok hegyi erődjére. Gúr felszíne alatt épült, mindössze a főbejárat előtt állott egy hevenyészett, primitív kőerőd. A feketén csillogó bőrű négylábú lények gömbölyű fejéről tapogató csápok eredtek, bőrük vastag volt és tömörnek tűnt, mint a rinocérosz bőrpáncélja. Fegyvereik rendkívül primitívek voltak, dárdák, durván pattintott kőheggyel. Testük egy részét durva szövésű növényi rostokból álló ruhadarabok borították. Eszközeik fejletlensége mellett viszont fejlett volt társadalmi szervezettségük. A sok csapás ellenére nem rogytak össze, zűrzavarnak, fejletlenségnek semmi nyoma nem volt köztük. Pedig az események a paorok számára vésszesen rosszul alakultak. Idegenek érkeztek az űrből, akik meg akarták dönteni rendszerüket, mert fellázították a washlaiakat. A bardok lejöttek magas hegyeik közül, és megtámadták őket. Gúr szabad törzseinek hadereje veszedelmesen a paor birodalom határaihoz közeledett. Miben reménykedtek, miben bíztak a paorok? Talán a Nagy Mammában?

Az emberek küldöttsége a fekete éjszakai sötétségben csakhamar elérte Ovóra kapuit. Néhány paor, sistergő, süvítő magánhangzókkal fűszerezve az emberek nyelvét, kalauzolta előre a három embert.

Miután a földiek beléptek a kapun, ha lehet, még sötétebb lett körülöttük. A csillagok eltűntek a fejük fölül, és a Tejút halvány derengése sem látszott. Rosszul láttak az infrakészülékkel, néha megbotlottak a szűk járatok köveiben, de kitartóan haladtak előre, egyre mélyebbre, a felszín alá. Tomas Marton és Sebastien Kalistra félig vakon tapogatózva haladt előre, kettőjük között Ján botorkált, nem látva semmit.

A paorok viszont jól tájékozódtak az alagutakban, olykor segítettek az embereknek is, ha azok nagyon botladoztak.

A felszín alatti város zezugos utcáin olykor sűrű volt a forgalom, míg más járatok szinte teljesen elhagyatottak voltak. Szorgalmas paorok siettek el gyakran mellettük, mintha sürgős dolguk lenne valahol, és csak pillanatokra lassítottak megbámulni az idegeneket. Ovóra világa hasonlított valamelyest a hangybolyok működésére.

Egy nagyobb útkereszteződésnél fegyveresek álltak, akik néhány szót váltva az emberek kísérőivel, utat nyitottak előttük. Ajtók tárultak fel, amelyek mögött folyosók nyíltak. Ezeken a folyosókon áthaladva az egyik ajtó mögött váratlanul tágas, barlangszerű terem nyílt meg előttük.

Nehéz, páratelt levegő terjengett a tágas barlangban, amit valamilyen furcsa illat, talán testkipárolgás dúsított. Az egyik sarokban gyenge fény pislálkolt, valamifajta örökmécses az örök éjszaka homályában. A fény önmagában is megdöbbenő volt.

Csupán néhány paor lézengett a teremben, akik vezérek vagy szolgák lehettek. Testüket csillogó aranyos és ezüstös díszítések cicomázták, ami előkelő feladatukat volt hivatott jelezni. Tomas Marton ösztönösen úgy érezte, megérkeztek.

Mindketten észrevették azt a hatalmas, húsz méternyi hústömeget, amely váratlanul megmoccan a sötétben, az infrakészülékek most jobb képet szolgáltatnak, ezért a lény alakját is pontosabban felmérhették. Ján is látott, vagy inkább érzékelt valamit, a gyenge fény is segítette őket a jobb tájékozódásban.

Tomas Marton, szemét meresztgetve észrevette, hogy a hatalmas hernyószerű lény egyik végén kis, paorszerű fej fordul feléjük.

- A Nagy Mamma fogad bennetek! - kiáltott fel harsány hangon az egyik cicomás paor. - Mondjátok el a Nagy Mammának, miért jöttetek Gúrra, és mit akartok tőlünk!

- Majd én beszélek - mondta halkán Tomas Marton. - Ján, érti ez a micsoda a nyelvünket?
- Érti - suttogta Ján. - Minden szót meghall, óvatos legyél, mert nagyon értelmes, és jó a füle.

Tomas Marton átérezve a különleges helyzet fontosságát, megköszöri torkát, majd beszéde megkezdése előtt meghajolt a Nagy Mamma felé.

- A csillagok közül jöttünk egy égi hajón a fény birodalmából. Társainkat kerestük, akiket nagyon hosszú idővel ezelőtt szerencsétlenség ért itt, a Gúr bolygó világán Sokat kutattunk utánuk, de végre megtaláltuk őket. Szomorúan láttuk, hogy szolgáskorban élnek a szerencsétlenséget szenvedett emberek utódai. Ezt a továbbiakban nem tűrhetjük el. Aki az értelemben testvér, az egyenlő jogokat élvezzen minden világban. Jöttünk, hogy békét hozzunk, jöttünk, hogy barátok legyünk.

Mivel nem kapott választ, folytatta: - Tisztelt paorok népe! Testvéreink vagytok az értelemben, és tudnotok kell, a legnagyobb bűn a világmindenségben az, ha az értelmet kioltják vagy szolgává teszik. Legyen az paor, ember vagy másféle nép tagja, jár neki a szabadság, az értelem jogán. Fájdalmas a számomra, hogy ti elnyomtatok az embereket, és fájdalmas a számomra az a harc is, amely Gúr felszínén dúl. Legyen vége a harcnak, ezt szeretnénk. Ne haljanak meg paorok és emberek értelmetlen célokért, legyen vége a háborúnak.

A Nagy Mamma hatalmas testén gyűrűk kezdtek hullámszni.

- Szívemből beszélsz, csillagokból jött idegen - szólalt meg nőies hangon a hernyó. - A békéről beszélsz, ami jó. Ám amióta űrhajótokon megérkeztetek, csak rosszat tettetek. A romlást hoztatok el nekünk. Miért higgyem azt, hogy más gúri törzsnek segíteni fogtok, ha nekünk nem segítetek? De most a kezünkben vagytok, és nem eresztünk el benneteket szabadnak, amíg el nem ismeritek hatalmamat Washla fölött. Tűszként tartalak fogva benneteket, amíg társaitokkal együtt be nem hódoltok előttem, a bardokkal együtt.

- Gondold meg, mit teszel, ó Nagy Mamma, én ezt javaslom - válaszolta Marton. - Minket túszként nem tarthatsz fogva, mert nincs meg hozzá a kellő hatalmad. Száz és száz úrhajó közeleg Gúr felé, köztük olyan nagyok is vannak, mint a Fekete Hegyek. Én hívtam őket, és ők sebesen közelednek. Mellesleg egyedül is lerombolhatnám egész városodat, és egyedül is legyőzhetnélek, csak nem akarok ártatlan paorokat megölni. Mi bizalommal fordultunk hozzád, de te nem megfelelően mérted fel hatalmunkat. Szabad elhatározásunkból jöttünk hozzád, békét szeretnénk, de te háborút akarsz. Mégis bízom bölcsességedben, és azt gondolom, hogy te is a békét szeretnéd.
- Tévedsz, sima beszédű csillaglakó! - sustorogta a Nagy Mamma. Testén újabb gyűrűs rengés futott végig. Fejét felemelte, hosszú tapogató csápjaival a levegőben kígyózott. - A foglyaim vagytok, és azok is maradtok.
- Halljátok Mark és Matti, mit mondott a Nagy Mamma? - szólt hangosan a barlang felé Tomas Marton.
- Ne csapj be, ember, nem tudsz beszélni az úrhajón maradt társaiddal. Ne hazudj nekem.

Tomas Marton egy pattintással kihangosította kézi telefonját.

- Üdvözlét, Nagy Mamma! A Darwin úrhajó tisztje, Mark Savigni vagyok. Minden szót hallunk, és drukkolunk neked. Csak jó szerződést köss, mert mi nagyon gazdagok vagyunk, és sok mindent kaphatsz, ha jó kislány leszel, Nagy Mamma.
- Királynő! - folytatta Tomas Marton. - Ha kell, bevethetünk ellened egy adu ász is, akinek nem leszel képes ellenállni. Ezért arra kérlek, fogadd el békeajánlatunkat.
- Szeretnélek agyoncsapni, de belátom, ezt nem tehetem meg. Az én fiaimból több millió van, és úgy látom, te is hím vagy, tehát értéktelen példány. Van száz előlányom és előfiam, akik majd folytatják uralkodásomat, közülük egyik utódom helyembe lép majd egyszer. Egy lányom majd követni fog engem. De most még én vagyok az uralkodó, és nem mondok le Washláról. A háborút választom.

- Rendben van, nagy királynő! Akkor Nagy Mamma, bemutatom neked kedves férjedet!

BARD INVÁZIÓ

Gúr felszínén közben gyorsan változtak az erőviszonyok. A békés alaptermészetű washlaiak tárgyalásokat javasoltak, míg a bardok, nem törődve a figyelmeztetésekkel, egyszerűen megszállták majdnem egész Paoriát, a paorok országát, amelynek kiterjedése mintegy egymillió négyzetkilométert tett ki.

A bard haderő létszáma nem érte el a százezer főt, de jól szervezett irányítással és megbízható egységekkel az összes föld alá vezető lejárati nyílást elfoglalták. Nem engedtek egyetlen paort sem kilépni a bolygó felszínére. A bard haderő foglyul ejtette a paorok törzsét saját országukban. A paorok, hosszú távon, éhhalálra voltak ítélve, vagy ki kellett törniük a felszínre, hogy élelemhez juthassanak. Ideig-óráig kitart Ovóra élelmiszerkészlete, de nem túl sokáig. Ezért a paorok általános támadásra készültek a bardok ellen, ami bizonyára vérzivattal fog majd együtt járni.

A bardok hamarosan más gúri törzsekkel szövöztek, hatalmuk egyre jobban erősödött. Gúr bolygóján a fasizmus és a nacionalizmus eszméje egyelőre nem létezett, amit a szövetségi rendszerek bizonyítottak a legjobban. A szövetségek nem faji, hanem érdek alapon kötöttek. Ez a tény Gúr lakóinak szabad gondolkodására is rávilágított.

Washla héttérbe szorult vezetőjét, Fandikkot figyelemre sem méltatták, de Mark Savigni és Matti Ukkonen sem volt különösebben fontos a bardok számára. Először elsöpörték a paor védelmet, és egyelőre nyeresre álltak. Csak az volt a fő kérdés, mit akarnak egyáltalán? Hazatérni a Földre, vagy hatalmukat megerősíteni Gúr bolygóján? Erre válaszolni maguk a bard vezetők sem tudtak volna, ha valaki megkérdezi őket. A Földre való hazatérés minden bard elsődleges álma, de ha az álom megvalósulhat, vajon hányan akarnak majd álmuknak eleget tenni?

Az Equator utódai azt gondolták, aki haza akar térni a Földre, az menjen, aki meg maradni akar, az maradjon. Ez az elképzelés igen gyorsan elterjedt Gúr emberei között, aminek valóban volt reális alapja is. Aki haza akar térni, az mehet a Földre, mondták a Gúr emberi lakói.

A bard vezérek kemény arcán keserű mosoly játszott, amikor Savigni és Ukkonen megpróbált jó szóval hatni rájuk. Ezek a harcosok olyan férfiak és nők fiai voltak, akik szabad életet éltek. Nem voltak szolgák, akiket irányítani lehet. Savigni és Ukkonen mégis megkísérelte befolyásolni őket, a földi normák elfogadására agitáltak. Az élet mindenek előtt, nem szabad öldökölni, másokat ne vessenek szolgaságba, ne alázzák meg a paorokat, meg hasonló dolgokkal traktálták a bard vezetőket. Azok azonban rájuk sem hederítettek.

Savigni és Ukkonen magasan képzett úrhajósok voltak, akiknek szilárd erkölcsiség mozgatta tetteit. Ezek az erkölcsök egy másik világról származtak, ezért a Gúron többnyire használhatatlanok voltak. A földi eszméken, erkölcsökön, jogokon a bardok csak elnézően mosolyogtak.

Undra, a bard fővezér, a bardok királya, nem adta fel egyetlen bázisát sem, és kijelentette, a továbbiakban a paorok is birodalmához tartoznak. Ennek a királyi kijelentésnek igen sok bard harcos örült és fokozták tevékenységüket a paorok ellen. Undra azt hirdette, a paorok a földi emberek számára egy ismeretlen és különlegesen érdekes faj. Ismeretlen bolygó ismeretlen faja, akikkel a földi emberek baráti viszonyokat akarnak kiépíteni. Ezért talán még a bardokat is képesek elárulni. Undra nagy király, a bardok erős nép, Gúr nagy bolygó, nincs szükségük a földi emberek támogatására. Nem is az Equator legénységének utódait akarják felszabadítani, hanem a paorokkal kívánnak egyezkedni. A bardok sorsával nem törődnek.

Savigni tiltakozott ezen állítások ellen.

- Nem akarunk háborút, nem akarunk pusztítást! - közölte a földiek fő célját.

Undra gúnyosan reagált Mark Savigni érvelésére.

- A Föld jogrendszere beteges, elavult, a Gúron nem használható. Kíváncsi vagyok, miképpen vagytok képesek otthon fennmaradni olyan jogrendszer mellett, amelyben az agresszort, a tolvajt, rablót meg a bűnözőt illeti védelem? De ez nem a mi ügyünk, annyi azonban bizonyos, itt a Gúron, Paoriában most mi vagyunk az urak, és mi diktáljuk a feltételeket. Ti meg szépen akár haza is mehettek, nincs szükségünk rátok!
- Ha nem alkalmaztok erőszakot, megkaphatjátok felszereléseink java részét - kecsegtette Savigni a bardokat.
- Eddig sem a ti kegyelmetek folytán maradtunk fenn ebben a sötét világban. Mellesleg hogyan lehet háborút nyerni erőszak nélkül? Talán Washlában az emberek vetették rabságra a paorokat? Nem fordítva történt? A Darwin úrhajósai örültek - mondták a bardok, és ettől kezdve kinevették a két földit, mint két buta embert.

A tárgyalások megfeneklettek, a bardok semmiben nem hallgattak a Darwin úrhajósaira, minden tekintetben önálló politikát űztek. Ennek pedig az volt a lényege, hogy a paoroknak meg kell fizetniük minden bűnükért, és szolgaságba kell taszítani őket minden eszközzel.

OVÓRÁT BEKERÍTIK

Múlt az idő, a föld alatti birodalom alig adott életjelt magáról. Néhány kémet meg szökevényt elfogtak a bardok, amikor azok megkísérelték elhagyni telepüket. A Darwin személyzete között nem szakadt meg a kapcsolat. Marton, Kalistra és Savigni meg Ukkonen rádiótelefonon érintkeztek egymással, mégpedig gyakran, de erről sem a paorok, sem a bardok nem tudtak.

- Fogolynak tekintenek bennünket, mert azt hiszik, nem tudnánk kiszabadulni a város mélyéről - mondta Tomas Marton Savigninek. - Mellesleg hol vannak az úrhajók, amelyek közelednek Gúr felé?

- Néhány nap, és megérkeznek - nyugtatta Savigni Martont. - Akkor aztán levetheted magadról a felelősséget, és elmehetünk innen. Nem kell tovább aggódnod döntéseid helyessége miatt. Te most egy egész bolygó leghatalmasabb ura vagy, ezért szinte tökéletesnek kell lenned. Ha megjönnek az úrhajók, ismét csak egy egyszerű kapitány lehetsz!
- Ne viccelődj velem, Mark! Mondjátok meg Undrának, ne támadja meg Ovórát. Ebben a sötét városban sötét dolgok történnek, és meglehet, mi a rejtélyek végére tudunk járni. A harminc méteres mocsári szörnyet, Nagy Pappát meg készítsétek föl a Nagy Mammával való találkozásra. Azt hiszem, az lesz az évszázad legnagyobb eseménye.
- Csak vigyázzatok magatokra odalenn - korholta Savigni Marton parancsnokot. - Ha bármilyen közvetlen veszély fenyeget benneteket, megkezdjük Ovóra ostromát.

A felszínen a bardok valóban előkészületeket tettek az ostromra. Aggasztóan sokan voltak, mert szövetségeseik is megérkeztek, akik paor fajtájúak voltak, de más törzsekből származtak. Az emberek és gúriak abban voltak közös nevezőn, hogy egyformán utálták a paorokat, és ez elég volt a közös hadsereg felállításához.

Savigni és Ukkonen minden rábeszélő képességét latba vetette, hogy ne törjön ki az ostrom, a végső leszámolás. Hivatkoztak arra, hogy Marton, Kalistra és Ján követségben járnak Ovórában, ezért a támadás sokat árthat nekik. Fandikk és népe eközben háttérbe húzódott. Washla lakosságának egy része csatlakozott a bard haderőhöz, de a többség a falak mögött maradt, várakozó álláspontra helyezkedve.

A Darwint áthelyezték Ovórához. Fekete tömege vészjósloán tornyosult a bejáratí erőd fölé. Az úrhajó féken tartotta a támadókat, de nem lehetett előre látni, hogy meddig?

V. FEJEZET: OVÓRA MÉLYÉN

FOGSÁGBAN

Marton és két társa tágas teremben lakott. Paor viszonyokhoz képest fényűzően voltak ellátva, ami a Nagy Mamma politikai érzékenységét mutatta. Bőségesen kaptak élelmet, ami sajnos, elképesztően sós volt. A tágas terem oldalfalai mellett széles kerevetek húzódtak, amelyek kényelmesek és ruganyosak voltak. Több mécesst gyújtottak a falak mellett, amelyek táncoló fényeket varázsoltak a lakóteremben. A bejárat előtt fegyveresek őrködtek, akik különben békén hagyták őket.

- Ismerik a tüzet, de nem használják fűtésre. Talán ezért nem jöttek még rá a fémolvasztás technikájára. Ez a bolygó sok belső hőt termel, ezért azután nincs szükség fűtésre. De az ételek elkészítéséhez mégis használnak valamilyen hőforrást - magyarázta a többieknek Sebastien Kalistra.

Martont inkább az ételek íze zavarta.

- Washlában is ilyen agyonsózott ételeket esztek? - kérdezte Jántól. - Mert amit itt kapunk, az szinte ehetetlen. Bőséges, de erősen sós ízű, amit az emberek nehezen tudnak megenni.
- Nem, a washlai ételek nem sósak - mondotta Ján. - Ez az étel, amit kapunk, valóban furcsa ízű. Nem is ettem ilyen rossz ízű ételeket eddig én sem.

Az első néhány étkezés után megfájdult a fejük, és mindhárman enyhe bénultságot éreztek végtagjaikban.

- Ezek megmérgeznek bennünket - fogta a fejét Tomas Marton. - A sós íz mellett valamilyen aroma illatát is érzem. Ez okozza a bénulást, ennek az aromának az anyaga.
- Mint az égetett cukor, olyan az íze minden ételnek - mérgelődött Sebastien Kalistra. - Talán igazad van, Tom, ezek megmérgeznek bennünket. Nem erős mérgekkel, mert akkor már végünk lenne, hanem valamilyen paor hormonokkal etetnek.

- Talán mágikus okokból, hogy barátai legyünk a paoroknak és a Nagy Mammának.

Tomas Marton közölte társaival: - Ne nyúljatok többé semmilyen ételhez, mert befolyásolni akarnak bennünket. Ne féljete, nem halunk éhen, vagyis remélem, nem fogunk túlzottan éhezni.

A paor örök észlelték, hogy nem fogyasztják el a felajánlott ételeket, amit bizonyára jelentettek a Nagy Mammának. De az ürruhákban több napra való vésztartalék volt, amiből Ján is részesedett. A paor mérgezési akció csődöt mondott addig, ameddig kitart az ételük.

Múltak az órák, de semmi sem változott. Paor öreik váltogatták egymást, néha új ételt hoztak, amihez hozzá sem nyúltak. A fejfájás és bénultság érzése hamarosan megszűnt. Túljutottak a beetetési krízisen.

Tomas Marton érdekelte a paorok egyedfejlődése. Eddig csupa felnőtt paort látott, de nem látott egyetlen paor gyereket sem. Jánt azonban hiába kérdezgette, mert semmit sem tudott a témáról. Sosem hallott Nagy Mammáról, sosem hallott arról, hogy tojásokat tojja, amiből paorok születnek. A tojás fogalma a paoroknál hiányzott, aminek fontos oka lehetett. Talán a Nagy Mammának semmi köze a földi méhkirálynőhöz, amely ezrével tojja a petéket.

- Itt valami furcsa titok lappang - szögezte le Tomas Marton. - Ennek a titoknak érdemes lenne utánajárni.

Az események Marton sejtéseit egy időre elterelték a képből, de nem mondott le a rejtély felderítéséről. A felszíni világban ugyanis a bardok némely gúri őslakó szövetségese megtámadta a paorok állásait, ami miatt kitört a háború.

MARTONÉK LÁZADÁSA

Marton, Kalistra és Ján megtárgyalták a teendőket.

- Nem maradhatunk itt az idők végeztéig, ez egyértelmű. Minden perc, amíg nem mozdulunk, a Nagy Mamma malmára hajtja a vizet. Mozdulnunk kell, de gyorsan, ha a háború rémét el akarjuk kerülni - mondogatta gondolatait szövögetve Tomas Marton.

Majd közölte társaival tervét: - Behatolunk a Nagy Mamma barlangjába, és foglyul ejtjük az óriáspaort. Ezáltal a helyzet uraivá válunk és diktálhatjuk a feltételeket a tárgyalásokon.

- Nagy Mamma legyenek, ha ez a terv sikerül - morogta Kalistra.
- Miért akar Nagy Mamma lenni Sebastien? - kérdezte megütközve és kicsit megijedve Ján. - Nem jó neki emberbőrben lenni?
- Ne is törődj Kalistrával, kedves Ján barátom - nyugtatgatta az értetlenkedő washlait Marton. - Tudod milyen furcsa az észjárása, és milyen furcsa képekben gondolkodik, még néha engem is képes teljesen összezavarni. Valójában nem akar Nagy Mamma lenni, csak úgy mondta, mert gyakran jár a szája feleslegesen. - Ebben aztán megegyeztek.

Alapos viták után megkezdték végrehajtani tervüket. Először őreiket intézték el. A kábítólovedékek hatására az őrök eldőltek, mint egy zsák. Elindultak abba az irányba, amerre a tróntermet sejtették. Tökéletesen sötét volt minden folyosóban, de infraszemüvegeik egészen jó látást biztosítottak számukra, kivéve Jánt, akinek nem volt infraszemüvege. A trónterem lakosztályuk közvetlen közelében volt, tehát nem csatlakoztak sejtésüket illetően. A tróntermet viszonylag könnyen megtalálták.

Egy alkalommal néhány paor sietett el mellettük, de nem vették észre őket a sötét fekete folyosó beszögellésében, ahová behúzódtak.

A trónterem bejárata nagy forgalmat bonyolított le. Rengeteg paor járkált a bejáratán át, ki és be, ami arra utalt, hogy hatalmas ételszállítmányokkal tömik a Nagy Mammát, bizonyára azért, hogy legyen elég tojás és legyen elég új paor.

- Zabáltatják a főhernyót, az anyapaort, hogy tojjon elég petét! - állapította meg Tomas Marton.

- Nem hiszem, hogy ez lenne a céljuk - suttogta Sebastien Kalistra. - Nem ismerünk egyetlen paor gyereket sem, aminek oka lehet. Ne húzzuk rá földi ismereteinket egy teljesen idegen világ élőlényeire, ha nem ismerjük még elegendően ezt az idegen világot.
- Én sem ismerek paor gyerekeket - vallotta be Ján. - De azért azt elmondhatom, hogy a paorok szaporodnak, csak nem tudom, hogyan.

A trónterem elfoglalása játszi könnyedséggel történt meg. A paorok sosem gondoltak arra, hogy legszentebb szentélyüket idegen támadás érhetné. Előbb a külső védelmi övezeteket kellett volna megtámadnia az ellenségnek, hogy kitörjenek a harci cselekmények, a három vendég, elképzelésük szerint, nem jelenthetett veszélyt a Nagy Mammára. Mire belátták tévedésüket, az emberek már behatoltak a trónterembe.

A hatalmas hernyó nyugodtan heverészett kerevetén. Amikor észlelte az idegeneket, gúnyoros hangon megszólalt.

- Én szent vagyok, a titkok hordozója Ti nekem nem tudtok ártani. Engedelmeskedjetek akaratomnak, és akkor nem lesz bántódásotok.
- Kaphatsz egy lyukat a fenekedbe - fenyegetődzött Kalistra. - Parancsold meg ezeknek a hatlábúaknak, hogy hordják el az irhájukat!
- A trónterem fekete sötétségébe fújtató, harcra éhes, szuszogó paor testőrök csapata rontott be. Határozatlanul szorongatták köfegyvereiket, várva a Nagy Mamma egyértelmű parancsát a támadásra.

A Nagy Mamma megmozgatta csápjait, aminek hatására a paor testőrök lassan hátrébb húzódtak, mozgatva saját csápjaikat.

- Helyes! - nyugtázta Marton Nagy Mamma intézkedését. - Mi most itt leülünk, és megvárjuk végleges döntésedet, ó királynők királynője. Nagyon untuk már a semmittevést és a rossz kosztot, amiben részeltettél minket. Meg akartál mérgezni bennünket!

A mélységes mély homályban heverő hatalmas lény testén rángás gyűrűzött végig. Csápjai hevesen ingadoztak.

- Megmérgezni a csillagok küldötteit? Ilyen aljasnak és elvakultnak vélték? Nem hiszem, hogy ezt komolyan gondoltad volna! - A hatalmas hernyó gurgulázva nevetett. - Te mit tennél az én helyemben, hogy megmentsd fajodat az idegen túlerővel szemben? Bizonyára keresnéd a kapcsolatot a csillaglakókkal, akik hatalmas erők felett rendelkeznek, és igyekeznél magad mellé állítani őket. Ezt teszem én is.
- Egyrészt valóban nem hiszed el, hogy átlátunk rajtad, másrészt megértjük saját fajtád iránt érzett aggodalmad. Ez azonban nem indok az emberek rabszolgaságban való tartására! - heveskedett Kalistra.
- Jobban bíznek a csillagok küldötteiben a helyedben - kiáltotta Ján.
- Ám most nem ez a kérdés! - közölte hűvösen Tomas Marton. - Engedd el az összes emberfogyodot, közte minket is, akkor tárgyalhatunk. Bízhatok bennünk, mert mi a te népednek jót akarunk. Ha ezt nem teszed meg, akkor erővel verjük le a paor országot, és számodra sem lesz kímélet! Figyelmeztetlek, megvan az erőnk országod legyőzéséhez, és ahhoz is, hogy mi magunk hárman is bármikor, szabad akaratunk szerint, távozzunk Ovórából. Remélem megértetted, amit közöltem veled!
- Távozzatok tehát, ha tudtok! - gurgulázta a Nagy Mamma. - Félmillió harcosom állja el utatokat, és félmillió gyermekem holtteste fogja borítani Ovóra utcáit, akiket ti gyilkoltatok meg, ha igaz, amiről fennhéjázva beszéltek. Mert az én harcosaim az én gyermekeim, az én testem részei. Ne merjetez közülük egyet sem megölni.

- Nos, jól van! Megértettelek, hatalmas Nagy Mamma. Minden áron vérontást akarsz, ami azt igazolhatja később néped előtt, hogy te harcoltál a szabadságért, de az átkozott csillaglakók legyőztek és szolgasorba döntöttek, közben rengeteg harcosodat lemészárolták. Nem feledhetjük el, hogy az equatoriakkal éppen te játszottad el a szolga szerepet. Jöjjön tehát az, aminek jönnie kell!

Tomas Marton belátta, szép szóval semmire sem megy. Leadta utasításait a felszínen lévő társai felé, amiről a Nagy Mamma nem tudott. A paorok a sötétben elektromágneses hullámok segítségével is tudtak kommunikálni, de arra nem gondolt a királynő, az emberek képesek nagy távolságokra is üzeneteket küldeni. Ukkonen és Savigni időközben kihalászták a Sramsnak nevezett hatalmas mocsárból Nagy Pappát, egy harminc méteres paorszerű élőlényt. A gigantikus termetű lényt ezres tömegek kísérték Ovóráig, ahol becsusszantották egy főbejárat mögött húzódó tágas sugárútba, amelyben még Nagy Pappa is kényelmesen elfért.

- Gyerünk, Nagy Pappa! - kiáltotta Tomas Marton, és a paor királynőre tekintett. - A társaink egy Nagy Pappát hoztak számodra, hogy legyen kivel szórakoznod. Már közeledik is otthonod felé! Remélem, jól meglesztek egymás társaságában.

A Nagy Mamma a bejárat nyílására meredt. - Mégis háborút hoztatok Gúr világára - sóhajtott szemrehányóan.

Ovórában hatalmas zavar tört ki. A lárma közeledett, de nem csatazaj volt, hanem inkább vad zsvaj. Zavaros kiáltozás töltötte be Ovóra járatait. Végül a zajongók elérték a trónterem bejáratát. Az ajtónyílásban megjelent egy hatalmas szörny, a Nagy Mammához hasonló lény, csak még a Nagy Mammánál is hatalmasabb volt. A jövevény lény gyorsan benyomakodott a trónterembe. Egy pillanatig feszült csend honolt, majd a királynő halkán sikkantott egyet és előre vetette magát.

Az új hatalmas hernyót meglepte a támadás, de gyorsan magához tért. A két hatalmas test egymásnak feszült, hevesen tusakodtak, és őryöngő morgással harapdálták egymást. Nagy Pappa kezdett fölénybe kerülni.

- Ennek véget vetek - súgta halkan Marton társainak. - Erre számítottam, a csel bevált. De azért, hogy ne durvuljanak el a dolgok túlságosan, közbe kell avatkoznunk.
- Fegyverét erős kábítólövésre állította és gyors egymásutánban kétszer tüzelt. A harcoló ellenfelek elernyedtek és mozdulatlanra dermedtek.

NAGY MAMMA ÉS NAGY PAPPA

Nagy tömeg kísérte a két hatalmas paort a meleg mocsarakhoz. Ezeket a mocsarakat a helyiek sramsoknak nevezték, és volt belőlük jócskán az égitest felszínén. Minden gúri törzs nagy gondot fordított sramsainak karbantartására. De, hogy mi okból, az még egyelőre nem derült ki.

Két jókora szekeret készítettek, tömör fakerekekkel, amelyekre ráemelték a két elkábított, de már ébredező jókora testet. Előbb ki kellett vonszolni őket a főjáratokon, ami nem volt egyszerű feladat, de végül megoldották. Paorok és emberek százai vontatták a járműveket, a Darwin úrhajósai szintén elkísérték a menetet. Sok nehézség leküzdése után haladtak dombra fel és völgybe le, míg végül elérték a sramsot.

Tábort építettek a srams partján, de a kábultságból ébredező két óriáspaort még a táborépítés előtt a víz közelébe helyezték el. Amikor felébredtek, a Pappa és a Mamma elmerült a meleg vízben, és többé nem találták meg őket.

- Tehát nem algateenyészítő telep a mi titokzatos félig mesterséges tavunk - csodálkozott Savigni a srams gátján lépkedve. - Ki gondolta volna, hogy a paorok szaporodásával kapcsolatos építmény?
- Ha a paorok nem mondják meg, hogy a sramsokban születnek, talán sosem jövünk rá erre a csodálatos titokra - nyugtázta Kalistra.

Erős reflektorokat állítottak fel a gátrendszer partján, azokkal pásztázták a feketén csillogó vizet, amelyen egyébként csak a villogó Tejút és a gyémántokként ragyogó csillagok vetettek fényeket.

A vízen hússzínű moszatfoltok úsztak, amit a paorok rendszeresen lehalásztak. Ezek a moszatok elsődlegesen a vízben élő ivaros nemzedékhez tartozó paorok tápláléka volt, a bőséges felesleg Ovóra paorjait illette.

Kirk, aki Washla követe volt a Darwinnal való kapcsolatfelvétel idején, és elrabolták őt a paorok, szabadulván fogságából, sok értékes információt adott át a földieknek. Ismertette a paoroktól hallott különös szokást.

- Amikor a Nagy Mamma érzi a vég közeledtét, a paor vezetők kíséretében elvonszolja magát egy sramshoz. Ott beleveti magát a meleg vízbe, élete utolsó óráit ott tölti. Azután eltűnik, és soha többé senki sem látja. A paorok ekkor gyászünnepséget ülnek, és emlékművet emelnek a Nagy Mammának, aki elhagyta őket. Senki sem tudja, mi történik az uralkodónővel, de az biztos, még egyetlen egy sem került elő a sramsok meleg vizéből. Ezután új Nagy Mamma kezd meg uralkodását.
- Nagyon érdekes, kedves Kirk - nyugtázta Marton Kirk ismertetését. - De hogyan születnek a paorok? Mikor és hol születnek meg a paor gyerekek? Vannak-e egyáltalán a paoroknak gyerekei?
- Sosem hallottunk paorgyerekekről - csodálkozott a washlai.
- No, ez az! - de a parancsnok, Tomas Marton nem fejtette ki bővebben gondolatait.

Az idő lassan múlt, a srams környékén megfordulók sorai erősen megritkultak. Különösen a paorok vonultak vissza, érdekes módon, nem nagyon érdekelte őket saját fajuk szaporodása, önmaguk születésének rejtélye. Már csak néhány washlai és bard tartózkodott a hevenyészett táborban, meg négy paor, a Földről jött űrhajósok mindnyájan ottmaradtak, különös kíváncsiságtól fűtve.

Várakozás közben akadt néhány kellemetlen látogatójuk. Egyik alkalommal egy jókora soklábú lény tört a táborra, megdézsmálta a szállításra váró algát tartalmazó hordókat.

A reflektorok fényétől megzavarodva és botladozva csörtetett vissza az oltalmat adó sötétbe, miközben letiport néhány sátrat, hatalmas ramazurit hagyva maga után.

Sűrűn látogatták a sramsot világító szemű repülő lények, amelyek valamiféle vízi élőlényeket halászgattak a meleg vízben. A tábor lármáját észelve, sietve elkotródtak, de csakhamar újra visszatértek a vizekre halászni. Az úrhajósoknak fogalmuk sem volt, miféle állatok lehetnek.

Előjött egy agresszív uhar is a sötétségből, négy járólábán csoszogva, négy elülső karján nagy vágóollókat csattogatva. Nem akart távozni, egyre csak az ollóit csattogtatta, mígnem odavágtak a lábaihoz egy fénybombát. Erre aztán sietve elhagyta a környéket.

Rothadó növényszagtól fűszerezett mocsárillat terjengett a levegőben, melyet egy rövid, de erős gúri vihar felfrissített. A hőmérséklet is lecsökkent néhány fokkal. A sok villámlást, bő esőt és erős ózonillatot hozó vihar elvonultával a srams egész területe megújult, mintha tavasz köszöntött volna a környékre.

A két óriáspaor a vízben bizonyára megbékélt egymással, mert csatazajt nem hallottak, az esetleges küzdelem jeleit nem észlelték. Néha fodrozódott a víz felszíne, de ezt a szél okozta, nem pedig valamilyen vízben élő titokzatos lény. Állandóan figyelték a sramsot, várva, hogy történjen valami. De nem történt semmi.

Ukkonen észlelte a csillagos égbolton először a különös fényeket, amelyek csakis úrhajók fényei lehettek. Rohanva vitte a hírt társainak.

- Megjöttek a mieink - kiáltotta, és berohant a Darwin úrhajóba. Megkísérelte felvenni a kapcsolatot az úrhajókkal, ami hamarosan sikerrel járt.

Valóban, a csillagoktól pettyezett fekete égbolt gyorsan mozgó fénypontjai a földi űrflotta egységei voltak. Az úrhajók leszállóhelyet kerestek, aminek kijelölését a Darwin legénységétől várták.

A négy földi űrhajós gyors tanácskozást tartott. Megegyeztek, hogy Mark Savigni és Matti Ukkonen a Darwinnal visszarepül Washlába, és fogadja a földi űrflottát, segít leszállni az űrhajóknak. Tomas Marton és Sebastien Kalistra nem adja fel a srams melletti megfigyelőpontját, és igyekszik kideríteni a paorok szaporodásának titkát. Így is tettek.

A SRAMS TITKAI

Marton és Kalistra folytatta megfigyelését a srams partján. Hűségesen kitartott mellettük Kirk, Ján, Iszki, Gurman, több bard barátjuk és jóleső érzéssel könyvelték el négy paor társuk ragaszkodását.

- Ha Nagy Pappa és Nagy Mamma az ivaros nemzedék, akkor utódaik egyszerűen petesejteknek és hímivarsejteknek felelnek meg, amelyekből hosszabb idő után paorok fejlődnek ki - morfondírozott Marton. - Te miként látod ezt a felettébb nehéz problémát? - fordult Kalistra felé.
- Azt hiszem igaz az, hogy itt a Gúr bolygón nem szabad földi párhuzamokra támaszkodva gondolkodnunk. Az itteni élőlények biológiája nem azonos a földiekével. A petesejtek és hímivarsejtek egyesüléséből zigóta jön létre, amely osztódik, csírává alakul, később pedig kifejlett egyeddé fejlődik. Ahhoz, hogy ez végbemenjen, időre van szükség. A paorok termete nagy, tehát az ő kifejlődésük hosszú idő alatt mehet végbe. Ettől függetlenül azonban nem szabad azt hinnünk, hogy a paoroknál van ivaros nemzedék, meg zigóta állapot, meg hasonlók. Fejlődésük lehet olyan formájú is, amelyről nem is álmodtunk eddig - összegezte véleményét Kalistra.
- Persze, ha ismert itt a Gúron a nemzedékváltakozás, akkor beszélhetünk ivaros meg ivartalan nemzedékről. Vagy az is elképzelhető, hogy a paorok egyszerű spórákból fejlődnek ki - gondolkodott hangosan Marton. - De az biztos, hogy valamiféle méhkirálynő - dolgozó viszony van a Nagy Mamma és a többi paorok között.

A srams fekete vize mindent elrejtett a megfigyelők szeme elől.

Szorgalmasan végezték feladatukat, a srámok vize minden pillanatban megfigyelés alatt állt. Néha felmerült a gondolat, hogy felesleges minden munkájuk, úgysem tudnak meg semmit, de ezen hamar túltették magukat. Meglehetősen váratlanul azonban, az emberek legnagyobb elképedésére, szinte teljesen kifejlődött paorok kezdtek kimászni a tó vizéből. Először csak néhány jelent meg, majd rövid idő múlva özönlenni kezdtek a meleg vízből. Ezrével úsztak ki a partra, ahonnan egyenesen tovább botladoztak a sötétség mélye felé. Úgy tűnt, ösztönszerűen cselekednek.

Néhány óra múltán az utolsó paor is előmászott a meleg vízből, és eltűnt a komorló sötétségben. A megfigyelők várakoztak egy darabig, de azután belátták, befejeződött a jelenség, vége a csodának. A velük lévő paorok az érdeklődő kérdésekre azt válaszolták, hogy nem emlékszenek saját fiatal korukra.

Nagy Pappa és Nagy Mamma egyszerűen eltűnt, többé nem létezett. A számítógépes elemzések azt mutatták, hogy a mocsárból előbújt paorok összömege nagyjából megegyezik a Nagy Pappa és Nagy Mamma együttes tömegével. Ez pedig azt jelentette, hogy valamilyen titokzatos biológiai folyamat eredményeképpen a Nagy Pappa és a Nagy Mamma biológiai élő anyaga paorokká alakult át.

- Ez nem nemzedékváltakozás - szögezte le Marton, az elemzések vizsgálata után. - A biológia igen szerteágazó, gazdag és csodálatos tudomány, de annál is sokkal gazdagabb, mint ahogyan azt elképzelni merészeljük! Ezt te szoktad emlegetni Sebastien.
- Nem bizony - hagyta jóvá Kalistra. - De nem szabad kijelenteni, hogy ez a szaporodásforma hiányzik a Földről, mert még nem ismerjük a lényegét. Nem vagyunk biológusok, akik esetleg azonnal találhatnának hasonló szaporodási formákat a földi élőlények között. Magam gyanítom már, hogy a paorok szaporodása melyik földi élőlénycsoporttal hasonlatos, de erről nem kívánok nyilatkozni.
- De csak nyilatkozzál, barátom, mert nagyon kíváncsi vagyok. Nagy kedvem lenne kideríteni, hogyan megy végbe az átváltozás, hogyan lesz két hatalmas hernyóból több ezer gondolkodó és alkotó paor.

- Hagyjuk ezt a kérdést a biológusokra - javasolta Kalistra. - Egyrészt ők jobban értenek hozzá, másrészt nekünk most sürgős dolgunk is akad, amelyet el kell végeznünk. Szedjük össze a sátorfánkat meg követőinket, és igyekezzünk mindnyájan Washlába.

VI. FEJEZET: GÚR ÚJ KORMÁNYA

MARTON MINISZTER LESZ

Washla széles völgyében nagyot változott a kép a földi űrflotta megérkezése óta. Óriási teljesítményű reflektorok világították be a terepet, megbontva a gúri sötétség egyhangú uralmát.

Marton, Kalistra, Kirk, Ján és a többiek, a paorokkal együtt, sebes menetben közeledtek Washla felé. Az égen repülő járművek zúgtak, odafönn az űrben jól kivehetők voltak a kivilágított hatalmas űrhajók. Megérkezett a Föld űrflottája.

A völgyhöz érkezve megdöbbenően mozgalmas kép fogadta őket. Mintha nem a Gúron lennének, a paorok őshazájában, bard szabadságharcosok között. Közel harminc űrhajó és rengeteg kisebb közlekedőalkalmatosság zsúfolódott össze a viszonylag szűk terepen. Űrruhás földiek hemzsegték mindenütt, megannyi equatori, bard és paor között.

Nem törődött velük senki. Talán a földiek bennszülöttnek nézték őket, a gúri őslakók meg idegen jövevénynek. Űrruha nélkül jártak, ami egyértelművé tette, hogy a Gúr lakóihoz tartoznak. Ruházatuk igen viseltes volt, a csoport tagjainak többsége kétségtelenül valóban equatori és bard születésű embereknek látszott.

- Merre lehet a Darwin? - kérdezte Kalistra.

Ján egyik kezét Kalistra vállára tette: - Mindjárt kiszagolom. Várj egy kicsit. Már meg is találtam! - és mutatta az irányt.

- Ez nem lehet igaz! - ámuldozott Tomas Marton. - Azt mondta Ján, hogy kiszagolja a Darwint. Mit szólsz hozzá, Sebastien?

Közben beleütköztek Gattierbe, aki elmondta, hogy a földiek nagyszabású orvosi vizsgálatot kezdeményeztek, ami miatt a washlaiak és bardok egyaránt menekülőre fogták.

- Mit vizsgálnak annyira, hogy ettől ilyen nagy lett a felfordulás? - kérdezte Kalistra.
- A szemünket. Mivel visszavisznek bennünket a Földre, ahol sok a fény.
- És ti menni akartok? - firtatta Tomas Marton.
- Azt nem kérdezték - válaszolt Gattier. - Washla és Kuttafort népe itt akar maradni, amit Fandikktól és Undrától, a két csoport vezetőjétől hallottam. A washlaiak népe jól érzi magát hazájában. A bardok meg a hegyekben szintén gyökeret vertek, és nem akarják elhagyni hegyeiket.
- Vezess minket Fandikkhoz, a Part elnökéhez - kérte az equatorit Marton. - Tudod, hogy merre található?

A washlai bólintott, és irányításával befurakodtak a szüntelenül hullámzó tömegbe. Hosszas keresgélés után megtalálták Fandikkot, aki elmagyarázta, hogy eszük ágában sincs visszatérni a Földre.

- Ezt el kell fogadni - mondotta Marton, Fandikk álláspontjának megismerése után. - A Gúr a hazátok, itt születtetek, itt kívántok élni, és itt kívántok meghalni. Közvetlen őseitek csontjai is itt porladnak, ami miatt ez a hely szent lett számotokra. Erről tájékoztatjuk a flottaparancsnokot, rendben?

Fandikk jóváhagyta Marton elképzelését.

- Igen, itt akarunk élni, szabadon, a Gúron, hazánkban. Mondd meg ezt a földi főparancsnoknak, kérlek.

Újabb kérdezősködés után ráleltek a földi űrflotta parancsnokára. Nagy sereg munkatárssal dolgozott valamilyen terven egy hatalmas asztal mellett.

- Kevés az időm, mondják gyorsan, mit akarnak! Maga az a fickó a Darwinról, aki felfedezte ezt a paradicsomot? Gratulálok fiam, kinéz magának egy nagy kitüntetés. De most hadarja el mondandóját, és aztán táguljanak innen, mert nincs időm magukra!
- Csak arra vagyunk kíváncsiak, kitől kértek engedélyt a terület összetűrására? Látom, építkeznek is - vetett egy-két pillantást Marton a környéken folyó házépítésekre. - Kitől kértek építési engedélyt, uram, kérem, uram? Ugyanis ez a terület Washla város tulajdona, a város pedig a Paor Birodalom egyik legfőbb központja.
- Miről károg itt maga összevissza? - kapta fel a fejét a földi flottaparancsnok.
- Tudja, ki vagyok én?

A parancsnok mellén admirális rangjelzés díszelgett, csakúgy a vállán és sapkáján is.

- Tudom, admirális úr, természetesen! Ön egy ostoba mafla, már bocsánat az őszinte hangnemerért.
- Mit mondott? - képedt el az admirális. - Épelméjű maga, barátom? Nem annak látszik!
- Én a gúri államok megbízásából beszélek, tisztelt admirális úr. A gúri államok pedig nem tűrik el területeiken az idegeneket, főleg, ha azok engedély nélkül építkezni kezdenek.
- Mit gondol, maga dezertőr, kinek építjük ezeket a házakat?

- Erre azt kell válaszolnom, nem a gúriak részére, mert ők nem adtak engedélyt az építkezésre.

A környéken dolgozók figyeltek a vitára, és gyülekezni kezdtek a két vitatkozó körül. Az admirális tajtékozni kezdett, szinte kivetkőzőtt emberi mivoltából.

- Ön egy felderítő hajó parancsnoka, összesen három ember tartozik parancsnoksága alá. Én a Föld bolygó teljhatalmú követe vagyok, hatvan nagy űrhajó és harmincezer ember vezetője. Mit piszkálódik itt, maga pondró! Akkor taposom el, amikor akarom!
- Admirális! Ismételten felszólítom, hogy nevezze meg, kitől kapott engedélyt a földfoglalásra és építkezésre! A Gúr urai várják feleletét!

Fandikk ugyanis, fél órával előtte felkérte Tomas Martont és társait a Gúr ügyeinek intézésére.

- Miféle Gúr urai? - dühöngött az admirális. - Itt a Föld flottája az úr!

Ekkor a gyarapodó tömegből egy bard köpenyt viselő magas ember lépett elő. Minden mozdulata királyi volt, mert szabad népből származott.

- Undra vagyok, a bardok lordja. Ki az a személy, aki ezt meg meri kérdőjelezni?

Az admirális és népes sereglete megkövülten bámulta a jelenséget. Ilyesmire nem számítottak ezen a bolygón. Válaszolni sem tudtak, vagy nem akartak, és az egész népes expedíció megkezdte a visszavonulást.

LEVÁLTJÁK FULTONT

- Tomas, erre ráfizetsz! - korholta barátját Kalistra. - Minek kellett ujjat húzni Fulton admirálissal? Tudod milyen pökhendi ember, ráadásul bosszúálló.

- Pontosan azért - morogta Marton. - Mert alkalmatlan egy ilyen nagyszabású feladat elvégzésére. Ő csak erőből tud politizálni, és nem látja be, a Gúr nem gyarmata a Földnek, hanem egy önálló bolygó, két önálló értelmes fajjal.

A washlaiak és a bardok felismerték a Darwin úrhajósai és az újonnan érkezett parancsnok közötti feszültség természetét. Példás gyorsasággal döntést hoztak az ügyben. Koordinációs bizottságot hoztak létre, amelyet később Gúr kormányának neveztek ki. A koordinációs bizottságba négy-négy washlai, bard és paor, azután négy más népekből való őslakos, továbbá a négy Darwinnal jött úrhajós lett beválasztva. Amikor a négy földi szabadkozni kezdett, hogy ők nem érdemlik meg ezt a nagy tisztséget, megkérdezték tőlük: - Talán nem akartok segíteni nekünk? A tudásotokra rettentően nagy szükségünk van!

Erre azután beadták derekukat mind a négyen.

A koordinációs bizottság csakhamar rájött, hogy Fulton magasabb rangban van, mint Marton. Ezért Martont kinevezték a Gúr főadmirálisává, majd a kormány megalakulásával ürügyi miniszterré. A többiek admirális rangot kaptak. Ezután a koordinációs bizottság, néhány óra elmúltával, kormányra alakult át, amely megbízta Martont a földiekkel való tárgyalások vezetésével.

Amikor ismét találkoztak Fulton admirálissal, Marton felsorolta a gúriak követeléseit:

- Modern életkörülményeket kell teremteni a Gúr emberlakossága számára. Az ifjakat, akik művelődni akarnak a Földön, el kell szállítani és iskolákban, egyetemeken tovább kell képezni. A paorok életkörülményeit is javítani kell, de elsősorban komoly biológiai kutatásokat kell kezdeni a paorok biológiáját illetően. A Gúr bolygót fel kell deríteni. Gúr lakossága független és sérthetetlen. A Föld kössön szövetségi szerződést Gúrral. A két fél mindenben egyenrangú legyen.

Fulton admirális fújtatva dühöngött a követeléseket illetően.

- Mi azért jöttünk, hogy haza szállítsuk az itteni embereket!
- De a gúri emberek nem hajlandóak a Földre visszaköltözni! Ellátogatni igen, de áttelepedni nem!

A tárgyalások feszült légkörben zajlottak, és hamarosan befejeződtek. Fulton dezertálással vádolta meg Martont és társait, akik erre azt válaszolták, hogy ők a gúri emberek és őslakók érdekeit védelmezik egy túlkapásokra hajlamos diktátorral szemben.

Néhány nap elteltével a Földről parancs érkezett, amellyel leváltották Fultont vezetői posztjáról és hazarendelték az első induló űrhajóval. Tomas Martont nevezték ki az űrflotta parancsnokává, aki egyszerre lett a Föld és a Gúr vezető tisztségviselője. A flotta tisztjei között ugyanis rengeteg tisztességes, és jóakarátú ember volt, akik részletesen informálták a földi parancsnokságot Fulton baklövéseiről és agresszív magatartásáról.

HOL VAN NAGY PAPPA?

Hatalmas munka kezdődött az óriási bolygón, amelyben a helyiek jelentős részt vállaltak. Az égitest bemutatta végtelen határait és hihetetlen gazdagságát. A gravitáció valamivel nagyobb volt a földinél, de ez nem befolyásolta különösebben a kutatókat. Sokkal inkább megdöbbentő volt az égitest irratlanul nagy kiterjedése. Az űrből nagyjából négyszáz földrészt számoltak meg, valamint számtalan kisebb-nagyobb vízfelületet. Az első vizsgálatok azt mutatták, a gúri növényvilág bizony fotoszintézissel hozza létre a táplálékot és az oxigént. Ez hatalmas szakmai meglepetést okozott az első napokban, de aztán kiderült, hogy a Földön is ismert fotoszintézis a teljes éjszaka sötétségében. Az óceánok mélyén lévő vulkánok közelében olyan baktériumok élnek, amelyek fotoszintetizálnak. Az infravörös tartományban lévő fotonok, amelyek a vulkánokból törnek elő, adják a cukrok szintéziséhez szükséges energiát. Ez zajlik a Gúron is. Az élet csodája megjelenhet egy majdnem teljesen örök éjszakába merült égitesten is, nem csupán a fényben fürdőző Föld bolygón.

Alig telt el néhány hónap, amikor a gúri kormány négy földi úrhajós tagja meghívást kapott egy kis kirándulásra. Kirk, Ján, Fandikk és Undra titokzatosan vezetve a négy földit Ovóra irányába.

- Valaki meghívott benneteket a paor városból - közölte Fandikk. A négy darwini úrhajós összenézett, azután kettőzött igyekezettel haladtak a paor város felé.

A kiterjedt barlangváros folyosói egyre mélyebbre vezettek. A kis csapatot díszes paor küldöttség kísérte. Ovóra igen nagy kiterjedésű város volt, amelynek a nagyságát a földiek megbecsülni sem tudták. A folyosók hálózata annyira bonyolult volt, hogy lehetetlen volt követni és belőle kiolvasni bármilyen rendszert.

- Hová megyünk? - kérdezte Mark Savigni, akinek a lába már teljesen begyógyult.
- Mindjárt megérkezünk - nyugtatta meg Kirk.

Valóban, kisvártatva Tomas Marton és Sebastien Kalistra, meg Ján számára egyre ismerősebb helyekre érkeztek, amit mind a hárman egyaránt szóvá tettek. A Nagy Mamma tróntermének előterébe jutottak.

- Ne csodálkozzatok semmin - szólította fel őket Kirk, mielőtt beléptek volna a trónterembe. - Ne áruljátok el tudatlanságotokat, amiről amúgy mindenki hallott már. Íme a csoda!

A teremben, ahová beléptek, mélységes csend honolt. Néhány halvány fényű fáklya adott némi fényt a falakon elhelyezett fáklyatartók felől. A halvány világosság spártai egyszerűséggel és céltudatossággal elhelyezett bútorokra esett. A vendégek szeme önkéntelenül is a homályba burkolózó kerevetre tévedt. A félsötétben a kereveten megmozdult valami hatalmas lény.

- Üdvözlét a barátaimnak - csicseregte érthetően a hatalmas lény. - Üljetek le nálam, ne sértsétek meg a paorok Nagy Mammáját!

Csettintett valamilyen szervével, mire paorok jelentek meg díszes edényekkel, és nagy lakomát szolgáltak föl.

- Fogyasztátok Gúr ételeit, mert szívesen látott vendégek vagytok Ovórában és a Nagy Mamma palotájában. Kérlek benneteket, foglaljatok helyet, és érezzétek jól magatokat.

A vendégek leültek a fal mellett sorjában, és lakomázni kezdtek. A Nagy Mamma folytatta.

- Nem tesztek fel kérdéseket, hogyan kerültem ide?
- Királynő, hagyunk téged is falatozni, nem vagyunk udvariatlanok - válaszolt Tomas Marton.
- Jaj, de kedves - csicseregte a Nagy Mamma, és ő is enni kezdett.

Kisvártatva a Nagy Mamma ismét megszólalt.

- Van valamilyen kérdésetek? Szívesen válaszolok rá, mert tudom, hogy ti a mi barátaink vagytok, és mi a barátainkat nagyon megbecsüljük.
- Lenne egy kérdésem, Nagy Mamma - hozakodott elő azzal a témával Kalistra, ami a legjobban furdalta az oldalát. - Megmondhatnád igazán, vajon te azonos vagy azzal a Nagy Mammával, aki eltűnt a sramsban, vagy egy új Nagy Mamma vagy? - várakozón nézett a paor királynőre, mintha valódi választ várt volna tőle.
- Természetesen én azonos vagyok a teáltalad ismert Nagy Mammával - mondotta a királynő.
- Ez meg, hogy lehet? - hökkent meg Kalistra, de választ nem kapott, igaz, nem is várt.

Két órányi vendégeskedés és tárgyalás után elbúcsúztak a paor királynőtől, biztosítva őt, hogy ezután is mindent megtesznek Ovóra népéért, ami tőlük telik. Már a bejárati védelmi művek között haladtak, amikor Kalistra a homlokára ütött.

- Figyeljete! A Nagy Mamma újra képződött a város lakóiból, tehát biológiailag azonos a régebbi Nagy Mammával. A srámsban a Nagy Pappával valamilyen ivaros folyamatban vettek részt, aminek a végén mindketten szétestek, testükből sok ezernyi paor született. Ezek a paorok bejöttek Ovórába, ahol ismét összeálltak Nagy Mammává. Ez a megoldás!
- Csak ne légy ebben annyira biztos - korholta Kalistrát Matti Ukkonen. - Tetszetős elméletedben van egy súlyos hiba. Hol van a Nagy Pappa?
- Na igen... - mormolta Kalistra. - Hol van a Nagy Pappa? A mocsárban?
- A fő kérdés most az, hogy sikerül-e Gúr népeivel kiépíteni a jó kapcsolatokat, vagy nem - szólt közbe Tomas Marton - Számítok a segítségetekre, a munka folyamán meg csak sikerül földeríteni a Nagy Mamma titkait, nem igaz?
- De igaz, barátaim - szólt közbe Kirk. - Van itt munka és rejtély éppen elég. Remélem, maradtok és segítetek bennünket a jövőben is? Mert számít rátok Gúr egész népe!
- Igen, igen - mondták az úrhajósok.
- De van azért kérdésem - tette hozzá Tomas Marton. - Van a bolygón társadalmi élet, meg hasonlók?

Kirk vigyorogva nyugtatta meg őket. - Itt olyan társadalmi élet folyik, amit, ha megismertek, soha többé nem kívánczotok el a bolygóról.

ARÉL TÁMADÁSA

AZ ÖSZTÖNAKTIVÁTOR

1.

Ahol leereszkedtek, sűrű erdőséggel borított, lankás hegyvidék terült el. A távolban dűsan zöldellő, színes virágtakarójú rétek húzódtak az ellaposodó dombokon a láthatárig. Abban az irányban, amerre kékes hegyek emelkedtek, ritkás facsoportok tarkázták a rétet. Ellenkezőleg fordítva tekintetünket, egy hegyi medence ölen csinos falusi település aludta békés álmát.

A kékes hegyek lábánál fehéres színű, meredek sziklacsoporthoz emelkedett magasba a zöld lombok szövevényéből. Közelében hegyi patak sietett csobogva a lejtőn a messzi dél és a település felé. Nem túl messze autópályát szürke betonszalagja kígyózott. Olykor fénykévék suhantak végig rajta, halkán morgó, máskor dübörgő zúgástól kísérvé.

Az aréli úrjármű koccant egyet a fehéres sziklák között, megremegett a teste, azután megállapodott. Szilárdan megvetette támasztékait a kemény mészkősziklákon.

- Álcázást végrehajtani - mondta higgadtan Psu.ka.su, az úrjármű parancsnoka. Az úrjáró gömb csillogó, fényes felszíne gyorsan átalakult. A fémgömb felszínén szürke folyadék patakok csorogtak szét. A szürke folyadék gyorsan megszilárdult, bevonta teljesen a fém borítású úrhajó testét. Néhány perc múlva időmarta, sok vihart látott kődarabnak hihette volna akárki az aréli úrhajót.

Megérkeztek a célbolygóra. Az úrhajó parancsnoka ünnepélyesen elmondta az előre elkészített birtokbavételi szöveget:

- Én, Psu.ka.su, Bra.be.si uralkodó császár meghatalmazott nagykövete, jelenlegi tisztségem úrhajó parancsnok, ezennel a meghódított Mirél bolygót birtokunkba veszem, népem, az arélok népe számára. Aréli új birtokát minden ellenségétől megvédem, felvirágoztatom, és Bra.be.si szolgálatába állítom. Segítsenek minket Aréli hatalmas istenei.

- Éljen! - mondta a legénység, feszült izgalommal, de egyöntetűen.
- Azon a meridiánon, ahol éppen rejtőzködtek, kora hajnal volt. A Nap, nagy gyémánt-arany tüzes golyóként a zöldes hegyek fölé emelkedett, éltető meleget és fényt hintve a tájra. A közeli erdő ébredezni kezdett, megtelt különös, veszélyesnek tűnő zajokkal. Az irdatlanul magas fák között, mint gépfegyver, kelepelt egy rejtélyes hang. Zizzenések, röffenések, csattanások, éles sivítások törték meg a hajnali csendet. Mirél szörnyci élelem után kutattak, a riasztó hangok ezt sejtették.

A közeli szürkés autóúton gyorsan suhanó járművek zúgtak el nagy sebességgel, és alig hallható hanggal. A távoli falu, vagy település is ébredezni kezdett, titokzatos zajok keltek szárnyra a házak között. Az arél hódítók egyelőre nem törődtek vele, mással voltak elfoglalva.

- Az éghajlat kitűnő a számunkra! - örvendezett Sri.u.si, a tudós, az ösztönaktivátor tervezője. - Éppen megfelelően magas a hőmérséklet, és paradís a levegő, a felszínen is, nem csupán a bolygó belsejében, mint nálunk. Légmozgást alig érzékelnek a műszereim. Amitől nagyon féltettek bennünket Arél tudósai, a rettenetesen hatalmas miréli viharok, úgy látszik, nem is léteznek!
- Itt sincs mindig hatalmas vihar, tudós Sri.u.si uram - figyelmeztette Ksu.mu.tu, a pilóta. - Többnyire nyugodt a levegő. De nem szeretnék belecsöppenni egy hatalmas miréli viharba. Azok a hatalmas viharok, amelyeket Arélről és a világúrból láttunk, nem sok jót tartogatnak számunkra.
- Nagyobb a Mirel a mi Arélunknál, ez most már bizonyos. A viharok is valószínűleg nagyobbak ezen a bolygón. De most szélcsend van, mindenki láthatja. Én azt mondom, kezdjük meg a munkát, amiért jöttünk - szólt közbe a bölcs Hnu.di.lu.

Psu.ka.su parancsnok várt még néhány percet. Az úrjármű szemeivel körbe kémlelt, gyanús mozgásokat keresett. Vagy gyanús jeleket. De nem talált semmi veszedelmesnek tűnő dolgot. Csak a hajnali szél mozgatta a hatalmas fák leveleit, és titokzatos zajokat lehetett hallani, amelyeknek eredetét egyelőre lehetetlen volt megállapítani.

- Ksu.mu.tu pilóta, készüljön fel! - adta ki rövid parancsát végül Psu.ka.su. - Felderítésre kirepülni!

Sri.u.si, a tudós tervező, Hnu.di.luhoz fordult, a bölcshöz.

- Jól állnak az ügyeink, kedves barátom. Nagy melegség járja át őt szívemet. A szeretet melegsége Mirel lakói iránt. Ha Vu.sa.ka, főistenünk is helyénvalónak tartja, hamarosan kiemeljük Mirel bolygójának barbár törzseit a sötétség korszakából. Ez a mi küldetésünk valódi célja és értelme!
- A szeretet hatalmas erő, tudós Sri.u.si uram - bólintott a bölcs Hnu.di.lu - , - de hatalmasabb annál a fegyvereink ereje. És kérdezem tőled, a szörstelenek ellen elég erőnk van-e arra, hogy legyőzhessük őket? Én már Arélon is elmondtam, de most is figyelmeztetek, nem lesz elég erőnk az akció, a küldetés végrehajtására! - Hnu.di.lu tanácstalanul ütögette össze két csápját, Sri.u.si meg erősen ingatta fejét.
- Másképp kellene a feladathoz közelítenünk - mondta Sri.u.si. - A szörstelenekkel fel kellene venni a kapcsolatot..., esetleg barátságot kellene kötni velük. A szeretet jegyében...

Váratlanul durva és erőszakos hang recsent:

- Két beteg du.du.ma! Miért mekegték itt össze-vissza, miért zagyváltok itt össze mindenféle zöltséget? A bölcs meg a tudós! Két elfajzott arél. Árulást szimatolok! Halál fia, aki áruló. Én Nru.r.su vagyok, a nagyúr, Bra.be.si uralkodó császár jobbkeze!

Miután ezt elharsogta, Nru.r.su, a nagyúr, behemót testével előrenyomakodott, és kegyetlen tekintetét két, nála sokkal értelmesebb fajtársára vetette. Sri.u.si és Hnu.di.lu meghajolt előtte.

- Arél legyőzhetetlen! - bömbölte a nagyúr, aki ötször akkora volt, mint a tudós és a bölcs együttvéve.

- Igenis! - suttogta a két aréli értelmiségi. - Legyőzzük Mirélt! - rebegette Sri.u.si. - Számunkra nincs akadály - nyögte a rémült Hnu.di.lu.

- Így már jobb a közérzetem - csendesült el Nru.r.su bömbölő hangja. Aki nem is volt felhatalmazva Bra.be.si császár isteni, mindent eldöntő megbízásával, elvonult titkos rejtekhelyére. Ez a barom még a későbbiekben nagy károkat okozhat, gondolta Sri.u.si, a szeretet fogalmának harcos hirdetője. Ha a szeretet nem lenne, akkor a világegyetem sem lenne, mondta ki, és gondolta őszintén.

De Hnu.di.lu, az uralkodó császár másik megbízottja, Sri.u.sin kívül, egyszerűen visszaverte kérdéseit, valamilyen érthetetlen okokból. Na, itt álljunk meg, gondolta Sri.u.si, aki maga is voltaképpen nagyúr volt, és hitt a szeretet erejében, de ő tervezte meg az utazásukat is.

Az igazi rejtélyt a végtelen mezők, a hatalmas erdők jelentették, és Mirél lényeinek óriási termete.

Arél kasztosodott, hierarchikusan szervezett birodalma, dacolva a társadalmi fejlődéssel, a változással, százezer évek óta élte monoton, egyhangú életét. Szigorú társadalmában rend, fegyelem és kíméletlenség uralkodott. A hagyományok tisztelete és az uralkodó személyébe vetett feltétlen bizalom képezte erkölcsi kódexük sarokköveit. És az a hit, hogy amit csinálnak, az csakis úgy helyes, és csakis az az üdvözítő a nép számára. Hittek abban, hogy egyetlen út létezik, ami az ő útjuk. A változatlanúság útja.

A változatlanúságnak köszönhatték, hogy egyáltalán fennmaradhattak és léteztek annyi kegyetlen, hosszú évezred után. Parányi bolygójuk különösebb megrázkódtatások nélkül róttá kijelölt pályáját, immáron három milliárd évnek megfelelő idő óta.

Arél népének azt tanították, a végtelenségig folytathatják kiegyensúlyozott életüket szerencsés planétájukon. Egészen addig hittek is benne, amíg meg nem jelentek az idegen rakéták, és a belső térségek harmadik bolygóján a magas fokú civilizáció félreismerhetetlen jelei. A rakéták egyre többször érték el a miréli légkör feletti űrt, és kijutottak a Naprendszerbe.

A feszültség Arélen egyre növekedett. Amikor pedig egy miréli űrszonda veszedelmesen közel repült Arélhoz, kitört a pánik.

Félelem lett úrrá Arél aszteroidán. Mi fog történni akkor - tették fel a kérdést egyre többen - ha a hatalmas méretű harmadik bolygó urai, a szörstelenek, felfedezik parányi világukat? Ez a rettenetes kérdés járta be az ősi civilizációt, ezzel a kérdéssel foglalkozott az uralkodó is.

Előrángatták beporosodott könyvtáraik mélyéről az űrhajózás tanait. Felélesztettek sok régi, feleslegesnek ítélt tudományágat, leporolták ódon, repüléshez szükséges műszereikről a port. Készültek a találkozásra.

Megbolydult Arél egész birodalma. A kiszolgáltatottság érzése félelmetes erővel serkentette a népet régi biztonsága visszaszerzésére. Félték a Föld-lakóktól, mert ők gigantikusan nagyok voltak. Félték saját parányi természetüktől, mert Arél eszközei játékszereknek tűntek a másik értelem hatalmas eszközeihez képest.

Pontos ismereteik nem voltak. Bizonyosságuk, ismeretük nem volt tényleges és konkrét. Az erőviszonyokról csak sejtették, ők a sokkal kisebbek és gyengébbek. Éppen ezért frontális támadást nem merészkedtek megkockáztatni. Inkább egy általuk ravasznak ítélt, fondorlatos tervet dolgoztak ki az idegen hatalom megfélemlítésére.

Ksu.m.tu felderítő pilóta visszatért rövid felderítő útról.

- Harci cselekményeket nem észleltem. Nincs ellenünk semmilyen agresszió. A környék nyugodt - jelentette Psu.ka.su-nak.

A parancsnok elégedetten nyugtázta.

- Én is így gondoltam. Mirél urai nagy dudumák. Végtelen gögjükben odáig süllyednek, hogy nem őrzik légterüket. Besugárzást megkezdni!

Sri.u.si hallotta az utasítást.

Megnyomta az ösztönaktivátor indító gombját. Egy fél élet munkáját ölte bele ebbe a gépbe. Olyan volt ez a gép neki, mint az ötödik szíve csücske. Az ösztönaktivátor feltöltődött energiával.

Besugározta a környező terepet. Láthatatlan, de annál hatékonyabb sugarai átjárták a talaj rétegeit, a fák odvait, gyökereit. Áthatoltak a rejtélyes sugarak a növényeken, talajon, kavicsrétegen, mészköszirteken. Nem volt előttük akadály.

A primitív fokon álló élőlényekben, mint amilyenek a hangyák, hatásuk alá vették az idegsejteket. Főleg az agydúcok idegsejtjeit, amelyek a gombatestekben helyezkedtek el. Ezzel állandósult a behatás a lényekbe. Erős rezgésekkel átbombázta a berendezés a gombatestek piramissejtjeit. A molekulákat előnyükre változtatták meg. A cytoplazma a sugarak hatására átrendeződött, az értelem befogadása kedvéért. Sri.u.si tudta, mi történik a gépezetben és a környező élő anyagban. Ő építette az aktivátort, ő volt az a személy, aki mindennel tisztában volt. A besugárzás után azok a miréli élőlények, amelyek olyan nagy hasonlóságot mutattak az aréliekhez, gyors fejlődésnek indulnak. Kérdéses volt azonban, hogy e fejlett rovarok képesek lesznek-e arra, hogy a bolygó uralkodó faját, az embert letöröljék e világ felszínéről? Pedig ez volt az expedíció valódi célja.

Az értelmessé változtatott földi rovarok majd megtámadják az emberiséget, és kegyetlen harcban legyőzik a nagy szőrteleneket. A győztes parányi termetű ízeltlábúakkal viszont már Arél szuperfejlett hadai el fognak boldogulni.

2.

Nagy volt a sürgés-forgás a torék táborában. Elmúlt a félelmetes, sötét éjszaka, és ahogy a gyémántarany Nap felemelkedett és heve felszippantotta a fűszálakról a hajnali harmatot, úgy élénkült meg a harci készülődés a torék között. Náddobok ütemes dübögése töltötte be a levegőt, miközben hosszú menetoszlopok indultak a mező felé.

Sri.u.si sarlós egységei nyomultak legelő, az ellenség irányában. Ők voltak a hatalmas toré hadsereg lesújtó kardja. Sri.u.si, az ösztönaktivátor megalkotója időközben hadparancsnokká lépett elő. Ötven ezredét ék alakban rendezte el, mert úgy gondolta, ez a legalkalmasabb harci formáció az ellenséges védelem áttörésére.

Sri.u.si mögött Hnu.di.lu hosszú lándzsás csapatai fejlődtek fel a harcra, míg balra Sri.u.sitól sáncász csapatok burkolóztak az általuk felvert porba. A hosszúlándzsa, arél szóval gu.su, arél találmány volt. Ez a lándzsafajta olyan hosszú volt, hogy elérték vele az ellenséges csapatok mögötti vezérkart is. De nem ez volt a lándzsa lényege, hanem az, hogy harc közben a hossza változtatható volt, a harci körülményeknek megfelelően. A toré hadsereg phalanxa gu.suval volt felszerelve. Azt remélték az arélok, hogy Hnu.di.lu, a bölcs hadtestjei előtt semmilyen hadsereg nem képes megállni. A phalanx két szárnyán rövidebb lándzsás, úgynevezett ri-suval felszerelt csapatok indultak támadásra. Ez volt az arélok által besugárzott és irányított toré hadsereg gerince.

A sisun ellenség viszont központi sáncrendszerei előtt kisebb erődöket épített, az erődöket jól megrakták harcosokkal. Először tehát ezeket az erődöket kellett elfoglalnia a toré csapatoknak. Az első erődítményt egyetlen rohammal bevették. Az ellenség elkeseredett ellenállást tanúsított. Nem kért, de nem is adott kegyelmet. A harc heves volt. Az arélok vezette torék minden védőt felkoncoltak. A sisunok folyamatosan ellenálltak, és halálmegvetően harcoltak.

Mégis, a Nap csupán néhány fokkal emelkedett feljebb égi útján, amikor a sisun erődök sorra estek, a védőket megölték, és a torék elfoglalták hadállásaikat végre az ellenség központi sáncrendszere előtt. A végső, a döntő csatára készülődtek. Megkezdték a jól begyakorolt akciójukat.

Sri.u.si magabiztosan vezette csapatait a szemben emelkedő sisun sáncok felé. Harcosai a besugárzottak huszadik nemzedékéből származtak, intelligencia szintjük nagyon szépen emelkedett. Biztos volt felbőszült csapatainak diadalában. Eszébe sem jutott, hogy nem szabadna elbizakodottnak lennie. Megadta a jelt a rohamra.

- Áttörés! - üvöltötte maga is. A torék sűrű, tömött tömegként gördültek előre. Felhágtak az alacsony sisun sáncok tetejére, és elsöpörték az ellenállást. Irtózatossá vált az öklös kezdet. Kétségbeesett kettős vágók egyetlen kattintással ellenséges harcosokat vágak ketté. A lánczárak élők, védekező harcosokba dőttek. Sri.u.si diadalmasan sugározta rádión a győzelem hírének Nru.r.sunak, a nagyúrnak.
- Csapatok szétverték az ellenséget. Nehéz harcok után elfoglaltam a sisun sáncokat. Dicsőség Bra.be.sinek, és a hatalmas istennek, Va.su.kának!
- Haladjatok tovább, kis du.du.ma. Semmisítsetek meg Arél ellenségeit! - röhögte Nru.r.su, mint egy jóllakott va.pur disznó.

Sri.u.si nagyon megütközött a nagyúr viselkedésén, de nem szólt semmit. Már megint bepiált, bizonyára. Mit is szólhatott volna? Nem tartotta magát du.du.ma kecskének. De a sértéseket megszokta, föl sem vette, már Arélon is eleget sértetett a beképzelt felső osztályok tagjai.

A sarlós toré csapatok leözlöltek a sáncokról, és üldözőbe vették a visszavonuló ellenséget. Bátran nyomultak előre, üzték, hajtották a megvert sisun csapatokat. Minden azt a látszatot keltette, hogy a sisun hadsereg vereséget szenvedett, és felbomlóban volt.

Sri.u.si elképzelése szerint a sisunok alacsonyabbrendű faj lett volna. Lakóhelyeik az ösztönaktivátor besugárzási területének peremére estek, az agyukban bár az aktivátor sugarak evolúciós serkentés formájában kezdetleges változásokat idéztek elő, a torék fejlettségi szintjét meg sem közelítették. Legalábbis így gondolta a nagy arél tudós, de helytelenül. A torék, ravasz módon, elfogadták az arélok támogatását.

A sisunok Sri.u.si elméletével azonban mit sem törődve, igen szépen fejlődtek az aktivátor sugarainak hatására. Olyannyira, hogy elmés csapatok voltak képesek felállítani a toré támadók részére. Ragados masszát öntöttek szét védelmi sáncaik mögött, a sáncközi átjárókon pedig könnyen gyulladó anyagokból máglyákat helyeztek el. A sisun védők váratlanul megfutottak, amit a torék nem tudtak mire vélni.

A támadó sarlósok előtt váratlanul tűzoszlopok csaptak a magasba. Köhajtógáz gépek szórtak rájuk súlyos lövedékeket. A ragadós masszában fennakadt csapatokat váratlanul sisun alakulatok rohamozták meg. Az ellenség csak most vetette be az igazán képzett, legjobb harcosait. Öldöklő küzdelem lángolt fel. Megkezdődött a döntő ütközet.

A sarlósok halálmegvető bátorsággal védekeztek. Megérkezett a segítség is, Hnu.di.lu gu.sus csapatai kimentették őket a veszedelmes csapdából, de ennél nem tellett többre a toré hadseregtől és arél vezetőitől. A teljes támadó arcvonalt kénytelen volt visszavonulni.

Késő délutánra mind a két sereg elfáradt. A folyamatos csatározások lassan megszűntek. Mindkét oldalon igen hatalmasak voltak a veszteségek. A védelmi sáncokat ismét a sisunok vették birtokba, a torék viasszaszorultak az ellenségtől a csata elején elfoglalt erődök vonaláig.

A csata után Nru.r.su nagyúr tanácskozára hívatta az arélokak a sziklapiramis rejtekébe. Nagyúri gögje miatt nehezeze esett társalogni a beosztottnak látszó, alsóbb kasztbeli fajtársaival, de a helyzet megkívánta ezt a nagyon közönséges eljárást.

- Vereség! Vereség! - bömbölte Nru.r.su dühödt hangján. - Arél eszméi elbuknak már az első akadályon. Arélt fenyegetné Mirél, ha tudna róla. Mi idejöttünk Mirélt megbüntetni, a szörteleneket megtámadni és kiirtani. De a szörtelenek nem is tudnak rólunk, nem is törődnek velünk. Az itteni rokonainkra, a hangyákra, nem is figyelnek. Mi lesz Aréllal? Ha mindig vereséget szenvedünk...
- Bocsáss meg, Nru.r.su uram. Ki gondolta volna, hogy a sisun törzsek ilyen gyorsan fejlődnek az értelem létráján? Olyan gyorsan, mint a torék - mentegetőzött Sri.u.si
- Minden tervünk összeomlik már a kezdeteknél! - dühöngött Psu.ka.su, az úrjármű parancsnoka. Váratlanul Nru.r.su mellé állt a vitában, pedig utálta őt, amit mindenki tudott az úrjárműn. - Először le kell győznünk a sugárzási övezetben élő törzseket, hogy utána megalapíthassuk az egységes államot.

- Ez az állam lesz a támadó hadjáratok kiindulási bázisa. Ebből az államból indulnak ki a szörtelenek elpusztítására a csapataink. Az ösztönaktivátor besugárzási övezetéből. Minden hozzánk hasonló fajnak kötelessége az egységes állam támogatása. Egység nélkül nem lehet győztes hadműveleteket folytatni!

Kis szünet támadt Psu.ka.su űrjárműparancsnok kitörése után. Hnu.di.lu, a bölcs, ösztönösen érezte, ez a kis szünet az arélok tehetetlenségét jelzi. Arél bolygója tehetetlen Mirél nagyságával és mérhetetlen erőforrásaival szemben. Mégis megpróbált lelket önteni tanácstalan társaiba.

- Arélok! - kiáltott fel váratlanul Hnu.di.lu. - Arélok! Figyeljete! kicsit reám! Látjátok, jelenleg nekem van Mirélen a legtöbb eszem, meg a legnagyobb fejem - ezzel az átlagosnál jóval nagyobb feje felé mutatott. - Figyeljete reám! A szörtelen óriássemzők elleni harc reménytelen. Ők uralják ezt az egész hatalmas bolygót. Kiléptek a kozmoszba, és hamarosan Arélt is megtalálhatják. Azután fenyegethetnek is minket. Ez így igaz. - Hnu.di.lu dühös hangszínnel szűrte a szavakat. - Váratlanul új lehetőség jutott eszembe. Az is megoldás lehetne számunkra, ha szövetséget kötnénk velük. A szörtelenekkel. Akkor nem támadnának ránk. Mit szóltok hozzá?

Nru.r.su nagyúr nagyot hörrentett. - Soha! - üvöltötte a dagadt aréli. - Arél uralkodni fog Mirélen! Legyünk következetesek, és győzelmünk biztosított. Az istenek velünk vannak.

Az újra beállott csendet végül Sri.u.si, a tudós törte meg.

- Én találtam fel és építettem meg az ösztönaktivátort, mégis azt mondom, vajon tényleg szükségünk van a torékra? - értetlenkedett a tudós Sri.u.si. - Az arél űrflotta lecsap erre a bolygóra és simán elfoglalja. Tökéletes győzelmet aratunk, és nem lesz szükség többé az ösztönaktivátorra!
- Ugyan! - üvöltött fel Nru.r.su nagyúr, mint egy megkínzott pikkelyes kecs.kecs. - A háború Miréllal bizonytalan kimenetelű. Ha nem sikerülne győznünk az első támadással, a visszacsapás elpusztíthatná Arélt.

- Ezen kívül a saját közvéleményünkre is gondolni kell. Odahaza erős a békepárt. Ezért egyetlen megoldás maradt számunkra. Erről a bázisról kell végrehajtanunk az elsőprő erejű támadást. Értitek du.du.mák?

Nru.r.su behemót teste nagyot szusszantott, majd folytatta:

- Onnan kell támadnunk, ahonnan a legkevesbé sem várják. A szőrtelen népség du.du.ma. A saját hátszágukban lepjük meg őket. Ahonnan egyáltalán nem várnak veszedelmet, idegen támadást.
- Én úgy hittem - szólalt meg Sri.u.si, a tudós, - az ösztönaktivátorom arra kellett, hogy fejlesszük miréli testvéreink tudatát, de nem csak a kitines fajokét, hanem a szőrtelenekét is, hogy barátokat szerezzünk ezen a bolygón, ne ellenségeket. Azért, hogy a hazánkat, Arélt fenyegető veszélyt egy értékes szövetségkötéssel megszüntessük. Vagy talán tévednék?
- Nem! - csattant fel Nru.r.su, a dagadt nagyúr. - Ha nem sikerül a vállalkozásunk, abból még Arélnak semmi baja nem lehet! Hiszen a szőrteleneket a saját világuk egy másik faja támadta meg, a hangyák. Nekünk, aréliaknak, ehhez semmi közünk. Azon légy, hogy jól működjön a gépezeted, ez az ösztönaktivátor. Ha nem jól működik, felelni fogsz a Nagy Rend előtt. Különben felkoncoltatási engedélyem is van arra az esetre, ha valaki szembe szállna akaratommal. Mindenki számára érthető?

Sri.u.si, a tudós, bosszúsan morgott magában. - Nem erről volt szó eredetileg. Nem háborúról, öldöklésről, hódításról beszéltek Arél vezetői és a császár. Hanem a miréli fajok értelmessé tételéről. Ezért építettem meg az ösztönaktivátort, amely az ösztönös cselekvést értelmessé fejleszti. Garantálom, hogy jól fog működni a gépezetem. Talán túl jól. Majd meglátjuk, és ti is meglátjátok, csak legyen elég időm. Mert nekem az idő a legfontosabb, mert az idegsejti folyamatok...

De Nru.r.su nagyúr kiadta a végső parancsot.

- A sisunokat le kell győzni és be kell olvasztani a most megszülető szövetséges államba. A cél érdekében bevetjük az űrhajó fegyvereit. A tanácskozást feloszlatom. Mindenki induljon az egységéhez!

Négy könnyű repülőgép emelkedett csakhamar a magasba, elhagyva az űrhajót és az ösztönaktivatort rejtő sziklapiramist. A sisunok a következő csatában súlyos vereséget szenvedtek. Az arél űrhajó fegyvereivel képtelenek voltak megmérkőzni.

3.

Nagyboly másfél kilométerre feküdt a torék államától az erdőben, egy ligetes területen. Lakóinak színe vörös volt, a torék meg feketék. Hnu.di.lu, a bölcs, mintegy háromszáz óriási fát számolt össze Nagyboly körül. Ezek a fák jelentették Nagyboly lakói számára a megélhetést. A fák lombzatában élő levéltetű kolóniákat szívesen keresték fel a vörösök, az édes ízű csepp táplálék reményében.

A tore államnak terjeszkednie kellett, mivel népessége rendkívül gyorsan növekedett. Ám Nagyboly lélekszáma jelentősebb volt még mindig a toré összlakossághoz képest. Az ösztönaktivátor hatására furcsa folyamatok zajlottak le Nagyboly vörös lakosságában is. Kétségtelennek látszott, hogy egyfajta civilizáció útjára léptek, de ez a civilizáció az arél tervekben egyáltalán nem szerepelt. Mint ahogy a sisunok elkeseredett ellenállása sem, ami miatt a kegyetlen harcokban félig kiirtották a sisunokat, akik ennek ellenére sem hódoltak be. Inkább szétszéledtek az erdőben, királynőjüket elrejtették, és sajátos gerillaháborút kezdeményeztek. Ezek a folyamatok nem voltak bekalkulálva az arél programba, Nru.r.su nagyúr Sri.u.sit hibáztatta az elfajuló eseményekért. Az egységes államszövetség, amely az aréliak akaratát hajtja végre, egyelőre álom maradt számukra, ezért inkább a tore népesség növelésével kísérelték megoldani, hogy megfelelő számú és képzettségű katonaság álljon rendelkezésükre.

Terveiknek megfelelően, a mészkö sziklacsoport szélről védett oldalában, csinos várat építettek fel a fekete torékkal, akik részben kiköltöztek a föld mélyéről a napfényre. Beindultak az első toré iskolák, az első ipari üzemek primitív gépeket és fegyvereket gyártottak. Megszervezték a közigazgatás alapjait, a hadsereget tovább fejlesztették. Rohamosan fejlődött a társadalom.

A 35. nemzedék idején feszült lett a politikai helyzet, elkerülhetetlennek látszott az összecsapás a Nagybollyal. A vörös aszkutok, Nagyboldy lakói, amúgy is harcias fajzat volt, sorozatos beütésekkel ingerelték a torékat. Az aszkutok szemtelenségét nem lehetett tovább tűrni.

Felvonult tehát a toré hadsereg ellenük, jól képzett, iskolázott tisztek vezetésével, akik tudták, hogyan kell harcolni és vakon bíztak a győzelemben, az arél támogatást maguk mellett tudva.

Mintegy kétmilliónyian lehettek a nagy félkörben előre hömpölygő toré támadók. Szabályos csatarendjük feltartóztathatatlanul nyomult be az aszkutok területére, és országába. Négy aréllakó figyelte büszke szemmel seregeiket: Sri.u.si, Hnu.di.lu, és Ksu.m.tu mellett Bri.tu.ti voltak a seregek parancsnokai.

Psu.ka.su parancsnok, és a nagyúr, Nru.r.su, az úrhajóból követték az eseményeket. A híreket rádión vagy küldöncök útján kapták és adták egymásnak. A hatalmas toré sereg nyolc kisebb, idegen fajú törzset gázolt le haladtában, és legyilkolta az ízeltlábú állatvilágot, amelyet csak elért. Az első bosszúság, vagy akadály, akkor érte őket, amikor a toré támadók ugyan a távolban, de azért sebesen gyülekező sisun seregeket megpillantották.

- Most kell szétugrasztani őket, amíg nem gyűlnek egybe - javasolta Hnu.di.lu. A javaslat hatására négy könnyű aréli repülőszerkezet repült a sisun tábor felé. A harci repülők támadására azonban a sisunok nem futottak szét. Furcsa szerkezeteket hurcoltak elő rejtett zugokból, és hamarosan torkolattüzek villantak a talaj felszínéről.
- Vissza, vissza! Légharításuk van! - ordította Ksu.m.tu, a pilóta.
- Először a légvédelmi ágyúkat semmisítsétek meg! - Az arél harcirepülők újra támadásba lendültek. Aréli bombákat szórtak, és lángszórókkal perzselték a földet.

Bri.tu.ti váratlanul üvöltözni kezdett: - Jobbra nézzetek! Jobbra, jobbra!

Ötös kötelékekben, fekete-sárga csíkozású, vad hártványsszárnyú légiraj közeledett. - Szelídített darazsak! Ezek idomított harci darazsak!

Pillanatokon belül kitört a légingsata.

Az arél repülőgépek fegyverei fölényben voltak a védekezők légierével szemben. Egymás után lőtték le a fekete-sárga, vadul zümmögő harci egységeket. De a sisun légierő bátran harcolt tovább. Mintha végtelen tartalékai lennének. És sokan voltak. Nem adták fel egykönnyen a csatát.

- Szemből újabb légirajok! - üvöltötte Bri.tu.ti, akinek gépe jobb szárnyát elkapta az ellenség. Jókorát leharapott a gép szárnyából.
- Megsérültem - kiáltotta a pórul járt arél. - Kiválok a harcból! - Bri.tu.ti visszavonult a bázisra, pontosabban azt hitték, az űrhajóhoz repült a sérült géppel. De Bri.tu.ti sosem érkezett meg az arél űrhajóhoz. Útközben valószínűleg elkapták a darazsak. Senki nem tudta, mi lett vele.

A többiek, a megmaradt három gép, kitért az óriási túlerő elől, nem volt más választásuk. Leereszkedtek a tore vonalak mögött, amelyek már nem nyomultak előre, csak lassan helyben jártak. A közvetlen harc helyett lázasan a döntő harcra készülődtek. Az aszkutok háromszor nagyobb serege sietve özönlött a támadók alakzatai felé.

Sri.u.si széttekintett jelentős seregükön. Gu.suval ellátott phalanxa mögött húszezer cicindela sorakozott, mindegyik cicindela hátán öt harcossal. Ez az elitalakulat fogja végrehajtani az áttörést, és hozza majd meg a győzelmet Arél számára. Büszkeség töltötte el őt szívét. Hnu.di.lu azonban hamar lehűtötte lelkesedését megjegyzéseivel.

- A spontán evolúció majdnem olyan gyors, mint az általunk irányított evolúció. Itt vannak ezek az aszkutok, meg a sisunok. Láthatod magad is, semmivel, vagy csak alig maradnak el a mi törzsünk, a torék fejlődése mögött. A cicindélák meg buták maradtak, mint a du.du.ma. Miért van ez, Sri.u.si barátom?

- Nincs az agydúcukban gombatest, tudós Hnu.di.lu uram. Ennyi az egész, ez a magyarázata súlyos kérdéseidnek. Ugyanis a dúc gombatestekben piramissejtek helyezkednek el, amelyek potenciálisan az értelem hordozói. Azok a fajok, amelyeknek agydúcaiban van gombatest, értelmessé válhatnak, nagyon rövid időn belül. A cicindélák buták maradnak, egy bizonyos szintig, mert nincs gombatestjük és nincs piramissejtjük az agyukban.
- Úgy tudom, a fekete-sárga darazsak, és a szőrös-barna méh hártvány szárnyú ízeltlábúak agydúcaiban is van gombatest - közölte Hnu.di.lu.
- Igen, ez így van - bólintott Sri.u.si. - Úgy látszik, a fekete-sárgák már idomíthatóak, ezért uszíthatták ránk őket a sisunok. A mi beavatkozásunk után ellenünk fordították őket. Ez nagy szégyen - Sri.u.si magában motyogott.
- Mi is kiképezhetnénk miréli légierőt? Mi erről a véleményed? - kérdezte Ksu.m.tu.
- Nem javaslom - Sri.u.sin borzongás futott végig. - Nem tudnánk irányítani a fejlődésüket. Hamarosan saját útra térnének. Túl gyors mozgásúak a számunkra. És a morfológiájuk is jelentősen különbözik tőlünk. Nem fogadnának be olyan könnyen minket, mint a torék, akiknél azért jóval nagyobbak vagyunk, de formára ők analógok velünk.
- Pedig hatékony légítámadásokat vezethetnénk az óriás szórtelenek ellen - szögezte le Ksu.m.tu.
- Lehetséges - hagyta jóvá beleegyezően Sri.u.si. - De engem most főként az érdekel, miért ez a kétségbeesett ellenállás irántunk minden törzsnél, amelyeket a saját szövetségünkbe akarunk kényszeríteni. Nem igázzuk le őket. Talán túlzottan agresszívak vagyunk?

Sri.u.si nagyon fontos kérdésére, ha akartak volna, se tudtak volna válaszolni. Ugyanis Arél erősen kasztosodott társadalma nem ismerte a szabadság fogalmát. Nem tudták, mi az a szabadság, amiben eddig a földi, miréli törzsek éltek, és nem akartak róla lemondani. Ezért a miréli törzsek, a szabadság nevében, erősen ellenálltak Arél minden szándékának.

Váratlanul tore tábornokok jelentek meg az arél vezetők előtt.

- Uraim, az aszkutok megtámadták csapatainkat - jelentette egy tore főtiszt.
- Induljunk a seregeinkhez - rendelkezett Ksu.m.tu. - Legyen velünk Va.su.ka, hogy győzelmet arathassunk.
- Ejtsetek foglyokat - kérte Sri.u.si tábornokaitól. - Tervem van velük!

A rettenetes csata három napig tartott. A cicindélás csapatok végül áttörték a szívós aszkut hadsorokat. Sri.u.si sarlós egységeivel döntő vereséget mért az aszkutokra. Egymillió aszkut foglyot ejtettek, akiket nem öltek meg. A levertnek hitt sisun haderő váratlan hadba lépése azonban megakadályozta az aszkutok totális elpusztulását, ezért a háború tovább folytatódott. Az aszkutok is, a sisunok is, napról napra megint erősebbek lettek. A korábban legyőzött sisunok szövetséget kötöttek a legyőzött aszkutokkal, amely szövetségből új, még hatalmasabb ellenség fejlődött ki.

4.

Sri.u.si, a nagy tudós, és két arél társa az előttük megjelent tíz aszkut, és két sisun hadifogoly tábornokot szemlélte.

- Oldozzátok el őket - parancsolta Sri.u.si a tore vezéreknek.

A hadifoglyok csodálkozva suttoztak egymás között. Felkészültek a legrosszabbakra is, hogy megeszik őket, megölik őket, most pedig váratlanul remény csillant számukra a szabadulásra és életbenmaradásra.

- Aszkutok és sisunok! - fordították Sri.u.si szavait, de már ő maga is majdnem tökéletesen ismerte ezeket a nyelveket. - Arra válaszoljatok nekünk, miért harcoltok ellenünk? Közös ellenségeink, a szörstelen óriások ellen készülünk háborúra. Felszólítalak benneteket, kövessetek minket a közös ellenség ellen. A szörstelen óriások nektek is ádáz ellenségeitek. Miért harcolunk hát egymás ellen? - Sri.u.si érdeklődve várta a tábornokok választát.

A legbátrabb hadifogoly halkán megszólalt:

- Égi küldött! Ti, akik a torék mellé álltatok, minket pusztítotok. Talán azt hiszitek, hogy mi az ellenségeitek vagyunk? Vagy a torék sugallják ezt a fületekbe? Gyertek el hozzánk is a táborainkba, akkor tudni fogjuk, minket is szerettek. És parancsoljátok meg a toréknak, hagyják abba az öldöklést.

Sri.u.si Hnu.di.luhoz fordult:

- Látod, bölcs Hnu.di.lu barátom. Minket akarnak vezetőknek. Nincs itt semmi probléma.
- Hihetetlen - szólalt meg Ksu.m.tu is, a pilóta. - Tudnak rólunk és nem ellenségesek velünk. Engedjük szabadon őket, hogy megvigyék béke ajánlatunkat övéikhez. Mit szóltok hozzá?
- Engedjük szabadon az összes hadifoglyot - javasolta Sri.u.si, a tudós.
- Azt hiszem, ezzel a gesztussal sikerül befejezni ezt a kellemetlen háborút, és a magunk oldalára fordíthatjuk ellenségeinket. Az eddigi ellenségeink a továbbiakban szövetségeseink lesznek.

Ezután úgy döntöttek, nagy egyetértésben, hogy kiadták a parancsot a hadifoglyok eleresztésére.

Az arélok sokadik tanácskozásukra gyűltek össze a sziklacsoport legelrejtettebb zugában. Elektromos fény villágította meg az úrjármű helyiségét, amely arél módra a kényelem semmi jelét sem mutatta. Két toré főtábornok is jelen volt a megbeszélésen, akik teljesen összeroskadva hallgatták Nru.r.su nagyúr fejtegetését.

- Minden törzset egyesítünk a szőrtelenek ellen. Közös kormányzás alá vonjuk a térséget, és megtámadjuk fő településüket. A sisun és aszku ellenállókát pedig ki kell irtani.
- Nru.r.su nagyúr! Légy könyörületes rokonainkhoz! - könyörgött az egyik tore tábornok.
- Nem lehetek könyörületes! - Nru.r.su dagadt testén megvonaglottak a páncélgyűrűk.
- Azért nem lehetek könyörületes, te beteg du.du.ma, mert a szőrtelenek ellen csak egységes, és jól felkészült seregnek lehet sikere. Vagy egy jól felkészült seregnek se, mert a szőrtelenek milliószor fejlettebbek, mint ahogy gondoltuk. A múltkor egy meg is támadott engem a levegőből, amint a szikla csúcsán ücsörögtem, és a környéket tanulmányoztam.

Sri.u.si hitetlenkedve bámult a nagyúrra.

- Megtámadott? De hiszen a szőrtelenek nem repülnek! Legalábbis űrhajók nélkül nem tudnak repülni...
- Pedig támadás ért engem, és én megsemmisítettem a támadót!
- Valamilyen tollas lehetett a támadó - jelentette ki Sri.u.si. Persze, a tollasok is az ellenségeink, bár jobb lenne szövetségeseink között látni őket. De a tollasok a szőrtelenek rokonai, ami miatt sok támadást várhatunk részükről.
- Ugyan, mindez mit számít? Megérdemelte a halálát a támadó, akár tollas, akár szőrtelen volt, mert rámtámadott. Rám, a nagyúrra! Lelőttem a tűzvetőmmel. Így járnak a szőrtelenek is, amint elrendezzük a hátszág ügyeit. A hátszág az a terület lenne, ahol a jog már folytonos lenne. Mármint Arél jogrendszere.
- Bizony úgy járnak, hogy meghalnak - bizonygatta Psu.ka.su űrhajóparancsnok is, aki az utóbbi időben teljesen a nagyúr uszályába került. A nagyurat mindenki utálta, ezért Psu.ka.su is mindjobban az általános utálat örvényébe került.

Nru.r.su csendre intett mindenkit. Behemót testével szuszakolt egyet, azután folytatta nagy lélegzetvételekkel:

- Nos, ti buta du.du.mák! Amíg ti vacakoltatok az aszikutokkal, addig én nagy támadást hajtottam végre a szórtelenek ellen. Parancsot adtam két tábornokomnak, kezdjenek akciót az "országútnak" nevezett ösvényen. Hallgassátok meg beszámolójukat.
- Igenis, uram - kezdte az egyik tore tábornok. - Tehát felállítottuk a tűzérseget... Természetesen elrejtettük egy hatalmas bokor aljában. Amikor jött az első dübörgő jármű, kilőttük egyik kerekét. Kiszállt a járműből egy szórtelen, kicserélte a kereket, és utána tovább ment.
- Miért nem lőttétek le a szórtelent? - röföntette Nru.r.su.
- Mert a dübörgők a kerekék kilövése után még sokáig gurultak, és ahol megálltak a távolban, addig már nem hordott el az ágyúnk.
- Hány dübörgővel végeztetek? - kérdezte Psu.ka.su parancsnok
- Négy dübörgőt bénítottunk meg időlegesen, amit ők autónak neveznek - válaszolta a toré tiszt.
- Kevés! - üvöltött fel Nru.r.su. Hideg szemeit Sri.u.sira függesztette.
- Te vagy az oka a kudarcainknak! Hogyan is hat végül az a híres ösztönaktivátor a környék élőlényekre? Hatalmas tudomány áll mögötted, Arél nagy tudománya. De Arél tudománya eltörpül Mirél tudománya mögött. Ezt kezdem sejteni. Várom a választ, Sri.u.si!

Sri.u.si nekifohászkodott, érezte, nagy baj van készülőben.

- Nagyúr, a gépezet működését pontosan leírtam a tervekben, amelyet a Nagy Rend elfogadott. Amint tudod, Bra.be.si uralkodó császár is tagja a Nagy Rend szervezetnek. Mindazonáltal röviden összefoglalva elmondhatom, elektromos impulzusokkal mikroerőtereket indukálok az alvó miréli rokonaink, a hangyák gombatesti agyában.

- Mérőműszerekkel folyamatosan mérem a rokonainknak tartott fajok agysejtjeinek energiaállapotát. Ahol kevés az energia, ott növelem, ahol sok, ott csökkentem. Bizonyos nukleinsavak beépítését is irányítom, elsősorban a gombatestnek nevezett feji részben. Ezek a nukleinsavak ugyanis az értelem fejlesztői, hordozói. Röviden talán ennyit mondhatok a módszerünkről.
- Kis buta du.du.ma! Na és képes vagy-e a felszín egyes területeit erősebben, más területeit meg gyengébben besugározni? Például az aszkut és sisun területekre mennyi energiát pazaroltál, az utóbbi időszakban, he?
- Nru.r.su nagyúr! A kisugárzásokat atomikus, sőt, szubatatomikus szinten is irányítanom kell. Ez azt jelenti, hogy mi tudósok mindig a politikusok felett járunk. Azt is tudni kell, hogy ön, mint az ösztönaktivátor támogatója, a mi, vagyis a tudósok pártján áll. Bra.be.si császár is elfogadta tervemet.
- Te áruló! - sziszegte Nru.r.su, a dagadt. - Készakarva csinálsz háborút a rokonok közt, a torék és aszkutok közt, mert nem értesz egyet a szőrtelenek megtámadásával? Ez az igazság, valld be!
- Nem, én nem akarok háborút, uram. Kérdezd meg Ksu.m.tu pilótától, elengedtük az összes sisun és aszkut foglyokat. Azt mondták a foglyok, mellénk állnak...
- Mit tettél? - sivitott fel a behemót Nru.r.su, egy megkínzott kecs.kecs-ként. - Nem öletted le a hadifoglyokat? Te va.pur disznó! Ezért meglakolsz!
- De uram! - ugrott fel Nru.r.su beosztottja, Ksu.m.tu, a pilóta. - A főparancsnok én voltam, a foglyok szabadon bocsátása az én engedélyemmel történt. Amikor lelőtték Bri.tu.ti gépét a légi harcban.
- Hol van Bri.tu.ti? Talán fogságba esett? - üvöltött Nru.r.su, magából kikelve. Váratlanul egy tore hírvívő jelent meg. Katonásan Nru.r.suhoz lépett, és jelentett:

- Uram, a csapataink egy része átállt az aszkutokhoz. Az aszkut hadsereg behatolt a fővárosunkba. Több helyen még védekező harcokat folytatunk. Tore seregeink erősen ellenállnak. Azt is kell tudnod nagyuram, hogy az ellenség seregeit Bri.tu.ti arél úr, Égi Küldött vezeti.

Nru.r.su felemelkedett ültéből és Ksu.m.tura, a pilótára vetette magát. Egyetlen harapással leharapta a pilóta fejét, közben azt üvöltötte: - Lázadás! Árulás! Ksu.m.tu végzete olyan volt, amit az arélok nehezen tudtak felfogni. Vagy egyáltalán nem tudtak felfogni, mert a barom Nru.r.su harapása nem volt engedélyezve Arélon.

A jelenet megdöbbentő volt, iszonyatos, felfoghatatlan, még a tore tiszték számára is. Mindenki menekült, aki tehette Nru.r.su nagyúr tombolása elől. Sri.u.si és Hnu.di.lu hamarosan a városban találták magukat. Ünneplő és őrző tömeg vette őket körül. Akik körbevették őket, hogy óvják az Ég Küldötteit, vörös színű harcosok voltak. Az aszkutok szabad hadseregének harcosai.

5.

Órák óta zajlott már az arél úrhajó ostroma. Tűzzel és vassal folyt a küzdelem a vadállati Nru.r.suhoz hű csapatok ellen. Égett a toré főváros, és égett az arél úrhajó. A Sri.u.si tudós által felépített kezdetleges birodalom elpusztult.

Bri.tu.ti vezette a támadást, aki arél volt, de fellázadt az arél rend ellen, amikor a darazsak fogságába került. Nagy tudását azonnal felismerték foglyul ejtői. Sri.u.si saját osztagával az ösztönaktivátort szereltette le, nehogy az ellenség kezére kerüljön. Sri.u.si nagy hadserege a síkon vesztegelt, mert vezérüknek, Sri.u.sinak, nem volt ideje parancsokat osztani alvezéreinek. Sri.u.si azt mondta:

- Én békét akarok a törzsek között. - Az aszkutok fejedelmei csak ámultak a szózat hallatán. Ők inkább minden más népet kiirtottak volna, ha tehettek volna. - Majd meglátjuk, mit tehetünk a szörstelenek ellen!

Sri.u.si seregei helyben maradtak a síkon. Vezérüknek nem volt ideje harci parancsokat osztogatni. A tore seregek várták az utasításokat, amelyek nélkül nem mozdultak.

Leszerelték az aktivátort, felpakolták a szállítójárművekre, és már a város határainál jártak, amikor összefutottak Hnu.di.luval és harcosaival.

- Végeztünk Nru.r.su nagyúrral - mondta Sri.u.si, a tudós. - Psu.ka.su valószínűleg elpusztult a harcban, mert nem találjuk, merre lehet. Psu.ka.su az úrjármű igazi parancsnoka, de semmit nem tett, hogy jogait érvényesítse. Ti tudtok valamilyen új hírt róla? Mi tehát végeztünk Nru.r.su nagyúrral, aki nem volt szilárd Arél népével való hűségében. Megöltük egy rettentő harcban, azt a va.pur disznót. Psu.ka.su talán elpusztult más harcokban, nem tudjuk, mi lett vele.

Sri.u.si úrhajóparancsnok számolni kezdett, hányan maradtak meg az arélok közül. - Hárman maradtunk meg arélok a Mirél bolygón?

- Látom, leszerelted az aktivátort. De honnan lesz energiánk? - intett Hnu.di.lu az aszkut harcosok felé, akik az aktivátor részeit cipelték.
- Majd meglátjuk, mit tehetünk. Nru.r.su urat el kellett pusztítani, mert megölte Ksu.m.tu urat, a pilótát, és akadályozta a kapcsolatok helyi kiépítését. Azt hiszem, itt rekedtünk a Mirélen. Most már csakis rajtunk a sor, hogy kiépítsük birodalmunkat.

Hnu.di.lu egyetértett Sri.u.si-val. Ezután beszédbe kezdett.

- Kedves barátaim! Ennyi sok befektetett munka után nem hagyhatjuk abba az eredetiség fellelését, és kutatását. Egy idő múlva nélkülünk is boldogulni fognak miréli rokonaink. Ha, amikor mi már nem leszünk, ki tudja, akkor is képesek lesznek fennmaradni, és gondolatainkat tovább fogják vinni? Az értelmes lények ne törjenek egymás életére. Különböztetve megjegyzem, hogy öt távolabbi rokon törzs küldöttsége keresett meg, és kérték, hogy fogadjuk el csatlakozásukat birodalmunkhoz. Mit szölközök hozzá?

Mirél, vagyis a Föld népe a Világegyetem értelmes népe, nagyon sok távolságra.

Sűrű, fekete füsthullámok áramlottak a sziklacsoporthoz felől. Égett az idegen arél űrhajó. A tere főváros felszíni negyedek szintén elpusztultak. A harc lassan véget ért, de sok helyen még tartott a küzdelem. Az ellenállók utolsó csoportjai nem adták fel a harcot.

De nem volt kiért küzdeniük. A tüzek kihunytak, mindenütt hamu és romcsok. Az életben maradtak kivonultak a csata, a háború színhelyéről. Senki sem tudja, mi lett a hatalmas harc túlélőivel.

6.

Néhány nap múltával egy közeli falu iskolájának egyik osztálya, nagyjából tizenkétéves forma gyerekek, a környéken kirándultak. A tanterv szerint kötelező volt kirándulni, a lakóhely környékét kicsit jobban megismerni. A szülők többnyire dolgoztak, nem volt idejük a környék hegyeinek bejárására, és gyerekeiknek bemutatására.

Többen felmásztak egy mészkő sziklacsoporthoz, és leültek a sziklákra. Más gyerekek a fűbe ültek, és tízóráztak, beszélgettek. A tanóra nem követte a klasszikus szabályokat.

- Nézzétek - kiáltott fel egyikük - mennyi döglött hangya!
- Hihetetlen - kiáltott fel egy másik. - Itt tűz égett, és nem is akármilyen!

Tanáruk is megszemlélte a sokezer nyi tetemet, a csata halottait. Az egyik gyerek alatt váratlanul beszakadt a szikla, amin ült.

- Tanár úr! Nézze meg ezt a gömböt! Itt volt a szikla tetején, mészkővel volt borítva. Most meg, nézze meg! Mi ez?

A tanár megvizsgálta a sziklából kilazult gömb alakú szerkezetet. Mert, hogy mesterséges szerkezetű volt, első pillanatra látszott. De csak a fejét ingatta és hümmögött. A gömb belseje tele volt rekeszekkel, amiket azért lehetett látni, mert a burkolata beszakadt.

- Ezt a gömbfélét elvisszük magunkkal gyerekek. Menjünk tovább, hátha találunk valami érdekesebbet, mint ezt az ezernyi döglött és megégett rovar. Bevallom, én sem láttam még ehhez fogható jelenséget. Mitől pusztulhattak el ennyien? És a tűz hogyan keletkezett, amiben oly sokan halálukat lelték?
- Tanár úr, kérem! Egyes hangyáknak egészen emberi alakja van, csak kicsik - szólt az egyik gyerek. De szavai elszálltak a szélben.

A tanár a köréje gyűlt gyerekeknek a trópusokon, Afrikában és Braziliában élő csodálatos és érdekes hangyákról kezdett mesélni. A vándorhangyákról, a levélvágó hangyákról, a hangyák és termeszek közötti ádáz háborúkról. Mert ezek a magyar hangyák, ugye, ti tudjátok, nem is annyira csodálatosak. Nyugodtan rájuk lehet taposni.

Közben azonban, a megmaradt magasabb rendűvé fejlődött hangyák, és Arél népe között csak úgy forrt a szervezkedés!

I.FEJEZET: A THÉTISZ CSILLAGHAJÓ

TITOKZATOS JELEK AZ ANDROMÉDÁBÓL

Hatalmas csillaghajó suhant a végtelen mélységű űrben. A csillagok alig észrevehetően hátrafelé mozdultak el mellette, ami azt jelezte, valójában igen nagy sebességgel halad távoli célja felé. Hat hosszú évig tartó felderítő munka felbecsülhetetlenül értékes leletanyaga halmozódott fel raktáraiban és a memória-tárolókban. Több tucatnyi naprendszert vizsgált át a Sagittarius spirálkarban. Öt alkalommal primitív étellel rendelkező bolygókra bukkantak. Ha életet találtak, bármilyen egyszerű formáját is a biológiai szerveződésnek, akkor a leszállóegységek alámerültek a levegőóceánokba, egészen a felszínig ereszkedtek, mintát gyűjteni a bolygóról. Az anyahajó orbitális pályáról irányította szimatoló fiait, amíg azok el nem végezték szakszerű munkájukat. Most azonban vége a megpróbáltatásoknak, a kitűzött célokat teljesítették, a feladatokat végrehajtották, a program befejeződött. A csillaghajó hazafelé vette útját, a hazai űrkikötők dokkjai felé, egy kis pihenésre. A felújítás után bizonyára megint útnak indul, új csillagterek felé, bizonyára új személyezettel.

A gyönyörű Thétisz nevet viselte a csillaghajó, az ősvíz egyik nevét, ami utalt az űróceán hajósainak és a földi óceánok hajósainak lelki rokonságára. Éppen éjszaka honolt a hatalmas csillaghajó fedélzetén, saját időszámítása szerint, amikor valami rendkívülien fontos dolog történt, amit még az észlelők sem értékelték helyesen az első pillanatokban. Amikor a csillaghajó hosszabb ideig csak száguld, heteken keresztül, a parancsnok elrendeli az éjszakai időszámítást. Ekkor a légénység pihenni tér, hosszú álomra hajtja a fejét, de ez az álom nem azonos a hosszú éveig tartó mélyálommal. A hosszú álom csak néhány hétig tart, az alvók felébrednek, és aktív életmódot folytatnak. A gyakran megálló kutató űrhajókon ez a pihenési módszer jól bevált, a száz és ezer fényévet átrepülő hajókon viszont a mélyalvást alkalmazzák.

Az éjszakai időszámítás idején, a szabályzat szerint, mindig voltak olyan ügyeletes csoportok, amelyek tagjai nem aludtak, mert feltétlenül szükséges volt az emberi jelenlét a fejlett gépek irányításához. A Thétiszen másfél tucat ügyeletes csoport volt, általában mindegyikben három kutatóúrhajóssal, amely csoportok folyamatosan váltották egymást.

Csend ülte meg a hosszú folyosókat, az emberek saját lakosztályaikban aludtak. Semmi nem utalt arra, hogy az emberiség most először észlelt idegen értelmes lényeket történelme során. Még Bor kapitány is mozdulatlanul aludt fekhelyén.

Shel munkacsoportja szorgalmasan dolgozott az éjszakában, amíg a többiek pihentek. Ők hárman adták az éppen szolgálatban lévő ügyeletes egységet. Szerették ezt a munkát.

Csillagászati méréseket végeztek. Figyelték az űrhajó műszereit, dolgoztatták a számítógépeket. A sötét energiával működő hajtóműveket folyamatosan ellenőrizték. Fejük felett félgömb panorámaablak foglalta el az orrész, amelynek zenitjén a távoli Nap égő sárga szikrázó pontja foglalt helyet. Csillagok milliói pompáztak a környező űrben, mint sötétlő fekete erdőben a drágakőfényű paradicsommadarak.

Lágyan világító halvány ködök és tejfehér gömbhalmazok úsztak az űr végtelen mélységeiben. A gigantikus Tejútrendszer, mint egy csillogó vízű folyó, kanyargott a végtelen kiterjedésű űrben. Ez a csodálatos látvány megigézte az űrhajósokat, akik közül sokan nem akartak elválni az űr vonzó képeitől.

Shel csoportjának tagjai összehangoltan dolgoztak, mint egy pontos óra alkatrészei. Még mindig a harmincas éveiktől innen jártak, de azokból a tejfeles szájú és bizonyos mértékig nagyképű fiatalokból, akik a csillaghajó fedélzetére léptek, a hat év férfiakat faragott. Tapasztaltak és kemények, edzetek és ügyesek voltak, de sokkal jobban megértették embertársaik bajait, hiányosságait is. A fiatalos nagyképűség elkopott az időben, az együttérzés tulajdonsága megerősödött a nehézségek leküzdése során.

Az élet nem habostorta, mondja egy ősi magyar közmondás, aminek az igazsága kinn a végtelen világtérben talán még jobban érvényesül, mint az emberiség anyabolygóján. Az elmúlt hat év kitörölhetetlenül beleivódott idegrendszerük minden piramissejtjébe és szinapszisába, ami azt eredményezte, hogy veterán úrhajósokká váltak. Az úrkutatás kinn a világűrben egyfajta edzési módszer is, amely igen jól képzett emberi intelligenciákat képes kifejleszteni, vagyis amolyan valódi hősokeket, akikre az egész emberiség büszke lehet, és akikre nagy szükség van.

Shel rádiótávcsővel kutatta a környéket és felvételeket készített az egyik közeli csillagról. Számítógépen kiértékelte a megfigyelés adatait, majd csodálkozva a monitorra meredt. Nem akart hinni a szemének. A csillag felől erős röntgensugárzást észleltek a műszerek. De ez képtelenség - mondta magában. A sugárzás egy Nap-típusú csillag felől érkezett, de a Nap-típusú csillagoknak nem tulajdonsága a röntgensugárzás. Azután észlelt még valamilyen másik sugárzást is, de annak a mibenlétét nem tudta kideríteni.

Megnézte a csillag nevét a központi számítógép térhatású csillagtérképén. A szokásos betű és számjeleken kívül a Tündér név jelent meg a csillag mellett. Fura egy név, morfondírozott Shel egy kicsit, de azért megjegyezte, mert fontos lehet a későbbiekben. Miféle furcsa sugárzások ezek? Szólni kell a többieknek.

- Gyertek csak ide! - kiáltott két társának, akik nem tartózkodtak látókörében.
- Mi a helyzet? - került elő Tor.
- Valami nagyon furcsa jelenségre bukkantam - mormogta Shel halkán, de hangja feszült volt az izgalomtól. - Erős röntgenfelvillanást észleltem egy G osztályú sárga csillagról. De te is tudod, hogy ez lehetetlen.
- Te is tudod, hogy a világűrben nincs lehetetlen - szögezte le higgadtan Tor, amivel kifejtette éppen aktuális bölcsességét, - de azért felettébb érdekes, amit mondasz.

Shel tovább fűzte mondandóját: - Röntgensugárzást várhatunk nóváktól és szupernóváktól, feketelyukaktól és kettősrendszerektől, röntgensillagoktól, de Nap-típusú csillagoktól sosem. Erről a Tünderről semmiképpen. Nem értem a helyzetet, miként lehetséges ez az asztrofizikai képtelenség. Aztán ott van még az a másik ismeretlen sugárzás is. Vajon mi a csoda lehet?

Közben Imo, a csoport harmadik tagja is előkerült. - Milyen tünderről van szó? Nő vagy férfi az illető személy, és ha nő, akkor még fiatal és szabad? Érdekelnek a női tündérek.

- Egy csillagról beszélünk, aminek Tündér a neve, és amelyről néhány perce röntgensugárzást fogtam. Meg még egy másik fajtájú sugárzást is, amelyről nehogy elfelejtkezzünk - tájékoztatta Shel kíváncsi társát, Imot.
- Ha jól értem, ez a Tündér nem röntgensillag, mégis röntgentartományban sugároz. De hiszen ez teljesen lehetetlenség! - Imo következtetése megerősítését várta.
- Igen, ez így van - helyeselt Shel.
- Akkor itt valami nagyon nincs rendjén. Mondhatjuk, a Tündér nevű csillag felettébb rejtélyes objektum. Gondolom, ti sem akartok csak úgy továbbmenni, magunk mögött hagyva a titokzatos sugárzást? Aztán mi is az a másik ismeretlen sugárzás? Nem hagyhatjuk annyiban a dolgot! - Imo felcsigázott érdeklődéssel nézett a műszerek felé.
- Akkor munkára, uraim! - vezényelt Shel felvillanyozódva. - Kivesézzük a titokzatos problémát, és megnyugtatójuk lelkiismeretünket. Ha pedig megtaláljuk a rejtély nyitját, értesítjük a kapitányt. Talán nem eszi le a fejünket az első pillanatokban, amikor felébresztjük.

Néhány óra elteltével a kollektív munka új és fontos eredményeket hozott. Kiderült, a röntgensugárzás nem a Tündér nevű csillagról ered, hanem közvetlen közeléből. Találtak egy rakás bolygót is, a sugárzás forrása bizonyára egyikükön lehet. Ahogy múlt az idő, és egyre több adathoz jutottak, egyre jobban körvonalazódott egy meglepő tény: a sugárzás egy része irányított. Nem a röntgensugárzás, hanem az a bizonyos másik, ismeretlen természetű sugárzás. Amely csak egy pillanatra érte a Thétisz körzetét, de mégis végigsöpört a csillaghajó energiarendszerén. Irányított sugárzás ismeretlen energiából. Vajon a Thétisz felé küldték a sugárnyalábot, vagy a Thétisz csak véletlenül került a sugárzás útjába?

- Milyen óriási meglepetés! - kiáltott fel Tor. - Ennek a lézerszerű sugárzásnak konkrét iránya van. De hová tart ez a sugárnyaláb? Talán mi vagyunk a célja? Nem lehet, lehetetlennek látszik, de akkor hová irányul a titokzatos sugárzás? Rólunk egyszerűen nem tudhat senki, nagy sebességgel haladunk. Valószínű, hogy véletlenül kerültünk a sugárzás vonalába. Fel kellene ébresztenünk Bor kapitányt, vállalva az ébredés utáni morcosságát.
- Talán mégis nekünk szól a jelzés - vetette fel Imo. - A sugárzás intenzitása gyorsan változik. Nézzük meg jobban, milyen irányba halad a sugárnyaláb!

A sugárnyaláb haladási irányában néhány csillag ragyogott csak a Tejútrendszerben. Egyik sem volt különösebben figyelemreméltó. Ellenben a sugárzás irányában, a nagyon távoli űrszektorban, egy hatalmas csillagrendszer pompázott az űrben. Az Androméda-köd.

Amint a három kutató elemezte a beérkező adatokat, egyre megdöbbentőbb képet nyertek az ismeretlen eredetű sugárzásról. Teljesen ismeretlen volt a fajtája és haladási sebessége. Miféle forrása lehet?

Váratlanul a Thétisz mellett újabb nagy adag energia száguldott el az Androméda-köd irányába. A hangtartományban ritmikus zajok, néha tiszta és erős füttyök hallatszottak. A munkacsoport tagjai mindent felvettek, rögzítettek, amit csak tudtak.

Rögtön elemezni kezdték a felvételeket. Az egyik hullámhosszon tisztán artikulált, de nem érthető, emberi hangok alkotta nyelven egy férfi beszélt. A nyelv teljesen ismeretlen volt, de a hangok színe mintha emberi beszédet jelzett volna. Mind a hárman megdöbbenve néztek egymásra.

- Talán emberi beszédet hallunk? - szólt csendesen Tor, elképedt arccal.

A többiek némán figyeltek. Idegenek a világűrben, ez volt első gondolatuk. Öröm és izgalom vibrált a levegőben. Találkoztak az idegenekkel, és ők találták meg őket elsőként.

A THÉTISZ CSILLAGHAJÓ MEGSZAKÍTJA ÚTJÁT

Bor kapitány érdeklődve tekintett a három űrhajósra. Arcán olyanféle kifejezés ült, hogy na, most aztán bekaplak benneteket, ha nem komoly ok miatt keltettetek fel. - Mondjátok, urak!

- Egy ismeretlen sugárzást fogtunk a közelből - kezdte Shel.
- Akkor hallani akarom - közölte Bor kapitány.
- Kikerültünk a sugárzás vonalából, Uram, mert túlszáguldottunk rajta - sóhajtott Shel nagyot. - Csupán azt szeretném javasolni, hogy hallgasd meg saját magad is a felvételeket. Arra gondoltunk, hogy vissza kellene fordulni, és utána kellene nézni, mi történik azon a titokzatos bolygón, amely a szemünk elé került. Mindhárman ezt javasoljuk.
- Kérem a részletes beszámolót - mondta a kapitány.

Amíg az adatokat böngészték, és Bor kapitány kérdéseire válaszoltak, több más operatív egység tagját is felébresztették, Bor parancsára. A csillaghajó igen gyorsan felkészült a pályamódosításra.

- Uraim, meg vagyok veletek elégedve - mondotta a parancsnok. - Kiváló munkát végeztetek, de ezzel az expedíció legfontosabb feladatát is kijelöltétek. Gondolom, szeretnétek a kérdések kiderítésében is részt venni? Esetleg az új expedíció tagjai lenni?
- Igen, Uram - mondotta Shel.
- Szeretném a tisztjeimtől azt is kérni, hogy derítsék ki, mit mondott az a hang a felvételen? Ki üzent, kinek, és mit? Ez nagyon érdekel. Gondolom, nem csak engemet.

Alig néhány óra múlva a Thétisz csillaghajó, amely a Nap bolygórendszeréből kiindulva kutatta a Galaktika ismeretlen térségeit, letért röppályájáról. Egyre csökkentve sebességét, megkezdte zuhanását a Tündér nevű csillag gravitációs tengere felé.

A TÜNDÉR-IV PROJEKT

A bolygó felszínén, egy lassú folyású csermely körül elterülő lapályon, ereszkedett le a Thétisz-2 leszálló egység. Űrhajósok sűrűlödtek körülötte, az expedíciót készítették elő. Pohos, széles hasából hatalmas terepjáró gördült elő, robusztus testtel és páncélozott küllemmel. Nagy gyorsasággal folytak az előkészületek, a terepjárót élelmiszerral, műszerekkel és fegyverzettel látták el. A sugárvédő pajzs felszerelését is szükségesnek látta a parancsnokság, bár a jármű mozgását nehézkessé tette a túlsúly.

- Első a biztonság! - jelentette ki az első tiszt, amikor Shel megpróbált tiltakozni a pajzs felszerelése ellen. - Nem gondolhatjátok, hogy beengedünk benneteket az oroszlán barlangjába, megfelelő felszerelés nélkül! - Norge első tiszt gondterheltlen vonta össze szemöldökét.

Bor kapitány is leszállt a bolygó felszínére, és minden munkafolyamaton rajta tartotta a szemét. A munka gyorsan zajlott, mivel a leszállás fázisait már többször végrehajtották. Így déltájban a munkálatokat befejezték, és Bor kapitány rövid eligazítást tarthatott a helyszínen.

- Uraim! A Tündér rendszerének eddig felfedezett nyolc bolygója közül ez az egy lakható, amelynek a felszínén állunk. Innen, a Tündér-IV-ről küldték azt az ismeretlen fajtájú adást, amelynek jeleit még nem sikerült megfejteni szakembereinknek. Ezek a jelek miatt vagyunk itt. A bolygó körüli pályáról végzett méréseink alapján igen erős rádióaktivitás észlelhető a szemben lévő hegység felől. Ezért neveztük el ezt a hegységet Rádium-hegységnek. A röntgensugárzás kibocsátási helye közel van a rádióaktivitás centrumához, amit sikerült nagyjából bemérni. Ez azonban mind kevés.

Kis szünetet tartott, aztán folytatta.

- Azért, hogy pontosabb adatokhoz jussunk és kiderítsük, mi történik ezen az élettől nyüzsgő bolygón, kiküldtünk két graviplánt és előkészítettünk egy terepjárót. A graviplánok jó minőségű térképeket készítettek, és rengeteg használható adatot tártak fel, amit majd a továbbiakban hasznosítunk. Egyelőre ennyi - fejezte be akkurátusan.
- Na, és az úrfelvételek? Azok mit mondanak? - szólalt meg Shel.
- Kiértékelés alatt. Annyit közölhetek, hogy a Rádium-hegységben a maximális rádióaktivitás területe és a röntgensugárforrás valószínű helye gyanúsán közel esik egymáshoz. De még nem tudjuk, hogy a két sugárzás bizonyíthatóan egyetlen helyről ered-e? Feltehető, hogy a két jelenség között okozati kapcsolat létezik. - A kapitány szusszantott egyet, majd megkérdezte: - Van még kérdés?

Mivel újabb kérdést nem kapott, elkészönt munkatársaitól. Az egész legénység, fenn a Thétiszen és lenn a Tündér-IV-en, az idegen jelsorozattal foglalkozott és a rádióaktivitással. A fizikusok azonban egyelőre csak találgattak. Némelyek felvetették, esetleg természetes eredetű atomreaktor működik a Rádium-hegység szurdokvölgyeiben. Az innen eredő sugárzást észlelték a graviplánok. A Földön, a Gabon állambéli Oklón volt ilyen jellegű rádióaktivitásra már példa. Igaz, az oklói természetes atommáglya mintegy 1,8 milliárd éve működött, de elég sokáig. Azt állapították meg a tudósok, hogy százezer évig, de esetleg fél millió évig zajlott a láncreakció, ami hatással lehetett az élet fejlődésére is.

Okló arra ad jó példát, hogy a távoli bolygókon is kialakulhatnak természetes atommáglyák, amelyek hatással lehetnek környezetükre. Viszont a röntgensugárzás mibenlétére nem tudtak tudományos magyarázatot adni. Maradt a találgatás módszere és annak a feltételezése - értelmes lények vannak a Tündér-IV felszínén.

A Thétisz-2 felszíni telepítését, biztonsági okokból, nyílt és sík terepen hajtották végre. A csermely környékén síkság terült el, a síkságot füves puszta borította. Messze el lehetett látni, amiből egyenesen következett, nem kívánt látogatók a sík terepen nehezen közelíthették meg az űrjárművet. Az égen űrszatelлита figyelt, a legkisebb gyanús mozgást is azonnal jelezte. Hamarosan kiderült a jelzésekről, okozói a bolygó állatai voltak.

Shel a keskeny csermely partján álldogált. A kék víz csobogása földi hangulatot idézett fel benne. Ez a bolygó csodálatosan szép és gazdag, alkalmas a betelepítésre. A messze távolban fehéres ködpárába burkolódzva látszottak a Rádium-hegység ég felé nyújtózó hegyes ormai. A háttérben narancsszínű, lila és vörös felhők úsztak a rikitóan kéklő mennybolton. A hegység ormai és közte zöld síkság terpeszkedett, a síkságon túl pedig fenyőzöld színű erdők húzódtak széles hátú dombokon. Felmérte a hegység távolságát, de nem tűnt tökéletesen elégedettnek. A hegység túlzottan messzinek látszott.

Figyelmét a távolsági becslések után az a két távoli pont kötötte le, amelyeket a kéklő levegőben fedezett fel. A fekete pontok gyorsan közeledtek. Két graviplánná növekedtek azok a bizonyos fekete pontok, amelyek a magasból ereszkedni kezdtek.

- Jönnek! - kiáltott fel Shel elégedetten. A közelben kék színű lánc talpas jármű állt, oldalán fehér betűkkel írt felirat díszelgett: Kék Vasfogú. A lánc talpas bejáratí nyílásában Tor tűnt fel. Mikrofonba beszélt, amelyen keresztül ismertette az eseményeket Bor kapitánnyal, aki időközben felment a Thétiszbe.

A graviplánok ügyesen földet értek.

Smut és Gerd Weber, a két pilóta, rövid beszámolót tartott a landolás után. A szót Smut tartotta magánál.

- Úrhajósok! - kezdte jelentősegteljesen, körbe pillantva a hallgatóságon, amely időközben köré gyülekezett. - A röntgensugárzás teljesen megszűnt. Nem tudjuk, mi az oka, de a titokzatos adó teljesen elhallgatott. Sajnos, az adó helyét ezért nem tudtuk pontosan bemérni. Sem a ritmikus zörejeket, sem a füttyögős hangsorozatokat nem hallottuk. Komolyan mondom, ha nem hallottam volna a Shel-munkacsoport felvételeit, amit még a világűrben vettek fel, el sem hinném a röntgensugárzás és a különleges sugárzás létezését. A rádióaktivitás éppen olyan magas értékű, mint amilyen régebben is volt. Azt hiszem, ez rossz hír. Végezetül elmondom, berepültük azt az útvonalat, amelyen a páncélos terepjáró megközelítheti a szakadékokkal szabdalta területet. Lefotóztuk a térséget, talán segít valamit. Az Elefántbőr - Gerd adta ezt a nevet a szakadékos területnek - igen veszélyes terep. Azt hiszem, gépjárművekkel nehezen, vagy sehogy sem járható.

Smut szomorú arccal fejezte be előadását. Gerd Weber, a másik pilóta azonban csillogó szemekkel megjegyezte: - Kemény munka lesz behatolni az Elefántbőr régióba. De a siker nem lehetetlenség. Egy jól képzett expedíciós különítmény végre hajthatja a feladatot. Sok kanyon egymásba nyílik, bonyolult labirintust alkotnak, az aljukon valószínűleg lehet haladni. Szeretnék én is a különítmény tagja lenni.

- Arról szó sem lehet - hallatszott Bor kapitány hangja a Thétiszről. - Mindennek a terv szerint kell haladnia, de azért elismerésemet fejezem ki Gerd Webernek bátorságáért.
- A kapitány mindent szemmel tart! Fiúk, ne vágjatok annyira fancsali képet - rikkantotta Tor a Kék Vaszógú tetejéről. Engem küldjete az Elefántbőr-hegységbe, és meglátjátok, nem lesz semmi baj. Megteszem, ami megtehető!

Egy expedíció kiküldése nem közbekiabálás alapján dől el. Délutánra összehívták a tudományos tanácsot, Bor kapitány utasítására. Az egybegyűlte előtt a tudományos kutatások vezetője, Tal foglalta össze a Tündér-IV kérdés legfontosabb jellemzőit.

- Értelmes lények jelenlétére közvetlen bizonyítékunk nincs! - jelentette ki, többek között. - De számos jel utal arra, lehetséges, hangsúlyozom, nincs kizárva teljesen, egy idegen értelem jelenléte a Tündér-IV-esen. Az eddigi adatok elemzése egyértelműen az idegenek bolygófelszíni tevékenységét igazolják. Mással aligha tudjuk megmagyarázni azokat a jelenségeket, amelyeket e bolygóról észleltünk. Ezek közül először a röntgensugárzás mibenlétét, másodsor a magas rádióaktivitás eredetét az Elefántbőr-térségben, harmadszor a titokzatos lézerszerű sugárzás lényegét, meg kell fejteni. Ezek a sugárzások jelentős rejtélyek, ezek a rejtélyek a bolygó értelmes lényeihez vezető kapu kulcsai. A röntgensugárzás mibenléte ismeretlen számunkra. A rádióaktivitás magas értéke óvatosságra int bennünket. A harmadik jelzés egy szuperfejlett civilizáció jelenlétére mutat rá. A jeleket eddig nem tudtuk megfejteni. Nem ismerjük az igazságot. Ezért a megfelelő óvatosság minden akciónkban feltétlenül szükséges.

Talnak olyan kopasz feje volt, mint egy űrsisak, és beszéde alatt izadtságtól csillogott.

- Úgy látszik, a Tündér-IV projekt a legfontosabb feladata lett a Thétisz felderítő útjának. Azt is felvethetjük, hogy a sikeresnek mondott Centro, Stella-V, Gamma Equulei, Lurea vagy Fitux expedícióink fontossága meg sem közelíti a Tündér-IV felderítésének fontosságát. Az idegen értelmes lényekkel való találkozás mindennél fontosabb emberi fajunk számára. Javaslom, küldjünk megfelelő védelemmel ellátott terepjárót a veszélyes területre, ahol az idegenek is ott lehetnek. Ez egy barátságos lépésnek tűnhet, mivel segítséget nyújthatunk az idegeneknek, akik talán bajba jutottak ezen a bolygón. Ez fontos lépés lehet a részünkről - fejezte be Tal.

A tudományos tanács elhatározta egy vasfogú terepjáró kiküldését a terepre, mert mindenki egyetértett abban, hogy nem szabad a Tündér-IV titkainak kifürkészése nélkül befejezni a Thétisz felderítő tevékenységét.

Bor kapitány Shel munkacsoportját bízta meg a feladat végrehajtásával.

- Ilyen a mi szerencsénk - nyugtázta Shel a megbízatást, társaihoz fordulva. Tenyerével megpaskolta az útra előkészített lánctalpast. - Aki felfedezte, oldja meg is a rejtélyt! - hangjában öröm és büszkeség csengett.

ROBBANÁS A KRISTÁLYHARANG ŰRHAJÓN

Dorep kapitány, az andromédai Kristályharang nevű űrhajó parancsnoka, nagyon gondterhelt volt. Kirotep hatvan fővel elindult a Beltengernek elnevezett nagy vízfelület irányába, felderítő tevékenységet folytatni. A bolygó, ahova a Kristályharang leszállt, rendkívül gazdag volt élőlényekben, ami felkeltette az andromédai űrhajósok figyelmét.

Kirotep csapata több járművet és megfelelő kommunikációs adót vitt magával, jól felszerelve mindenféle feladatra. Folyamatosan tartották a kapcsolatot, Kirotep beszámolt Dorep kapitánynak a csapat eredményeiről.

Mivel uránt találtak a bolygón, amit bányászni kezdtek, volt idő az élővilág tanulmányozására. Több más csoport is kiment a terepre. Hurani, Mokrod, és Domur a környező vadonban kutatott, sok emberrel, különleges felfedezéseket téve.

Dorep kapitány gondterheltsége azonban nem a terepen tevékenykedő kutatók miatt felhőzte homlokát, hanem a wurnok miatt. A kistermetű szolgák között megint elharapódzott a fegyelmezetlenség. A wurnok végezték a takarítást a Kristályharagon, ezért gyakorlatilag minden szögletébe be tudtak szaglászni, ha akartak.

Valami, vagy talán valaki, a wurnokat mostanában felizgatta, ami miatt az erőszakos fajzat több engedetlenséget követett el. Két űrhajóst is megharaptak, ami hallatlan dolog volt.

A robotok hamarosan egy mély tárnát vájtak a sziklákba. A Kristályharang egy medence egyik oldalánál parkolt, közel a bányához. A robotok rengeteg uránt hoztak a felszínre, miközben egyre mélyebbre hatoltak a mélybe. Hamarosan megkezdődött az urán dúsítása, kinn, a Kristályharagon kívül. Sok száz robot dolgozott, a műveleteket a központi számítógép irányította.

Kellett az urán, ami nagy értéket képviselt. Dorep kapitány örült a nagy mennyiségű uránnak, de bosszús volt a wurnok viselkedése miatt.

Volt az űrhajón egy kutató, aki a wurnok jogaiért harcolt. Talán ő beszélte tele a fejüket, ami miatt lázadoztak? Egyenlőnek képzeltek magukat az emberekkel, bár értelmi képességeik igen gyatrák voltak. Nem akartak tovább dolgozni, hanem csak lustálkodni.

Még szerencse, hogy viszonylag kicsiny természetűek a wurnok, ezért könnyebb kordában tartani őket. Dorep kapitány már arra hajlott, hogy hívatja Korbunt, a rendfenntartó erők vezetőjét, mert a helyzet tarthatatlanná vált.

Pár perce kapott jelentést, hogy rengeteg wurn az erdőbe szökött. Fegyvereket is vittek magukkal, ami nem sok jót jósolt szándékaikat illetően.

Az ellenőrző képernyőkön még azt is megfigyelhette, hogy néhány wurn a számítógéppel ügyködik. Két ember a földön feküdt, körülöttük vértócsa. A wurnok a számítógépen babráltak, izgatottak futkároztak a képernyő tanúsága szerint.

Dorep kapitány éppen intézkedni akart, amikor hatalmas robbanás rázta meg a Kristályharang űrhajót. Lángörvények törtek elő az űrhajóból, elpusztítva minden élet. Dorep arra gondolt, mi lesz most Kiretoppal és a többiekkel, meg arra, hogy hamarabb lépnie kellett volna, aztán már nem gondolt semmire.

II. FEJEZET: UTAZÁS A TÜNDÉR-IV BOLYGÓN

A KÉK VASFOGÚ ÚTNAK INDUL

Kora hajnalban, amikor a Thétisz-2 leszálló egységben még csend honolt, az éjszakai lámpák tompított fénnel égtek, a Kék Vasfogú kijelölt személyzete útra készülődött. Űrruhát öltöttek magukra, amely a sugárzások ellen hatékonyan védte őket. Ugyan a Tündér-IV légköre lélegezhetőnek bizonyult, de a légkörből veszélyes baktériumok kerülhetek volna az űrhajósok szervezetébe, ezért az űrruha elengedhetetlennek tűnt.

A csoport három tagja kilépett a Thétisz-2 ajtaján. Az idegen világ hajnalának szépsége megbabonázta őket.

- Akár a Föld! - suttogetta Tor.

Az égálja vörösben és narancsszínben tündökölt a felkelő Tündér sugarai hatására. A magasan repülő tintakék gomolyfelhők hasán ezüstarany fény csillant, fény szűrődött a sötétség birodalmába. Lábuk alatt a tündérmoha halkán sercegett, ahogy lépkedtek, csizmájukat belepte a harmat.

A magasban csillogón fénylett a Thétisz a felkelő Tündér sugaraiban. Mint csillogó korong függött a bolygó égboltján, mozdulatlanul lebegve, körülötte védelmező energiatér vibrált kéken. Biztos tájékozódási pont lesz a Vasfogú utasainak számára.

Bemásztak a terepjáróba. Tor a videofonnal szemben lévő székre ült, és hívta a Thétiszt. A képernyőn azonnal megjelent a kapitány arca. Bor kapitány most is, mint mindig, teljesen hivatalos ábrázatot öltött.

- Az előkészületeket befejeztük - jelentette Tor. - De Shel is szeretne valamit mondani.
- Halljam Shelt - mondta a kapitány.
- Bor parancsnok, jelentem, most mi útnak indulunk. Az utasítások szerint haladunk, a terv szerint. De ha bajba kerülünk, számítunk a kapitány segítségére.
- Akkor mire várnak, Shel űrhajóstiszt? Talán olyan sok az idejük a bámészkodásra? - hangzott a kapitány morgolódo stílusban előadott intelme. - Uraim, ez szigorú parancs! Aki az előírásokat megszegi, azzal nagyon elbánok. Első a biztonság. Nem szeretnék veszteségeket! Értettük egymást? Nem sétágaloppozni fognak egy gondozott parkban, világos?

- Értettük egymást, minden világos - bólogattak vidáman. - Tudunk mi magunkra vigyázni.
- Ebben reménykedem én is - mosolyodott el végre Bor kapitány. - A rádiókapcsolat egy pillanatra sem szünetelhet, szeretném mindig tudni, merre járnak, mit csinálnak. Smut lesz a légi összekötőjük - rendelkezett, majd kisvártatva hozzátette: - Jó utat, fiúk!
- Minden rendben lesz, parancsnok! - mondotta Shel, és megbökte Tort: - Indíts!

Tor gyújtást adott a motornak. A nehézpáncélzatú terepjáró, mint óriási dinoszaurusz, nekiiramodott a vajszerű síkságnak. Széles nyomvonalat hagyott maga után a tündérmohában, az acél láncotlakok kéréletlenül nyomultak előre. Amint haladtak, a nyomvonal egyre csak nyújtózkodott, nyújtózkodott utánuk, mintha a végtelenségbe akart volna növekedni. Néhány perc múltával eltűnt az a patak, amely a leszállóegység közelében folydogált. Ezután a fémszerű Thétisz-2 is zsugorodni kezdett, majd kikerült szemük látóteréből.

A Kék Vasfogú megállíthatatlanul dübörgött előre. Ahogy múltak az órák, úgy egyre jobban magukra maradtak. A Föld technikájával felszerelve, légi biztosítással mégis magányosnak kezdték érezni magukat. A Thétisz odafenn csillogott kékes erőter burkában, Smut is valahol a légtérben repkedett, mégis az egyedüllét érzése egyre jobban erősödött bennük. A táj idegen és feltáratlan volt. Vajon ellenséges lesz ez a világ velük szemben? Ha igen, akkor milyen veszélyek leselkedhetnek rájuk? Gyakran az ismeretlen nagyobb nyomást jelentett a léleknek, mint a valódi és hatalmas, de ismert veszély.

Ahogy haladtak, közelükben újra felbukkant ezüst szalagként az a patak, amely mellett a Thétisz-2 táborozott. Ezt a keskeny vízfolyást követték. Az úrfelvételek és a graviplánok légi fotói alapján készített térképük szerint hamarosan nagyobb folyóhoz kellett érkezniük. A kis ér ebbe a folyóba ömlött, majd a torkolat elérése után a kijelölt útvonal a nagyobb folyó mentén haladt tovább. A kéklő párás távolban elmosódott kontúrokkal törtek az ég felé a Rádium-hegység csúcsai. Ezek a csúcsok az eggekkel vetélkedtek, annyira magasak voltak.

CSODÁLATOS ÉLŐVILÁG

A terepjáró dübörögve nyelte a kilométereket. Utasai a tájat figyelték, amely látszólag békés és nyugodt volt. A zuzmószyonyegyet és a vajsárga tündérmohát magasabb növésű flóra váltotta fel. Kékeszöld lombozatú, villásan elágazó szárú cserjék borították el a lankás dombokat, amelyek fölött narancsszínű és vörös felhők szállottak méltóságteljesen. A Tündér keleten a magasba emelkedett, közeledett a zenithez, tizenhat órás égi pályájának feléhez. A bolygó egy napja nagyjából 32 óráig tartott, amelynek a fele volt a nappal hossza.

Tor a figyelőtoronyban foglalt helyet, az előtte elterülő érdekes tájat vizsgálta. A jármű vezetését Imo vette át a vezérlőpultnál. Shel Smuttal tartotta a kapcsolatot, és a légkörről beszélgettek.

- Csodálatosan szép bolygó ez a Tündér-IV! Alkalmasnak látszik emberi betelepülésre. Hé, ti odafenn a magasban, halljátok, amit mondok? - kérdezte Tor.
- Meleg van, mint a pokol kapujában - fújtatott Imo, válaszolva Tor szövegére. - Már harminchat Celsius fok van, és még nincs dél. És kirázza a lelkemet a zötyögés. Az emberi betelepítés még várhat egy ideig, nem gondolod?

A lánc talpas nagyokat zökkenve csörtetett a cserjés terepen. Shel húskrémet nyomott egy barnás szénhidrátlemezre, majd az egészet megette.

- Éhes vagyok! - mondta Imo, aki ügyesen vezette a Kék Vasfogút.
- Felfaljátok az összes élelmiszert. Mivel fogjátok megkínálni a helybélieket? - szólt le a toronyból Tor.

Shel erre mindkettőjüknek tízórait készített. - Éhen ne haljatok. Ha vannak bennszülöttek a bolygón, - mondta kétkedő hangsúllyal - akkor talán csak akad számukra egy falat étel nálunk. Mármint, ha képesek elfogyasztani a mi ételeinket.

A Kék Vasfogú előtt egy nyúlszerű állat vágatott át gyors iramban. Nagy ugrásokkal haladt, miközben a hátsó lábai vízszintesen nyúltak el mögötte.

Ennek láttán elhallgattak a beszélgetők. Talán a nyúlszerű állat váratlan felbukkanása döbrentette meg őket, vagy az a tudat, hogy fizikailag érzékelték, bizony idegen és ismeretlen bolygón járnak. Feszültség rezgett a levegőben, mint a forráság odakint a terepen. Mindhárman tudták, nem sétakirándulásra indultak, de a nyúlszerű lény vágatása annyira mellbe vágta őket, hogy alig tudtak magukhoz térni. Úgy érezték, az idegen világ ellenségesen fogadja őket. Nemkívánatos idegen jövevények egy harmonikus birodalomban. Bár a táj továbbra is békésnek látszott, de a nyúlszerű lény gyors vágója megtörte a látszólagosan békés hangulatot. Ha valamilyen ragadozó támad ilyen gyorsasággal, akkor mi a helyzet? Az idegenség és rejtélyesség továbbra is riasztóan hatott az űrhajósokra, akik készültségi helyzetbe kerültek.

A Tündér IV élővilága, a rendelkezésre álló kevés tényanyag szerint, elmaradt fejlettségében a földi élővilág fejlettségétől, mintegy egy-két milliárd évvel. Növényzetéből hiányoznak a virágosak, lehetséges, csak azért, mert az itteni flóra evolúciója teljesen más utakon járt, mint földi rokonsága. Az egysejtűek és a telepes testfelépítésű moszatfélék kifejlődése után nem a szárral rendelkező növények fejlődtek ki, hanem a telepes szerkezetű, vagyis hasonló sejtekből álló hatalmas testű fák. Ezeknek a hatalmas fáknak a törzsén ugyan volt kezdetleges sejtdifferenciálódás, de mégis, ezek a negyven méter magas növényi lények inkább moszatfák voltak, mint valódi fák, vagyis a moszatfák teste alapvetően egységes szerkezetű maradt. A földi Rhyniák, a szárazföldi növények ősei viszont alapvetően különféle sejtekből álltak, és a testük is szakaszokból épült fel, és nem egyetlen nagy sejthalmazból álltak az egyedek.

A légi felvételek bizonyossága alapján a bolygó nagyobbik részét erdőségek uralták. Magasak és zöldek voltak, az erdőalkotó fák csak külsőre hasonlítottak földi megfelelőikre. Az állatvilágról szinte semmit sem tudtak, pedig ez az állatvilág fejlett volt. A fauna bizonyosan gazdag lehetett, de nem volt olyan fejlett, mint amilyen egykor Afrika végtelen szavannáin terjengett. A bolygó állatvilága nem volt túlburjánzó, de azért szegény sem volt, eddigi ismereteik szerint.

A Kék Vasfogú gyors tempóban haladt és nemsokára a homályló távolban megcsillant a várt nagy folyó csillogó vize. A csermely beleömlött a nagyobb folyóba, a hőség tovább emelkedett, a lángoló Tündér delelő pontjához ért. A bolygó forgástengelye majdnem merőlegesen állt a keringési síkra, ami miatt évszakos növényzetváltást ezen a tájon nem lehetett várni. A Tündér-IV bolygón nem léteztek évszakok.

- Nemsokára elérjük a folyót - mérte fel a távolságot Imo. - Örüljetek, barátaim.

Ahogy sűrűsödött a cserjés, úgy vált egyre nehezebbé az előrehaladás. A terepjáró nehéz teste morogva hatolt egyre előbbre a sűrű növényzetben. Végül kijutottak, minden baj nélkül, a folyó mellékére.

Lustán, szélesen hömpölygött a folyam, felszínén fatörzseket, uszadékfát, gallyas ágdarabokat sodort magával. Valahol a hegyekben, ahol a folyó eredt, nagy vihar lehetett mostanában. Fémesszínű, csillogó felülete alatt bizonyára gazdag vízi életvilág élte életét évmilliók óta. A partokat ártéri erdők sűrű fala zárta le. A fák törzsén méternyi átmérőjű kalapot viselő gombafélék nőttek. Némelyek zöldek, mások rózsaszínűek voltak.

- Szimbionták - pillantott Tor szakértő szemmel a gombákra. - Együttélők a fatermetű moszatfákkal. Talán vizet és ásványi sókat, talán kész tápanyagot kapnak a fáktól, és ők is adhatnak valamit a fáknak. Azért nem paraziták, mert saját gyökérszálaik is vannak, amelyek a talajig hatolnak. Láthatjátok ti is. Érdekes lenne megtudni, miféle élőlények valójában. Külsőleg gombafélének tűnnek, azt hiszem, de ezt ne vegyétek készpénznek.

Megálltak a folyóparton és a folyót szemlélték. Tor kiugrott az ingoványos talajra és körülnézett. Kiválasztotta a legszebb gombát, és fotózni kezdte. A kalapos gomba tojássárga színű volt, csokoládébarna hullámvonalakkal díszítve. A hullámok között kékes pávafoltok csillogtak, mint egyfajta szemek. Tor ujjával hozzáért foto alanyához, mire a gomba feje ledobta magát a talajra és összegömbölyödött.

Ezután kis karok nyúltak ki a gömbből, és sebesen mozogva begurították a sűrű növényzet közé. Csodálkozva figyelték a gomba furcsa viselkedését. Tor készített még néhány felvételt, azután visszamászott a terepjáróba.

Shel az eget szemlélte. - Jól ismerem a kapitányt, biztosan ránk állított egy figyelő szemet, valamilyen szatellitát. De nem látom, túlságosan magasban lehet. Smutnak kötelező követnie minket, mégsem látom a gépét.

- Igazad van. Követi minden mozdulatunkat. Ott van valahol a magasban, csak elbújt a felhők között - nyugtázta Tor.
- Induljunk tovább - sürgette Imo. - Átkapcsolok légpárnás meghajtásra. Rendben?

Rásiklottak a vízre, amely széles hullámokat vetett a Kék Vasfogútól. Megindultak a folyásiránnyal szemben. A vízen jóval gyorsabban tudtak haladni, mint a sűrű cserjésben. Távolabb a lankás domboldalak egyre meredekebbek lettek, ahogy befelé haladtak a hegységbe. Közeledtek a Rádium-hegység előláncaihoz. Messze északra, túl a Rádium-hegységen, egy hatalmas beltenger terült el, ahonnan kövér felhőket sodort feléjük a szél. A bolygó növényzete egyre dúsabb és bujább lett. Rikító vérvörös, málnaszínű, kékibolya és kénsárga levélrészletek váltakoztak a sötétebb tónusú kékesszürke, türkiz és smaragdzöld lombozattal.

Néhány kilométer megtétele után zuhogó állta el útjukat. A Kék Vasfogú, súlyos testét meghazudtolva, átsuhant az akadályokon. Aki nem látta saját szemével, el sem tudta képzelni, a soktonnás vashegy milyen könnyedén képes felfelé haladni a sziklák között, szemben a zubogó árral. Aki meg nem tudta, hogy a Vasfogúakat a Niagara-vízesésen tesztelik, miként tudnak felfelé és lefelé szaladgálni a vizes hömpölygben, bizony csodálkozott a Kék Vasfogú teljesítményén.

Később, a zuhogó leküzdése után, a partok összeszűkültek, hatalmas sziklák lábait ostromolta a folyó. A víz sodrása egyre gyorsult, a meder mélyebb lett. Felszakadozott a partokon az ártéri erdő egybefüggő zöld lombfala, a fák között komor szirtek tornyosultak. Pára lebegett a növényzet fölött.

- Figyelem! - szólalt meg Smut hangja a magasból. - A Cé sorozat tizenhetes fotóját keressétek elő.
- Megvan - válaszolt Shel a graviplánnak.
- Figyeljétek meg a képet alaposan. Egy területen teljesen feketék a fák. Ott kiégett az erdő. Ez a fekete folt lehet a rádióaktivitás központja. Vigyázzatok vele!
- Köszönjük az információt - mondta Shel. - Különben minden rendben?
- Nálunk igen. Pompásan másztatok fel a vízesésen, öröm volt látni. - Smut hangjában elismerés csengett. - Északnyugatra van egy nagyobb légköri ciklon, de túl messze van még a széle is tőletek. Nem kell tartani tőle.
- Vettem - mondta Shel.

A terepjáró utasai érdeklődve figyelték útvonalukat. Néhol fatörzsszerű, hat-nyolc méter hosszú, lomha állatok menekültek előlük a parti bozótba. Máshol fahéjszínű, erőteljes állatok csoportosultak a vízben, elszánva magukat a küzdelemre, ha az idegen hatalmas lény, a Kék Vasfogú megtámadná őket. Tor, a biospecialista, a menekülő és idegesen harcra készülődő lényeket igyekezett lencsevégre kapni. Teleobjektívvel készült filmekkel szerette volna kideríteni, miféleké a folyami lények. Első benyomásaik nem igazolódtak be. Mindhárman azt hitték, hogy a fatörzsszerű állatok valamilyen krokodilfélék, de a felvételek világosan mutatták, inkább fordított csónakra emlékeztetnek, és kétségtelenül növényeket fogyasztanak. A fahéjszínűek meg sokszájú, moszatevő népségnek látszottak, amelyeknek földi megfelelője biztosan nincs.

Egy nagy kanyar után a folyóparton, a folyó sodorvonalába ékelődve, újabb hatalmas sziklaszirt magasodott. Csupasz oldalával meredeken szakadt le a folyóba. Fehéres köztömegén a növényzet nem tudott megkapaszkodni. Tor a sziklára pillantott, és a vér is megfagyott az ereiben.

- Ott! - csak ennyit volt képes kinyögni.

A hatalmas és fehér szikla tetején egy idegen lény ült. Első pillantásra embernek tűnt. Ruházat fedte a testét, mégpedig valamilyen űrhajós ruha, de a feje szabadon volt. Hosszú, fehér haj keretezte arcát, s mintha tekintetük is találkozott volna. Az idegen megmozdult és lassú, vontatott mozdulatokkal eltűnt a szikla mögött. Tor a távolság nagysága és az idő rövidsége miatt azt sem tudta, mit látott. Rövid egy perc múlva feltette magának a kérdést, vajon nem hallucinált-e? Két társának, akik semmit sem láttak, döbbsen zavarodottsággal mondta el látomását. Az űgyről azonnal értesült a Thétisz is.

- Ugratsz? - kételkedett azonnal Imo, aki nem szerette a racionalitáson kívüli dolgokat, és nem is hitt bennük..
- Ennyire fontos dologgal? Ez nem volt szép tőled, Imo! - Tor most jogsan háborodott fel. - Láttam egy embert!
- Egy embert?
- Tisztában vagyok a helyzet világtörténelmi jelentőségével, nem akarok becsapni. Csak nem képzeld, hogy be akarok csapni? Láttam azt az embert.
- Biztosan embert láttál? - Shel arcán is kételkedés látszott. - De akkor azt mondd meg nekem, hogy kerülnek ide emberek? Talán egy másik földi űrhajóról?
- Azt nem tudom, de hogy emberszerű volt, az számomra teljesen bizonyos. Nem akarok benneteket feleslegesen győzködni, mert magamnak is át kell gondolni a helyzetet. Bennem is felmerültek kételyek azzal kapcsolatban, mit is láttam. Igen. Igen, kétségtelenül egy embert láttam. És még azt is megkockáztatom, hogy ez az ember egy nő volt. Nem nevettek ki?
- Akkor nézzünk utána - döntött Shel, és a partra kormányozták hatalmas járművüket. Ketten felmásztak a terebélyes sziklára, de nem találtak semmit. Nem volt mit tenni, folytatni kellett útjukat a folyó vizén. A lény biztosan leászott a szikláról a túlsó oldalon, és eltűnt a környező erdőségben.

Bor kapitány elgondolkodott a hallottakon, majd a csillaghajó vezérkara is ezt az eseményt kezdte boncolgatni. Arra jutottak, hogy Tor látomása igaz volt, akit látott, az egy emberszerű lény volt. Bor összegezte a főnökök véleményét.

- Én elhiszem Tor történetét. Annál is inkább, mert közben kiderült, hogy a röntgenadó az Androméda-köd irányába sugárzott, és a lézerjellegű adás is pontosan az Androméda felé volt tájolva. Roppant gyanúsnak tartom, hogy megérkezésünk óta befejezték az adásokat. Lehet persze, hogy nem miattunk, hanem az események miatt, amelyek a bolygón zajlanak. Aztán itt van az Elefántbőr-terület. Műszereink mozgást észleltek a kanyonokban. Nem tudjuk, mit láttunk, de valószínűleg nem helybéli állatokat. Elrendelem a fokozott készséget. A bolygón folytassák a felderítést!

Alighogy kikapcsolt a parancsnok, jelentkezett Smut a graviplánról.

- Fiúk, figyeljétek ide! Amikor a kanyontérség fölé repültünk Weberrel, olyan erős volt a rádióaktivitás, hogy gyenge védőpajzsaink nem bírták a sugárzást kivédeni. Csupán 60 kilométerre tudtunk leereszkedni, de mégis láttunk olyan formájú tárgyakat, amelyek mintha gépek, esetleg autók vagy kőolaj kutak lettek volna. Az autók amolyan darus autók, így képzeljétek el az ismeretlen szerkentyűket. Első benyomásainkat az úrfelvételek, úgy tűnik, teljesen megerősítik.
- Kösz a közlést! - mondta Shel.
- Még valamit - folytatta Smut a magasból. - Azok a tárgyak, vagy mifélék, élőlények vagy gépek, nagyon sokan vannak. Nagyon, de nagyon sokan.
- Ijesztgetni akarsz? - vigyorodott el Shel. Smut a válasz helyett kikapcsolt.
- Uraim! - mondta Shel - Az idegenekkel való találkozás még várat magára. Teljesen úgy tűnik, nekünk kell felkeresni őket, mert ők nem jönnek a közelünkbe, tartva gonosz ábrázatunktól. Tehát nekünk kell hozzájuk menni, akkor is, ha barátságtalan fogadtatásban lesz részünk.

-

- Ha a hegy nem megy Mohamedhez, akkor Mohamed megy a hegyhez - bölcsekedett Imo. Mi vagyunk Mohamed helyzetében, tehát nekünk kell az idegeneket felkeresni, ha találkozni szeretnénk velük. Mert azt hiszem, mind a hárman látni szeretnék őket.

KIROTEP HARCOT KEZD

Hatalmas dörrenés rázta meg a levegőt. Mindenki felkapta a fejét. A távolban visszhangzott a dörrenés hangja, az utódörrenések elnyújtották az idejét.

- Mi lehetett ez? - kérdezte Kirotep a közelben tevékenykedő Aineát.
- El sem tudom képzelni.
- Pedig valami nagyot szólt. Remélem, nem a Kristályharangról jött a hang.
- Azt én sem hiszem - intett nemet Ainea.

Kirotep most Ionához és Liminuhoz fordult. - Hölgyek, azonnal beszélni szeretnék Dorep kapitánnyal.

A két nő, akik a kapcsolattartás felelősei voltak, igyekeztek kapcsolatot teremteni az úrhajóval, de nem sikerült.

- Baj van az összeköttetéssel, főnök - szólt Kirotepnek Iona. - Nem jelentkezik a Kristályharang. Egyszerűen elképesztő!

Amikor kis idő múlva a távolban füstoszlop emelkedett a magasba, pontosan abban az irányban, ahol a Kristályharang állomásozott, Kirotep már tudta, nagy baj történt.

- Gyülekező! - adta ki a parancsot. - Mindenki azonnal hagyja abba a munkát és jöjjön ide! De sürgősen, mert felrobbant az úrhajónk.

A kutatók nem akarták elhinni a katasztrófa tényét. Többen vonakodtak befejezni munkájukat, ezért csak kis késéssel jöttek össze Kirotep körül. Amikor végre mindenki megjött, Kirotep elrendelte a visszautazást.

Volt egy elég jó adójuk, amit előre beprogramoztak, ha kell, azonnal segítséget tudjanak kérni az Androméda galaxisból.

Amint haladtak az űrhajójuk felé, úgy lett egyre biztosabb a katasztrófa ténye. Nem sikerült kapcsolatot teremteni az éter hullámhosszain, ami önmagában is jelezte a baj nagyságát. De amikor szabadon csatangoló wurnokba ütköztek, akkor már arra gondoltak, eljött a vég.

Hamarosan Hurani, Mokrod és Domur embereivel is találkoztak, akik eléggé jól voltak értesülve az eseményekről. A katasztrófa tény lett, Kirotep segítséget kért az Andromédából. Tudták, egy ideig ki kell tartaniuk, legalább addig, amíg a segítség megérkezik. Nehéz idők következnek.

Volt tizenöt járművük, amelyekkel gyorsan haladhattak, ha arra volt szükség. Volt továbbá elegendő fegyverük, élelmiszerük, gyógyszerük, de kevés volt az üzemanyag a járművekhez. Ha takarékoskodnak, talán elég lesz a készlet a felmentő űrhajó megérkezéséig.

Mivel a wurnok, teljesen érthetetlenül, megtámadták őket, ezért vadászni kezdtek a kistermetű félig értelmes lényekre. Kitért a harc, de a wurnokkal nem volt könnyű elbánni. A hatalmas erdőségek védelmet nyújtottak mindkét fél számára, nem csupán az embereknek.

Építettek néhány faházat az esők ellen. Az egyik állomásukat a wurnok felperzselték, egy váratlan támadással. Ami meghökkentő volt, a wurnokat néhány gép is támogatta, elsősorban repülő szerkezetek a roncs űrhajótól érkező.

Amikor először megpillantották az idegenek űrhajóját, nem akartak hinni a szemüknek. Az idegen űrhajó kinn maradt az űrben, de egy kisebb egysége leszállt a bolygóra. Látták, amint leereszkedik egy patak menti síkra. Kirotep egy kisebb csapatot kiküldött az idegenek kikémlelésére. Ellenség vagy jó barát érkezett a bolygóra? A legtöbben azt gondolták, segélykérő üzenetük eredményeképpen érkeztek meg az idegenek.

Aiena felmászott egy sziklára, amelyik a nagy folyó fölé magasodott. Onnan kémlelte a folyó felszínét, mert úgy gondolták, az idegenek a folyón fognak haladni a Kristályharang felé. Hamarosan meg is pillantotta az idegenek járművét. Kételtű volt, egyaránt tudott haladni a szárazföldön és a vízben is. Nagy sebességgel közeledett.

Az idegen jármű felső részén egy átlátszó félgömb volt. A félgömb alatt meglátta az idegeneket. De hiszen emberféle lények! Az egyik észrevette őt. Gyorsan lebukott a szikla tetején, majd leereszkedett a nagy szikláról, beugrott a járművébe és elszelelt.

A későbbiekben megint találkozott az idegenekkel. Az egyik fiatal idegen különösen megtetszett neki, az a jövevény, akit a szikláról is megfigyelt. A sűrű erdő lombozata mögül figyelt, amikor megint találkozott szemük pillantása. A nagy idegen jármű erőszakosan csörtetett az erdőben, semmi nem tudta megakadályozni haladását. Aiena arra gondolt, az idegenek erősek, mint a járművük, agresszívak, semmi nem állhat nekik ellent. Nem olyanok, mint a saját faja, ahol a férfiak néha túl pipogya vonásokat vesznek fel. Ez a fajuk visszaesésének legbiztosabb jele. De ő nem szerette a tanácstalan, tétozózó férfiakat.

III. FEJEZET: A PATKÁNYROVAROK

AZ ELEFÁNTBŐR-TERÜLET

A hömpölygő folyamon való utazás véget ért. Elérkeztek ahhoz a ponthoz, ahol a légi felvételek szerint, le kellett térni a vízi útról, és a folyamot elhagyva a hágókon áthatolva, a Rádium-hegység láncain átkelve megközelíthetik az Elefántbőr-területet. Ha ez sikerül, majd akkor kezdődnek az igazi feladatok.

Sűrű növényzetben kellett előrehaladni. Itt a fák vékony törzse a magasba nyúlt, laza koronát terebélyesítve. Talán ennek hatására errefelé nem nőtt tündérmoha, amely fénykedvelő növény volt, és inkább a síkvidéket kedvelte, nem a párás erdőségeket.

A Kék Vasfogú könnyedén csörtetett át a legsűrűbb növényzetű helyeken is. Elöl, nevéhez méltóan, éles pengékkel felszerelt karok kaszabolták a sűrűséget. A vasfogak, amelyek a gyémántnál is keményebbek voltak, és egyetlen csapással kettévágták a legvastagabb fatörzseket is, gyorsan kaszaboltak. A csonka tönköket és rönköket a láncaltapok kíméletlenül a talajba taposták. Automata számítógép irányította a vágókarokat, ezért nem kellett az előrehaladással bíbelődni. A földön a környezetvédők ezt nem tudták volna elfogadni, de itt, a messzi távolban, a tudományos felfedezés érdekében, le lehetett kaszabolni a növényzet egy kicsiny részét.

Széles csapást vágtak az erdőben, és már a harmadik hegyoldal közepén jártak, amikor nem messze tőlük, óriás termetű szörny bukkan fel a sűrűségből. A szörny kisvártatva észrevette őket és feljűk indult. Feje olykor a lombkoronaszint fölé került, amint hullámozó mozgással közeledett. Hatalmas állat volt.

- Ide akar jönni - kiáltotta Imo, és a gázra lépett. A páncélos terepjáró megugrott, majd félig elakadt a vastag fatörzsek és ágak szövevényében.
- Hátra, hátra - vezényelt Shel, aki látta az idomtalan szörnyeteg gyors közeledését. - Gyerünk már, mert felfal bennünket ez a bestia!

A fenevad, mert mindhárman fenevadnak gondolták a közeledő lényt, ormótlán fejet hordott viszonylag rövid nyakán. Feje mintegy tizenöt méter magasságban mozgott. Fejét lengetve bátran közeledett.

Az óriási, szem nélküli fej alaktalanul, formátlanul meredt előre az állat törzséről, mint egy hatalmas, odavetett batyu. Hosszú törzse hat pár lábon mozgott, a fák koronaszintje magasságában. Az állat törzséről csomókba rendezetten nyúlványok, csápok meredeztek két oldalra és felfelé. Farka helyén csápbojtot lengetett, amint sebesen közeledett hosszú, teleszkópszerű, ízület nélküli gólyalábain. Mire a terepjáró kiszabadult a sűrűségből, a rettenetes fenevad is megérkezett. Az űrhajósok fegyver után kapkodtak. Imo kétségbeesetten forgatta a gammavető célzó szerkezetét.

- Van vagy húsz méter magas a kicsike - jegyezte meg higgadtan Shel.
- A lábai viszont olyanok, mint a piszkafa. Hogyan lehet ilyen piszkafa lábakkal élni?

A szörny a terepjárónál jóval magasabb lévén, megkísérelte elfogyasztani alacsonyabb áldozatát. Bár az is lehet, hogy csak megvizsgálta a számára ismeretlen alkalmatosságot. Batyufejéből hosszúkás, rózsaszínű, érdes nyelv búj ki, amivel végignyalogatta a terepjáró oldalát. A gammavető közvetlen közlelről meredt a lény testére. Ha szükséges, méteres lukat vág a lény testébe egy pillanat alatt.

- Te Imo! - kiáltotta Tor. - Nehogy lelődd!
- Ha nem ölöm meg, ő öl meg minket!
- Nem látsz a szemedtől, hős földlakó? Ez a jószág békés hangyaevő, vagy másféle apró lények fogyasztója, de nem ragadozó! Nincs is foga, amivel megenne bennünket. Csak a hosszú nyelve lehet veszélyes. Nyugodjatok meg, semmi baj nem lesz - nyugtatta társait Tor.

A hatalmas állat váratlanul prüsszölni kezdett. Valószínűleg a lánctalpakról kenőolajat nyalt fel, aminek nagyon nem tetszett az íze. Az űrhajósok a terepjáró tornyából figyelték a gyorsan mozgó állatot. Hosszú teleszkóp lábaival nagyokat lépve, méltatlankodó hangokat kiadva távolodott, miközben nagyokat tüszentett. Ez a lény a bolygó egyik fantasztikusan különleges állata volt, ezt mindenki azonnal tudta.

- Jókorá bestia - mondta elismerően Imo, aki a terepjárót vezette még mindig. - Azt hittem, nem ússzuk meg ilyen könnyen. De aztán én is láttam, ez a bestia csak egy nagyra nőtt termeszevő. Azzal a nagy nyelvével szedegeti össze a táplálékot, nem tud ártani a hangyáknál nagyobb termetű lényeknek. És majdnem lelőttük ökelmét, saját félelmeink hatására.

A szörny komótos mozgással eltűnt a rengeteg erdőben, közben a Tündér aláhanyatlott az égbolton. Közeledett az éjszaka. A hőmérséklet 30 Celsius fok körül mozgott még mindig.

A Kék Vasfogú kitartóan haladt kijelölt útján. Dübörögtek a motorok, recsegték a letaposott fák, csapkodtak a vasfogak, a terepjáró lendületesen haladt előre. Az állatok elmenekültek a közelükből, mert a recsegés-ropogás hangja minden helybéli élőlényt megfélemlített és messzire űzött.

Késő estére járt az idő, amikor nagy felfedezést tettek. A Rádium-hegység láncain átkelőben az egyik völgy alján romos vityillót találtak.

- Az első tárgyi bizonyíték az idegen értelmes lények jelenlétére. - A vityilló becsült arányai nagyjából hozzánk hasonló természetű lényekre utalnak - jelentette Shel a csillaghajónak. Kamerával éppen képeket küldött a láthatóan agresszív módon lerombolt házikőről és próbálta kibogozni, mi történhetett, amikor váratlan támadás érte a terepjárót.

Energia kisülés csattant a páncélzaton, közel a nyitott toronyban filmező Shelhez.

Gyorsan lezárták a tornyot, és energiafüggőnyt hoztak létre a páncélos körül. Feszülten és csendben várakoztak, vajon mi fog történni?

- Mi ez? - kérdezte Imo a kormánynál. - Lőnek ránk?

Újabb lövések sisteregtek a bozót irányából, de lepattantak a védőernyőről. Az ellenség a sűrű aljnövényzetben lapult, ahonnan állandóan lövöldöztek, minden eredmény nélkül.

- Indíts közéjük - rendelkezett Shel. - Ott lapulnak a cserjék tövében, és láthatólag nem akarják abbahagyni a lövöldözést. Tennünk kell valamit, mert ez a helyzet napokig is eltarthat.

Imo a bokrok közé vezette a Kék Vasfogút. A szálban álló fák között úgy vágtak rendet, mint kombájn a búzátáblán a búzaszálak között. A terepjáró néha forogni kezdett, ahogy Imo vezette, mindent letarolva nem hagyott bújóhelyet a támadók számára.

Meglepetésükre apró termetű, negyven-ötven centiméteres, patkánybajuszos, szelvényes potrohú népség menekült zavarodottan szerteszét, amint a terepjáró közékük csörtetett. Rohantukban ízelt karjukban tartott fegyvereikkel rálöttek a terepjáróra, majd igyekeztek eltűnni a sűrűségben. Újra és újra löni kezdtek, nem voltak híjával a bátorságnak, ezt el kellett ismerni.

Tor kábító-fokozatra állította az energiavetőt, és kieresztett egy hosszú sorozatot.

- Patkányrovarok - mormogta a fogai között dühösen. - Kellett ez nektek?

Az idegenek felbuktak, elejtették fegyvereiket. Hamarosan tucatszám hevertek mozdulatlanul a terepjáró környékén. Amikor véget ért az összecsapás és megbizonyosodtak, az ellenségnek híre-hamva sincs a környéken, lehívták a levegőből Smutot és jelentettek Bornak. Smut összeszedte a fegyvereket, amelyeket a patkányrovarok használtak, meg minden náluk lévő tárgyat, és elszállította a Thétisz-2 leszállóegységhez. A kapitány gondterhelten töprengett az eseményeken.

- Magasan fejlett lényekre találtunk, ami már az eddig feltárt adatokból is nyilvánvaló volt. A fegyvereik meglehetősen fejlettek. A sugárfegyverek nem holmi íjak és nyilak. Könnyen bolygóközi konfliktust okozhatunk, ezért minden lépésünket alaposan meg kell fontolnunk. Első a biztonság, uraim! Ezért a Zöld és a Szürke Vasfogút is útnak indítom a Kék biztosítására. Az elkábított idegeneket, azokat a patkányrovarokat, Smut és csoportja vegye kezelésbe. Amint magukhoz térnek, ne tudjanak ellenünk új támadást indítani. Valamilyen elkerített helyre zárjátok be őket ideiglenesen. Shel, ti folytassátok az előrenyomulást.

- Értettem, parancsnok! De van itt egy probléma.
- Hadd hallom, mi az? Csak bátran, ki vele! - Bor a képernyőről érdeklődve nézett Shelre.

- Azt hiszem, ezt a lerombolt házikót nem a patkányrovarok építették. Az építmény emberléptékű és Tor a sziklánál kifejezetten emberszerű lényt látott. Erre belebotlottunk itt ezekbe az ízeltlábúszzerű harcias patkányokba.
- Mit akarsz mondani? - sürgette Bor.
- Csak azt, parancsnok, hogy nekünk úgy tűnik, két faj háborújába keveredtünk bele. Nézze meg a vityilló kiszakított ajtaját, a bezúzott ablakokat, a fából ácsolt tető összeroncsolt állapotát és az oldalfalak tönkretételét. A tűznyomokat és a lövések nyomait. Szerencsére tetemmaradványokat nem találtunk.
- Azt hiszem, igazad van - mondta a kapitány. - Az egyik háborúzó fajra sikerült rábukkanni. Most találjátok meg nekünk a másik fajt is.
- Azzal elbúcsúzott.
- A kapitány hol tegez, hol magáz bennünket. Bizonyára tréfából, vagy ezt írja elő számára a szolgálati szabályzat - mondta Shel társainak, de közben gondosan kikapcsolta egy rövid időre a csillaghajóval való összeköttetést.

SZÁNDÉKOS HEGYOMLASZTÁS

Folytatódott a Tündér IV nevű bolygó felderítése. Toronyiránt csörtettek az ősvadonban, keresztül hegyen-völgyön át. A légi felvételek alapján kijelölt és javasolt útvonalat követték. A Tündér IV civilizáció nélküli bolygónak tűnt. Eddig a felszínen nem akadtak civilizáció nyomaira, a felszín alatt meg bizonyára nem létezett egyetlen település sem. Akikkel eddig találkoztak, a patkányrovarok és a fehérhajú lény, valószínűleg nem a bolygó szülöttei voltak. Olyan sugárfegyvereket, amilyenekkel a patkányrovarok támadtak, csak fejlett civilizáció képes előállítani. Odafenn a Thétisz automata szimatolói időközben szinte négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre átkutatták a bolygó felszínét, de csak természetes eredetű képződményeket találtak, kivéve a Kék Vasfogú titokzatos célpontját. Rengeteg állatféleséget figyelhettek meg a felvételeken, ami fantasztikus paradicsommal kecsegtette a jövőendőben ide érkező földi kutatókat.

Tort egyre a fehérhajú látomás foglalkoztatta. Az a lény a sziklán lenyűgöző volt. Azóta is sokadszor kísérelte meg felidézni a képet, amit olyan rövid ideig látott. A titokzatos lény biztosan ember volt. Sejtése lassan meggyőződéssé alakult át. Pedig a realitás azt sugallta, hogy lehetetlenséget képzel. Miként is lehetnének ezen a bolygón emberek, valódi emberek? Az ember evolúciója a Földön zajlott le, amihez nem sok köze lehet a fehérhajúaknak. Semmiképpen. De vajon tényleg lehetetlen az emberiség és a fehérhajúak genetikai rokonsága? Márpedig az erdei vityillót valakik megépítették. De nem a patkányrovarok. Ráadásul neki mindig azt tanították, hogy elsősorban a saját szemének higgyn, vagy még annak sem, mert a szeme is becsaphatja. De ha többször látja ugyanazt, akkor az valóságos dolog lehet, természettudományos tény. Egyelőre a felmerülő kérdésekre nem válaszolt az idegen bolygó. A rejtély továbbra is rejtély maradt, de ők azért vannak itt, hogy a titkokat felderítsék. Meg aztán az ősi mondák, hagyományok, eposzok miről is mesélnek? Az ég fiai eljöttek a földre, valamikor nagyon régen. De kik voltak azok az ég fiai?

Emelkedőre föl, völgymenetbe le, a terepjáró kitaróan irtotta az ösvadont. Félelmetes fogazata alig csörömpölt, a fogak élessége elképesztő hatékonyságot biztosított a növények kivágásához. Ha a vaskardok csapása nem volt elég erős a fatörzs átmetszéséhez, akkor éles lézersugár villant, és a vastag törzsű korona is mennydörgésszerű robajjal zuhant a talajra. Általában a faóriásokat kikerülték, természetvédelmi okokból, ám ha a szurdokszerű út egy kerülésre nem adott módot, a faóriást is kénytelenek voltak kidönteni.

Imo teljes összpontosítással figyelte az utat, nehogy valamilyen baj történjen, talán éppen ezért olyan hirtelen fékezett, hogy Tor majdnem előre esett üléséből.

- Oda nézzetek! - kiáltotta Imo feldúlva. - Hová teszitek a szemeteket? Ott szemben, a kékes fatörzsön mit láttok?

Tor másodpercekig keresgélt szemével, amíg végre megtalálta Imo izgatottságának okozóját. Vörösre mázolt, hevenyészett nyílveessző virított az egyik vastagabb fatörzsre kötözve. Nem is nyílveessző volt, hanem irányjelző nyíl. Hegyével feléjük mutatott, mintha azt sugallaná, a helyes irány visszafelé van, erre ne gyertek, forduljatok vissza.

- Nem túlzottan barátságos jelzés - morogta dühösen Shel.
- Mindenesetre nem lehet túl régi - vélekedett Tor.
- Figyelnek bennünket - állapította meg Imo. - Kifigyelték, milyen irányban haladunk és utunkba helyezték ezt a vörös nyilat, amely visszafelé mutat.
- Azt akarják, forduljunk vissza...? - Shel maga is meglepődött következtetésén.
- De kik? - találgatta Tor. - A patkányrovarok vagy a fehérhajú emberek? A hatodik érzésem azt súgja, hogy itt csakis az emberfélék lehetnek jelen, és ők helyezték ki a fára ezt a vörös nyilat.
- Haladjunk cikk-cakk vonalban tovább - javasolta Shel.

Bor kapitány szólalt meg a világuéből. - Látjuk, megálltatok. Miféle vörös nyílról beszéltek? Adhatnátok jobb képeket is, mert amit adtok, bizony többnyire igen gyenge minőségű.

Shel Imo felé intett. - Tied a Thétisz. - Imo közölte a választ, a valóságnak megfelelően. Bor parancsnokot azonban nem lehetett egykönnyen levakarni. Néhány perc múlva ismét megszólalt.

- Uraim, mit szólnának ahhoz, ha 15 fokkal jobbra vennék a haladási irányt?
- Nem lehet - vigyorodott el Shel. - Sietős az utunk.
- Csak, hogy megnyugtassuk magunkat - kérlete őket Bor kapitány. - Most az egyszer eltekintek a vizsgálattól, hogy eltérnek a kijelölt útvonaltól a saját javaslatomra.
- Mit tartogat a számunkra ez az elképesztően nemes kapitányi gesztus? - érdeklődött kíváncsian Shel. - A végén még felébreszti bennünk a kíváncsiság kisördögét, és eltérünk 15 fokkal jobbra a számítógép által kijelölt útvonaltól.

- Igen, térjenek el a számítógép által kijelölt útvonaltól, ifjú úrhajósok. Ez parancs, a mihez tartás végett. Röviden ennyi.

Felvették a megadott irányt. Lefelé haladtak egy széles, hepehupás lejtőn, egészen a völgy mélyéig, olyan sűrű erdőségben, mintha trópusi dzsungelban kellett volna utat vágni maguknak. Nem láttak az orruknál tovább a fehéres pára és zöld levélfüggöny miatt. A magas fák fölējük borultak, sejtelmes árnyékot szőve a homályból, és eltakarták a szürkülő égboltot. Csapkodó acélkarok vágtak szörnyű rendet a fák hadsoraiban. Mögöttük nyitott tér keletkezett a terepjáró nyomában.

- Még húsz méter pár fokkal balra - tanácsolta a kapitány.

Kisebb tisztásra jutottak, amelynek túloldalán fém csillant a zöld növényzet árnyékos homályában. Imo óvatosan megközelítette a feldúlt terepet. Nagy összevisszaság fogadta a meglepődött úrhajósokat. Volt ott egy romos épület, jóval nagyobb, mint a vityilló, ahol összezsúfoltak a patkányrovarokkal. Ez az építmény szinte várszerű erődítmény volt. Itt is harc nyomait olvasták ki a terep felszínéről. Emberi lábbelítől származó nyomok mellett kicsi, háromujjú nyomokat is találtak. Az emberléptékű nyomok a fehérhajúaktól, a háromujjú nyomok a patkányrovaroktól származhattak. Eszerint ezen a helyen a fehérhajúak és a patkányrovarok harcot vívtak. Azt jól tudták az úrhajósok, hogy a világűrben olyan civilizációk is kifejlődhetnek, amelyeknek esze ágában sincs emberi léptékek szerint gondolkodni. Ezért az Androméda fehérhajú embereit nem azonosították a Föld embereivel. Még azt sem tudták bizonyosan, hogy ezek a rejtélyes lények tényleg az Androméda-ködből érkeztek a mi Galaxisunkba, amire bizonyosságot csak egy véletlenül elfogott sugárzás nyújtott, ami a Tündér IV felől az Androméda galaxis felé irányult. A bozótban két ormótlan gépezet hevert, talán járművek voltak valaha, de most roncsok voltak.

Amikor jelentést adtak Bornak, a csillaghajó okosai kételkedni kezdtek. Nem hitték el, hogy újabb harc nyomait találták meg, Bor kapitány útmutatása alapján.

- Jobb most ideleln - mondotta Shel a társainak. - Odafeinn a vezérkar megint tanácskozik, és egymás fejét tépi. Jobb nekünk itt lenn a bolygó felszínén. Amit mondunk, úgysem hiszik el, hagyjuk, falják fel egymást. Mi meg haladjunk a kijelölt útvonalunkon.

A Kék Vasfogú utasai indulásra készülődtek, Tor a toronyban ücsörgött, és a környező erdőt szemlélte. Ekkor bukkant elő a jelenség, gyönyörű szép nő formájában. A fák közül vonult elő, mint egy dáma, Torra nézett, kezével csókot dobott felé, azután visszalebegett a homályos lombok közé. A Tündér lenyugvóban volt, az árnyékok meghosszabbodtak, a fény lassan eltűnt. Tor az aláereszkedő sötétségben nem tudta, hallucinál-e, vagy a valóságot látja? Kezét üdvözlésre emelte, de már csak a lombok mozgó árnyékait figyelhette meg. A lombok hajladoztak, talán csak a szélről, talán az idegen lénytől. Társaira nézett, de úgy tűnt, a társai nem vettek észre semmit.

Lassan teljesen besötétedett, de mégis tovább haladtak. A graviplánokból néha fénygyertyát dobtak le, hogy jobban tudjanak tájékozódni. Nem volt idő felesleges ácsorgásra, és a fényreflektoraik is meglehetősen erősek voltak Viszonylag jó ütemben haladtak, a sötétség nem jelentett túl nagy akadályt. Egy szűk szurdokvölgybe jutottak, órákig tartott, amíg átvergődtek rajta. Már nem volt annyira meleg, éjszakára 20 C fok alá esett a hőmérséklet. Elmúlt már éjfél, sokat haladtak előre, a völgy egészen járhatóvá vált. Az Elefántbőr-régió szegélyén lehettek, túl az első kanyonon, amikor a Kék Vasfogút újra megtámadták.

A hegyoldal magasából mély morajlás hallatszott. Azután hatalmas sziklák dübörögtek alá a lejtőn, majd éktelen csengéssel csapódtak a páncélzatnak. Tompa dobbanások hallatszottak a továbbiakban, meg súlyos súrlódás zaja. Nagy tömegű kő, homok és kavics borította el a páncélost, amely elakadt és képtelen volt megmozdulni.

- Betemetett bennünket a hegyomlás - mordult fel Imo.
- Már csak ez kellett - dühöngött Shel.

Bor kapitány hamarosan jelentkezett, hangjában nyugtalanság bujkált. - Maradjatok nyugodtan. A kanyonrendszer bejáratánál vagytok. Előkészítjük a mentőcsapatot, és indulunk a graviplánokkal. Néhány perc, és megérkezik a segítség.

- Én nem hiszem, hogy természetes hegyomlás temetett be bennünket - fakadt ki Imo. - Ránk robbantották a hegyet. Hallottam a robbantás dörejét, ami után megindultak a sziklák lefelé.
- Ugyan már, kik robbantottak? - kételkedett Shel. - Kinek vagyunk az útjában, annyira, hogy az életünkre törjön? Talán a patkányrovaroknak? De miért? Nem is ismerjük egymást.
- Hogy kik? - akart dühösen válaszolni Imo, de torkán akadt a szó.
- Hallgassátok! - Tor hangja csendes és félelmetes volt. Odakintről fegyverropogás zaja hallatszott. Folyamatosan.

Hegyezték a fülüket, és feszülten figyelték a hangokat. A harc zajai mellé kaparászó hangok vegyültek. Időnként mintha nagyobb sziklát gördítettek volna le róluk. Fém csendült a köveken, a zajok folyamatosak voltak és nagyon sokfelől érkeztek. Valakik lehordják róluk a törmeléket, vagyis ki akarják szabadítani őket fogságukból.

Imo teljes meghajtásra kapcsolt. Az iszonyú erejű Kék Vasfogú megmoccant és kezdett kievickélni a súlyos kötömbök közül. Shel néha használta a gammavetőt, aminek hatására izzó kőpatakok folytak a jármű alá, aminek az ilyesmi meg se kottyant. A terepjáró, mint egy földalatti vakond, előre kezdett evickélni.

- Kiszabadultunk! - üvöltött fel örömeiben Tor, aki a kinti motoszkálást és zajokat figyelte. - Gyerünk, hajtsátok meg, csak nehogy a hegy alá fúrjuk be magunkat! Mert a hegy alatt akár el is tévedhetünk.

Fém csikorgott a kövek felületén. A terepjáró, lerázva magáról a többtonnás sziklákat, kierölködté magát a hatalmas hegyomlásból. Időközben a tűzpárbajnak vélt csatazaj is elhallgatott. Teljes csend vette körül őket. A völgy növényzetének állatvilága is csendben lapult, csak az ég csillagai ragyogtak.

- Teljes sötétség vesz körül bennünket, semmi más - nézett körbe Tor a szabadban. - Ellenségeink sehol, kiszabadítóink sehol, csak magunk vagyunk. Jobb lenne tovább állni, mert kaphatunk a nyakunkba egy újabb hegyomlást, ami esetleg az iméntinél is nagyobb lesz.

Körülreflektoroztak, de semmit nem találtak. Csak a csupasz sziklafalak, az omladék és a sűrű növényzet zöldje csillogott az erős fényben.

- Ti értitek, hogy mi zajlik körülöttünk? Mert én nem - fordult Shel két társához.
- Talán éppen olyan kutatóhajó emberei, mint amilyenek mi vagyunk - válaszolt Tor gondterhelten. - Valami miatt összekaptak, aztán a veszekedés óta egymást gyűrik. Értelmes lény nem lehet agresszív egy másik értelmes lény ellenében, csak akkor, ha védekezik. Mi semmi rosszat nem tettünk nekik, mégis megtámadtak bennünket. A patkányrovarok faja meg valahogy nagyon nem illik a képbe. Nem tudom hová rakni őket, de az nagyon valószínű, hogy nem ennek a bolygónak a szülöttei. Mert, ha azok lennének, akkor hol vannak a településeik?

Shel a beállt csendben hangosan gondolkodott. - Ok nélkül támadtak ránk? Dehogy ok nélkül, ilyen nincs. Van okuk megtámadni bennünket. Egy patkányrovar csapatukat mi tettük ártalmatlanná. Az idegenekkel való találkozások módszertanának kidolgozása rendkívül régi. Sok száz évvel ezelőtt már részletes szabályzat állt az űrhajósok rendelkezésére, ha netalán földön kívüli civilizációval találkoznának az űrben. A korszerű modelleket Burke, Takács és Jimenez dolgozták ki. Az idegenek fellépése mindig magán viseli az idegenek társadalmának és kultúrájának legfontosabb jegyeit is, amelyek letagadhatatlanul ábrázolják az idegenek lelki beállítottságát. Totalitárius rendszer agresszív egyéneket küld ki a világűr tájaira, de küldhet agresszív egyéneket a demokratikus rendszer is. Egy olyan társadalmi rendszer, amelyet ma még nem ismerünk, és a mai társadalmunknál sokkal fejlettebb, olyan űrhajósokkal járja a világűrt, akiknek természetét fel sem tudjuk fogni. Ez biztató lehet az idegenekkel való kapcsolatfelvételre. A szuperfejlett társadalmakban a legtöbben az elithez tartoznak, és az elithez tartozó egyének űrhajóznak. Engem igazán az vigasztalna, ha tudnám, egy szuperfejlett társadalomnak nincs szüksége az ölésre, gyilkolásra, mások elpusztítására. A pusztítás, lényegénél fogva, értelmetlen, de a természet erői gyakran pusztítanak.

A világűr végtelen üressége, mondja Burke, Takács és Jimenez, minden értelmes lényt arra kellene, hogy ösztönözzön, védje az életet és különösképpen az értelmes életet. Az élet, amint tudjuk, rendkívül ritka kincs, az értelmes élet meg egyenesen olyan ritkaság, hogy csak néhány megjelenési formája létezik az egész Világmindenségben. Az értelmes élőlény ritka, magányos, megismételhetetlen, értékes és veszélyes is. Az értelmes lény akkor is képes pusztítani, ha nem közvetlenül a táplálék megszerzése miatt öl. Egyszerűen elpusztítja a lehetséges riválist, vagy elveszi a másik lény tulajdonát. A pusztítás és az értelem talán kizárja egymást?

Imo felhorkant. - Gondolj a Föld történelmére! Aztán gondolj a Tündér IV-re is. Ellenségeket láthatunk bizonyára ezen a bolygón, és nagyon valószínű, hogy harc folyik közöttük.

Shel tovább folytatta: - Biztos vagy abban, hogy az emberi faj összes egyede eléri az értelmes kategóriát? Nem pontosabb, ha azt mondd, vannak köztük értelmesek, és vannak, akik genetikailag és kinézetre emberek, de értelmük nem teljesen ép, és ebben az esetben nem a betegekről van szó. Pszichikailag nem teljesen kifejlett egyének, akiknek nem fejlődtek ki a fajra jellemző legalapvetőbb viselkedési normáik sem. Az erkölcsöt ne keverjük bele egy genetikáról szóló vitába, mert az erkölcs és viselkedés a faj tanult jellemzői közé tartozik, bár a viselkedésnek vannak öröklött esetei. Megléte vagy hiánya a neveléstől függ.

Imo megjegyezte: - Én nem vitatkozom veled, te saját magaddal tanakodsz. Való igaz, egy jól nevelt ember is bűnözővé válhat, és egy rosszul nevelt felnőtt is lehet becsületes. Hiba van az eszmefuttatásodban, amikor az értelmet meg a jóságot, mások elpusztításának tilalmát össze akarod társítani. Felhívom figyelmeteket, közeledik a hajnal. Akár tovább is mehetnénk. Remélem, az itteni értelmes lények nem szándékoznak feltétlenül megölni bennünket. Ha a pusztítás és az értelem kizárják egymást, akkor az itteniek legyenek valódi értelmes lények, és ne az járjon az eszükben, hogyan öljenek meg bennünket. Mert ha mégis..., hm..., akkor könnyen ráfizethetünk, ha nem vagyunk kellően óvatosak.

- Valóban igaz, hogy a jóra nevelt ember is lehet bűnöző, ha a körülmények is úgy hozzák. Ez vonatkozhat teljes társadalmakra is. A rosszra való hajlam ezért lehet genetikai örökség, lehet tanult viselkedési forma, és lehet a körülmények kényszerű hatására kialakult pszichikai állapot - morfondírozott tovább Shel.
- Legyünk csak eléggé óvatosak - szólt közbe Tor, reagálva Imo megjegyzésére. - De, hogy megfelelően óvatosak lehessünk, Shelnek abba kellene hagynia a filozofálgatást.
- Rendben, befejeztem - reagált Shel. - Menjünk tovább, és használjatok infraszemüveget, különben könnyen belerohanhatunk egy sziklába. Ez az Elefántbőr-régió elképesztően bonyolult és szakadékos terület.
- Kiszabadultatok? Nagyszerű! - harsogta Smut a magasból, majd lassan az arca is megjelent a kommunikációs ernyőn. - Amikor az omlás betemetett benneteket, a parancsnok fölétek rendelt, hogy figyeljek, míg ide érnek a felmentők.
- Vigyáztál ránk? - gúnyolódott Tor.
- És infravörösben lefilmeztem az eseményeket!

CSATA A WURNOKKAL

Kirotep Mokroddal és Huranival tanácskozott. Hárman ülték körül a tábornüzet, amelynek paraszán egy elejtett özféle húsát sütögették. Halkan sercegett a hús, zsírcseppeket eregetett tűzre, ami sisteregve égette el a zsírt. Csendben beszélgettek, a közeli jövő teendőit beszélték meg.

- A segélykérő üzenetet elküldtük, a segítség hamarosan megérkezik - mondta Kirotep.

- Nagyon várom már a segítséget. A wurnok támadásai egyre erőteljesebbek. Két repülőt is le kellett lőnünk, mert megtámadtak bennünket. Fel kellene robbantani a Kristályharangot, de minél hamarabb - közölte gondterhelten Mokrod.
- Aztán itt vannak az idegenek - folytatta a beszélgetést Hurani. - Egy hatalmas láncaltapossal haladnak az erdőben, meglehetősen gyorsan. Pontosan a Kristályharang a céljuk. Vajon mit akarnak vele? Talán megsemmisítik?

Ekkor Liminu rohant oda hozzájuk.

- A wurnok megtámadták az idegenek terepjáróját. Rájuk omlasztották a hegyoldalt, a láncaltapas a kövek alá került! Segítsünk nekik!

Kirotep és két társa azonnal felugrott a tűz mellől. Összeszedték embereiket és a hegyomlás irányába siettek. Kifürkészték az ellenséget, mielőtt támadást indítottak volna ellenük. Mintegy száz wurn lehetett a láncaltapas övezetében. Néhány repülő is lebegett a környéken, amelyeknek semmi keresnivalójuk sem volt ott. A Kristályharang örült számítógépe küldhette a repülőket.

Első dolguk a repülők megsemmisítése volt. Miután végeztek a repülőkkal, a wurnok ellen fordultak. Heves tűzharcban felmorzsozták azt a wurn csoportot, amelyik szervezetség jeleit mutatta. Keményen küzdöttek a wurnok, két embert is megöltek, de Kirotep csapata átkaroló mozdulattal félig bekerítette őket.

Sikerült megölni mintegy kéttucat wurnot, amelyek a hegyomlás mellett foglaltak állást. A többi wurn egyesével vagy néhány fős csoportban harcolt, ezért könnyebb volt megölni őket. Lézer és robbanós fegyverekkel harcoltak az emberek, amelyek tűzereje meghaladta a wurnok fegyvereinek tűzerejét. Szerencsére a wurnok nem értettek a fegyverekhez, nem tudták, hogyan kell magasabb fokozatra kapcsolni a lézer fegyvereket.

Amikor végre eljutottak a hegyomláshoz, a tűzpárbaj ereje is csendesedett. A wurnokat sikerült kilőni, a környéket megtisztították a lázadó fenevadaktól.

Miután biztosították a hegyomlás környékét, egy csapat megkezdte a sziklák legörgetését az idegen járműről. A többiek a wurnokat üldözték, nehogy visszajöjjenek, és váratlanul megtámadják az idegen jármű kiszabadításán dolgozókat.

Fából vastag gerendákat vágtak, amelyeket beékelve a kövek közé, legörgették a legnagyobb sziklákat a járműről. Néhány nagy szikla sikeres legörgetése után közel jutottak az idegen jármű tetejéhez. Hallották, amint működni kezd a lánc talpas. Megmozdult a maradék sziklák alatt. Nagy erővel mocorgott, kívülről úgy tűnt, mindjárt kikecmereg fogságából.

- Vissza! Mindenki az erdőbe! - kiabálta Kirotep, kezével hevesen integetve mutatta az irányt. Társai abbahagyták a munkát, mindenki beszaladt a lombok közé. Csodálkozva nézték, amint az idegen jármű, morogva, erőlködve, kattogva, de egy kis fészkelődés után feltúrta az előtte lévő szikla akadályt. Lassan kimászott a szabadba. Megrázta magát, lerázva a sziklatörmelékét, majd útjára indult.
- Menjünk oda hozzájuk - kérte Iona Kirotepet.
- Még nincs itt az ideje - válaszolta Kirotep.

IV. FEJEZET: HARC A GÉPEKKEL

ANDROMÉDAI ŪRHAJÓRONCS

Az infravörös fényben készült felvételek sok kérdéshez megnyugtató kulcsot adtak. Magáról az omlásról nem készült felvétel, de utána egyértelműen egy csata kibontakozása volt látható a felvett képeken. Kisebb létszámú és nagyobb termetű csoport harcolt egy nagyobb létszámú, de kisebb termetű csoporttal. A győztesek, akik kevesebben voltak, de jobban harcoltak, az omlás eltávolításába kezdtek. Addig dolgoztak, amíg végre a Kék Vasfogú megmoccan. Ekkor gyorsan eltávoztak a színről, bevették magukat gépeikkel együtt az erdőbe, ahol aztán eltűntek. A rettenetes erejű terepjáró önmaga erejéből végül kikecmergett a sziklatörmelék alól. A kisebb termetű lények a patányrovarok voltak, amelyek támadása eredmény nélkül ért véget.

Terv szerint folytatták útjukat. A történeteken ráérnek később is elmélkedni, ha már teljesítették feladatukat. A csillaghajón helyettük is gondolkodnak jó néhányan.

Behatoltak a szurdokrendszer belsejébe. Mély völgyek, kanyonok szeldelték, szabdalták fel négyzetesre a felszínt. Az Elefántbőr-régió valóban találó név volt a térségre, különösen akkor, ha felülről szemlélte valaki. Magas, meredek sziklafalak alján gyakorta vízfolyások csörgedeztek, a szurdokokban homályos szurdokerdők növényei tenyésztek. Egyre veszélyesebb mértéket öltött a rádióaktivitás, de benn a terepjáróban, a páncélzat és az energiaernyő mögött az utasok teljes biztonságban érezték magukat.

Járművük tompa dübörgését felerősítették a sziklák. A kanyon mélyén ónszínű patak csordogált.

- Ez egy törésrendszer - vizsgálta a függőleges falakat Tor. - Vetők egymásra merőleges rendszere hozhatta létre. Ha majd új kutatócsapatok érkeznek ide, akkor a geológusok biztosan felderítik, hogyan keletkezett ez a furcsa terület. Ehhez hasonló vidékek vannak a Ganymedeszen, meg még pár helyen a Naprendszerben.

A Vaszfogú nyelte a kilométereket, a sugárzás rohamosan emelkedett. A pusztító erejű, féktelenné vált sugárzás hatására a műszerek előbb riadót jeleztek, majd eszeveszett villogásba kezdtek. Az egész kanyonmély halált lehelt magából.

Végre eljutottak az Elefántbőr-régió központjába, ami egyben a sugárzás központja is volt. Virradatkor a fényviszonyok még meglehetősen rosszak voltak, délelőttre viszont egyre jobban javultak. Egyelőre a kanyonmélyt még mindig megülte a félhomály ezüstös, ónos tenger. Ez az ezüstös és ónos tenger a hőmpölygő köd tenger volt, amely megült a szakadékok mélyén, de belőle egyre tisztábban emelkedtek ki a sötétzöld lombozatú hatalmas fák tömegei. Ahogy haladtak előre, a völgy kezdett medencévé szélesedni. A medence körül magas és meredek sziklafalak tornyosultak, márgaszínű oldalukat már fény világította be. A meredélyes sziklafalak körbe zárták a medence területét.

A távolban, a délelőtti fényben, idegen formájú űrhajó roncsain csillantak meg a Tündér sugarai. Azonnal látták, hogy roncsról van szó, mivel az űrhajó szépen ívelő teste megtört, a csillogó fém fekete roncsban, alakatlan formában folytatódott tovább.

- Megállni! - kiáltott fel meglepett hangon Shel. - Idegen űrhajó a közvetlen látótávban! Teljes készültség! Itt vannak az idegenek, megtaláltuk őket! - Az utolsó mondat már a csillaghajónak volt szánva.

Az idegen űrhajó roncsa körül mozgást észleltek. Mind a hárman a roncsot figyelték különböző eszközökkel, ezért viszonylag jól látták az eseményeket. Furcsa formájú gépezetek sűrögtek, forogtak, mintha fontos munkálatokat hajtanának végre. Egyik részük céltudatosan a közelben emelkedő sziklafalakhoz gördült és eltűnt szemük elől. Talán egy barlang mélyén, vagy ásott aknában, bányalejáratban, nem lehetett tudni. A gépezetek a hatalmas sziklafal aljában eltűntek, akár a kámfor, amikor elillan.

- Láncaltapas traktorfélék, szitakötőszárnyú repülőszerkezetek és bogárhátú kerekesekek láthatóak elsősorban - osztályozta a gépezeteket Imo. - Mit kezdjek velük?
- Semmit se tégy, egyelőre. A roncs túl közel fekszik a kanyonfalhoz, vagyis a medence falához. Ha odapörkölnénk, akkor esetleg olyan omlást okoznánk a sziklafalon, amit nem is akartunk előidézni. A roncs meg annyira közel fekszik a sziklához, hogy a légi felvételeken meg sem lehetett látni. Ezért nem találtuk meg eddig a sugárzás központi forrását és okozóját - közölte Shel. Tor elgondolkodva figyelte az előtte játszódó eseményeket a távolban.

Szorgalmasnak látszó gépek a gyilkos erejű rádióaktivitásban eltűntek a föld mélyében, majd hosszabb idő múltán teherrel megrakodva megjelentek a felszínen. Terhüket a roncs mellett halmozták fel. Sorozatban jártak a gépek a föld alá, és jöttek fel a föld felszínére. Nem lehetett kikövetkeztetni, miért teszik ezt a gépek százai, kinek a parancsára, ki mozgatja a gépezeteket.

A Kék Vasfogú három főnyi személyzete csodálkozva szemlélte a robotokat, gépezeteket, amelyek hangya módra végezték előírt munkájukat.

- Jelentem a Thétisznak - ocsúdott fel Shel.

Jelentését még be sem fejezte, amikor a roncs körül nagy mozgolódás támadt. Másfajta mozgolódás volt ez, mint az eddigi mozgások, amiket megfigyeltek. Erőszakos, céltudatos, agresszív és harcra készülődő gépezetek mozogtak, vettek fel harcrendeket. A Kék Vasfogú három űrhajósa a mozgásokat riadalomként fogta fel, teljesen félreértve a helyzetet. A gépezetek mozgásában semmiféle riadalmat nem lehetett felismerni, a látszólagos káosz az új harcrendek elhelyezésének mozgatásából fakadt, ami egy háttérből irányító entitás létezésére utalt. Az automata gépezetek közül a lánc talpasok vonalba fejlődtek a roncs űrhajó körül, a két szárnyon a bogárhátú kerekese sorakoztak fel. A harcrend a Kék Vasfogú felé irányult, és meg is indult a terepjáró felé. Az idegenek észlelték a terepjárót, és ellenségesnek minősítették.

- Ez bizony támadás ellenünk! - kiáltott fel Imo, látva a gépezetek félelmetes arcvonalát és közeledését.
- Valamilyen támadás készül ellenünk - nyugtázta Tor is az ellenséges szándékot, amikor meglátta az előrenyomuló ellenséges csatasort. Mennyien vannak! Mindjárt letaposnak bennünket. Vajon mi a nyavalyát akarnak a gépek tőlünk? - értetlenkedett.
- Húzzuk el a csíkot - javasolta Shel idegesen.
- Késő! - üvöltötte Tor. - Rakéta!

A lánc talpas traktorfélék mögül rakéta emelkedett fel és sebesen közeledett feléjük. A Kék Vasfogú automata elhárítása szerencsére gyorsabban működött az emberi agynál. Elemezte a rakéta röppályáját, és a gammavető feléledt. Egy villanás következett, majd a támadó rakéta szétlőtt darabjai az önrobbanás tűzfelhőjében repültek szanaszét.

- Ez szép volt - nyögte Imo fehér arccal. - Vigyázat! Újabb rakéta érkezik! - Elhárításuk azonban pompásan működött. A második támadó rakéta is felrobbant, mielőtt elérte volna célját. A légi támadásokat szétverték, az ellenség nem tudott előnyhöz jutni a levegőben. A gépezetek csatasora azonban veszedelmesen közeledett. A levegőben és a felszínen az ellenség nagy támadásra szánta el magát.

A szitakötőszárnyú repülőszerkezetek álltak a támadók élére, ezek a szerkentűk haladtak elől. Mögöttük a láncaltapas traktorfélék özönlöttek, hatalmas tömegekben, két oldalukon a bogárhátú kerekessel. A gépezetek kétségtelenül ellenségnek tekintették a behatolókat.

Leszedtek a szitakötőszárnyúak közül kettőt, majd hátrálni kezdtek. Fényvillanások jelezték, az ellenség légiflottája tüzet nyitott rájuk. A szitakötőszárnyúak közül kettő alábukott, amelyeket a láncaltapassból szedtek le az imént, a többi tűz alá vette a Kék Vaszogút. Egyelőre minden eredmény nélkül. Sercegett a Vaszogú védőburka, amint hárította az ellenséges energialövedékeket.

- A gépek ki akarnak minket nyírni! - méltatlankodott Tor, majd odaszózott a csatarendben közeledő robotok közé. Imo mosolyogva ingerelte Tort: - Talán azt hitted, valamilyen üdvözlét küldenek a két rakétával? Akkor nagyon nagyot tévedtél, mert csak nézz előre, és mondd meg, mit látsz? Talán üdvözlő csapatok közelednek felénk, hogy fejünkre a dicsőség babérkoszorúját helyezték? Egyáltalán nem, hanem azért jönnek, mint amit mondtál, ezek ki akarnak bennünket nyírni.
- Uraim, fejezzétek be ezt a kimagaslóan magas színvonalú beszélgetést - morogta Shel. - Koncentráljatok a harcra.

A Kék Vaszogú, mint egy rák, folyamatosan hátrált. Közben válaszolgatott az ellenség tüzeire, de csak módjával. A levegőben támadó szitakötőszárnyúak voltak a legveszélyesebbek, de szerencsére a medence közepe táján visszafordultak, támogatást keresve a földi erőktől.

A harci tevékenység kezdett kibontakozni, de jól lehetett érzékelni, a csata még nem érkezett el tetőpontjára.

- Nem kockáztathatunk meg most egy súlyosabb összeütközést, mert nem tudjuk, kik állnak e robotok mögött - mondotta Shel fegyelmезetten. - Csak önvédelemből pusztíthatunk. Csak akkor semmisíthetjük meg ezeket az idegen szerkezeteket, ha életveszélyben vagyunk.
- Shel, kedves barátom, te teljesen megőrültél? Hiszen totális életveszélyben vagyunk! - ordította magából kikelve Imo. - Ha nem lenne energiapajzsunk, már régen megsültünk volna. Ne gyere elő ezekkel a tanult szövegeiddel, mert teljesen felbőszítesz velük.
- De van energiapajzsunk - csillapította Shel Imót. - Láthatod, az energiapajzs jól működik, még nem sültünk meg, ezért ne ordítozz Imo. Vagy ha úgy tartja a kedved, csak nyugodtan ordítozz, de az ordítózásod nem lesz hatással a robotokra.
- Te ordítasz, kedves barátom, ha nem vennéd észre! Shel, te miféle zagyvaságokat beszélsz itt az ellenségről? Nem kockáztathatunk meg egy súlyosabb összeütközést az ismeretlen gépekkel? Ugyan miféle erkölcs vezet téged akkor, amikor meg akarnak bennünket sütni ezek a kedves gépek, és te arról papolsz, hogy hagyjuk békén őket?

Tor elrettentő lövéssorozatot küldött a gépek irányába. Lövései négy-öt szitakötőszárnyút szétrobbantottak, majd egy tucatnyi lánctalpas traktorfélét pusztított el, azután a bogárhátú kerekesek között végzett borzalmas pusztítást. - Hallgassatok barátaim! Nem látjátok, hogy az ellenség pszichikai sugárzást is alkalmaz ellenünk, amellyel össze akar ugrasztani bennünket egymással? Térjetek észre, védjétek magatokat, mert az ellenség hatalmasabb erővel bír, mint hittük volna

Shel és Imo, mint két álmodozó, félálomban lévő merengő, egymásra nézett, Tor harsogó hangja hatására. Kezüket összefonták, mintha azt mondták volna, tényleg az ellenség pszichikai sugárzása alá kerülünk. - Az ellenség hatalma nagyobb, mint azt gondolnánk - mondotta Imo Shelnek.

A két barát és harcostárs összeölelkezett. - Harcoljunk az ellenség ellen - nyugtázta Shel is a helyzetet.

A szitakötőszárnyú repülőszervezetek ezután tucatjával kaptak találatot, lezuhantak a talaj felé, ahol felrobbantak az üzemanyag meggyulladására hatására. Illúzióról tehát szó sem lehetett, pedig a csillaghajóról többen is figyelmeztették hármójukat erre a lehetőségre. A gépezetek valóságosak voltak, nem kitalációk.

Tor megkezdte a módszeres pusztítást. Valódi támadást indított a robotok ellen, nem amolyan piszkálódást. Pillanatok alatt mintegy kétszáz repülő szerkezet pusztult el Tor védelmi tűzfüggönyében. A szitakötőszárnyúak támadó hadrendje felbomlott, összezavarodott. Az a néhány példány, amely megmaradt Tor támadó tűzfüggőnye után, eszeveszetten menekült az idegen roncs úrhajó felé.

- Shel és Imo, megvagytok? Nem kell félnetek, ha itt van Tor. Gyertek segíteni, mert egy-két perce nem láttalak benneteket. Most ne filozofálgassatok, mert nehéz helyzetben vagyunk.

Shel a talajon támadó szerkezeteket vizsgálta távcsövén keresztül. A láncaltapas traktorfélék, amint hosszabban tanulmányozta őket, nem voltak teljesen egyformák. Több típust lehetett köztük elkülöníteni, de mindegyik láncaltap segítségével mozgott. Ez vonatkozott a bogárhátú kerekésekre is. Ezekből is több formát talált, de alapvetően mégis egy kategóriába voltak sorolhatók. A talajon járó robotok, nem törődve a szitakötőszárnyúakat ért veszteségekkel, kérlelhetetlenül közeledtek.

- Vissza kellene húzódnunk a kanyonba - javasolta Shel a többieknek, látva a géphadsereg özönlését. - Gyorsabban, Imo, gyorsabban, ha lehetne. Mindjárt a nyakunkon vannak.

Imo megfordította a Kék Vaszogút, növelte a sebességet, és bemenekültek abba a kanyonba, ahonnan előjöttek. Váratlanul fönről, a sziklafalak tetejéről zúdult támadás rájuk. Védőernyőjük szerencsére kibírta a támadást, nem esett bajuk. De meddig fogja bírni védelmük az ellenség ösztüzét? Vajon meddig?

Ezért úgy gondolták, hatékony ellencsapásokat kell végrehajtani a rájuk nehezedő nyomás csökkentése érdekében. Felfelé is lövöldözni kezdtek, mire a felülről rájuk zúduló támadás megszűnt, az ellenség visszavonulót fűjt. A medencében közben a traktorfélék és a bogárhátúak egyre jobban előre nyomultak. Tor kénytelen volt néhány túlzottan gyors bogárhátút kilőni, aminek hatására kissé lankadt az üldözés heveessége. Még sokáig követték őket az idegen gépezetek, még többször ki kellett löni közülük néhányat, míg végül sikerült lerázni őket. Úgy tűnt, a Tündér IV-re tett kutatóútnak befellegzett. Nem vállalhatja fel a Thétisz expedíció a katonai konfliktust egy olyan idegen hatalommal, amelyet nem is ismer. Bor kapitány, a Thétisz vezető tisztjeinek tanácsára, elrendelte a visszavonulást.

VISSZAVONULÁS

- Ezzel nincs megoldva semmi - jelentette ki Tor, amint meghallotta Bor utasítását. - Amikkel az imént összezsaptunk, azok csak gépek voltak. Robotok! Értitek? De én láttam azt a nőt, egy eleven embert. Fehérezüst haja volt... Egészen biztosan láttam, hogy ember. Vagy esetleg ember formájú értelmes lény, ezt nem tudom biztosan. Ti se gondoljátok azt, hogy hallucináció volt, mert nem volt az.

Shel sokáig gondolkodott, majd töprengő arccal felhívta a kapitányt.

- Kapitány úr, a Tündér IV-en emberek vannak - közölte szárazon. - Nem hagyhatjuk itt őket segítségnyújtás nélkül. Ez cserbenhagyás lenne. Egyetért velem, parancsnok úr?
- Elkerüljük a konfliktus lehetőségét. Visszavonjuk csápjainkat a bolygóról. Ha ezek után sem jelentkezik az idegenek, akkor az azt jelenti, nem is akarnak kapcsolatot teremteni velünk. Ha ez így lesz, akkor nem tehetünk mást, mint elhagyjuk a bolygót. Bennünk meg volt a szándék a kapcsolat felvételére és a segítségnyújtásra - mondotta Bor kapitány.
- De ha mi elmegyünk, mi lesz velük? A fehérhajúakkal, kapitány, akik emberek? Azt sem tudjuk, mi történik ezen a bolygón. Találkozni kellene velük, és csak azután szabadna döntenünk, mit csináljunk, ha már megismertük őket és a helyzetet, amiben vannak.

- Hagyhatunk számukra élelmet, fegyvert, gépeket.
- De ez nem megoldás, Bor parancsnok. A kapcsolatfelvétel nem esik tiltás alá. Nem látja, kapitány úr, hogy most nem az előírások szerint kell eljárnia, mivel különleges helyzet állt elő? Súlyosan meggyalázhathatjuk az emberi nemet, ha rosszul döntünk. Segítenünk kell az idegeneknek, mert ezt diktálja a becsület. Örökre megutálhatnak bennünket, ha most nem segítünk nekik. Ezt is vállalja, kapitány úr?
- Látom a különleges helyzetet - mondotta Bor. - De egy kapitányt kötnék az előírások is, bizonyos szintig, ameddig a lelkiismeretével nem ellentétesek a szabályok. De most nem érzem, hogy a szabályzat ellentétes lenne a lelkiismeretemmel. Főleg azért, mert a fehérhajúakat nem ismerjük, a patkányrovarok meg kifejezetten ellenségesek velünk szemben.

Shel nem volt képes elfogadni Bor kapitány érvelését, és ezt szóvá is tette. Kérte a kapitányt, hogy gondolkozzon valamilyen közbülső megoldáson, amivel segíteni lehetne a fehérhajúakon. Legnagyobb meglepetésére, a kapitány erre igent mondott. A beszélgetést két társa is hallotta, hiszen ott ültek mellette a Kék Vasfogóban. De mi legyen az a közbülső megoldás, amivel segíteni tudnak a fehérhajúaknak? Mindhárman a megoldáson törték a fejüket.

Visszafelé az úton könnyebb volt haladni, mert azt a csapást lehetett követni, amelyet maguk vágtak, és emiatt ismerték is valamelyest. A Rádium-hegység hatalmas csúcsai lassan távolodtak tőlük. Az Elefántbőr-régiót elhagyták, a dombvidéken haladtak az erdőségben lévő csapáson.

Smut örült a visszavonulásnak, mert úgy gondolta, beigazolódott teóriája. Teóriája szerint az idegenek azért nem jelentkeznak védelemért a váratlanul megjelent földlakóknál, mert ellenséges érzülettel viseltetnek az emberiség iránt. Smut ezt az elképzelést szüntelenül hangoztatta, de bizonyítéka csak a patkányrovarokra és a gépezetekre vonatkozott, amelyek valóban támadták az embereket.

Shel véleménye igen elmarasztaló volt Smut teóriáját illetően. Smut nem érti az itteni konfliktus lényegét, ezért ne alkosson teóriákat, amelyekkel többet árt, mint használ, az emberiségnek is, a fehérhajúaknak is. Mi sem értjük a helyzetet, mondotta Tornak, akkor Smut hogyan érthetné meg az itteni titkokat? Sehogy. Smut elképzelése egy nagy butaság.

Mind a hárman a terepjáróban folyamatosan arról beszélgettek, mit kellene csinálniuk a fehérhajúak megmentése érdekében? Lassan összeállt egy terv, amelyet igen izgalmasnak ítélték mindhárman. Bor kapitány biztosan támogatni fogja az elképzelést.

- Valamit csinálnunk kell - töprengett Imo hangosan. - Nem hagyhatjuk magukra a bajbajutottakat! Hiszen egy antropomorf nép fiai, akik esetleg tényleg genetikai testvéreink. Ki ismeri az emberiség őskorát olyan szinten, hogy ki merné jelenteni, az emberek kizárólag földi lényektől származnak? A teremtés koronája és felesége vérében nincs csillagközi faj vére? De ha nem a rokonaink, hanem teljesen idegenek, akkor is segíteni kellene rajtuk.

A Kék Vasfogú nyelte a métereket, nyelte a kilométereket. Az idegenek még mindig rejtőzködtek. Az igazi, emberszerű idegenek, akik miatt a Thétisz csillaghajó megszakította útját, és kutatásba kezdett ezen a titokzatos és csodálatos bolygón. De nem lehetett az idegeneknek a végtelenségig rejtőzködni, mert a csillaghajó előbb-utóbb el fog hajózni, és ott fogja hagyni őket a bolygón.

TITOKZATOS FEHÉRHAJÚAK

Shel, Imo és Tor az eddig megismert tényeket még nem voltak képesek összeállítani egységes egésszé, mert nem rendelkeztek megfelelő ismeretekkel. Csak a részleteket ismerték, a részletekről volt tudomásuk, de az egész lényegét és mibenlétét nem ismerték fel, aminek természetesen nem ők voltak az okai, hanem a körülmények. A történesek mozgató rugóit nem tudták feltárni. A titok a Tündér IV titka maradt, ami meglehetősen bősztette őket. Bor kapitány nem kockáztatta meg az összeütközést, még a robotokkal szemben sem, mert az ismeretlen rendeltetésű robotok is az idegen civilizációhoz tartoztak, az idegenek tulajdonai voltak.

Ha létre jön a két nép között az első kapcsolat, azt nem terhelheti a pusztítás bélyege. Bor kapitány a kapcsolatfelvételt egyenlő jogú népek között képzelte el, ahol nincs helye a hátsó gondolatoknak, a kisdied játékoknak, a másik átverésének. Mert, ha nem ez az alapeszme érvényesül, akkor mindkét civilizáció nagy bajba kerülhet.

A páncélozott jármű a lankás hegyeket borító cserjés sűrűségben haladt. A Rádium-hegység magas bércei nem túlzottan távol tornyosultak. Az erdőbe vágott csapás hullámos felszínen vezetett keresztül. Viszonylag gyorsan tudtak haladni, jóval gyorsabban, mint amikor a növényzettel is bajmolódni kellett. Egy dombtetőre érve a szemközti völgyben megpillantották a már ismerős, romos házat, amely inkább várszerű erődtípmény volt, mint egyszerű ház. A bozótban ott hevert a két ormóttan gépezet is. Fenn, a levegőben, áttetsző fehér párafosztlányok lebegtek. Párás volt a levegő, amelyben fekete mozgó pontot vettek észre.

- Szitakötőszárnyú repülő robot! - kiáltott fel Shel. - A rom felett lebeg. Nézzétek!

Ahogy haladtak előre, a részleteket is egyre jobban látták. Az őserdőből még három repülő szerkezet érkezett az első erősítésére. Tisztán kivehető volt, amint a levegőből a talaj felé tüzeltek. A felszínről, az erdő sűrűjéből, viszonozták a tüzelést, az energiacsíkokat jól lehetett látni. Az egyik szitakötőszárnyú megingott, mert találat érte. A levegőben bukdácsolva hagyta el a küzdelem színterét, majd hamarosan eltűnt az egyik lilapárás hegycsúcs mögött.

- Beavatkozunk - döntött gyorsan Shel. Két társa egyetértően bólintott. Tor a gammavetőnél termett, és leszedett még egyet a szitakötőszárnyúak közül. A lelőtt gép a bozótba zuhant, lángra lobbantva a környező erdőséget. A megmaradt két repülőrobot megtámadta a Kék Vasfogút. Nem volt mit tenni, a két gépet le kellett löni. A támadók tűzereje nem tudta feltörni a védelem energiáit, a viszontválasz azonban lesöpörte az égről a két gépezetet.

- Ha szerencsénk van, most találkozhatunk velük - sóhajtott fel Tor a csata befejeződése láttán. - A robotrepülők valószínűleg barátainkat lőtték. Csak tudnám, hogy miért? Keressük meg őket.
- Akkor induljunk - mondotta Imo, - amíg el nem mennek a szemünk elől. Ha megint későn érkezünk a csata helyszínére, csakis magunkat okolhatjuk a késedelmeskedésért. Gyerünk, fiúk, mert elmennek a fehérhajú barátaink.

Keresztül vágta az előttük tornyosuló bozótoson és hamarosan a küzdelem helyszínére érkeztek. A fák között először egy parabola antennát pillantottak meg, majd a tündérmohán heverő ezüstszerű testre esett tekintetük. Egy ember hevert a mohaszőnyegen, ezüstös színű ürühában.

- Itt vannak az idegenek! - kiáltott fel izgalmaiban Imo. - És ott a röntgenadó!
- Gyerünk oda! - mondta Shel. - Tor, te biztosíts! - Shel és Imo kiugrottak a Vasfogúból és a fekvő idegenhez rohantak. Tor közben az erdőt figyelte. Az idegen úrhajós megsebesült, de élt. Valahogy segíteni kellene neki, mondták egymásnak, csak nem tudták, hogyan.

Az erdőből ekkor először csak néhány idegen, azután többtucatnyi sereglett elő. Végre megtalálták őket. Többségükön ezüstszerű kezslábas ruházat volt, némelyek azonban összefércelt rongyokban díszlegtek. Az egész csapatra jellemző volt a szegényesség, a megviselt ruházat fáradt tekintetű embereket takart. Néhányukon gömbölyű, átlátszó sisak volt, de a többség közvetlenül a bolygó levegőjét lélegezte be. Arcuk jellege igen szépnek tűnt, hajuk a fehér különböző árnyalatában világított. Testalkatuk is hasonlított az emberekéhez, mi több, teljesen embereknek látszottak.

Tor feszülten figyelte az idegenek kijövetelét az erdőből, mivel kezükben különféle fegyvernek látszó tárgyakat tartottak. Az egyik szitakötőszárnyút az előbb le is lőtték, tehát biztosan rendelkeztek hatékony fegyverekkel. Alig vette észre, hogy egy idegen hátulról megközelítette a terepjárót, és kezdett bemászni a nyitott ajtón keresztül.

Az ajtót nyitva hagyták, hogy Tor társai gyorsan beugorhassanak, ha baj van. Az idegen bemászott az ajtón keresztül, és a Tor melletti ülésre telepedett. Tor első gondolata az volt, hogy ráveti magát a betolakodóra. Meglehetősen meglepődött és fel is háborodott, hogy az idegen csak úgy beül mellé a terepjáróba. Már megragadta az idegent kezénél fogva, amikor az idegen megrázta a kezét, mintha parolázna vele. Az idegen arcába pillantva még jobban meglepődött. Egy nő ült mellette, mosolyogva, akit azonnal felismert. Ő volt az, aki kezével csókot dobott felé, amikor az Elefántbőr felé haladtak, és ő lehetett az is, aki a folyó menti sziklán ült, de csak rövid ideig látta.

A kézfogás baráti gesztus, ezért Tor elvetette a támadás gondolatát, hogy erőszakkal kipenderíti az idegent a terepjáróból. Most aztán mit csináljon? A nőn ezüstszerű ruha volt, amolyan kezeslábas féle. Fején átlátszó és gömbszerű sisakot, a csípőjén széles övet viselt, amelyről több eszköz lógott lefelé. Arcát szürkészüst haj keretezte, és ez az arc fiatal volt. Mandulavágású türkizkék szemeit Torra függesztette. Egy kicsiny eszközt nyújtott felé, és mutatta, helyezze fel a fülére. Miután Tornak ez a művelet nem sikerült, ügyesen a fülére helyezte az eszközt, amelyről azonnal kiderült, hogy egy igen okos fordítógép.

- Segítsetek nekünk, mert nagy bajba kerültünk - mondta az idegen. - Abban reménykedünk, hogy azért jöttetek ide, erre a bolygóra, mert meghallottátok segélykérő adásainkat.
- Igen, azért jöttünk, hogy segítsünk nektek. Fogtuk az adásokat és megváltoztattuk röppályánkat, majd leszálltunk ezen a bolygón. Térképeket készítettünk erről a nagyon szép világról, majd ezzel a terepjáróval megkerestük azt a helyet, ahonnan hatalmas és veszedelmes radioaktív sugárzás áramlik szét a környezetben. Ez a sugárzás annyira erős, hogy messze a világűrben is észlelni lehet. Most jövünk visszafelé egy űrhajóroncsból, ahol robotokkal harcoltunk, de a főnökségünk nem engedte meg az űrhajóroncs elpusztítását, ami gondolom, a ti tulajdonotok. Vagy tévednék?
- Igen, az a roncs mi űrhajónk, amit minél hamarabb meg kell semmisíteni. Kár, hogy nem pusztítottátok el - mondta az idegen nő.

Közben a többiek a földön fekvő sérültet ápolták. A két földi és a negyven - ötven idegen nagy egyetértésben igyekeztek a sérültet meggyógyítani. Amikor az idegenek látták Shel és Imo segítő szándékát, amint sérült társukon igyekeztek segíteni, arra jutottak, hogy a földiek baráti szándékkal közelednek feléjük, arról nem is beszélve, miként bántak el a támadó szitakötőszárnyúakkal. Hamarosan Shel és Imo is kapott a parányi fordítógépekből, ami után a társalgás egyre közvetlenebb lett.

Az idegenek vezérét Domurnak nevezték, azután megismerték Teront, Kirotepet, Mokrodot, Huranit, Mirkenut, Yapirut és másokat. Domur azt kérte, hogy a terepjáró forduljon vissza, és támadja meg a gépezeteket. Bor kapitány ezt hallva hozzájárult az akcióhoz. A támadás az idegenek kérésére történik, tehát legalizált. A Kék Vasfogú a Shel, Imo, Tor hármason kívül három idegent is magával vitt az elkövetkező csatába.

V. FEJEZET: AIENA

SZÖVETSÉG AZ ANDROMÉDAIAKKAL

A csillaghajón óriási ünneplésbe torkollott az idegenek megtalálása. Mindenki örömről úszott, de közben aggódott a bolygón lévő emberekért. A Thétisz csillaghajó közössége hatalmas munkába kezdett, hogy kiderítse az idegenek mibenlétét. A legkorszerűbb eszközöket is bevetették, amelyek segítségével kiderítették, a rokonnak látszó népség, az idegenek, valóban az emberek rokonai. Genetikailag az idegenek közeli emberféléknek bizonyultak, amely tény az úrhajósok csak nehezen tudták elfogadni. A csillaghajó utasai, tanult tudásuk alapján, képtelenek voltak felfogni tanult tudásukkal ellentétes tudományos tényeket. Pedig ebben a helyzetben ezzel a különös ténnyel kellett nekik megbarátkozni és megbirkózni. A folyamat lassan zajlott, de azért haladt lassan előre a csillaghajó embereinek agyában, vagyis tudatában.

A Kék Vasfogú előre lendült utasaival. Az emberi tudomány dicső alkotása dübörögve haladt az egyenetlen talajon, minden akadályt leküzdve. Újra oda tért vissza, arra az útra, amelyet egyszer már bejárt.

De most mások voltak némileg az utasai, és mások voltak a kitűzött feladatai. Az emberek mellett három idegent is magával vitt, akik majd a célnál nyújtanak fontos segítséget.

Mintegy fél órája robogtak az erdőbe vágott nyiladékon át. Közben Tor folyamatosan magán érezte a mellette ülő idegen nő pillantását. Az idegen látszólag azt figyelte, Tor miként kezeli a terepjáró tornyának műszereit, de valójában Tort bámulta. Talán segíteni szeretett volna neki? Tor ezt másként érezte. Megérzi azt a férfi, ha egy nő másként tekint rá, mint szokásosan. Ez a női tekintet kimondottan másszerű volt, bár Tor rá se mert tekinteni az ezüsthajú lányra.

Shel és Imo mellett Domur és Teron ültek a Kék Vasfogú alsó helyein, a toronyban Tor ült társával, és irányította a hatalmas járművet. De Tort nem az irányítás foglalkoztatta elsősorban, hanem a mellette ülő idegen, aki semleges kérdéseket intézett hozzá csicsergő hangján. Mi a neved, mi a rangod, mihez értesz, hány éves vagy, van-e nőtényed, és ehhez hasonló értelmeket fordított le a gép. A van-e nőtényed formulát Tor átfordította a van-e feleséged képzetre, amiből megértette, hogy az idegen nő aziránt érdeklődik, hogy van-e felesége. Ebből egyből levonta, hogy az idegenek párkapcsolata hasonló az ő népéhez, vagyis egy férfi egy nőt vehet feleségül.

- Vörös színű nyilakat helyeztünk el az útvonalatokon - közölte a lány.
- Tilos lett volna arra tovább mennetek, mert azon az úton nagy veszélyek leselkedtek rátok. Űrhajónk számítógépe elromlott, súlyosan megsérült egy robbanás miatt, amit talán saját árulóink hajtottak végre. A számítógép mindent elpusztít, ami hatókörébe kerül. Rengeteg gépeszköze van a pusztításra.
- Nem tudtuk, hogy nem szabad arra menni - mentegetődzött Tor, de azért figyelte az erdőbe vágott utat is. - A piros szín nálunk is a figyelemfelhívás jelzője, meg a tilos jelzője is, de nem gondoltuk, hogy ezen a bolygón útjelző táblákat fogunk találni, jó szándékú idegenek által kihelyezve a terepre.
- A vörös a vér színe, és mint ilyen, figyelemfelkeltő szín azok részére, akiknek a vére vörös - jelentette ki az idegen nő.

- A terepjáró jó nagyokat zökkent, amint sebesen haladt a nyiladéokban.
- Kinn, a mélyűrben vettük adásokat, amelyben segítséget kértetek. A jelek pontos jelentését nem tudtuk megfejteni, de arra rájöttünk, hogy értelmes lények által lettek kibocsátva. Mi egy hosszú expedícióról tértünk vissza anyabolygónkra, ezért nagy sebességgel haladtunk. Szerettünk volna minél hamarabb haza érni. De letértünk röppályánkról, amikor megértettük, hogy a közelben értelmes lények vannak. Aztán ott volt még a magas rádióaktivitás ténye, amelynek a mibenlétét nem értettük. Arra gyanakodtunk, hogy nem természetes eredetű. Találkozni szerettünk volna veletek, ezért letértünk pályánkról. Az is eszünkbe jutott, talán segítségre van szükségetek, amit esetleg megadhatunk nektek. Ebben a hatalmas űrben az egyik értelmes lény nem hagyhatja magára a bajba jutott másik értelmes lényt.
- Ezt öröm hallani részemről. De nem tudjuk, kik vagytok? A mi segítségünk is nagyon közeli, egy űrhajónk közeledik ide, a megmentésünkre. Egy-két nap, és megérkezik. De azt látom, hogy ti is emberek vagytok, ami nem megy be a fejembe. Miként lehetséges az, hogy ti is emberek legyetek? Ha segíteni akartok rajtunk, akkor tegyétek meg. Mivel emberek vagytok, nem tartunk tőletek túlságosan. Mert azért egy kicsit félünk tőletek. Nem megy a fejünkbe, miként lehettek annyira hasonlóak hozzánk? Talán egykor, nagyon régen, elvált a ti népetek tőlünk. Ez lehet a titok nyitja.
- Ismerem már Domur, Teron és mások nevét, de a tiéd még nem.
- Aiena vagytok.
- Kedves Aiena! Van e hímed?
- Már azt hittem, amilyen mulyák a férfiak, meg sem kérdezed, miként állok ebben az ügyben. Nincs, semmilyen hímem nincs. Nálunk a nők azt csinálnak, amit akarnak. Párt választani akkor fogok, amikor a kedvem tartja. De a párom nem hím lesz, hanem a férjem.

- Nekem sem lesz nőstényem sosem, csak feleségem. Csak te kérdezted az előbb tőlem, hogy van-e nőstényem?

Ezen mindketten elgondolkodtak, és csendbe burkolódtak. Tor azon gondolkodott, hogy miként lehetséges a feltűnő azonosság a két faj között. Valamilyen csillagközi kultúra létezett az ősidőkben, ahonnan mindkét faj származik? Esetleg a Földről származnak az ezüsthajúak? Ebben a kérdésben olyan titok lappang, amire egyelőre nem adhat ésszerű választ. Azt viszont jól látta, hogy Aiena igencsak csinos lány. Szeme, mint a magas hegyek tengerszemének színe, csillámló és kékeszöld. Fitos orra, igéző szája, nemes vonalú álla, finom fehér bőre és ezüstösen villogó haja Torban erős érzéseket keltett. Na és az alakja! Az ezüstsínű kezeslábas inkább kiemelte, mint eltakarta a lány pompás alakját. Tor arra gondolt, hogy több információt kell szereznie, ha valamit meg akar érteni a helyzet lényegéből. Mert sok a kérdés és kevés a válasz.

Odalent, a Kék Vasfogú alsó utasterében, élénk beszélgetés zajlott. Imo és Shel, meg Domur és Teron valamilyen közös témát talált, amiben aztán igen elmerültek. Tor hegyezni kezdte fülét, miről is beszélnek. Szent atyám fia, Imo vicceket mesél a többieknek, akik ezért néha nevetnek, vihognak, hörgő hangokat adnak ki magukból. Ez felbosszantotta kissé.

- Lehetne egy kicsit halkabb a társaság ott lenn?-szólt mérgesen Imóhoz. A hangos nevetések elcsitultak, csak halk suttogást lehetett néha hallani, amelyet valamilyen visszatartott hörgések cifráztak. - Jó kedvük van a fiúknak - mondta Aienának. - Tudnál mondani néhány szót a ti úrhajótokban létrejött konfliktus eredetéről és kirobbanásának okairól?
- Baleset történt! Erre magadtól is rájöhetnél volna, mivel már tájékoztattunk benneteket a balesetről is. Ezért arra kérlek, ne kérdezősködj, mert friss lelki sebeim szakadhatnak föl. Inkább nem bocsátkoznám a részletekbe, mert azok szörnyűek voltak.

Tor magában merengett egy kicsit. Megbántódjon a visszautasítástól, vagy se? Ez a gyönyörű lány súlyos katarzison ment át nemrég. Ki tudja, milyen események történtek űrhajójukon, amelyek a robotok lázadásához vezettek? Aztán ott vannak még a patkányrovarok, amelyekről alig tudott valamit. Talán csak annyit, hogy jobb megölni őket, mint megkegyelmezni nekik. Rokonokra találni a végtelen űrben, a legnagyobb eredmény, amit egy űrhajós el tud képzelni magában. Ennek viszont nagyon örült.

- Hogyan lehetséges, hogy annyira hasonlít a te néped az én népemre?
- tette föl a kérdést Aienának, amely kérdés a gondolatait a legjobban izgatta.
- Szemmel látható - mondta a lány. - A te néped és az én népem közeli rokon. Ez a magyarázat a köztünk lévő hasonlóságra és a rokonságra.
- Ezt jól megkaptam! - dühöngött Tor hangosan. - Ilyen tipikus női választ a Földön is kaphattam volna. Minden szava igaz, de egyetlen szava sem mond semmit.

A Thétisz csillaghajó jelentkezett a világűrből. Azt közölte, hogy egy idegen csillaghajó közeledik az Androméda-köd irányából, óriási sebességgel. Azt is megemlítette, igyekezzenek a Kék Vasfogú emberei végrehajtani a rájuk bízott feladatot. Azután Bor kapitány még azt is mondta, hogy fel a fejfel! Erre a legutóbbi közlésre Tor egy kicsit berágott. De nem túlságosan, mert arra nem volt megfelelő a helyzet. Kicsit babrálgatott a Kék Vasfogú irányítópultján, aztán Aienához fordult.

- Sokan vagytok itt, ezen a bolygón?
- Kevesen maradtunk az űrhajónk személyzetéből, mert sokan meghaltak a robbanáskor. Mások azután haltak meg, amikor harcot kezdtünk űrhajónk megőrzött vezérlő számítógépe ellen. A patkányrovarok elleni küzdelemben is elvesztettünk néhány társunkat. Sosem hittem volna, hogy ilyen helyzetbe kerülhetek. De ti igazi barátok lehettek, mert önzetlenül jöttetek a segítségünkre. Az önzetlen segítségnyújtás igen nemes cselekedet.

Előttük egy graviplán jelent meg az égen. Két kört írt le, azután fölöttük elsuhanva távozott.

Gyorsan közeledtek a szurdokvölgyekhez. Elérték azt a helyet, ahol a hegyomlás betemette a Kék Vasfogút. A hegyomlás területén most is jól látszódtak a nyomok, amelyek mutatták a terepjáró kikecmergését a hatalmas sziklák közül.

- Itt robbantották rátok a robotok a hegyoldalt - mutatta Aiena. - A társaim mentettek ki benneteket a hatalmas kövek alól. Keményen küzdöttünk, hogy újra szabadok legyetek, mert a kiszabadítás közben folyamatosan támadtak bennünket a robotok.
- Szóval a robotok - hümmögte halkan Tor. - Mi meg azt hittük, a patkányrovarok voltak a tettesek, vagy éppen ti, a fehérhajú testvérek. Öröm hallani, hogy ti nem a támadók, hanem a megmentők voltatok.

AIENA CSÓKOT AD

Amint haladtak a szurdokvölgyben, Aiena egy kis karkötőt szedett elő valamelyik szütyőjéből, és azt kérdezte, Tor kíváncsi-e közelebből arra, honnan jöttek erre a bolygóra. Tor azt válaszolta, hogy igen kíváncsi, mert mindent meg akar tudni, ami Aienával történt az utóbbi tíz-húsz évben. Ekkor Aiena a karkötőt Tor homlokára szorította, amely szépen rögzült, mintha Tor homlokára illett volna.

- Most képeket fogsz látni, amelyeket igyekezz megjegyezni - suttogetta Aiena.

Ezután Tor agyában csillagok és galaxisok képei jelentek meg. A képek egymást váltották, meglehetősen gyors egymásutánban. A galaxisok közül végül kitűnt egy hatalmas csillagváros, amelynek egyes látószögéből való képét Tor megismerni vélte. Ezután bolygók képei következtek, idegen hangzású nevek kavaroztak agyában rendezetlenül. Volt vörös bolygó, mint amilyen a Mars, volt égszínkép bolygó, meg erdővel fedett bolygó, és volt sok másféle égitest.

Rengeteg kisebb égitestet láthatott, rajtuk egy-két várossal, de nem volt ideje gondolkodni, mert a képek csak egyre jöttek. Egyes planétákat hó és jég fedett, másokat sűrű erdők. Városok, emberarcok, dombságok és vízfolyások, hatalmas vízzuhatok és égbe nyúló hegycsúcsok tarkázták az elméjébe beáramló képeket. A kavargásba lassan beúszott egy gigantikus és rendkívülien részletes éles kép, egy mesterséges csillagváros grandiózus képe. Hatalmas volt, csillogó és gyönyörű.

Az űr a csillagaival a város környékén lebegett, mintha egy díszes karéj lett volna. Az űrben milliányi csillag sugározta fényeit. A város azonban teljesen mesterséges volt, az űrben hozták létre az építők. Az űrváros hatalmas volt, sok útja vezetett különböző irányokba. Csodálatosan szép fényeket bocsátott ki, bár ezek a fények a pokol bugyrából is jöhettek volna. De nem onnan jöttek, hanem egy gyönyörű mérnöki alkotásból, amely az Androméda-ködben lebegett, nagyon hosszú idő óta. A mesterséges óriásváros környékén további űrvárosokat láthatott. Voltak olyanok, amelyek éppen elindultak valahová, a Világegyetem mélységei felé. De voltak olyanok is, városok vagy nagy űrhajók, amelyek valahonnan éppen megérkeztek a központi nagyváros környékére.

Kavarognak az űrben hatalmas ködgolyók, galaxisok, porhalmazok, fénytől átszőtt üres terek és egyebek, amelyekről senki nem tudja, miféle anyagi létezések. Az andromédai űrváros létezése kétségtelenül mérnökök alkotása volt, ezt minden észlelő azonnal beláthatta, aki a csodálatos képeket megfigyelhette. Tor a lenyűgöző űrvárosi csodát szemlélte néhány percig, majd a látványtól igyekezett megszabadulni, nehogy rabjává váljon.

- Innen jöttetek? - kérdezte a lenyűgöző képektől megrendült Tor. - Hol van ez az űrváros? Hol van ez a csillagrendszer? Csak nem az Androméda-ködben?

Aiena képekben válaszolt, amit Tor csak részletekben értett meg. De a lefordított mondatot pontosan értette. - Az Androméda csillagködben.

Tor meglepetésében felkiáltott, pedig már több információ is arról tanúskodott, hogy az ezüsthajúak tényleg az Androméda-ködből érkezhettek a Tejút-rendszerbe. Tor ezt mégsem akarta elhinni.

- Az Androméda galaxis kétmillió fényévnél is nagyobb távolságra van. Ez túl nagy távolság ahhoz képest, hogy milyen egyszerű, mondhatni banális módon szenvedtetek szerencsétlenséget. Fejlettebbnek kell lennetek nálunk, hogy ilyen hatalmas távolságot, viszonylag rövid idő alatt átrepüljete. Mint tudjuk, hamarosan megérkezik egy mentőűrhajótok. De a technika nem minden. Nekünk is vannak technikáink, némelyik jobb, mint a tiétek. Nektek nincs Vasfogútok, nem igaz? Nekünk meg sok mindenünk nincs, ami nektek van. De az Androméda-köd... El sem akarom hinni. Pedig miköztünk valamilyen titokzatos genetikai rokonság létezik.

Aiena kedvesen rámosolygott: - Én andromédai, te galaktikai..., azután szájon csókolta Tort.

Tor ettől annyira megdöbbsent, hogy teljesen ledermedt. Nem tudta, mit cselekedjen.

A Kék Vasfogú egyenletesen dübörgött a hepehupás talajon. Beérték végül a legutolsó szurdokvölgybe, amely az ezüsthajúak sérült űrhajója felé vezetett. Tor a terepjáró dübörgő hangja mögé menekült, miközben sebesen járt az agya, mit kell egy űrhajósna ilyenkor cselekedni, mit ír elő a szabályzat.

AZ ŰRHAJÓRONCS ROBOTJAI

A Kék Vasfogú egyenletes motorzajjal, de nagy ugrásokkal, zökkenésekkel haladt előre. Beérték az utolsó szurdokvölgybe, amely közvetlenül a sérült csillaghajó lapálya felé vitte őket. Hamarosan, néhány perc múlva meglátják a sérült űrhajót.

Tor arra gondolt, jó lesz vigyázni fantáziájára, mert Aiena lehallgathatja őt. Ha az ezüsthajúak képesek hang nélkül kommunikálni, hang nélkül szólni hozzá, akkor olvasni is tudnak gondolataiban.

Aiena világa egy másik világ, más erkölcsökkel, más szokásokkal, más hagyományokkal. Más a történelmük és eredetük. Ezért a félreérthető helyzetek száma végtelen, ami miatt a legártalmatlanabb viccet, vagy jó szándékú közeledést vagy kezdeményezést is félreérthetik. Egy másik civilizáció megismeréséhez hosszú idő kell.

De ez a csók! - töprengett Tor magában. - Igen finom volt, perzselő, tüzet gyújtó. Mintha egy földi lány csókja lett volna. De Aiena egy másik csillagrendszer szülöttje. Szabad-e bele szeretnem? Tiszt vagyok egy csillaghajón. Érzelmeim rabjává válhat-e a lelkem? Van-e olyan szabály, ami tiltja Aienába való beleszeretésemet? Ha van, akkor azt ki kell-e dobni?

- Végállomás! - kiáltott rá Imo. Tor rögtön megállította a terepjárót. Zord, éles peremű sziklák tornyosultak fölējük, a szurdok sziklafalai a magasba nyúltak. Néhol növényzet fedte a ferdén magasba tornyosuló sziklákat, máshol göcsörtös fák kapaszkodtak a fény felé a meredek sziklák közül.

Szemben a völgyben, a zöld lapály túlsó felén, robotok mozgolódtak.

- Felrobbant a hajtómű - tájékoztatta Tort a lány. - Itt haltak meg a társaink, a hosszú sikeres vándorút közepén. Ők voltak a mi kutató utunk igazi hősei. A többség meghalt, csak kevesen maradtunk életben. A vezérkarból szinte senki. - Ahogy az andromédai arca elszomorodott, úgy ülte meg Tor lelkét a levertség, kétségbeesés, elkeseredettség.
- Egyszerűen nem értem az egészet. Hogyan robbanhat fel egy hatalmas űrhajó hajtóműve?
- Valamilyen szabotázs történt. Éppen hasadóanyagot bányásztunk, a tartalékok feltöltéséhez. Ekkor a wurnok, a szolgálaink, felláadtak ellenünk. Felrobbantották az űrhajónk hajtóműveit. A robbanás elpusztította a csillaghajó jelentős részét, a személyzet többségét. Mi, a túlélők nagyobb része, gyűjtőúton voltunk a Négyes bolygó távoli részein.

- Ezért élte túl a robbanást egy szervezett csapatunk. Visszatérve felvettük a harcot a lázadókkal és a robotokkal. A wurnok nem robotok.
- Ez egy rémtörténet - mondta Tor.
- Figyelj ide. A vezérlőagy ugyan megsérült, de folytatta a munkát. Hasadóanyagot bányászott, de közben, a sérülése miatt, kiszámíthatatlanná vált. Irányíthatatlan. Nem engedelmeskedik semmilyen parancsnak. Teljesen tönkrement.

A robotok a vezérlőagy hatalma alatt állnak. Tovább bányásszák a hasadó anyagokat, és hordják az uránérceket, meg a többi radioaktív közetet az űrhajóba. A vezérlőagy meg tovább működik.

Aiena szeme könnyben úszott. Gyönyörű violakék szemeiben a könnyek, mint apró gyémánszemek csillogtak, majd gördültek lefelé az arcán. A violakék szemek lassan türkizkék színbe váltottak. Tor önkénytelenül is átkarolta és magához vonta a csodálatos szépségű andromédai lányt. Így ültek egy rövid ideig. Ez a rövid összeborulás a két idegen lényt szinte összeötvözte. Tor és Aiena, maguk sem tudták, ebben a pillanatban egyégy forrottak. Tor átkarolta Aienát, az ölelés következtében spirális galaxisok mozdultak meg, és a világegyetem új erőket fogadott létezésébe. A szerelem mindent elsöprő őserői megújulva törtek a világ horizontjai felé.

Tor és Aiena, meg a többiek a Vasfogú védelmében, az ellenséget méricskéltek. Az ellenség ott terpeszkedett előttük. A sérült űrhajó körül számtalan gépezet forgolódott, végrehajtva az űrhajó sérült vezérlőagyának utasításait. Az ellenség embertelen volt, gépekből állt össze.

A ROBOTSEREG SZÉTVÉRÉSE

Az ellenség a lapály túlsó végében sürgölődött. Több fajtájuk volt, amelyeket a nagy távolság miatt alig lehetett megkülönböztetni. De azért azt ki lehetett venni, a robotok egy része nem munkarobot, hanem kifejezetten örgép, valószínűleg erős fegyverzetrel ellátva.

Hamarosan a robotikus harci egységek észlelték a feltűnő ellenséget. A Kék Vasfogú a számukra valamilyen idegen és nagyon veszélyes tárgy volt. A robotok mozgolódni kezdtek, és ők is támadásra készülődtek. Valahonnan, talán a föld mélyéből, egyre több robotgép bújt elő. A kiégett, atomsugárzástól élettelen sziklák között a csillogó fémgépek nyüzsgése a Kék Vasfogú utasai számára nagyon idegennak tetszett. Ez az idegenség az andromédaiak technikai különbségéből eredt elsősorban a földiek számára, a három andromédai viszont a nem engedelmeskedő robotok tömegétől riadt meg. A Vasfogú kedvező lőállást foglalt el a terepen, a kanyon kiöblösödő szájadékaiban, gyors mozgással ide-oda helyezkedett.

Tor ráfektette kezét a gammavető billentyűjére. Várakozott.

- Pusztítsd el az űrhajót! - követelte Aiena.
- Domur és Teron, nektek mi a véleményetek? - kérdezte Tor a két másik andromédaitól, akik mélységes csendben figyelték saját gépeiket, amelyek ellenségekké lettek. Ott nyüzsgtek előttük, a megőrült vezérlő számítógép utasításainak megfelelően harcra rendeződtek.
- Pusztítsd el ellenségeinket! - Tor értette a javaslatot, és azt is felfogta, hogy mindketten, Domur és Teron is ezt javasolják.

Működésbe hozta a célzó szerkezetet, és leadta az első lövést. Az ellenség egyik repülőszerkezete lezuhant és a talajba csapódott, kisebb robbanást hozva létre. Ezután módszeresen levadászta a repülőszerkezeteket, egyiket a másik után. Mivel az első összecsapás idején már sok légi szerkesztő pusztult el, a maradékot nem volt különösebben nehéz megsemmisíteni. Néhány perc alatt kilőtte az összes légi eszközt. Ezután a talajon mozgó gépezeteket kezdte kiirtani módszeresen. Tort majdnem elfogta a harci szenvedély, annyira irtotta a gépeket, de pusztításának alig volt látszata. A csillogó fémgépek ugyanúgy nyüzsgtek a sérült űrhajó körül, mint a Vasfogú támadása előtt.

- Nem megyünk így semmire - fordult a lányhoz, aki mellette ült és figyelte a harcot. Néha, egy szép lövés után, halkan sikkantott. - Elfogyhat a töltetünk is a gammavetőhöz. Elképesztően sok robot van egy ilyen nagy andromédai űrhajón. Minek nektek ennyi robot?
- Az űrhajót - mutatta az andromédai lány. - Azt pusztítsd el, kérlek. Gyerünk.

Tor a sérült, távoli kolosszusra irányította a célzó berendezést. A fellázadt űrhajó esete - gondolta magában. Ennek a hatalmas monstrumnak most pusztulnia kell. A számtalan értékével együtt, mert elromlott egy ostoba számítógép, a vezérlőagy. A számítógép mégis lehet veszélyes az emberre, bár esze, az nincsen. Robbanás az űrhajón, a számítógép megsérül, az emberi utasok ellen támad. Micsoda képtelen szörnyűség!

- Elpusztítsam? - kérdezte utoljára Aienát. - Teljesen?
- Igen! - jött a tömör és határozott válasz.

Hátamenetbe kapcsolt és védettebb helyet keresett a Kék Vasfogúnak és a benne ülőknek. Ha most felrobban a felhalmozódott hasadóanyag, mert ki tudja, milyen technológiával dolgoznak ezek az andromédaiak, akkor az egész kanyon betömődhet. És akkor hogyan fognak visszafelé haladni? Ezzel azonban most nem törődött, mert először a feladatot akarta végre hajtani. Az űrhajóroncs közepére irányozta a gammavető célkeresztjét és kilőtt egy maximális erejű töltetet.

Hatalmas detonáció követte a becsapódást. Az űrhajóroncs először füstbe borult, majd őrzöngő, vörös lángok törtek fel belőle az ég irányába. Az űrhajó felrobbant és elpusztult, benne a vezérlő aggyal. Vége a gépek lázadásának, a sérült űrhajónak befellegzett. A gépezetek megmerevedtek. Teljes pusztulás érte el őket.

- Csodálatos vagy, Tor! - csilingelte Aiena. - Legyőzted az űrhajónkat, ami sok társunkat pusztította már el. De én tudom, hogy érző szíved van. A nagy tizenkét lábú óriást sem öltétek meg, amikor nyalogatta a Vasfogút, pedig félelmetes kinézetű állat.

- Csak egy kedves állat, amolyan mézevő a nagy nyelvével, és senkit sem bánt. De ti sem bántottátok a tizenkét lábút, mert felismertétek mézevő természetét. Akkor gondoltunk először arra, hogy érdemesek vagytok barátságunkra, mert hasonlóan gondolkodtok, mint mi. De persze azért is, mert olyan hihetetlenül hasonlítottok reánk. Egy tőről származunk, ez nyilvánvaló mindenki számára.
- Ez engem is foglalkoztat, Aiena. Miként lehetséges a köztünk lévő hasonlóság? Az ősi földi mítoszokra gondolok, amelyek szerint az Égből jött emberek a Föld lányaival összeházasodva új fajt hoztak létre az anyabolygónkon. Talán ez a rejtély kulcsa? Majd részletesebben elmagyarázom ezt a történetet. De a ti népetek az Androméda galaxisban él, a miénk a Tejútrendszerben, ami arra utal, hogy fajunk igen nagy elterjedtségű is lehet, amire nincs ésszerű magyarázatunk. Illetve nincsenek ismereteink erről a helyzetről.
- Nekünk sincs - mondotta Aiena. - De most arra gondolok, jobb lenne innen elmenni.

Tor elindította a Kék Vaszogút. Az Elefántbőr-régió zezugos kanyonjaiban dübörögtek, meglehetősen nagy sebességgel. Amint kiérték az Elefántbőr területéről, a Rádium-hegység toronymagas csúcsai közé jutottak. Tor nem csökkentette a sebességet és a Vaszogú vezetésére koncentrált. A többiek csöndben ücsörögtek, a vicceselést befejezték. Tor arra gondolt, hogy a viccek különösen alkalmasak két idegen társaság barátkoztatására. Erre már régen rájöttek az emberek, ezért egy kicsit sajnálta elhamarkodott reagálását, amikor meghallotta, Shel és Imo vicceket mesél az andromédaiaknak. A viccek a feszültség oldására is kiválóak, jutott egy érdekes következtetésre. Aztán eszébe jutottak a wurnok.

- Tudod, a wurnok, a patkányrovarok, hogyan kerültek hozzátok? Talán valamilyen bolygón találtatok rájuk, ahol begyűjtöttétek őket, és kiképeztétek a furcsa kis lényeket egyes feladatok elvégzésére?
- Szó sincs róla. A wurnok a bolygónkról származnak, de genetikailag feljavítottuk értelmi képességeiket. Sajnos, eléggé buták maradtak. Nektek nincsenek állat társaitok?

- De, vannak, nem is kevesen. A delfineknek olyan bonyolult beszéde van, hogy még ma sem értjük őket. Aztán a hosszúszárnýú bálnák úgy énekelnek, mint senki más rajtuk kívül, meg az embereken kívül. Ott vannak még az elefántok is, akik akár ötven évre is pontosan visszaemlékeznek. Meg a kutyák, macskák, lovak, egyáltalán nem buta állatok. Na persze, az emberekhez nem érnek fel, de azért okosak, és bizonyos jogaik is vannak.
- És azon gondolkodtál-e, mi lesz velünk? Hamarosan megérkezünk a mieinkhez. Akkor mi lesz?
- Elválnak útjaink - morogta maga elé Tor.
- Feltétlenül ezt akarod? - kérdezte a türkizszemű andromédai lány.
- Miért? Akarhatnék mást is? Talán eljönnél az én világomra? Lehetne valamiképpen erre mód? - hökkent meg egy pillanatra Tor.
- Igen! - válaszolta Aiena. - Ha akarod, akkor igen. De ne sértődj meg azon, amit most mondani fogok. Gondolkodj logikusan, és rájössz, a javaslatom nagyon is ésszerű, és mindkettőnk számára hasznos. Te gyere el az én világomba először, aztán majd elmehetünk a te világodba, egy idő múltával. A mi űrtechnikánk valamivel fejlettebb a tiéteknél, mert mi a galaktikák közötti teret rövid idő alatt utazzuk át. Ismerd meg népemet. Hozzatok eljutni tőlünk egyszerűbb, mint tőletek eljutni hozzánk. Később én is el szeretnék jutni a te világodra, mert meg akarom ismerni új rokonaimat, a családodat és a földieket.
- Mit keresnék én nálatok? Egyedül egy idegen világban? - tépelődött Tor.
- Ha nem engem, akkor vajon mit? Akkor ne is gyere! - vágta oda Aiena, jól felhúzva az orrát.

Egy darabig veszekedtek, mint az ifjú házások szoktak, ésszerűtlen okok miatt. De aztán a Vasfogú begördült a táborba, ahol földiek és andromédaiak éljenezték meg őket.

A TÁBORBAN

A hevenyészett táborban sokan sürgölődtek. Mintegy félszázan a Thétiszről jöttek, a többiek az Androméda galaxisból. Sokan megölelgették a Vasfogú utasait, közülük az egyik, Smut közölte Torral, megérkezett az idegenek csillaghajója. Odafenn várakozik, főnökeik a mi főnökeinkkel tárgyalnak.

- Különben minden rendben ment - morogta Tor Smutnak.
- Mindenki tudja, mivel a közvetítés kiválóan sikerült - veregette hátba Tort Smut.

Csakhamar előkerült Aiena is, aki örömtől sugárzó arccal ugrott Tor nyakába.

- Megjöttek a mieink, most már minden rendben lesz - közölte, és egy csókot nyomott a szájára. Ezt az eseményt sokan látták, csakhamar mindenki tudta, hogy Tor és Aiena között valamilyen szerelmi vonzódás keletkezett. Ez aztán felpezsdítette mindkét tábor, kezdtek úgy viselkedni, mint egy nagy család tagjai, akik biztosan tudják, egymás vérrokonai. Egy esetleges szerelmi házasság pedig pecsétet tehet a két csoport, átvitt értelemben a két népesség, testvéri szövetségére.

Néhány perc múlva Smut félrehúzta Tort, és halkan beszélve tájékoztatta:

- Tudnod kell, ha egy andromédai lány megcsókol egy andromédai férfit, akkor valójában férjül kéri a fickót. Náluk ez a szokás. Tudtál róla?
- Nem, honnan tudtam volna róla?
- Akkor most már tudod, mit jelent egy andromédai lány csókja - majd Smut heherészve továbbállt.

Tor enyhén feldűlve Aienát kezdte keresni a nagy sürgésforgásban és zsvajban. Végül megtalálta egy sátorban, és rögtön kérdőre is vonta. - Hallom, hogy nálatok egy nő csókja amolyan házasságra felkérés. Igaz ez? Mert ezt hallottam az imént.

- Igaz is, meg nem is. Ha a férfi visszautasítja a lány közeledését, akkor nincs semmi. Nálatok talán nem ez a szokás? De most, az elején figyelmeztetek, a mi világunkban nincs visszaút. Döntéseink egy életre szólnak, ami igen hosszú idő, a mi időrendünkben több ezer év. Nem hagyhatsz el többé!
- De te sem engem, már ha összejön a házasságunk!
- Nem is foglak!
- Akkor jó! - dünnyögte Tor, jól megszemlélve a lányt. Annyira szemlélődött, hogy Aiena meg is kérdezte, kissé zavartan, hogy mit néz? Tor bocsánatot kért és elismerte, Aienát nézi, aki annyira szép. Ez Aienának különösen tetszett, aminek jutalmaként újabb csókolózás kezdődött köztük.

Bor kapitány, Tal és a többiek a vezérkarból hosszú tárgyalásokat folytattak az idegenek vezetőivel. Abban állapodtak meg, hogy kicserélnek egy-egy embert, aki a másik csillaghajóval elutazik a neki idegenek bolygójára. Az andromédai kapitány Domurt ajánlotta Bor figyelmébe, és Tort kérte a Thétisz legénységéből a saját hajójára. Ezen a kérésen Bor rendkívüli módon megütközött, és azt kérdezte kollégájától, egyáltalán honnan ismeri Tor úrhajóstiszt nevét? Ezen a kérdésen azután az egész tárgyaló delegáció, mindkét oldalon, nevetésre fakadt. Bor megütközve tette fel a kérdést:

- Tisztelt uraim, talán van olyan dolog, amiről én nem tudok, és önök mindnyájan tudnak ebben a kérdésben? Ez lehetetlen.
- De bizony, kapitány úr, ez így van - mondta az idegenek kapitánya. - Én már csak tudom, a parancsnok mindig legutoljára tudja meg a valóban fontos dolgokat. Ez a helyzet Tor és Aiena ügyének esetében is. Mert azt nem tagadhatjuk, hogy ennél az eseménynél fontosabb nem történt jó pár tucat év óta.

Mindenki bólogatott, helyeselt, közben Bor kapitánynak is kezdett megvilágosodni a helyzet.

A tárgyalások után elbúcsúztak egymástól a két fél tagjai. Az andromédaiak elrepültek saját galaxisukba, Torral hajójuk fedélzetén. Bor is elrendelte az indulást.

- Vár bennünket a Föld kék ege, a levegő simogatása és a virágok illatai, rokonaink és az egész Naprendszer. Gyerünk hazafelé!

Nem éppen a legszabályosabb parancs volt, amit Bor kiadott, de mindenki meg volt vele elégedve. Domurt, az idegent sokan pátyolgatták, köztük sok űrhajósnő, mivel hamar kiderült, Domur egyedülálló férfi a saját hazájában. Ha Tor és Aiena így összejött, mit lehet tudni, mivel kecsegtet a sors?

Shel és Imo egy nagy panorámaablaknál állt, amikor a Thétisz elindult.

- Üdv néked Tündér IV-sóhajtotta Imo. - Üdv zuzmószőnyegek és tündérmohák. Üdv narancs és vörös színű felhők világa. Üdv tizenkét lábú busafej! Talán még visszajövök hozzátok.

A Thétisz erősen dolgozó motorjai növelték a sebességet, a csillaghajó száguldani kezdett a Föld felé. A további úton nem volt semmi fennakadás, a csillagexpedíció nyugodt körülmények között landolt a Földön. Az idegen civilizáció léte megrengette az egész emberi civilizációt. Domur segítségével százezrek kezdték meg a felkészülést az andromédaikkal való találkozásra.

VI. FEJEZET: MEGTALÁLT TESTVÉRSÉG

A WURNOK, VAGYIS PATKÁNYROVAROK

Tor és Aiena bolygója. Így fogják nevezni a Tündér IV-et a jövőben, ebben állapotodott meg mindkét fél legfőbb parlamentje, demokratikus vezetősége és népi szervezetei. Az Űrhajósok Tanácsa tette meg a javaslatot, amit mindkét fél összes állami és nem állami szerve elfogadott.

Tor és Aiena közben élték életüket az ezüsthajúak között. Shel és Imo látogatást tett náluk, az andromédai távúrhajózás segítségével, majd visszatértek a Földre.

Megindult a Tündér IV, vagyis Tor és Aiena felfedezése. Bázisokat hoztak létre rajta, és egyre több kutató érkezett felszínére. A csodálatos bolygó számtalan titkot tárolt, amelyek megismerésre vártak.

Felszámolták a radioaktivitás okozta károkat, a gamma-sugárzást és a különleges jelek sugárzását az elpusztult andromédai csillaghajóval hozták összefüggésbe. Néhány tucat város épült, nagyon vigyázva a helyi életformák védelmére. Ezekből a városokból végezték el a bolygó felderítését.

Különösen a gazdag élővilág izgatta a földi tudósokat. A növények és állatok megismerése sok évtizedes munkát kívánt. Előre lehetett látni, hogy a bolygó egyes részei turistaparadicsommá fognak válni, csodálatos szépségük miatt. Zajlott tehát az élet, de egy súlyos probléma azért akadt. A wurnok, a patkányrovarok nemzetsége, nagyon elszaporodott a bolygón. Rendkívüli károkat okoztak a helyi élővilágban, amit csak folyamatos irtásukkal lehetett megállítani.

Ezek a féltelmes lények nem voltak hajlandóak a szabályok betartására. Megtámadták a helyi állatokat, és mészárlásokat vittek köztük véghez. Ezt nem lehetett megengedni nekik, ezért aztán kitört a háború az emberek és a wurnok között. De lehet, hogy csak folytatódott, mivel mindenki ismerte a wurnok lázadását az ezüsthajúak ellenében.

Elhatározták, hogy a wurnokat teljesen kiirtják, mivel nagy veszélyt jelentettek a bolygó élővilágára.

A Földön a Thetisz által összegyűjtött kutatási anyag feldolgozása szintén nagy munkát kívánt. Kutatók százai dolgoztak rajta, az eredmények majd később kerülnek hasznosításra.

CSILLAGHAJÓK AZ ANDROMÉDÁBÓL

Csillaghajók érkeztek az Androméda-ködből, rengeteg emberrel. Technológiát hoztak, amit átadtak a földieknek. Új, térugró hajók épültek, amelyekkel nagy csoportok indultak az Andromédába. Más hajók a Galaxisba indultak felfedező utakra. Mivel a hajók sebessége jelentősen megnőtt, rövidebb idő alatt több eredményt lehetett elérni. Ilyen új hajók érkeztek Tor és Aiena bolygójára, ahol komoly kutatások kezdődtek. A wurnok értelmi szintje nagyjából a csimpánzok értelmi szintjével volt azonos. Ezeket a furcsa állatokat az ezüsthajúk különböző feladatokra képezték ki, sokáig nem is volt velük semmi fennakadás. Aztán egy idő múlva, bizonyosan genetikai okok miatt, a wurnok egyes csoportjai nem bírták elviselni a szabályokat és rendszeres munkát. Fellázadtak emberi gazdáik ellen, egy-két esetben vérengzést vittek végbe az ezüsthajúk között.

Tor és Aiena bolygóján az emberek végül genetikailag fejlesztett vadászgörényeket vetettek be ellenük. Ezek az állatok nem támadták a bolygó őslakos állatvilágát, hanem a wurnokat vadászták halomra. Erre voltak stimulálva. Egy idő után sikerült visszaszorítani a patkányrovarokat, a bolygó élővilága megmenekült a lemészárlástól. A vadászgörények százszor jobb harcosok voltak, a wurnoknak nem volt semmilyen esélyük sem ellenük. A fegyverhasználatra betanított patkányrovarok nemsokára kihaltak, utódaikat nem tanította meg senki azokra az ismeretekre, amelyeket őseik birtokoltak, az ezüsthajú emberek jóvoltából.

Tor és Aiena bolygója a vadászgörények és wurnok csataterévé vált, jó néhány évre. Az emberek minden eszközzel segítették a vadászgörényeket, a harcoknak a kimenetele nem lehetett vitás. A sikeres akciók hírére az andromédaiak is vadászgörényeket kértek a földiektől, saját patkányrovar problémáik leküzdésére. Természetvédelmi filmek mutatták be, amint háromszáz vadászgörény rohamra indul kijelölt patkányrovar kolóniák ellen. A wurn fertőzést így sikerült végül leküzdeni.

Az új hajók kirepültek a Galaktikából, de nem csupán az Androméda-köd irányába. Távolabbi galaxisok voltak útjaik céljai.

A Maffei-ködök két hatalmas galaxisa fontos célpont volt, de más irányokba is kirajzottak a gyors repülésű űrhajók. A nevek világában hatalmas változások álltak be, számtalan égi objektum, napok, bolygók és galaxisok, új neveket kaptak.

A Thétisz csillaghajó is új hajtóműveket kapott, új legénységgel együtt, majd elszáguldott az Androméda irányába. Ez az új legénység nagy tiszteletben tartotta a régi legénységet, számtalan felfedezésüknek olyan neveket adtak, amelyeket a régi legénység tagjai viseltek.

A technológia kicserélése kétirányú volt. A földiek számtalan speciális találmányt adtak át az ezüsthajúaknak, akik ezért nagyon hálásak voltak.

Új közös tervek készültek a jövőre. Közös indítottak távoli galaxisokba expedíciókat, közös legénységgel. Sok új tudomány virágzott fel, a két nép közös hasznára. Az emberiség különösen a számítástechnikában járt elől, az ezüsthajúak meg a csillagközi tér gyors leküzdésében. A fénysebesség feletti sebességet az emberek is alkalmazták már, de nem olyan fejlett formában, mint az andromédaiak. Az andromédaiak is ismerték a számítógépeket, de nem olyan fejlett formákat alkalmaztak, mint az emberek.

Mivel az andromédaiak hatalmas űrvárosokat is tudtak építeni, csakhamar a Naprendszerben is három-négy nagyobb űrváros kezdett növekedni, nem beszélve néhány olyan űrváros építéséről, amelyek távolabbi naprendszerekben kezdtek fejlődni. Az űrbéli élet sokaknak tetszett, ők elhagyták a Földet és kiköltöztek az új telepekbe. Akik nem akartak menni, maradtak a szülőbolygón. Mindenki szabadon választhatott, hol akar élni.

Tor és Aiena példáját milliók követték. Millió számra költöztek vegyesházasságok. A kétféle civilizáció számtalan különlegességet tartogatott a másik fél számára, amit egyre többen meg szerettek volna ismerni. Mivel a két populáció szabadon keveredhetett egymással, a közös gyerekek száma folyamatosan növekedett.

Emberek százmilliói hagyták el a Földet és települtek át más bolygókra, űrvárosokba, az Andromédára és új, lakható világokra. De gyarmat sehol nem jött létre, mert ezt a fogalmat az emberek nem szerették. A legkisebb telep is, bármilyen messzi és félreeső bolygón jött létre, azonnal egyenjogú lett az összes többi bolygóval.

A legnagyobb tudományos kérdés, ami a két populáció eredét illette, és az embereket aktuálisan érdekelte, egyáltalán nem akart megoldódni. Miután a közeli Nagy-Magellánban, a Triangulumban és a Sculptorban további emberi populációkat találtak, a kérdés egyre bonyolultabbá vált. Ez a három újabb népesség sokkal fejletlenebb tudományos szinttel rendelkezett, mint az emberiség és az ezüsthajúak, de kétségtelenül azonos fajhoz tartoztak. Be kellett látni, a kérdésre még nem adható válasz, nagyon sok kutatás vár az eljövendő emberi nemzedékekre, ha közelebb akarnak jutni a nagy rejtélyhez. Márpedig mindenki közelebb akart jutni, mert minden emberi csoportot nagyon izgatott a származása.

Nem segített sem a genetika, sem más biológiai tudományág. Egyedül a mitológia nyújtott némi támpontot a régi eseményekre, de az is olyan homályos volt, hogy nem lehetett az adatokkal mit kezdeni. Az emberiség mégis reménykedett, egyszer meg fog oldódni ez a csodálatos rejtély.

MEGHÍVÁS AZ ANDROMÉDA GALAXISBA

Sok év múltával, amikor a Thétisz csillaghajó legénysége szokásos, évenként megrendezett emlékünnepséget rendezte egy közkedvelt tengerparti üdülőhelyen, Shel oldalba bökte Imot.

- Figyeld csak azt a fickót, amott a lampionok mögött, kék ingben és sárga zakóban! Nem ismerős neked? Van mellette egy ezüsthajú hölgy, olyan királynői fejtartással. Felismered őket.
- De jó a szemed, Shel barátom, de nem látom, kiket kellene felismernem - értetlenkedett Imo. Egy ideig a nyakát tekergetve forgatta fejét, és figyelte a sokaságot. Nem értette, kiket kellene meglátnia, mert a környezetükben rengeteg ismerős arcot látott, és sok ismeretlent is, akik az űrhajó személyzetének rokonai és barátai lehettek. Egyszer csak meglátta Tort.

- Csak nem? Csak nem Tor és felesége van itt az emlékünnepeken? - kérdezte izgatottan Imo. - Mi hárman régi jóbarátok vagyunk, csak Tort elszólította a kötelesség, vagy Bor kapitány parancsa, vagy esetleg tényleg a szerelem, ezért aztán régóta láttam. Amikor Aiena városában jártunk, akkor láttam utoljára, és az nagyon sok évvel ezelőtt történt.
- Pedig nagyon úgy néz ki - mondta Shel. - Gyere, kapjuk el, aztán iszunk egy jót, mint a régi szép időkben. Talán utoljára van itt ez a lehetőség, mert hatvan felett az ember már nem sok időt remélhet. Nincs húsz évünk megint, hogy igyunk egy jót Torral, a régi idők emlékére. - Felálltak, és elindultak Tor keresésére. De sehol sem találták. Mintha a föld nyelte volna el.

Egy idő után mindketten leverten ültek le egy asztalhoz. Bólét iszogattak, miközben körülöttük zajlott az ünnepség. Shel magyarázni kezdett. - Nem hiszed el, de nekem Tor a rokonom. Apró gyerekkorunktól kezdve együtt nevelkedtünk fel. Ezért aztán megismerem, bármilyen nagy tömegből is könnyen kiválasztom ökelmét. Azt mondom neked, Imo, hogy itt van régi barátunk.

Imo rezignáltan válaszolt: - Tor nekem féltestvérem. Talán nem tudtad? A Thétisz személyzetét kiválogató bizottság egyik szempontja a rokonság volt, ezért sok rokont hívtak a legénység közé. Ezért aztán azt is felvethetem, hogy te meg én is rokonok vagyunk? Jó, hogy megtudjuk életünk alkonyát! Ez azért szégyen ránk nézve, nem gondolod Shel barátom?

A találkozó lezajlott. Okos és kevésbé okos előadások hangzottak el, amelyek az expedíció eredményeit értékelték. Negyven hosszú év óta egyetlen alkalmat sem hagytak ki a nagy utazás megünneplésére. A régi űrhajóstársakkal ezeken az eseményeken találkozhattak, és az új tudományos eredményeket, amelyek az ő expedíciójuk révén születtek meg, megismerhették, és megismertették a nagyközönséggel. De végül, minden ünnepnek vége van, közeledett a búcsú időpontja.

Tor és Aiena jelenlétéről csupán Bor kapitánynak szóltak.

Amikor az ünnepség a végéhez közeledett, Shel és Imo érdeklődve figyelte a vendégsereget. Tort keresték és természetesen Aineát, de nem találták meg őket.

Az estébe hajló mulatság végén, amikor Shel és Imo már több pohár kiváló alkoholos műkölteményt magához vett, egyszer csak megjelent Tor, mögötte Aiena, ezüst hajával. Tor semmit sem öregedett a negyven év elmúltával, de Aiena sem.

- Te Tor - morogta Imo. - Te teljesen olyan vagy, mint negyven évvel ezelőtt!

Tor szélesen elmosolyodott. Kétségtelen, de semmit sem öregedett, negyven év elmúltával. Fürge mozgással barátai elé ugrott.

- Fiúk, örülök, hogy látlak benneteket! Egészen jó bőrben vagytok. Eljöttünk értetek, és elviszünk magunkkal. A feleségem, Aiena, aki az andromédaiak felhatalmazásával érkezett ide, felajánlja a hosszú életet, esetleg az örök életet számotokra. - Aiena előre dugta szép fejét, és csodálatos mosolyt villantott a két volt úrhajósra. - Helló fiatalok - üdvözölte őket. Shel és Imo csodálkozva szemlélte a jelenséget. Mindketten azt gondolták, te jó ég, ezek semmit sem öregedtek!
- Fiúk, barátaim, velünk jöttök - közölte velük Tor. - A halhatatlanság, vagyis a hosszú élet a jutalmatok. Ezt a hosszú életet jóra használhatjátok, ha akarjátok. Az adományt Aienától kaphatjátok meg, ha elfogadjátok. Az életmeghosszabbítást Aiena hazájában lehet csak elvégezni, ezért kell velünk jönnötök.
- Aiena a hosszú életet az egész emberiségnek felajánlja, vagy csak nekünk kettőnknek, akik a te legjobb barátaid vagyunk? - kérdezte Shel.
- Az emberiségnek - mondotta Tor. - Te Shel, talán azt akartad hallani, hogy nem?
- Dehogy merészném - dünnyögte Shel, - Dehogy merészném. Csak azt látom, hogy az ezüsthajúak tényleg a testvéreink, és nem valami alakváltók, titokzatos és ősi faj. Úgyhogy megyünk, ha ilyen kedves a meghívás. Isztok valamit? Tor, gondolom a veséd már porzik, ezért aztán gyorsan igyunk valamit, nehogy bajod legyen.

Bor kapitány egy kis idő múlva három igen jó kedvű úrhajósra akadt a lassan fogyatkozó tömegben.

- Hölgyem, a társaságában lévő urak kissé túlzottan jó kedvűek. Vagy nem jól látom? - kérdezte Aienától.
- Dehogynem, jól látja kapitány, de a férjemnek engedélyeztem egy kis túlzott italozást, ha már két millió fényévet legyűrtünk, hogy egy-két pohárkával lehajtsen régi barátaival. Hamarosan indulunk vissza, és a magam részéről remélem, nemsokára a kapitány úr is vendégünk lesz.
- Köszönöm a meghívást, azt hiszem, elfogadom. Csak szóljon, mikor kell indulnom.

Az ünnepély után, amikor a többség már elment, és Tor meg a felesége is készülődni kezdett a távozásra, Bor kapitány félre vonta Tort egy pillanatra.

- Lenne egy kérdésem, mielőtt visszamész új hazádba. Megengeded?
- Tessék, parancsnok, igyekszem válaszolni.
- Hány éves a nejed, mármint földi időben mérve?
- Úgy negyvenkétezer ötszázhetvenöt, nagyjából. Egyszer már kiszámoltam, de Aiena nem szereti, ha ilyesmivel foglalkozom. - Látva Bor kapitány meghökkenését, vigyorogva közölte: - Aiena huszonegy éves, ifjú leány, aki teljesen belém bomlott, mint mondta, én meg belé, ezt én mondom.

Bor elgondolkodva nézett valahova a lámpák fénykörébe. Ez a hosszú élet nagy találmány. De vajon mindenki egyaránt örülni fog neki? Ahogy Aienát és Tort elnézte, arra a következtetésre jutott, hogy igen. De mi lesz az óriási emberszaporulattal a jövőben? De ez már nem az ő gondja volt. Annyi hely van a Tejútón!

FÉNYCSAPDA

Amióta az eszemet tudom, mindig is mágneses erővel vonzott a csillagok csodálatos világa. Nem mondom, nagyszerű a kéklő egű, végtelen gazdagságú Földön is, kényelemben és biztonságban élni, de nem nekem való az ilyen nyugodt életforma. Én kalandra születtem. A Naprendszer viszonylag szűk térsége sem elégített ki soha. A Galaxis végtelen távlatai csábítóak csak igazán számomra. A végtelen lehetőségek térségei!

Szeretek bolyongani a téridőben. A tiszta, száraz űr maga a tökéletesség egyik megnyilvánulása. Szeretek kinn lenni a tiszta űrben, kitűnő űrhajón vágtni a csillagok között. Nincs annál semmi szebb.

Ezek a ragyogó drágaköveknek tűnő izzó gázgömbök, nem hinné az ember, annyira változatosak. Nincs két egyforma közöttük, mint ahogy két egyforma ember sem létezik.

Hosszú útjaimon találkoztam már mindenféle csillaggal. Tüzes szépségekkel, amelyek színes fényeket ontanak magukból. Aztán bolygókat dédelgetőkkel, ilyen a Nap is. Képesek sok milliárd évig cirógatni bolygóikat, miközben változatlan erővel ontják éltető fényüket. Szeszélyes és veszélyes változókkal, haragos és mérges robbanókkal. Törpékkel és óriásokkal. Van köztük halovány és hűvös, tündöklő és forró, meg aranyló, ezüstlő, narancsló, fehérlő, kéklő. Van olyan, amelyik felfalja a másikat. Van jóindulatú és nyugodt, meg család, veszélyes, kegyetlenül pusztító. Vannak magánosak, ikercsillagok, meg többes rendszerek. És még millió féle.

De van a csillagok között egy különlegesen veszélyes fajta. Talán nem is kellene csillagnak nevezni. Lesben áll, orvul támad, akkor, amikor nem várod a támadását. Csapdát készít számodra és megpróbál elpusztítani. Észnél kell lenni nagyon, ha a csapdájából menekülni akarsz. Egy ilyen esetet saját bőrömön tapasztalhattam, mert egyszer magam is összefutottam egy ilyen rendkívül rejtélyes és titokzatos csillaggal. Egy bizonyos, emlékezetes úton történt az eset. Mint később kiderült, a találkozás nem a véletlen műve volt. Ráadásul annak a csillagnak alig volt köze az eseményekhez, annál inkább a lakóinak.

Az egész rendkívüli ügy, amely akkoriban nagy port vert fel a Galaxis emberlakta térségeiben, rövid üzenettel kezdődött. Békésen pihentem a Véga térségében, mármint a Véga Hármason, amelyet a helybeliek, nem teljesen értelmetlenül, Aranybányának is neveznek, amikor jött az értesítés. Csakugyan jó pénzt hoz a helyi konyhára a bolygó számtalan szépségére épült idegenforgalmával, bár jelentős aranybányászata nincs, mégis érthető a név. Susogó erdők, tiszta víző patakok és tavak, jó illatú fűszeres levegő, háborítatlan természet, kedves helyi népek, ez jellemzi a Véga Hármast. Rengeteg a külföldi. A strandokon nyüzsgönek a fürdőző idegenek, a város utcáin a turisták. A város fölött emelkedő magas hegyen, dús lombú, fenyvesszerű fák között áll az űrhajósok sokemeletes palotája. Ablakomból éppen a zöldfényű tenger felé nyílt kilátás. Két hónap pihenőt kaptam ugyanis a főnökségtől. A legutóbbi bevetés kissé igénybe vette idegrendszeremet. A Caimanus IV kistermetű krokodilféleségei között vadásztam krokótojás csempészek után, ami egy kissé megviselt. Sok volt a veszély, sok volt az izgalom és az erőkifejtés, meg sok volt a láp és mocsár, meg a kajmán. Jutalomnak is szánták ezt a rövid üdülést a jól végzett munka után. Nem tiltakoztam ellene, mellesleg tíz éve nem pihentem egy napot se.

Alig pár nap telt el jutalomszabadságomból, éppen a fehéren izzó Végával süttettem a hasam a város melletti tóparton, amikor utolért főnököm utasítása. Rövid üzenetet kaptam egy rejtett csatornán.

- Peter Boda űrhajósna! Jelentkezz a Gamma-holdon az Űrfecske parancsnokánál. Különlegesen fontos feladat. Végrehajtás: azonnal!
- Ez volt az üzenet tartalma. Maga a Nagyfőnök szignálta.

Ellenőriztem a kódot, nem volt benne hiba. Utolért az élet meg a Parancsnokság, ilyen az űrhajós sorsa. Mit tehettem mást, összeszedtem cókmókomat. Valami nagyon fontos ügy lehet, ha nem hagynak nyugton még néhány napig. Talán nélkülem összedől a titkos parancsnokság egész rendszere? Búcsú néked Aranybánya bolygó, tóparti strand, űrhajósok palotája! Lőttek a szabadságomnak.

A Véga Hármas űrkikötő parancsnokságán maga a kitüntetéseitől és kövérségétől alig szuszogó ügyeletes tiszt méltóztatott foglalkozni velem. Ez bizony nagy kegy volt a részéről. Átfutotta az irataimat, majd rám pillantott, arcára közömbös mosolyt erőltetve. A helyi hivatal teljhatalmú ura megszólalt orrhangján.

- Az Űrfecske nagyszerű hajó. Első osztályú, válogatott személyzettel
- közölte, majd felcsillant a szeme. - Látom az irataiból, magas képzettségű pszichodoktor és technoasztronómus. Nagy szükség lesz ott önre, ahova megy. Ha jól tudom, mindkét képzettségére számíthatunk.
- Igen? - kockáztattam meg egy kérdést. Honnan a csudából tud ez a fickó az Űrfecskéről, tépelődtem, de nem tudtam válaszolni a magamnak feltett kérdésre.
- Ejha! - kiáltott fel a kövér tiszt, amint tovább kutakodott irataimban.
- Ön járt már a Deltapokolban?! - arcáról lefagyott a mosoly. Egy osztállyal magasabb szintre léptem nála. - Hogyan jutott onnan vissza? A kerberuszok nem éppen áldozati kezesbárányok! Sokfélét hall az ember manapság.

Legyintettem az esetre. A kövér tiszt igen érdeklődő típus és nem is hülye. Titkokat meg nem lehet kiadni senkinek.

- Nem vagyok hős - mondtam, hogy ne nézzen olyan üdvözülten rám.
- Csak szerencsém volt, mint annyi sok más kutatónak. Ellenben mit keres az Űrfecske a Bambuszbolygón? Ha elárulná, megnyugtatta egy kissé.
- Csak ez izgatja? - a kövér tiszt képeire ismét kiült a sokat gyakorolt vigyor, amit a turisták ellen fejleszthetett ki. Elém tolt egy papírköteget.
- Írja alá az utasításokat, és vigye a paksamétát. Az öné, alig pár órája kaptuk a Gamma-holdról. Valamilyen összefüggés lehet a bambuszmézgá és egy másik ügy között. Kíváncsi lennék, milyen oka lehet az összefüggésnek, de talán sosem tudom meg.

- Felvesznek néhány tonna bambuszmézgát, a bennszülöttekkel egy szót sem kell váltani. Teljesen veszélytelen vállalkozás. A megrendelő cég már elintézte az üzlet anyagi oldalát. De minek kellene akkor olyan kiváló képzettségű felfedezők, mint ön, Boda úr, meg az Űrfecske hajósai?
- Úgy tűnik, jó, ha az Űrfecskén van egy pszichodoktor, nemde?
- Természetesen - vigyorgott a kövér tiszt kedélyesen. - De a népek gondolkodnak, sokan törik a fejüket, miért ez az elit csapat repül a bambuszmézgáért, miért nem valami nehézczirkáló. Sok jó újság cikk is megjelenik egy titokzatos fénycsapdáról. Szeretnék a helyében lenni, amint végrehajtja a küldetést. De sajnos, nem vagyok tehetséges, ezért csak drukkolni tudok önnek, járjon sikerrel. Az egész emberiség érdekében.

Önvizsgálatot tartottam. A kövér tisztet először okvetetlenkedő, nagyképű fráternek néztem, aztán kiderült, igen értelmes és jóindulatú fickó. Vigyáznom kell az előítéletekkel, hiába vagyok pszichodoktor. Külön géppel vittek át a Gamma-holdra. Ennyire fontos voltam a főnökségnek. A Gamma-hold mesterséges űrállomás, vasból meg üvegből. Elég ronda ahhoz, hogy mindenki messziről jól láthassa: katonai érdekerület. Maga a főnök fogadott, Rahman tábornok, aki egyenesen a Földről repült ide, csakhogy találkozhasson velem. Szerfelett gyanúsnak látszott ez a látszólagos udvariasság. Nem sok jóval kecsagetetett számomra barátinak tűnő gesztusa. Valamire nagyon rá akar beszélni - vontam le a következtetést.

- Megiszunk valamit? - kérdezte a kölcsönös üdvözlések után, mielőtt rátérhettem volna szabadságom megszakításának keserű történetére.
- Ihatunk egy kortyot - mondtam, bár egyáltalán nem voltam szomjas.

Rahman tábornok irodájának fényűző berendezése nyomasztólag hatott rám. Már néhány órája arról győzködött, vállaljak el egy halálosan veszélyes feladatot, amelynek végrehajtása milyen jót tesz nekem, de sajnos, én ezt az egyszerű helyzetet nem tudtam felfogni és magamévá tenni.

Nem értettem meg, miért lenne jó az nekem, ha olyan életveszélyes helyzetbe kerülök, ahonnan esetleg nincs menekvés. De Rahman, ez a csirkefogó, éppen ezt akarta belegyömöszölni szűk agyamba.

- Nem bírom már ezt a súlyos irodai légkört - sóhajtottam fel.
- Itt túlságosan fölényben vagy, hazai pályán játszol.

Átmentünk a közeli Búsuló Csillagszörnybe, semleges pályára. Miután bedobtunk már három-négy Véga-koktélt, kezembe nyomott egy fekete táskát, amelyet magával cipelt. Eddig is gyanakvóan figyeltem a táskát, mert Rahman sosem járkált fekete táskákkal, de most egyenesen égette a kezem az utazási kellék.

- Mi ez? - kérdeztem meglepetten, és igyekeztem eltolni magamtól.
- A két szemed legyen rajta! Szuperbomba a javából! Teljesen új találmány, mostanában fejlesztették ki a Földön. Képes szétvetni egy egész csillagot.
- Csak egy csillagot? - álmélkodtam. - Miért nem mindjárt az egész Tejútrendszert?
- Nos, nem valódi bomba, a szó hétköznapi értelmében. Inkább katalizál egy bizonyos folyamatot. Semmiképpen ne használd a küldetésed során. Egyszerűen tilos! Megértetted?
- Akkor meg minek cipeljem magammal? Mert súlya, az van! - megbecsültem a táska súlyát, nem is volt nehéz. Meg aztán, mintha lötyögött volna benne valami. Talán nitroglicerinbe helyezték a fűzős töltetet, gondoltam magamban.
- Csak legyen nálad, erre kérlek. Taktikai húzás! Akiknek szánjuk, úgyis tudni fogják, mi van benne. Biztonságot jelent a számodra a veszélyes vállalkozásban, mert a szívritmusoddal kötöttük össze a kioldó szerkezetet. Ha valami baj történne veled, ha megölnének, a bomba felrobban.

- Megnyugtató tudat - epéskedtem mérgesen. - De a robbanás már nekem nem használ, ezt biztosan tudod.
- Az a helyzet - hajolt közelebb, nem reagálva a megjegyzésemre, - az utóbbi időben egy-két nagyon aggasztó esemény történt. Csillagászaink figyeltek néhány abszurd jelenségre, amelyek mindenképpen ellentmondásban voltak a természeti törvényekkel. Hatalmas asztrális erők jelentek meg a Tejútrendszerben. De azt sem tudjuk, mifélek. Ezért kidolgoztunk egy eljárást, te meg végrehajtod. Talán nem a legveszélyesebb, de mindenképpen a legfontosabb küldetésed lesz ez a bevetésed, egész életedben. Meg a legkülönlegesebb. Olyan helyre mész, amiről mi sem tudunk semmit. De ne kérdezz róla, mert tilos válaszolnom. A te érdekedben. Az események lezajlása után mindent elmagyarázok.
- Ha nem annyira veszélyes, miért nem mész magad? - Egyáltalán nem örültem ennek a megbízatásnak. Ismeretlen helyre kell menni, amely talán nem annyira veszélyes, mint egy fenevadaktól hemzsegő bolygó. De bombával a táskámban kell mászkálnom! Ugyan mire jó ez?
- Ha visszautasítod a küldetést, természetesen megyek. De hozzád képest századnyi eséllyel...

Erre bólintottam. Nyilvánvalóan így van. Nehéz feladatok esetén a földi központ a lehetséges legjobb végrehajtót választja ki. Aki, természetesen, én vagyok. Az sem volt közömbös persze, a főnök gyakorlatilag alkalmatlan egy nehéz feladat végrehajtására, merthogy öreg már és nyápic. De mit kell voltaképpen végrehajtanom? Miattam és a Bambuszbolygó miatt repült volna 26 fényévet a Végára? Legalább három napig tartott az útja, meg aztán, elég lett volna parancsba adni a feladatot.

Ha nem kérdezhetek, akkor nem kérdezek. Fegyelmezett vagyok. Van az úgy néha, jobb, ha az ember nem tudja, mire vállalkozik. Mondtam volna már, hogy elvállalom a küldetést? Úgy emlékszem, nem, amit rögtön Rahman tudomására hoztam.

- Keress valaki mást, én szabadságon vagyok - közöltem szilárdan.

Néhány ital után otthagytuk a Búsuló Csillagszörnyet, és Rahman unszolására, megkerestük az Űrfecskét. Bementünk az űrhajóba, ahol Rahman tábornok bemutatta a legénységet. Leesett az állam. Tényleg szupercsoport jött össze az Űrfecskén. Tapasztalt, szerencsés és zseniális társaság. Ismertem már hírből mindnyájukat, köztük lenni egyenesen megtiszteltetés. Ebben a pillanatban döntöttem el, vállalom a megbízást. Rövid beszélgetés után megjegyeztem.

- Annyira veszélyes lenne a Bambuszbolygó mostanában, hogy válogatott csapatot kell odaküldeni egy kis mézjáért? Nem, uraim, dehogy! Itt valami sötét manipuláció folyik a háttérben, aminek valódi természetéről nem tudunk. De részemről rendben van a dolog.
- A mézga megszerzése nagyon fontos - magyarázta Rahman, közben nagyokat nyelt.
- Csak a mézga miatt van ez a nagy felhajtás, tábornok úr? A fél Világegyetemben erről az útról cikkeznek az újságok. Ne mondd, mert a végén még mi is elhisszük!
- Kérlek, Peter, fogd be! Jobb, ha nem tudod az okokat. Nem mondhatok semmit. Az akció sikerét veszélyeztetném. A küldetés sikere nagyon fontos az egész emberiség számára. Ugye, megérted? - A nagy tábornok úgy mentegetőzött, mint valami kisgyerek.

Utóbb beláttam, tényleg jobb volt hallgatnia. Még megígérte, itt, a Gamma-holdon várja be visszatértünket, nem megy vissza a Naprendszerbe. Én meg behajóztam az Űrfecskébe, majd hamarosan startoltunk. Megkezdődött a küldetés.

Jó tizenkétezer fényévet kellett repülnünk a Bambusia rendszeréig. Erik Johansson, a hajó parancsnoka, olyan rövid idő alatt gyorsította fel az Űrfecskét, hogy egészen elképedtem. Mire képes ez a kis vacak űrhajó!

Rögtön rájöttem, nem szériában gyártott járgánnyal repülünk, de kívülről semmilyen jel sem mutatta hajónk félelmetes és nagyszerű képességeit. Mikor megláttam a műszerfalon a hét 'c' sebességet, elismerően füttyentettem.

- Kitűnő paripánk van! De hol vannak a tachyongyorsítók?

Ben Kent, a kapcsolatteremtő specialista, kinevetett. - Nem láttad a tükröket? Azt hitted, valami rozzant csónakban vagy? A hajtóművek belül vannak a hajótestben. Nincs tachyongyorsító, más elv alapján működik a hajó. Teljesen új konstrukció.

Csak hümmögtem, nem árulva el teljes meglepetésemet. Úgy látszik, tényleg nagyon fontosak vagyunk a főnökségnek.

Hamarosan elértük a Bambuszboldogót. Nagy, melegbarna tányérját nézegettem, amelyen szürkésfekete foltok jelezték a magashegységeket és türkizkék foltok a tavakat, amíg Johansson és Ben Kent a leszállásról tárgyalt a helyiekkel. Elégge hamar megkaptuk a leszállási engedélyt, ami után az Úrfecske belefúrta magát az atmoszféra. A helyi űrkikötő szegényesen mutatott. Csak egy tágas, füves térség volt, néhány épülettel, távolabb azonban nagy raktárépületek sorakoztak.

- Van rendes, modern kikötőjük is - mondta Louis Tar, aki járt már ezen az égitesten. Ismerte az űrkikötőket is. - Nem tudom, miért erre a félreeső kikötőbe irányítottak bennünket? Talán a nagyobb biztonság miatt?

Tar Lajos az egyik leghíresebb földi felfedező volt. Írt már egy csomó könyvet csillagközi útjairól és felfedezéseiről, amelyek nagy hírnevet szereztek számára. Nem csodálkoztam azon, hogy már itt is járt. Leszállás után bementünk a kikötő-parancsnokságra, ahol a helyi lakosok, négy gömböcskéből összenőtt hernyószerű alakok, csoda jó modorral, igen nagy udvariassággal fogadtak bennünket.

- Önök a szeretett vendégeink - közölte velünk Bambusia kormányának egyik minisztere. - Szívesen bemutatjuk fővárosunkat, amire büszkék vagyunk, és amire a turisták is nagyon kíváncsiak.

Örömmel ráállottunk. Csak Wood nem jöhetett velünk, mert robotjaival a berakodást végeztette. Magam nagyon szeretek idegen városokban nézelődni. Szeretek fényképezni is, kamerával filmeket készíteni, hogy később felidézhessem az elmúlt pillanatokat, amelyeket átéltem egy-egy csoda megismerésekor. Azt hiszem, ez az élményszerzés a turizmus élettője.

A város nagy volt és szép. Háromszögletű építmények domináltak benne, fantasztikusan változatos építészeti megoldásokkal nyakon öntve. A városi körutazás befejezése után díszebédre kaptunk meghívást, amelyen a miniszter, úr vagy hölgy, továbbá több más jeles személyiség is beszédet mondott. Egy kis baráti italozás után visszatértünk úrhajónkhoz. Búcsúzóul a négy gömbből felfűződött miniszter biztosított bennünket a hernyók barátságáról, és közölte, bármikor jövünk, szívesen látott vendégek vagyunk Bambusián, földi származásunk nem akadály. Személyesen megismertek minket és megbíznak bennünk.

- Alapos előkészítés előzhette meg jövetelünket - súgta Tar Lajos, visszafelé menet.
- Én meg azt hiszem, nem volt itt semmilyen előkészítés. A bambuszlakók egyszerűen csak barátságosak.
- Nagy megtiszteltetésben volt részünk! Jobb, ha ezzel tisztában vagytok - Ben Kent elismerően bólogatott. Szerintem már erősen kapatos állapotban volt. - Kormány szintű fogadást kaptunk. A bambuszlakók nehezen tűrik az embereket, akik gyakran becsapják őket, meg féltik civilizációjuk önállóságát.
- Igazuk is van - mondtam jó hangosan. - A magam részéről megértem őket és igazat adok nekik. Állami kapcsolataink ugyan jók velük, de nem szeretik a magánakciókat. A hivatlan látogatókat, akikből bőven jut ide is, elcsípi és lecsukják. Sokszor hosszú évekre. Mégis nagy a vonzása a bambuszmézgának a kalózszellemű úrhajósok körében. Leszállnak azok kérdés és engedély nélkül, de nem a kijelölt kikötőkben, hanem messze a városoktól, a kis eldugott falvakban. Bagóért felvásárolják a műtárgyakat és már itt sem voltak.

- Ugyanis a helyi bambuszmézga megszáradva halványkék és kemény, hasonló állagú, mint az elefántcsont és a márvány. Kitűnően faragható anyag. A bennszülöttek népművészete pedig egyszerűen csodálatos. A kereskedők haszna óriási, megéri a kockázatot. A helybéli és a földi csempészek között olykor háború tör ki, az állam meg kíméletlenül lecsap. Ezért van rossz híre a bambuszlakóknak. A földi csempészek ráadásul tudatosan rémhíreket terjesztenek róluk, hogy korlátozzák az érdeklődést a bolygó iránt. A rémhírekkel egyszerűen üzleti érdekeiket védik.

Az előre megvásárolt bambuszmézga, minden bonyodalom nélkül, az Úrfecske raktáraiba került. Ez a csodálatos anyag egy, csak ezen a bolygón tenyésző, bambuszhoz hasonló növény nedve, olyasféléképpen, mint a cukornád nedve a Földön. Erről a növényről kapta a bolygó a nemzetközi nevét, a Bambusiát. Hazájukat a helyiek különben Hik-Suzának nevezték. A bambuszmézga mélyhűtve, úgy három Kelvin fokon, elfogja a gravitont, mert ezen a hőmérsékleten különlegesen kristályosodik. Ezt a bambuszmézga rakományt egy igen fontos kísérletsorozathoz szállítjuk, amellyel az anyag teremtményét vizsgálják a kutatók. A mézgában szilícium-organikus vegyületek vannak, ezek adják meglepő tulajdonságait.

Miután Tad Wood helyükre vezényelte rakodó robotjait, Erik Johansson elrendelte a felszállást. Nyugodtan hajókáztunk hazafelé, pontosabban a Pallasz kisbolygón kiépített, elemi részecskéket kutató intézet volt a célunk, és álmomban sem gondoltam semmi rosszra.

Csak ébrenlétben.

Ráálltunk a Naprendszer irányába ívelő pályára, egészen kitűnő idővel haladt jó építésű űrbárkánk. Vártuk az utazás végét. Azon töprengtem, talán társaim nem tudják, mire szerződtek, mi a feladatunk? Csakis nekem mondták el a lényegét? Például azt, hogy nem a Pallasz az utazásunk célja?

- Minek kell nekem ez a táska? - jutott néha eszembe, és mondhatom, teljesen tanácstalan voltam.

A kapitány, Erik Johansson, nyugodt, amolyan „lassú víz, partot mos” típusú ember volt köztünk. - Tudja Peter - mondta már sokadszor - nagy mennyiségű bambuszmézgát a bennszülöttek ritkán dobnak piacra. Mert nagyon különleges anyag, és ezt ők is tudják.

- Hallottam, hogy kristályosítva kimutatja a gravitont - feleltem, hogy lássa, egy kicsit értek a mézghához. - Sőt, egyesek szerint a 10 mínusz 34 mm-es elektromágneses rezgéseket is jelzi. Fantasztikus teljesítmény, nem igaz? Ezért kell a Pallaszon a kísérletekhez.
- Igen, ez igaz, de a bambuszlakók nem foglalkoznak magas szintű fizikával. Ők elsősorban megmunkálják a mézghát, mindenféle gyönyörű tárgyat készítenek belőle, mint a földiek az elefántcsontból. Nem könnyű a hernyókkal szót érteni.
- Magam is csodálkoztam, hogy ilyen nagy mennyiséget adtak el. Pedig jó ára van, és úgy hírlik, szent anyaguk - mondtam közömbösen.
- Így, utólag nézve, egyszerű volt a feladatunk - elemezte a történeteket Johansson. - Leszállás, berakodás, és irány a Pallasz. De nem értem, miért kellett erre a feladatra egy szupercsoport. Te, például a látnoki képességgel, biztosítékunk voltál egy esetleges váratlan támadásra, meglepetésszerű akció esetére.

Igen, ezt el kell mondanom. Különleges képességem a veszélyhelyzet megérzése. Talán azért jött létre ez a képességem, mert Mars-telepes családból származom, de az is lehet, hogy máshonnan ered ez a rejtélyes képesség. Ráadásul egy mikroadaptert is beépítettek a fülem mögött a koponyámba, hozzákapcsolva a megfelelő idegpályákhoz. Segítségével néhány százszorosra növelték veszély iránti érzékenységet, és a kozmoszban az ilyen mutációval nyert, a veszélyt előre megérző tulajdonság sosem árt. Az ősapám sem ment gondtalanul fűtörészve az oroszlánok elé, amikor érezte, veszély fenyegeti a terepen. Legfeljebb, mint az oroszlánok vadásza. Egyszer majd, ha befejeztem az ürrepüléseket, persze, eltávolítom a beépített adaptert. Nyugodtan akarok majd élni.

Az Űrfecske az űrben száguldott. Johansson a csillagtérképén rajzolgatott és javában unszolt, vegyek egyet a szivarjaiból, igazi Havanna-szivarok, amikor megszólalt a fejemben a vészharang. No, nem az űrhajóé, amelynek hangja a fülembe jutott volna. Fejem zsibongani kezdett, szívem elszorult és félelemérzet tört rám, úgy éreztem, a félelemtől szétpattan a koponyám. Csalhatatlan jelzések!

- Baj van, parancsnok! - összeszorult torkomon alig tudtam átpréselni a szavakat.
- Mit mond? - nézett rám csodálkozva Johansson. - Miféle baj? Talán rosszul van?

Szerencsére nem volt annyira buta a kapitány, mint első szavai mutatták. Azonnalriadótrendeltel.

- Nem tudom... - motyogtam. - Mintha valaki figyelne, és csapdába csalna bennünket...

Johansson komolyan vette a panaszaimat, elvégre pszichodoktor vagyok. Ujját arra a billentyűre helyezte, amely a Föld megfelelő bázisaitriadóztatja. Kérdőn felém pillantott, mit tegyen?

- Nyomd meg! - nyögtem ki végre.

AriadóraTarLajosrohantbeelsőre, majdjöttekátöbbiekis, TadWoodésBenKent.

- Nyugalom, uraim - intette őket a kapitány. - PeterBodavészhelyzetetjelzettazimént, üzenetetküldtünk a Földre is.

Rámnéztek, csodálkozva. Woodmorgott egyet magában, dehangosan nem nyilvánítottvéleményt.

- Ez van, fiúk. Aki pedig azt hiszi, csak hisztériázok, annak elment az esze - mondtam, szinte bocsánatkérően.

Mindenki elfoglalta a helyét, egy rossz szót sem szóltak. A műszerekkel keresgélni kezdtek, aminek eredményeképpen Tar Lajos hamarosan bejelentette: - Letértünk a pályáról!

A fekete háttérű csillagtérképre néztem. Rajta világító piros vonallal jelezte multivacunk az eddig megtett utat. A piros vonal vége elkanyarodott a fehér vonallal jelzett kíváncsú pályától, a célkeresztből meg kifutott a nagyon távoli Nap apró aranyló fényfoltja. De én tudtam, nem a Nap, nem a Pallasz a célpontunk. Szabad ezt megmondanom társaimnak?

Lázás munkába kezdtünk, kerestük a letérés okát. Johansson, aki izgatottságunk ellenére megszokott nyugalomával csillapított bennünket, végre nagyot sóhajtott. - Megvan! Figyeljete! A tömegdetektor irdatlan tömegű égitestet jelez a közelben!

A lokátorokat a megfelelő irányba fordítottuk, de megdöbbenve tapasztaltuk, a műszerek csalnak. Nem volt a jelzett irányban semmi, sem csillag, sem másféle égitest. A jelzett irányban a tér teljesen üres volt. Értetlenül bámultunk egymásra.

Nekem is motoszkált a fejemben egy teória, de Ben Kent mondta ki elsőnek: - Fekete lyukba ütköztünk. Lehetséges volna?

Erik Johansson tagadólag megrázta a fejét. - Jól ismert úton haladunk. Lehetetlennek vélem, hogy eddig nem fedezték volna fel ezt az űrobjektumot. A térkép sem jelzi. Csupán egy közönséges, törpe csillagnak kellene lennie azon a helyen. De a törpe csillag sem látható!

- Mégis, ott van az orrunk előtt - szögezte le Ben Kent.

Az izgatottság lassan növekedett közöttünk, ahogy figyeltük a piros vonal útját, amely már félkörívben kanyarodott el az egyenestől. A piros vonal vége jelezte az űrhajó valódi helyzetét. A hajtóművek teljes fokozatra kapcsolásával a kapitány igyekezett letérni a piros vonal által meghatározott irányról. Próbálkoztunk visszatérni helyes röppályánkra.

Az Űrfecske remegett, a motorok maximális erővel dolgoztak, de ez sem segített rajtunk. Nem tudtunk elszabadulni a mágneses csapdából. Valakik csapdát építettek, amibe belefutottunk, és amiről Rahman és társai, bizonyára tudtak. Ezt a következtetést vontam le a helyzetből.

Ebben a hihetetlen szituációban Tad Wood, a csillagtérkép ellenére, kezdett hajlani arra, hogy elfogadja Ben Kent feketelyuk hipotézisét.

- Állítom, hogy a mézga miatt tértünk le utunkról - közölte váratlanul Tar Lajos, az igazságnak megfelelően. Tar Lajos nem hitt a fekete lyukak létezésében, legalábbis a közönséges űrben. Azt mondogatta, nincsen fekete lyuk, csak az emberek fejében.
- Valakik csapdát állítottak nekünk, hogy megszerezzék a bambuszmézgát - állította Louis Tar.
- Ugyan, kik lennének azok? - Dünnyögte Ben Kent. - Mesének is rossz a feltevésed.
- Talán a kerberusok - fontolgatta Tar Lajos. - Vagy esetleg más jóakaróink. Kalózkod, csempészek, útonállók. Mert a mézgánk elképesztően nagy kincs amúgy, ha pénzzé teszik azok, akik értenek hozzá.
- Mondom, hogy fekete lyukba ütköztünk - Ben Kent egészen dühös lett. - Ez teljesen egyértelmű. Ti nem látjátok?

Senkinek sem volt kedve vitatkozni vele. Úgy tűnt, bármilyen hihetetlen is, Ben Kent igazat beszél. A piros vonalat figyeltük számítógépünkön, amely befelé ívelő spirálisba tekeredett. Az Űrfecske csökkenő sugarú pályán közeledett az ismeretlen centrum felé. A gravitáció gyorsan növekedett, elkapta űrhajónkat, és nem volt olyan erő, amely megmenthette volna a pusztulástól. Zuhantunk, mint a meteorkő a gravitációs kútba.

Vártuk a véget, mikor roppantja össze Űrfecskénk bordázatát a fekete lyuk borzalmas szívóereje, miközben Tar Lajos monoton egykedvűséggel szidalmazta a Delta-pokol kerberusait.

Én meg a táskámra gondoltam, és azt latolgattam, szét tudnék-e vetni vele egy feketelyuk állapotú csillagot? Arra jutottam, hogy nem. De akkor mi lesz velem és társaimmal?

A piros spirális már negyedik kanyarulatát futotta be, jelezve, hogy nagyon eltértünk kijelölt röppályánktól. A piros ív a tilos pályát jelezte, és azt, egyre jobban szűkülő röppályán haladunk. De egyelőre, szerencsére, még nem történt semmi, a gravitáció ugyan vasmarkában tartotta az Űrfecskét, összeroppantani azonban nem tudta. Kitűnő hajónk becsülettel állta a sarat.

- Még öt perc, és elérjük a centrumot - szólt halkan valaki.

Tar Lajos abbahagyta a kerberusok szidalmazását, akiket nagyon utált. Ecsetelni kezdte, hány angström vastagságú palacsinta lesz belőlünk hamarosan, ha nem változtatunk röppályánkon.

Elmosolyodtam szellemeskedésén, és valahogyan egészen nyugodt lettem. - Talán a közeli vég biztos tudata - gondoltam, azért múlt el az ösztönös, rossz előérzetem. Nem akartam ámítani társaimat a menekülés még oly halvány reménysugarával sem, hiszen lehetséges, kilátástalan katasztrófa-helyzetében már nem működik mutációval szerzett érzékeny idegközpontom. Nincs többé szükség rá.

Tudtam, semmit sem változtathatok, helyzetünk abszolút reménytelen. Az Űrfecske beleszáguldott a feketén ásító ismeretlenbe.

A történetnek ezzel nincs vége, de életemnek sem, melynek be kellett volna fejeződnie, minden létező természeti törvény szerint. Mégsem így történt. Ugyanis nem történt semmi. Vagyis történtek fontos események, de nem azok, amelyeket vártunk.

Elbúcsúztunk egymástól, majd az örök nemlét honába készülödtünk, dermedten, teljesen bénultan figyeltük egymást és a környezetet. Vártuk a recsegést, a feltörő lángokat, az utolsó másodpercet. Túl vagyunk a becsapódáson egy másodperccel.

Kettővel. Öttel, tízzel, az idő megszokott módján araszol tovább előre. Nem akartuk elhinni, de mégis éltünk. Létezésünk ellentmondott a lehetségesnek. De ezért egyikünk sem sértődött meg.

A becsapódás elmaradt, a motorok maguktól leálltak. De mitől? A legtökéletesebb nyugalom és mozdulatlanság honolt az Őrfecske körül. Váraztunk. Mozdulni sem mertünk, mert ki tudja, mi történik egy ilyen szabálytalan és láthatatlan csillagban, ha megmozdítjuk a kisujjunkat?

Ahová jutottunk, oda esetleg egy egész galaxis anyaga van belepréselve. Elképzelhetetlenül hatalmas anyagmennyiség, amiből milliárdnyi csillag is kitelne. Minden távcsövünk, radarunk, letapogatónk megvakult, rádióink bedöglött, az ablakok feketén ásitóztak. Sehol egy parányi fénysugár, egy aprócska csillag, egy homályos ködfolt. A Galaxis fényes tűzparádéja eltűnt, mintha sosem létezett volna. A kozmosz egyszerűen kiiktatózott. Közben percre perc futott, hamarosan azon vettük észre magunkat, már két órája rostokolunk tehetetlenül és mozdulatlanul.

Most is a kapitányban volt köztünk a legtöbb életösztön.

- Ki jön velem? - kérdezte és mutatta, hová.

Miután előléptem, Tar Lajos olyan arcot vágott, mint aki szálkát nyelt. - Ha a zuhanást megúsztam, rosszabb már nem jöhet - közölte, és elindultunk hármasan beöltözni.

Benn, az űrhajóban égtek még a fények, de odakinn abszolút sötétségben botorkáltunk. Az űrhajón kívül vékony, de erős láncsal kötöttük össze egymást. Űrruháink hajtóműveit nem kapcsoltuk be, nem akartuk pazarolni az üzemanyagot. Körbe jártuk az Őrfecske borítását, de sehol semmi. Ráadásul beszélgetni sem tudtunk, a rádió néma maradt.

Nem tudom, mennyi idő telt el, ha egyáltalán létezett itt idő. Az Őrfecskében működött az óra, de a borításon kívül mintha nem létezett volna idő. Már másztunk volna vissza a hajóba, amikor Tar Lajos rángatni kezdte a láncot.

Nem vitás, valamit jelezni akart. Körbe tekintettem a mély sötétségben. A távolban apró fénypontok gyúltak, mintha csillagok lettek volna. Lassan növekedtek. Talán közelednek felénk - tettem fel a kérdést magamban.

Figyeltük a fénypontok játékát. Hol elhalványultak, hol felragyogtak, forogtak, lüktettek, táncoltak. Mint lidérclángok a hideg és kietlen mocsár fölött. Ahogy közeledtek, egyre tisztábban láttam, valamilyen különleges, végtelenül idegen, talán a legjobban üveggömbökre emlékeztető, mályvavörös színű lebegő szerkezetek voltak. Kétségtelenül mi voltunk a célpontjuk. Nem képedtem el túlzottan, de tudat alatt talán, valamilyen hasonló eseményt vártam a fekete lyuk felbukkanása óta. Rahman nem küld olyan helyre, ahonnan nincs esély a visszatérésre. Rahman tudta, a fekete lyuk itt van, de nem fekete lyuk mégsem. Túlságosan jól előkészítette expedíciónkat ahhoz, hogy csak úgy feláldozza az ismeretlen oltárán. Nem kellett hozzá nagy ész, hogy rájöjjön az ember, nem a bambuszmézga miatt vagyunk szorult helyzetben. Hanem a mályvavörös micsodák miatt.

A szerkezetek közvetlenül mellénk értek. Vastag, mályvavörös nyúlványokat tologattak ki magukból, de a nyúlványok a gömbön belül mozogtak csak. Voltak talán ötvenen is. Tanácstalanok voltunk, de legyünk őszinték, ki tudott volna bármilyen ésszerű lépést kitalálni ilyen megdöbbentő szituációban?

A titokzatos idegen lények oldották meg végül a helyzetet. Mert a gömbök belsejében, jól láthatóan, élő, mozgó, amőbaszerű alakok foglaltak helyet, akik kétségtelenül értelmes lények voltak.

Mint egy varázsütésre, kivilágosodott körülöttünk a környezet. Az amőbák, ahogy elneveztük az idegeneket, nem érdemtelenül, a sárgás fényzuhatag hatására elhalványultak. Mi széttekintve láthattuk, az Űrfecske óriási, gömb formájú térség közepén lebeg. Miféle fekete lyukba kerültünk? Hangokat hallottam a sisakrádióból. Társaink kérdezték, mi a helyzet velünk? A rádió tehát ismét működött, egy meghatározott térrészben biztosan. Johansson megnyugtatta a bentieket, és vártuk, történik-e valami? Félni nem féltünk, mert megnyugtattam a többieket, nincs veszélyhelyzet.

A fekete lyuk gazdái, mert ki mások lehettek volna a mályvaszínű amőbák, serényen munkálkodtak valamin. Láthatóan igyekeztek egy feladatot végrehajtani. Nem értettük bonyolultan koordinált mozgásukat, ezért jelbeszédüket sem voltunk képesek megérteni. Félig-meddig rendszertelen futkosásnak tűnt, amit műveltek. Csodálkozva bámultuk őket.

Kisvártatva megszólalt egy idegen artikulációjú, recsegő hang. Olyan meglepetésszerűen, hogy megrezzentem tőle. Mintha az egyik gömbből jött volna az üzenet. Amint kiderült, az amőbák szóltak hozzánk, még hozzá emberi nyelvünkön. Többször is elmondták a szöveget, míg végül megértettem a lényegét.

- Üdvözlét az embereknek. Kérünk száz tonna bambuszmézgát. Szükségünk van rá.

Csak ennyi. Egy szóval sem több. Egy tonnával sem kevesebb. Megdöbbenve figyeltük, hátha közölnek még valamit. Ahol ilyen szépen fogalmaznak emberi nyelven, ott tudnak mást is mondani. De egy szót sem szóltak, sőt, többen eltávoztak a mályvavörös társaságból. Mi is végül visszatértünk az Űrfecskébe. Társaink a kérdések özönét zúdították ránk.

- Jól vagytok? Mik ezek? Hol vagyunk? - kérdezték és mi alig tudtunk válaszolni a sok kérdésre.

Megtárgyaltuk, a kért mézgamennyiséget átadjuk. Tisztában voltunk helyzetünkkel, foglyok vagyunk valamilyen térkamrában, nincs sok választási lehetőségünk. A száz tonna meg amúgy csak a rakomány negyede, marad még éppen elég. Ha akarják, elveszik az egészet.

Azért azt el kell mondani, nem voltunk teljesen tétlenek. Tad Wood segítségével egy kis meglepetést is előkészítettünk. Wood a robotjaihoz sietett, én meg a kabinomba. Elővettem a táskát, amit személyi ruházatom között rejtettem el. Itt az idő. Az űrhajón senki nem tudott a táskáról, ezért nem is tudhatta, mi van benne. Magam is csak sejtésekkel rendelkeztem. Valami rettenetesen nagy hatású bomba, amely engem védelmez az elkövetkező órákban, napokban. A térdeimre helyeztem és felkattintottam a fedelét.

Rücskös, fekete fémlemez burkolta iszonyatos tartalmát, sötétkék selyemszövet bukkant ki a négyzet oldalainál. Ha nem az lenne, mint aminek mondta a főnök, nyilván nem lennék most itt - okoskodtam magamban. Gondosan lezártam ismét. - Végző esetben sem szabad használni! - gondoltam vissza a szigorú utasításra. Akkor meg minek adta nekem Rahman tábornok? Titokzatos, tudtomon kívüli játszmában vagyok dróton rángatott figura? Úgy tűnik, igen, a Föld és az amőbák játszmájában. Megmondom őszintén, nem kellemes érzés. De az megnyugtató, nekünk is van ütőkártyánk ebben a kozmikus játszmában. A táska. Fenyegető jelenléte védelmet jelenthet számunkra. Az amőbák, gondolkodtam magamban, kétségtelenül tudnak róla. A táska érdekli őket a legjobban, a többi csak színjáték. Letettem a lötyögő táskát, visszatértem társaimhoz és néztük az amőbákat. Ott lebegtek még mindig az Űrfecske körül.

Wood elkészült acélszörnye programozásával. Invitált, menjünk át a raktárba, ahol megfigyelhetjük az elkövetkezendő eseményeket.

Megkezdődtek a munkálatok. Felcsapódott a rakodónylás, amelyen keresztül belebegett néhány amőba. Megragadták a konténereket és már mentek is. Egy robot segédkezett nekik, mintha csak az lenne a dolga. Egy váratlan pillanatban hosszú fémkarjaival megragadta a hozzá legközelebb eső gömböt. A gömb vergődni kezdett. Robotunk négy-öt új fémkart is kibocsátott magából a tusakodás alatt. Már-már azt hittük, elcsípte az idegen lényt. A foglyoknak is lesz foglya. A többi amőba rá sem hederített a küzdelemre, úgy látszott, okkal. Váratlanul kisülés erős fénye villant a foglyul ejtett gömb körül, aminek hatására robotunk acélkarjai lehanyatlottak. A kisülés energiája teljesen megbénította.

- Ez nem sikerült - sóhajtott fel Tad Wood.

A fogolyszerzés kudarcot vallott, tehát továbbra is teljesen kiszolgáltatottak voltunk a feketelyuk lakóinak kényére-kedvére. Akik különben elszállították a mézgát, egy grammal sem többet, mint amennyit kértek.

Múlt az idő, lassan, csordogálva. De mi beletörődve vártuk sorsunkat, magatehetetlenül. Erik Johansson ugyan megpróbálta beindítani a hajtóműveket, de az Űrfecske bénultan hallgatott.

- Fény tehát van! - Wood a komputerrel vacakolt fejtegetése közben. Nem tudom mit várt tőle? - Márpedig ilyen mértékű gravitációs kölcsönhatás mellett az atomok elektronhéja összeroppan, és a fény legfeljebb plazma állapotú lehetne. Másodszor: az amőbák is, mi is vidáman élünk...

- És ez aggaszt téged? - kérdeztem fekete humorral.

- Dehogy. Csak az aggaszt, milyen technikával rendelkeznek, amivel mindezt létre tudják hozni. Mert úgy tűnik, nagyon előttünk járnak.

- Ne izgasd magad túlzottan! - nyugtattam Woodot. - Azért nekünk is van néhány ütőkártyánk. Az a fő, hogy élünk. Talán hamarosan jobbra fordul a sorsunk és kikerülünk ebből az anyagtalan csapdából.

Ben Kentet, Wooddal ellentétben, nem a természeti törvények megcsúfolása izgatta elsősorban. - Ezek ismernek minket! Higgyetek nekem. Tudtak a szállítmányról. Ismerték útvonalunkat, ami csak úgy lehetséges, ha valaki elárulta nekik röppályánkat. Ismerik a nyelvünket is. Ti mit gondoltok erről az egészből?

Ben Kent azt összegezte, amit Rahman révén magam is sejtettem.

- Szupercivilizációba botlottunk - folytatta elkeseredetten. - Különbösen hogyan hatoltak volna be az emberiség által ellenőrzött térségbe?

- Másik galaxisból jöttek - tételezte fel Tar Lajos. - Bejártam a fél Galaktikát, de híriket sem hallottam.

- A mi nyelvünkön szólaltak meg - figyelmeztettem a többieket. - Amint ezt Ben Kent is mondta az imént.

- Egy nyelvet megtanulni csak úgy? Olvasnak talán a gondolatainkban? - Ben Kent, a kapcsolatteremtő specialista, sehogy sem tudta elképzelni, hogyan ismerhetik nyelvünket az amőbák.

- Teljesen biztosra veszed Ben, hogy az amőbák most találkoznak földiekkel először? - kérdeztem sokat sejtetően.

Ez szöveget ütött a fejébe, és elhallgatott. Hosszú percek teltek el, bizonytalansággal terhes várakozással. Az idegenekről gondolkodtunk. Váratlanul megreccsent egy hanghordozó. Alig akartam hinni a fülemnek.

„Úrfecske! Üzenet Peter Bodának. Meglátogathatja a Világok Kapuját. Mályvaszínű nép.” - és elismételték még pár tucatszor.

Tar Lajos rögtön megkérdezte: - Félsz átmenni hozzájuk? Nincs rossz érzésed? Mert szívesen veled tartok.

- Mi az a Világok Kapuja? - értetlenkedett Erik Johansson.

- Nincs semmi baj - válaszoltam. - Azt hiszem, nem fenyeget bennünket semmilyen veszély. A földi hírszerzés küldött ide bennünket, mert értesültek az idegenek megjelenéséről. Értelmes lények ők is, ha annyira rosszat akarnának nekünk, már rég megtehették volna. Megnézem azt a Világok Kapuját, hátha okosabbak leszünk tőle.

Magamhoz vettem a táskát. Társaim feszült tekintetétől kísérve a kijáráthoz mentem. - Vidámabb arcot, fiúk! Nem temetésre megyek. Itt várjatok rám, amíg vissza nem jövök! - szóltam nekik, aztán elhagytam az Úrfecskét.

Az amőbák becses személyem iránt tanúsított különleges érdeklődése természetesen a táskával függött össze. Erre magamtól jöttem rá, de azért nem szálltam el tőle. Johansson meg a többiek viszont képzettségem számlájára írták a velem való megkülönböztetett törődést. Még a nevemet is tudták! Lesz, ami lesz, nincs módomban visszakozni, meg nem is akarok. Ez az emberiség érdeke. Erősen gyanítom, vendéglátóink számára az Úrfecske páncélfalai nem jelentenek különösebb akadályt. Szinte látják, mit csinálunk idebenn és tőviről hegyire ismerik berendezéseinket. Talán még a táska tartalmát is.

Odakinn már várt rám az egyszemélyes fogadóbizottság. A mályvaszínű amőba üres gömböt irányított felém, amelyen jókora nyílás volt. Bemásztam az ajtón, a gömb belülről is áttetsző falán át tisztán láttam az Űrfecskét, amint mozdulatlanul lebeg a térben. Elindultunk, meglehetősen sebesen haladtunk. Az Űrfecske hamarosan apró ponttá zsugorodott a távolban. A térség, melynek közepén lebegett űrhajónk, jóval nagyobb volt, mintsem mertem volna gondolni. Mégis, csupán pillanatokig tartott utazásunk a falig, amely határolta az Űrfecske terét. Megérkeztünk egy ajtóhoz.

Hatalmas átjáró tátongott a térséget határoló falon. Két gömbünk átröppent az átjárón, amelyen túl különös világ várt rám. Gyakorlatilag végtelennek tűnő építmény terpeszkedett előttem. A gömbök leereszkedtek a talajra. Az Űrfecskét foglyul tartó tér olyan volt így messziről, mint egy hatalmas buborék. A fala kétségtelenül valamilyen energiarezgésből állt, valójában ott sem volt. Az amőba kikecmergett járművéből a talajra, amelyen az én gömböm is megpihent. Nem volt rajta űrruha, talán ez a légtér valójában levegő, amiben az amőbák megélhetnek. Kimásztam én is a járműből és szemügyre vettem vezetőmet.

- Te jó ég! - elképesztően fura szerzet állt előttem aprócska kocsonyás lábain. Sokféle lénnel találkoztam már pályámon, de ilyennel még nem.
- A barátod vagyok - közölte, talán azért, hogy megnyugtasson.
- Azért vetettek bennünket fogságba - feleltem.
- Gyere utánam. Ne törődj a környezettel, itt nálunk senki sem akar bántani. Ha valamit nem értesz, kérdezd meg, igyekszem válaszolni. Na gyere.

A szűk térről, ahol gömbjeink álltak, több széles szájadékú folyosó indult a mélységbe. Beléptünk az egyikbe, bal karomon függött a táska. Folyosókon és hatalmas termeken haladtunk át, villogó fények jelzései között.

Újdonsült barátom ügyesen kapkodta számtalan apró lábacskáját. Olykor amőbák sereglettek körénk, talán engem bámultak meg, mint különlegességet, de aztán hamarosan szétszéledtek.

Vezetőm nyilvánvalóan társalgott velük, bár egy árva hangot sem hallottam. Guruló, sőt néha röpködő valamik suhantak a számtalan folyosón, tágas tereken, kanyarulatokban, amerre elhaladtunk. Kisütöttem róluk, csakis robotok lehetnek. Ez az építmény meg csőváros nevet kaphatna.

Az amőbák rászolgáltak nevükre, mert alakjukat szüntelenül változtatták. Ahogy megfigyelte, belső vagy külső vázuk, testtájak vagy érzékszerveik nem látszottak Szóvá tettem a dolgot, mire vezetőm megnyugtatót:

- Mi csupa olyan anyagból állunk, mint a te agyvelőd.
- Gratulálok. Hogy bírod ki ennyi ésszel? - kérdeztem, de nem reagált.

A széles folyosót, ahol éppen haladtunk, ajtó zárta le. A feltáruló ajtó mögött váratlanul olyan látványban volt részem, amelyet legvadabb álmaimban sem tudtam volna elképzelni, s amire még ma is tisztán emlékszem.

A fekete úrben kékes színű, küllőszerűen szétágazó utak milliói világítottak. Rajtuk és közöttük az amőbák mályvavörös foltjai nyüzsgöttek, de milliárdszámra. Minden mozgásban volt, a rendszer közepén, nagyon távol, vakító fehér fénypontok látszottak. Vezetőm megérezhette csodálatomat, mert megkérdezte:

- Szép ugye?
- Szép - válaszoltam nyögve, mert torkomra fagyott a szó. - Mi ez valójában?
- A városunk. A Világok Kapuja.

Olyan nagy volt, mint egy bolygó vagy egy kisebb csillag. Beleszédült az emberi szem a látványába. A fekete űrben lebegő, kékesen világító utak a végtelenben veszték el.

- Hatalmas gépet látsz magad előtt. Most lemegyünk az erőműhöz. Nyugodtan kövess, semmi baj nem érhet.

Kilépett az ajtó előtti korlát fölött a semmibe, ahol lebegni kezdett.

- Gyere - mondta biztatóan, pár méterrel egy kékesen vibráló út felett lebegve. - Gyere! Ne félj, nincs mitől tartanod!

Lesz, ami lesz, fohászkodtam, s léptem egyet előre. Megszűnt a nehézkedés körülöttem. Testem felemelkedett az út fölé, talán alá, mellé, a semmibe.

Idegen erők játékszereként hirtelen felgyorsulva repültem a mélységbe. A fehér fénypontok felé suhantunk, a küllős szerkezet központja felé. Vezetőm előttem karnyújtásnyira haladt. Küllők százai mellett haladtunk el, melyek kisebb, nagyobb és még nagyobb csomópontokon kapcsolódtak egymásba. De a legnagyobb központ a rendszer közepén húzódó tengely volt, melyből a legszélesebb küllők indultak kifelé, és itt volt a legsűrűbb az úthálózat. Olyan volt, mint egy bonyolult, kéken vibráló rácsrendszer, rengeteg résszel.

- Az erőmű - mondta a mályvaszínű társam.

Száguldásunk lelassult, majd megálltunk. Az irdatlanul hatalmas és összetett tengelyen világító ablakok, fehér fényfoltok látszottak. Mögöttük fénytenger hullámszik, özönlik, mint zúgó áradat. Halványlilán erőtérfüggönyök derengenek és gigantikus, szürkén áttetsző gépezetek forognak, mozognak, lüktetnek.

- Az ész megáll! - suttogtam halkan.
- Anyag és energia áramlik a tengelyben.
- Hogyan?

- Olyan, mint egy ozmotikus szelep. Valójában stabilizátor. Energiaigényes és drága mulatság. Mi azért létezünk, hogy az ilyen kapukat működtessük.

Egy pillanatig gondolkodtam. - De mi az a stabilizátor? - tettem fel a kérdést mályvaszínű társamnak, aki lassan tényleg barátommá vált. Óvott, védett, vezetett a számomra idegen világban.

- Nehéz erre a kérdésre válaszolni. Fénycsapda. Fekete lyuk. Erőmű. A Világegyetem alrendszerének stabilitását segíti ez a szerkezet.
- Voltaképpen mire kell nektek ez a csodálatos építmény? Mi a hasznatok belőle?
- Nekünk ugyan nem kell - és láttam, rettentően csodálkozik tudatlanságomon. - Nektek kell ez az építmény! Gyengül a rendszeretek a többi rendszerhez viszonyítva. Ezért kiszivattyúzunk belőle egy kis energiát, aminek hatására a rendszer stabilá válik. Hallottál az entrópiáról?

Nos, Péter, ezt megsütheted. Persze, hogy tudom, mi az entrópia. Ha anyagot vonsz ki egy térrészből, növekedhet-e az entrópia abban a rendszerben? Ha csökken az energia, növekszik az entrópia. Vagy túl magas nekem ez a szöveg, vagy blöfföl az amőba. Inkább arra hajlok, hogy nekem magas. Miért blöffölne a barátom? Mi oka lenne rá?

- Jók vagytok hozzánk! - mondtam szelíden. - De miért?

Az amőba mályvavörös testében a bíbor plazmaáramok hol felgyorsultak, hol lelassultak, szerteágaztak és egyesültek. A testében néhol csomók képződtek, majd a csomók széteszlottak, apró, mélyvörös rögöcskék sodródtak tovább a rejtélyes áramlatokban. Eközben a test enyhén remegett és belülről lüktető fényt bocsátott ki.

- Talán gondolkozol ... - jutottam emberi mértékkel is megérthető megoldásra.

Az amőba megszólalt újra. Megkíséreltem alaposan szemügyre venni, miképpen beszél, hová rejtette a fordítógépet, de nem értem el eredményt. A lény rejtély maradt számomra.

- Népem minden tagja nagyon elfoglalt. Milliányi feladatunk van, állandóan dolgozunk, mert a munka létezésünk célja. A Világegyetem végtelenségében minden élőlénynek megvan a maga szerepe. Az apró véglényeknek, a növényeknek és állatoknak csakúgy, mint nektek vagy nekünk. Az élet a legnagyobb csoda. Az életre vigyázni kell, mert könnyen elpusztulhat. Aki értelemmel bír, az könnyen megérti, amit most mondok. Ti a fejlődésnek elején jártok. Mégis ráébredtetek arra, nem szabad kipusztítani idegen életformákat, más bolygók élővilágát, csak azért, mert másféle lények élnek rajtuk. Védtetek ti is a természetet, és ahol lehet, szaporítjátok, ápoljátok az életet. Jól tudom?

Csak magamban hümmögtem.

- A mi népünk a kozmoszban őrködik és beavatkozik, ha a természet erőit helyes mederbe kell terelni. Mert a Világegyetem végtelen, kietlen és üres, benne az élet nagyon ritka jelenség. A természet erői vakok, a párhuzamos világegyetek közti egyensúlyt az értelmes lények képesek megőrizni. Minden értelmes lénynek az a szerepe, védje az életet képessége szerint, ott, ahol fejlettségi szintje erre alkalmassá teszi. Ti a magatok szintjén, mi a magunk szintjén, mert ez helyes.
- Vigyázunk világotok, az egész galaktika egyensúlyára, amivel segítünk a mi világunkon is. Biztosak vagyunk abban, ha ti lennétek a mi helyünkben, ti is megtennétek ezt a kis szívességet a mi részünkre.

Táskámat szorongatva bámultam a tengelyt. Arra gondoltam, bizony, mi emberek, nyomukban sem vagyunk az amőbáknak. De aztán eszembe jutott valami.

- Ha ilyen hatalmasok vagytok, miért kellett minket, és az Őrfecskét, foglyul ejteni és elrabolni a mézgánkat?

- Megesküdtem volna, hogy a barátom, mert ő nevezte így magát, gurgulázva nevet. Eddig nem hallottam tőle efféle hangokat.
- Menjünk sorjában - kezdte a választ. - Valahogy össze kellett ismerkedni veletek. Már régóta tudjuk, hogy léteztek. Kettő: a mézgát tényleg szeretttük volna megkapni és kipróbálni, mert fontos indikátornak látszott az erőműben. Továbbá mellesleg antigrav hatása van, ami minket lenyűgözött. Különben nem ingyen kértük. Gondolj a stabilizációs szelepre! Harmadszor: abban a táskában nálad, amit magaddal cipelsz, nagyon furcsa, veszélyes dolog rejtőzködik. Mit cipelsz magaddal? Mintha egy gyerek kezében atombomba lenne! Atadnád nekünk a táskát?

A kis ravaszdi.

- Szó sem lehet róla - szorítottam meg a táskafogóját. - Ez a táska maradjon az én tulajdonom! - Hiszen azért hoztam magammal, gondoltam, hogy ne tudjatok hozzáférni és rettegjetez tőle, amíg távol vagyok az Őrfecskétől. Játszma ez a javából köztem és az amőbák között.
- Úgy gondolod? Könnyedén el tudnám venni tőled!
- Te csak ezt képezed. Csak vigyázz magadra, barátom. Gondold meg, mit teszel. Ha a Világok Kapuja fontos neked, akkor ne közelíts agresszív módon felém. Állítólag a barátom vagy - figyelmeztettem amőbámat.

Ebben a pillanatban egy ismeretlen erő kibillentett egyensúlyomból és egy váratlan rántás kitépte a táskát a kezemből.

Pörögve a térben, lassan a tengely felé lebegtem. Egy-egy ablaknyíláson át jól látható volt a tengely belső terében tomboló energiavihar. Fehéren villogó fények jártak örült táncot, pokoli hőmérsékletet sejtetve.

- Mi lesz, ha beleesem az egyik ablakba? - jutott eszembe ez a nemkívánatos lehetőség. - Egy pillanat alatt a fényviharba kerülnék...

Amint magamra hagyatva lebegve haladtam, megfigyeltem, a küllők közti térben néha amőbák jelennek meg sebesen haladva, vöröslő fényburkuk szinte csíkot húzott a térben.

Az egyik ilyen lebegő amőba szemmel láthatóan észrevett, mert megváltoztatta repülési irányát és közeledni kezdett felém. Amikor közel ért, megszólalt:

- Látom, idegen vagy. Talán bajba jutottál? Megengeded, hogy segítsék? - kérdezte udvariasan.

Úgy látszik, képesek valamilyen módon közvetlenül kommunikálni velünk, de most nem ez a kérdés kötötte le figyelmemet.

- Segíts megállni a zuhanásban - kezdtem a kérést, de nem tudtam befejezni a mondatot.

Zöldeskéken villogó sugár csapódott jóakaróm vöröslő burkához. Ezek egymást is lelövik, gondoltam megdöbbenet.

- Bocsáss meg, idegen, sajnálom. Mennem kell, nem akarják, hogy találkozzunk - mondta, és sebesen elviharzott a kékesfekete mélységbe.
- Hé! - ordítottam utána, torkom szakadtából. Aztán a többi amőbához fordultam: - Vigyázzatok! Ha bajom történne, a táska felrobban és szétveti ezt az egész hatalmas és titokzatos várost. Ne piszkáljátok, ne babráljátok, mert mindnyájan elpusztulunk. Azonnal adjátok vissza, mert ha nincs nálam, katasztrófa lehet. A táska a szívem ritmusával van összekötve. Ha engem megöltök, a táska felrobban.

Semmi válasz. A barátom eltűnt a táskámmal. Ahogy lassan sodródtam a tengely felé, szerencsére egy kékes küllő került az utamba. Sikerült megkapaszkodnom rajta.

Egyszerre mintha futószalagra kerültem volna, sebesen röpíteni kezdett valamilyen ismeretlen erő. Olyan érzés volt, mint amikor az ember mozgójárdán utazik. Lehetséges, a küllők a Világok Kapujában közlekedési szerepet töltenek be.

Lassan kezdtem kiismerni a küllőkön való utazás technikáját, csínját-bínját. Utaztam keskeny, széles és főág küllőkön, végtelenbe vesző kékes derengésű utakon a fekete térben. Teljesen és tökéletesen eltévedtem a számtalan út között. Fogalmam sem volt, hol járok. Bíztam az amőbákban, nem tévesztenek szem elől. Mert, ha igen, akkor elrepülök a végtelen térben. De az amőbák megtalálnak, nem kell aggódni.

Így is történt.

Váratlanul megjelent az amőbám, a barátom. Éppen sávot akartam változtatni, hogy nagyobb sebességre kapcsoljak az úthálózaton. Váratlanul megszólalt mellettem.

- Itt a táskád. Nagyon nem tetszik nekünk a tartalma. Nem értjük, mi van benne!
- Senki sem kért meg rá, hogy kíváncsiskodj a táskám tartalma felől. Megmondtam, hogy veszélyes holmi!
- Igen, megmondtad. De valami számunkra is új dolog van benne, ami egyszersmind veszélyes is. Segítenél megmagyarázni működési elvét?
- Dehogy segítek. Itt hagytál, mint eb a Szaharát, aztán idejössz tanácsot kérni. Fogalmam sincs a táska tartalmáról. Magam sem értem a táska működési elvét.

Az amőba más kultúrából származott, ami miatt az emberi jelzéseket alig tudta felfogni. Az emberek sem értették az amőbák gondolatait, csak nagyjából.

- Rendben van - az amőba kétségtelenül megsértődött.
- Láttál mindent, ami lényeges, most induljunk vissza az Űrfecskéhez. Majd elmondhatod népednek, amit itt tapasztaltál.
- Ez nem igazság, kedves uram. Szeretném látni a Világok Kapuját, ha lehet.

Az amőba megáll röptében.

- Igaz, ezt el is felejtettem.

Szeretett amőbám a tengely felé kezdett repülni. Követtem őt a végtelennek tűnő űrben. A tengelyt szerettem volna látni. Az egész küllős szerkezetnek a tengely volt a központja. Drága testvéreink az észben, ott művelték kisdied játékaikat a világmindenségek között. Talán azért, hogy uralmuk alá vethessenek egyes világokat.

A világok kihasználása nem emberi eredetű fogalom, gondoltam. Vagy mégis?

Amőbám segítségével behatoltunk a tengely belsejébe. Folyosókon haladtunk át, amíg végre kijutottunk a tengelyt övező henger egyik fénylő pontjára. Óvatosan közeledtem a hengerben kiépített kilátó terület karzata felé.

Amikor a karzathoz értem, megfogtam a fémjellegű korlát egyik darabját, és előre néztem.

A fény, az anyag, a valóság a szemem előtt ömlött át az egyik térből a másik térbe. Világegyetemek között ömlik a valóság? Nem hinném, hanem azt gondolom, a Világok Kapuja folyamatosan működik, hol innen, hol onnan szivattyúzza át a teret és az anyagot. Mint egy kiegyenlítő szelep. Gondolatainkat jobb lenne szabadon szárnyaltatni, hogy megérthessük a számunkra még ismeretlen dolgokat.

A korlátba fogódzkodtam. Elöttem a fény zuhatagként ömlött át, tömör elektronfolyamként, egyik térből a másik térbe. De honnan hová, tettem fel magamnak a kérdést.

Zúgott a fényáradat, mint egy tölcsér, olyan volt az átjáró, amin keresztül ömlött az anyag. Egyik térből a másik térbe, és vissza. Na, nekem ebből elég.

- Induljunk - mondtam az amőbámnak, hogy lássa, van, amiben egyet értek vele.
- Az úrkikötő felé megyünk. Felismered az utat? Ahonnan ide jöttünk - unszolt, de én bizony sehogy se tudtam rájönni, merről érkezünk. - Ott, az a nagy gömb melletti épületsor - magyarázta, s máris suhantunk a megadott irányban. Annyit tudtam csak kinyögni - Tényleg?... és a Világok Kapuja eltűnt szemem elől. Szótlanul suhantam mögötte az egyre ismerősebb folyosókon a külvárosban, egészen a gömbjárművekig. Amikor a gömböknél megálltunk, az amőba valamit előhúzott lebenyei közül.
- Mielőtt visszamész a tieidhez, fogadd el ezt a csomagot - mondta, felém nyújtva az enyémhez megszólalásig hasonló másik táskát. Bizonytalanul nyúltam a táskája felé. Talán veszélyes elfogadni bármilyen ajándékot? Ha netalán becsapna, milyen szörnyűséget szabadíthatok az emberiségre?
- Antigrav mézga van benne. A tudósaitok majd elemzik a szerkezetét - tette hozzá. - Most már nem tartozunk semmivel.
- Dehogynem, a mézga árával.

Átvettem a táskát, ami pehelykönnyű volt. Később bebizonyosodott, nem csapott be gombóc formájú barátom. A fizikusok nagyon örültek, hogy elfogadtam. Meg aztán az is kiderült, van az amőbáknak erkölcsé. Elvették a mézgánkat, amit ellentételezni szándékoztak az antigrav mézgával. Segíteni is bennünket a tudás országútján való haladásunkban.

- Még egy kérdést feltehetek? - kérdeztem búcsúzás előtt.
- Csak tessék!
- Mi lett azzal a csillaggal, amelyik a Világok Kapuja helyén volt régebben? Tudod, azzal a fehér törpével?
- Ja, igen. Nagyon egyszerű - válaszolta. - A város központjában van most is. Belőle alakítottuk ki a szivattyút. Először a két világegyetem térszerkezetét kellett összehajlítani egy pontba, hogy érintkezzenek, mivel amúgy meglehetősen önálló életet élnek. A világegyetemek csak akkor kapcsolódnak össze, ha egymás mellé sodródnak, mint a galaxisok, meg amikor térkaput nyitunk közöttük. Az összehajlításra megfelel bármely közepes méretű és tömegű csillag. A csillaganyagot átalakítottuk és rögzítettük vele a környező térrészt. Csak utána hozhattuk ide repülő városunkat és indíthattuk el fényerőművünket. De már elvégeztük feladataink többségét, amit elterveztünk. Lassan elmegyünk innen. Ti is készüljétek az indulásra.
- Köszönöm - mondtam. - Ha tényleg nagyon nagy szükséged van a táskádra, legközelebb, ha találkozunk, talán neked adom. De most nem adhatom, mert én sem tudom, mi van benne. Talán egy játék? Ez komoly. Ha nekem bajom esne, a táska felrobbanna. Ha elvennétek tőlem, elpusztulna a városotok.

Hitte, nem hitte? Ki tudja?

- Csupán szeretnénk volna megvizsgálni - mondta utoljára azon a recsegő hangján, aztán elment.

Így zajlott le a találkozásom az Odaátról Jöttekkel. Tényleg ez volt életem legveszélytelenebb, de ugyanakkor legfontosabb küldetése.

Rövid ideig még a zárt térben tartózkodtunk, a hatalmas üregben. Wood kisütötte, antigrav anyaggal hozták létre a fekete lyukban a minket foglyul ejtő téréreget.

Azután műszereink fura dolgokat jeleztek: a szupersűrű anyag gravitációs térhatása csökkenni kezdett, börtönünk falai megmozdultak és folyamatosan tágultak. Minden másodpercet lefilmeztünk, feljegyeztünk, az adatokat rögzítettük. Szinte észre sem vettük az idő múlását.

Nemsokára a volt úrkikötő, vagy minek nevezhető ez a térüreg, táguló és szétfosló falain keresztül átsütöttek a csillagok rezzenetlen fényei. A mi megszokott kedves Galaktikánk csillagai ragyogtak a messzeségből.

Egy pillanatra rossz érzésem támadt. Űrhajónkat hatalmas erők ragadták meg és hajították a Nap felé. A váratlan gyorsulás a székünkbe préselt bennünket, de szerencsére sebesülés nélkül átvészeltük a nehéz perceket. Csak kisebb sérüléseket szenvedtünk, de ki hederített egy horzsolásra vagy zúzódásra, amikor pár millió kilométerre mögöttünk erős fényzölddel felragyogott egy közepes méretű fehér törpe.

- Csak a csillagot jelzi a tömegdetektor - tolmácsolta Ben Kent a multivac adatait.
- Eltűntek az amóbák - vakargatta a fejét Tar Lajos, vagyis Louis Tar. - Úgy tűnik, nem is volt itt semmilyen fekete lyuk soha. Igaza volt Johansson kapitánynak. Csak egy csillag van a helyén, semmi más.

Közben a kitágult antigrav védőbúra utolsó foszlányai is elenyésztek a távolban.

Űrhajónk, az Űrfecske motorja dübörögve dolgozva tolt minket a távoli Nap felé. A hátralévő útszakaszt a Pallaszig gondterhelten utaztuk át.

- Feladták a leckét! - ez volt a társaság egyöntetű megállapítása átélt kalandjainkról.
- Tanulnunk kell még, és nem is keveset, hogy megoldhassuk a felmerült problémákat - bizonygatta Erik Johansson kapitány.

- Bizony sokat kell még fejlődnünk - mondtam én is, támogatva a kapitányt. - Ha arra gondolok, amit a Világok Kapujában láttam..., és az a hatalmas város csak úgy, egyszerűen felszívódott...

Közben a fekete táskára és tartalmára gondoltam. Talán Rahman tábornok így jelezte az amőbáknak, mi is érünk valamit? Pont egy bombával, amely a Világok Kapuját is szétvethette volna? Igazán fejlett korban élünk, mégis, ha saját fejlettségünket, tudásunkat akarjuk fitogtatni, pont egy francos bombával kell demonstrálni? Sosem változunk már meg, csak egy kicsit is jobbra? Ezek után várhatjuk, mikor állnak szóba velünk az amőbák! Szégyenérzet töltött el.

Johansson rám nézett, aztán megkérdezte: - Nem érzel semmit?

- Veszélyhelyzetet? - kérdeztem vissza, mert a szégyent megtartottam magamnak. Végül is nem tudhatjuk előre, kifélék, mifélék ezek a mályvavörös amőbák. Nekik köszönhetjük a Tejút stabilitását? Nem kértük tőlük. Meg, hogy úgy járnak át a térsíkok között, mint mások egyik járdáról a másikra? Hogy sokmillió évvel fejlettebbek nálunk. Hogy valójában nagyon is jóakarátú népség? - Olyan veszedelmes érzetre gondolsz?
- Olyasfélére.
- Nem! - tagadóan megráztam a fejem. - Nincs veszélyhelyzet. De Rahman tábornoktól megkérdeznék valamit.
- Csak tessék - intett Johansson a távhívó felé.
- Rahman tábornok? - Amikor igenlést hallottam, feltettem az oldalamat furkáló kérdést: - Mi a nyavalya van mégis a táskában, hogy még az amőbák is megijedtek tőle?
- Örülök nektek, Űrfecske űrhajósai. Sikerült a küldetés. A táskában egy szuperbomba van, ami védte az Űrfecskét, meg egy sakktábla, figurákkal. Csakis egyetlen játszma alapján lehet hozzáférni a bomba kódjához, amit az amőbák nem tudtak megoldani. Így a bombát sem tudták semlegesíteni, ezért jobb volt titeket elengedni, mint felvállalni a bomba veszélyeit.

- Ha tudtak volna sakkozni, talán megoldják a feladványt, de nem ismerték a játékot. Hamarosan találkozunk, a Gamma holdról én is sietek a Pallaszra. Tudtátok, hogy a sakk a végtelenség játéka?

Johansson kapitány és a többiek igyekeztek megtudni, kik játszották azt a bizonyos játszmát, de a tábornok ezt már nem mondta meg.

- Uraim, van egy kis dugi italom, amit a siker reményében csempészttem fel az Űrfecskére. Whisky. Van, aki nem kér belőle?

Mivel ilyen botor személy az Űrfecskén nem létezett, vidáman elfogyasztottuk a palack tartalmát, sikerünk emlékére. Amikor a kapitány előjött Havanna szivarjaival is, igazi üdvözlő köszöntötte.

Rahman tábornok meg várjon a sorára, mert megvan a sikerek ünneplésének az ideje is, meg az új feladatok kiosztásának az ideje is.

HADÉSZ ÚRHAJÓJA

Éja Óó, a nagy Goána bolygó teljhatalmú ura, feszülten figyelt a tartály belsejében. Ide süllyedt, ide vonult vissza, egy tartály belsejébe. De a tartály csak álca volt. Plazmaszál csatlakozói segítségével kitartóan fürkészte az idegeneket. Foto-, kemo- és termoreceptorai, hang, gravitációs és mechanikai érzékszervei teljes készségben működtek, alvezér egységeinek rendszerét riadóztatta. A hegyek barlangjaiból rakéták meredtek céljaikra. Robotezredek várakoztak menetkész állapotban. A hegyek mélyén rejlő katonai bázisokon páncélozott járművek, különféle repülő szerkezetek, rakétavető, bombákat kilövő ágyúk, és még ki tudja, milyen önjáró gyilkoló szerkezetek várták a parancsot.

Éja Óó mérlegelt. Esélyeit latolgatta a jövővényekkel vívandó háborúban. Ha a Győzhetetlen Hadsereg Ura átköltözne az idegenek bolygójára, mekkora esélye lenne az idegen bolygó leigázására? Nem volt sok ideje a gondolkodásra. Két idegennel mintegy kéttucat goán rabszolga közeledett sebesen a főhadiszállás felé. Erre az esetre nem számított. Saját fészkében lepték meg ellenségei. A nyomorult rabszolgák elárulták létezését, az idegenek meg felkeresik barlangjában. Legyen harc?

Goána Ura döntött. Amióta megszületett, pontosabban megalkották a goánok, mindig minden terve sikerült. Önbizalma és hatalma végtelennek tűnt, mert valóban nagy hatalommal rendelkezett. A gyanútlan idegenek bolygójának befellegzett. De ezt egyelőre csak Éja Óó tudta.

*

Lund parancsnok fáradtan ült a műszerpult előtt. Nagyot sóhajtott, mint akit súlyos gond gyötör. Az irányítóasztalba szerelt monitoron beállította a képességet, amit nem neki kellett volna elvégeznie. Az automata rendszerek mintha nem működtek volna teljes kapacitással az utóbbi időben, gondolta magában. A tájat figyelte nagy gonddal. Messze a távolban aszott sárgásan derengtek a távoli hegységek száraz növényzettel borított kőpiramisai.

Az erózió marta hegyek lábainál Goánváros csupasz falai fehérlettek, mint egy hatalmas kőcsontváz, az elpusztult helyi civilizáció egykori fővárosa. Romjaiban heverve sem nyújtott lebecsülendő látványt. Falai repedezettek, a tetők beomlottak, az utcákat belepte a gyom. De mégis, a számtalan díszítés, voluta, kőcsipke és tornyocska, a házak kecsesen ívelő vonalai, a sok pusztuló szobor ízelítőt hagyott a kései szemlélőnek egykori pompájából. Vajon milyen lehetett ez a város fénykorában, ha még most is, romokban heverve is, ennyire méltóságos és hatalmas látványt nyújt?

Az Olimpia úrhajó körüli térségen fekete kőidomok heverték szerteszét a vöröses terra rossa szerű talajon. Kietlen sivatag, életre utaló nyom sehol. Az egykori pusztulás, háború emlékei borítják csúf fertőzőként a felszínt.

Az Olimpia úrhajósainak sikerült nagyjából rekonstruálni a bolygó pusztulásának történetét. Kiégett toronyházak, gyárak, vas-és betoncsontvázak, szétlőtt utak és szétrobbant, elpusztult építmények rettenetesen eltorzult maradványai utaltak az egykor lezajlott öldöklő csatákra. Sok évszázada gyilkos háború dúlta fel Goána békés életét. A társadalom összeomlott, a civilizáció megsemmisült. Észlényeknek aligha nevezhető elkorcsosult népesség tengette egyhangú életét a valaha virágzó tájakon.

Sikerült megtudni azt is, a harc egy bizonyos, jelenleg istenként imádott gép és a lakosság között zajlott le, ami a gép totális győzelmével zárult. A gép kegyelméből rabszolgaként, nyomorultan, elkorcsosultan ugyan, de azért mégis létezhetnek az egykori urak, a bolygó értelmes népének leszármazottai. Nem irtotta ki mindnyájukat a kegyes győztes. Valami megváltoztatta a gép szándékait a győzelem után. Ki tudja, milyen aljas terveket szövögetett búvóhelyén?

Az egykori észlények félállati szinten kóborolnak ma régi birodalmuk romjain. A gép kegyelméből megtömhetik olykor a hasukat, ha eljön az etetés ideje. Néha összegyűlnek egy előre kijelölt helyen a félállati szintre züllött törzsek, ahol különös szertartással imádják urukat, istenüket, a mindenható Éja Óót.

Az etető környékén több ezer bolygólakó gyülekezett. Az etetést várták, közben nyüszítettek és hálaadó dalokat zümögtek Éja Óónak. Megérkezett az élelem, valami zöldes pép formájában, az etető csapokon át bugyogva az etetővályúba ömlött. A nép, állati módon, rávette magát az élelemre, közben állati horkantások hangzottak, amint igyekeztek egymást félrelökni és jobb pozíciót szerezni a zabáláshoz.

Egy nőnemű goán, Heracle és Lund meglepetésére, nem vett részt a tülekedésben. Figyelte a többieket, néha felsivított és gyakran a földre köpött. Heracle a közelébe merészkedett.

- Valami nem tetszik a kisasszonynak - mondta Lund kapitánynak.

A goán Heracle doktorra meresztette melegbarna szemét, amiben érdeklődés csillant, de csak egy pillanatra. - Beeeija, beeeija - sóhajtotta a lány.

- Beja - erősítette meg Heracle doktor. - Parancsnok, a goán lány neve Beja, azt hiszem. Vagy valami hasonló. Vigyük magunkkal. A többihez képest nagyon értelmesnek tűnik.

- Beja? - csodálkozott Lund kapitány. - Vigyük magunkkal? Ki viselné gondját? Talán csak nem te?

- Miért is ne? A tudomány nevében.

- Nem látok különösebb akadályt - töprengett a kapitány. - Ha gondját viseled, én nem gördítek akadályt Beja utazása elé.

- Akkor ebben megegyeztünk - örvendezett Heracle. - Gyere csak ide, Beja. Elviszlek abba a nagy úrhajóba. Kimentelek ebből a szörnyű helyzetből, hátha visszatér az eszed és tudsz majd nekünk mondani valamit arról, hogy történhetett ez meg - intett körbe.

Beja csak nézett az orvosra.

A többiek nagyokat bőfögtek, emberszerű testüket himbálva. Aztán rázendítettek rémisztő kórusukra: - Éja Óóóóó, Éja Óóóóó, ami végül Óóó refrénbe csapott át.

Heracle felpakolta Beját járgányukra és bevitte az űrhajóba.

*

Lund javított a kép kontrasztélességén, mert jobban akarta látni a részleteket.

A képen egy terepjárót lehetett megfigyelni, ami sebesen gördült az Olimpia felé, miközben vörös porfelleget kavart föl maga körül. Lund a terepjáró útját figyelte a vörös talajon, amikor Moras kopasz feje bukkant fel a nyitott ajtóban.

- Parancsnok, a fiúk hozzák a bődönt - mondta enyhén izgatottnak tűnő hangszínnel. - Nem történt semmi baj. Sem a bődön nem védekezett, sem a goánok nem csaptak balhét. Nem is sejtik, mit szándékozunk tenni imádott főistenünkkel.

Lund nagy nyugalommal válaszolt. Több évtizede repült már az űrben, nagy utakat tett meg már eddig is, sosem vallott kudarcot. Reménykedett, most is helyesen döntött.

- Majd ha elrepültünk, megtudják, a bődönt elraboltuk. Goána tele van több tucat romvárossal, de az ellenségnek hűlt helye. Valahova elrejtőztek, valószínűleg miattunk. A goánokat kikököntjük barbár életvitelükből. Ha ismét önállóak lesznek, mert a robotok a bődön nélkül tehetetlenek, megint fejlődésnek indulnak. A következő űrhajónk talán ismét értelmes lényeket és fejlődő kultúrát talál majd a bolygón.
- Az jó lenne, parancsnok. Magam is nagyon sajnálom a goánokat. Miért voltak annyira esztelenek, hogy egy idióta gépre bízta magukat? Akkor mikor indulunk?
- Holnap reggel elhagyjuk Goánát - közölte Lund.

Moras töprengő arckifejezést öltött. Lund intett, mondja, mit szeretne még mondani.

- Felmerült bennem egy kérdés - kezdte tétován, - és azt hiszem, ugyanez a kérdés motoszkál a többiek fejében is.

- Ki vele - biztatta Lund Morast.

- Hát jó. Éja Óó képes volt végezni alkotóival, ezért nem szabadna alábecsülni képességeit. Rettenetes hatalma lehet, de ebből a hatalomból nem mutatott meg eddig semmit. Vajon miért? Mert túl akar járni az eszünkön? Fel akar kerülni az Olimpiára. Ha magunkra szabadítjuk ezt a rettenetes tömeggyilkost, akár a Földet is veszélybe sodorhatjuk. Többen is kételkedünk a bödön rejtélyes nyugalmában. Szerintünk rejtegeti igazi szándékát. Adjunk neki egy atomrakétát, aztán meglátjuk, a goán nép felszabadul, vagy sem.

Lund elgondolkodott a javaslaton. Teljes mértékben tisztában volt felelősségével, de elsősorban az a cél vezérelte, a goánoknak visszaadja szabadságukat. Ha megszabadulnak rettenetes legyőzőjüktől, van remény egy új civilizáció kifejlődésére. De vajon az emberiség veszélybe kerülhet a bödön hatalmától? Mi sokkal erősebbek vagyunk, mint a goánok, nekünk már több csillagból álló birodalmunk van.

- Nem kell aggódni, Éja Óó a Földre nem jut el - szűrte a fogain keresztül válaszát helyettesének. - Útközben letesszük az Alfa Centauri körül vagy a Titánon. Tudósaink majd ott veszik vizsgálat alá. Bizonyára tartogat számunkra néhány tudományos meglepetést, aminek majd hasznát vesszük. Máskülönben - és itt szigorúan nézett Morasra - a legénység egyhangú szavazással döntött a bödön elszállításáról. Te is így szavaztál, ha jól emlékszem. Vagy nem?

Moras bólintott. - Nem is tudom - mondta bizonytalanul. - Azóta újra átgondoltam a dolgot. Kétségeim támadtak. Innen el kell szállítani, az igaz. De nem árt, ha felkészülünk a legrosszabbakra. Aztán itt van Beja is. - Moras arcán bizonytalanság játszott árnyékszínházat. - Tegyük ki egy üres holdra - javasolta végül.

- Majd meglátjuk! Bízni benne természetesen nem fogunk, de innen elszállítjuk, ha tudjuk.

Lund tisztában volt a bödön hatalmával. Legalábbis úgy gondolta. Egy kis bödönszerű robot hogyan lehetett képes ekkora pusztításra? De a goánokat meg kell menteni. Nem hagyhatják itt, az egyszer biztos.

- Meg kell mentenünk a goánokat a rabszolgaságtól - szögezte le.
- A bödön elszállítását mindenképpen végre kell hajtanunk - értett egyet Moras. - Csak nehogy végül az emberiségnek okozunk véghomlást! Mert hol van Éja Óó ereje valójában - töprengett Moras, mintegy magában beszélve, amit persze Lund is tisztán hallott.

*

Az Olimpia dübörögve rugaszkodott neki az égnek és a fekete űrnek, s hamarosan elhagyta Goána kiégett mezőit, elsatnyult erdeit, lerombolt városait. Fedélzetén a pusztulás okozójával és egy helybéli polgárral, hazafelé vette útját. Látszólag nyugalom honolt az űrhajón, az emberek feladatukat végezték, mintha tudomást sem vennének a bödönről. A kapitány azonban, óvatosságból, megelőzendő a bajt, óvintézkedéseket léptetett életbe. Napjában háromszor személyesen ellenőrizte a foglyot, tartályát leláncoltatta és őrséget rendelt a bödön kabinja elé. A gyanakvás ennek ellenére ott bujkált az emberek szemében, s a hangulat nem volt éppen a legjobbnak mondható.

- Megéri-e a nagy kockázatot a goánok szabadsága? - tette fel a kérdést Lund, és mindannyiszor azt válaszolta saját magának: - Igen, természetesen megéri. - Egyszerűen nem volt más választása, nem hagyhatta ott a rettenetes bödönt. Aztán néha kételyek gyötörték, nem is a bödön a legfőbb ellenség. A goánok tévedtek, nem urukat és legyőzőjüket mutatták meg, hanem csak egy álellenséget. Szegény goánok, mennyire elbutultak!

Az Olimpia sebesen száguldott a kavargó csillagok között.

Múlt az idő, de viszonylagosan, természetesen. Néhányan már-már arra hajlottak, felesleges a túlzott óvatosság. Az idegen értelem nem árthat nekik. A goánok nem érték el az emberiség technikai fejlettségét, ezért tudott velük olyan könnyen elbánni Éja Óó. De itt az űrhajón tehetetlen. Az emberek nem goánok, a számítástechnikához is sokkal jobban értenek. A goánokhoz képest az emberek párducok, gyilkoló gépezetek is tudnak lenni, ha veszély fenyegeti őket. A goánok egyszerűen túl bágyúk az emberekhez képest.

Senki sem sejtette közben, mi játszódik le a tartályban kuksoló valami belsejében. Ha sejtették volna, azonnal megsemmisítették volna. Vagy próbálták volna megsemmisíteni.

Éja Óó számot vetett helyzetével. Goánát biztonságban hagyta maga mögött. Legalábbis azt hitte. Három vezérlő alegysége parancsnokol otthon, amíg össze nem kapcsolja Goánát az újonnan meghódított bolygóval meg a tartományaival. Gondot csak az idegenek űrhajója jelentett. Érzékelőivel feltérképezte a hatalmas jármű szerkezetét. A pontos helyzetkép megalkotásában a motorok keltette rezgések segítettek. Tömegmérőivel megállapította, hol, milyen gépeket használnak az emberek. Felfogta beszélgetéseiket és finom hullámokat küldött agyuk letapogatására. Nagyon óvatosan járt el, nehogy észrevegyék tevékenységét és ezzel idő előtt felfedje célját. Bár sejtette, az emberek gyanakodnak rá, de kétségtelenül nem ismerik hatalmát. Ha ismerték volna képességeit, biztosan nem engedték volna fel a hajóra.

Egyelőre csak egy dologgal volt súlyosabb bajban. Nem rendelkezett elegendő energiával. Saját belső telepei csekély mennyiséget termeltek. Csakhamar átlátta, a léte függ attól, meg tudja-e kaparintani az Olimpia űrhajó reaktorait. Ha igen, jaj a földlakóknak! Érzékelt még egy másik számítógépet, ami az űrhajó vezérletével volt elfoglalva. Talán a maga oldalára állíthatja. Aztán még rátalált Bejára, a goán rabszolgára. Nem tudta, hova tenni ezt a tényt. Minek az embereknek egy buta goán rabszolga?

Felmérte az űrhajó elektromos vezetékrendszerét, megvárta az űrhajósok pihenőidejét, majd a viszonylagos nyugalomban, amikor az emberek többsége aludt vagy pihent, akcióba lépett. Cérnavékony plazmaszálat bocsátott ki magából, amivel a tartálya fedelén elhelyezett rejtett kijáratok egyikén kibújva szétkémlelt. A nyújtózkodó szál a falhoz osont. Lukat égetett a kabinfalba, majd mohón rátapadt az elektromos rendszer kábelére. Óvatosan szívta magába a tápláló energiát. Az űrhajó lámpái egy pillanatra elhalványultak, sok száz műszer mutatója megrezdült és kilengett. Csak ennyi történt, semmi több. Látszólagosan.

Éja Óó hatalmának hatóköre egyelőre csupán néhány méterig terjedt, ezért távolabbra még nem tudott agyi befolyásolást alkalmazni, nem volt hozzá elég ereje. Parancs adásához pedig végképpen gyenge volt. Mentális csapásra nem is gondolhatott. De ezután meg fog változni a helyzet. Még néhány óra és az űrhajó teljhatalmú ura lesz. Annak ellenére fog győzni ennyire simán, hogy kezdetben ezek az idegenek veszélyes ellenfeleknek látszottak. Agyukban gyakran érzékelt agresszív gondolatokat, akaraterejük pedig aggodalomra adott okot.

Ha birtokába kerül a megfelelő energiamennyiség, többé nem lehetnek az idegenek komoly ellenfelek. A goánokat is legyőzte, alkotóit, akik alaposan ismerték működési elveit, mégsem mentek vele semmire.

Az űrhajó orrában virrasztó ügyeletes a lámpák hunyorgását figyelte. A műszermutatók is kilengtek. Erős áramingadozásra tippelt. Talán valaki valamilyen készüléket éppen most kapcsolt be - gondolta gyanakodva. Azonnal az idegen bődön került képbe, mint potenciális elkövető. Éja Óó igyekezett észrevétlen maradni, ezért minimálisra csökkentette az energia elszívását. A virrasztó ügyeletes azonban, mivel minden gyanús mozzanatra feszült idegekkel várakozott, utasította az űrhajó számítógépét, nézzon utána a jelenségek.

Éja Óó turpissága hamarosan kiderült.

A bődönre felügyelő őr, Li-Po, a kabinajtó előtt szintén észrevette a rövid áramzavart. Belépett a kabinba és meglátta a csillogó plazmaszálat. Megpiszkálta a lábával, amire a plazmaszál tekeregni kezdett és a nyaka köré fonódott.

Alig telt el néhány perc, mire az Olimpia vezetősége a bődön kabinjában gyülekezett.

Li-Po, az örökdő űrhajós, addigra a padlózaton feküdt, Heracle doktor térdelt mellette és élesztgette.

- Elektromos sokk - mondta az orvosbiológus.

Lund kapitány lehajolt és két ujjá közé csípve vékony, csillogó plazmafonalat emelt fel a padlózatról. Éja Óó tudta, most nem szabad támadnia.

- Li-Po belépett a kabinba - magyarázta fakó arccal Moras. - Észrevette a bődön mesterkedését és megpróbálta elválni a tekergőző plazmafonalat. A plazmafonallal képes az acélfalba valami savakkal lukat égetni. Ezzel az izével csatlakozott az Olimpia elektromos hálózatára. Li-Pot ekkor a gépagy megtámadta.
- Tehát feléledt a goánai szörny! - Lund régóta várta már ezt a percet. Megsejtette, az idegen agyafúrt hatalom csak a megfelelő alkalomra várt. Ettől a pillanattól kezdve senkinek sincs biztonságban az élete.
- Vigyék ki a sebesültet - rendelkezett végül, majd Heraclehoz fordult: - Doktor! Várj csak egy pillanatra!

Lund óvatosan lecsavarta a tartály fedelét. Értetlenül és bizalmatlanul bámult a vizenyős burok alatt sötétlő barnás plazmatömegre. - Mily iszonyú értelem hozott létre? De minket nem fogsz felzabálni, legyőzni, rabszolgává tenni - szólt a barnás kocsonyához. - Ajánlok egy életmódot számodra. Szolid, csendes, de alkotó életet. - Választ persze nem várt.

Orvosbiológus barátja a fejét csóválva állt mellette. Halkan dörögött:

- Protoplazmát választani információtárolónak, úgy tűnik, nem a legszerencsésebb megoldás. - Keserűen elmosolyodott.
- Az eredmény Goána pusztulása. Erre volt elég a goánok összes tudása. De azt hiszem, ez a biogépagy magasabb szinten áll, mint a mi számítógépeink.

Lund kinyújtotta egyik kezét a barnás massa felé. Puha, rugalmas és láthatatlan falba ütköztek ujjai.

- Ez a vacak erőteret, vagy mit fejlesztett maga köré. Nem engedi, hogy megérintsem.

- Hagyjuk itt. Minden szavunkat érti, nem a legjobb stratégia előtte beszélgetni. Menjünk - tanácsolta Heraclen.

Visszacsavarozták a tartály fedelét, majd Lund átadta Heraclenak a plazmaszálat, amit eddig az ujjai közé csíptetve tartott. Már kinn voltak a kabinon kívül, amikor újra megszólalt:

- Tudj meg róla mindent, amit lehet. Talán tőled függ a Föld, és persze az Olimpia sorsa. Ha jobban megismerjük az ellenséget, esetleg jobban tudunk védekezni ellene.

Ezután megkettőztette a bödön őrségét.

*

Éja Óó kénytelen volt az Olimpia testének meglehetősen csekély töltését hasznosítani, mert még erre is szüksége volt. Új plazmaszálatat bocsátott ki, amelyek segítségével lassan növelte energiatartalékait. Észlelte az emberek lázas tevékenységét, amely ellene irányult, és magabiztosan várta támadásukat. Először szigetelő acélkalitkát szereltek fel köré, amire valamilyen anyagot borítottak, ami nem vezette az elektromosságot. A kalitkát egy nyugalmasnak tűnő pillanatban egyszerűen gázzá égette. Nem szerette a bezártságot.

Ivanov, az egyik űrhajós rálőtt kinyújtóztatott plazmaszálaire. Kénytelen volt megbüntetni, nem engedhette megtorlás nélkül az ellene irányuló agressziót. A Lund nevű főnök amúgy is elvett már testéből egy darabkát, többet nem ad egy sejtet sem az embereknek. Ivanov talán életben marad, mert még nem ismerte kellően az emberek fiziológiáját.

Csillagász volt Ijken, a holland, az űrhajósok egyik legjobb tudósa, aki túl sokáig tartózkodott a közelében. Sikerült beavatkozni az agyába. Ijken ezután kábellel próbált elektromosságot vezetni a plazmaszálakhoz. Szerencsére a többiek észrevették ügyködését. Most önkívületi állapotban, lekötözve fekszik valahol az Olimpia elülső részében, a bödöntől jó nagy távolságra.

Lund gondterhelt volt, míg Moras dühös. Markus vezetőmérnök és Barta kémikus akcióprogramot dolgoztak ki az idegen gépagy ellen. Az olyan primitív megoldás, mint a szigetelő kalitka, a továbbiakban szóba sem jöhetett. A vezetők sokat vitatkoztak egymással, valamilyen eredmény reményében.

- Önmagát újraprogramozni képes élő szerkezet - állapította meg Heracle doktor.
- Csak nem képzelitek, hogy a goánok saját maguk elpusztítására készítették? Közömbösen hagyták a gépet önmaga átprogramozására, ami aztán el is pusztította az egész civilizációt! Véletlenül alkottak ilyen gépet, vagy csak nem látták előre a bekövetkező eseményeket? Doktor, nem hiszem, hogy direkt alkottak önmagát újraprogramozni képes szerkezetet! - Moras helyettes nem fogadta Heracle elméletét.
- A strukturális önregeneráció a kibernetika alapelveivel nincs összhangban. A goánok fejlettebb gépet alkottak, mint azt sejtjük - fejtegette Barta, a kémikus. - A bödön csakis élőlény lehet, nem pedig élettelen gépezet.
- De kollégák, a bödön elpusztította Goánát, valamiképpen kibújt az ellenőrzés alól és most itt van az űrhajón. Éppen minket szándékozik hatalma alá vetni! - Markus szinte kiabált a többiekkel.

Mivel az orvos kitartott véleménye mellett, amely szerint a goánok istensége ismeretlen elven működő, de élő plazmába telepített robotagy, amely képes gondolkodni, Moras meg ezt nem fogadta el, és rejtélyes meghibásodásra gyanakodott, a vita folytatása értelmetlen volt. Úgysem tudták eldönteni, kinek van igaza. Logikailag akár mindkettőjüknek is részlegesen igaza lehet, de a vészhelyzetben ez senkit nem érdekelt. Lund kapitányt más szándék mozgatta. Összehívta az űrhajó személyzetét.

- Három emberünket veszítettük el eddig. Egyikük teljesen megőrült, ketten gyakorlatilag haldokolnak. Li-Po, Ivanov és Ijken már nem segíthet nekünk. A bödön meg virul. Napról napra tért nyer ellenünk. Gondoljuk át, mit tehetünk ellene? Addig cselekedjünk, amíg még nem késő!

Az emberek felvették a harcot a bödön ellen. Szabályos haditervet dolgoztak ki ellene.

Először megpróbálták levágni az újonnan növesztett plazmaszálakat. Válaszként Éja Óó mentális csapást mért a kabinja közelében tartózkodó űrhajósokra. Jelezte, bárki agyába könnyedén képes bejutni, mentális ereje fékezhetetlen, hatalmának csak a távolság szab határt. Márpedig az űrhajó terjedelme meghatározott. Előbb-utóbb az egész Olimpiát hatalma alá fogja vonni. Rettegetek emberek!

A bödön szorgalmasan és szüntelenül dolgozott. Furatokat égetett az űrhajó acélfalaiba, végül sikerült hatalmába kerítenie az elektromos rendszert. Később az űrhajó vezérlő számítógépét is uralma alá vonta. Mentális hatósugarát sikerült jelentősen megnövelni, mintegy tíz méteres távolságban már ő volt az úr. Élvezte a küzdelmet, a biztos győzelem tudatában szinte mámorosan tevékenykedett. Elérkezettnek látta az időt és megfelelőnek a helyzetet a döntő támadásra. Előbb azonban felszólította ellenfeleit, későbbi rabszolgáit, a teljes megadásra. Akart egy esélyt adni ellenfeleinek a túlélésre, mert szüksége volt rájuk későbbi terveiben. A Föld nevű bolygó meghódításához kellett a segéderők. Bár lelkiismeret nélkül képes volt legyilkoltatni milliőkat, a hasznosnak vélt lényeket sokáig dédelgette, mielőtt megölte volna őket.

- Éja Óó beszél hozzátok! - reccsentek meg váratlanul az űrhajó hangszórói. - Én vagyok Goána bolygó Ura, a Győzhetetlen Hadsereg Ura! Hódoljatok nekem, hajtsátok végre parancsaimat és életben maradhattok. Ha nem engedelmeskedtek, úgy jártok, mint Li-Po, Ivanov és Ijken egyedek. Hódoljatok!

Amikor a bödön felszólítása véget ért, a három űrhajós halott volt. A három beteg halálának híre azonnal elterjedt a fedélzeten. Az emberekben keserű gyűlölet tobzódott az idegen hatalom ellen.

Éja Óó magabiztosan várta a földlakók behódolását. Úgy képzelte, minden döntő eszköz a kezében van. Biztos volt a dolgában. Túlon túl is biztos. Ez a kis hiba viszont esélyt adott ellenségeinek a győzelemre.

Az űrhajósok valóban megrettenve hallgatták a szörnyű fenyegetéseket. Éja Óó szándékai egyértelműek voltak. A bionikus komputer kérlelhetetlen gép volt. Mindenki felidézte magában a goánok sorsát, Goána szörnyű pusztulását. De mégis voltak olyanok, akik a saját szabadságuk fejében hajlandóak lettek volna a többieket kiszolgáltatni. Lund hazugságvizsgáló teszt alá vetett mindenkit, aki fennakadt a szűrőn, azonnal elzárásra került.

- Most nem játszhatunk jogi játékokat, mert az emberiség sorsa a tét - mondta néhány jogi szabályokat emlegető társának.

Amikor értesült, hogy az elektromos hálózatra tapadt a fenevad, szólította Morast.

- Leállítod azonnal a reaktort. Most rögtön - emelte fel a hangját, amikor Moras kétkedő arckifejezését látta.

Aztán a többiek kerültek sorra.

- Markus! Te kikapcsolod a központi számítógépet. Kézi irányítással hajózunk tovább. Ha nem reagál a billentyűzet, vágd el az összes vezetékét. És mindenki beöltözik! Űrruhába. Elrendelem az elsőfokú vészkeszültséget!

A harc életre-halálra ment.

A sisakok köré különleges védőhálót szerkesztettek. Erős elektromágneses mezővel védelmezték agyukat Éja Óó támadási kísérletei ellen. Ezután megkezdték a támadást.

Légtelenítették Éja Óó kabinját, azután a kabin közelében ablakot vágtak az űrhajó falába. Rányitották a kabinra a világűr hidegét, de előtte lezárták a szektort, hogy a hajó többi részét ne érje károsodás. Várták az eredményt.

De a borzalmas fagy nem ölte meg Éja Óót. Ellenben nagyon kellemetlen gondokat okozott számára. Erre a veszett hidegre, világűri fagyra nem számított, mivel nem ismerte a világűr körülményeit. Kénytelen volt fűteni testét, ráadásul a reaktort leállították ellenségei.

Volt ugyan energiája, eleget szívott magába eddig, de hosszú távon bizonytalanná vált a helyzete. Közben, amíg a faggyal volt elfoglalva, új támadás érte.

A kabin ajtaja felől az emberek ismeretlen eredetű, gonosz sugarakat lövelltek felé. Szörnyű volt érezni, amint lassan elpusztulnak testének részecskéi. Végül sikerült annyira erős mágneses erőteret gerjeszteni maga körül, amivel a sugarakat semlegesíteni tudta.

- Megöllek mindnyájatokat! - üvöltötték az űrhajó hangszórói.
- Te is megdöglesz, te átkozott! Innen nem menekülsz - ordította vissza Lund kapitány.

Éja Óó erőszakosan próbálkozott behatolni az emberek tudatába, de nem sikerült egyetlen akciója sem. Az a fémháló akadályozta meg terve végrehajtásában, amit az emberek a fejük körül viseltek.

- Alábecsültem őket? - tanakodott a gépagy önmagával. A választ már nem elemezhetette ki, mert mérges gázok ömlöttek kabinjába. Szerencséjére, speciális folyadékburka megvédte a gázok roncsoló hatásától, de néhány kibocsátott plazmaszálát kénytelen volt leválasztani testéről. A gázok azonnal megölték volna őt is, ha kontaktusba kerül velük a teste.

Váratlanul lézervillámok pattogtak védőernyőjén. A lézervillámot nem ismerte, mire védekezni tudott ellenük, már súlyos károkat okoztak testében. Alig tudta hárítani a lézervillámokat, amikor hatalmas robbanás borította fel tartályát. Izzó tűzfelhőben ücsörgött egy ideig, amitől nagyon megijedt. Pánik fogta el. Kétségbeesetten vagdalkozott maga körül mentális csapásaival és elektromos villámaival. Talán megsebesítette egyik támadóját, mert ádáz ellenségei egy kis időre visszavonultak.

*

Heracle éppen Beját etette, amikor Lund benyitott laboratóriumába. A kis goán lány azonnal üdvözölte: - Beeeija, beeeija, beeeija - mondta, felé mutogatva. Aztán valamit hadarni kezdett.

- Fejlődik a hölgy, amint látom, de most nem miatta jöttem. Te érted ezt a hadarászást? Azt szeretném tudni, mi a helyzet a munkáddal?
- Fontos szakaszba jutottam - válaszolt oda sem pillantva az orvosbiológus. - Nagyon nehéz számítógép nélkül dolgoznom. Csak lassan tudok haladni. De talán, ha a körülmények szerencsésen a kezemre játszanak, hamarosan célhoz jutok.
- Célhoz fogsz jutni. Tudsz valamit mondani, valami biztatót?
- Nem sokat ... egyelőre. Annyit már most mondhatok, sejtes szerkezete van. De ne félj, mindent megteszek, ami tőlem telik. Esetleg még Beja is segíteni fog, ha megértem csacsogását.
- Csak hogy tudd, barátom, mi a legújabb helyzet, megmondom. Remélem, nem fog zavarni kutatói munkádban. Azt hiszem, jobb, ha megmondom, jogod van tudni. Jelenleg a közeli Pavo csillag felé repülünk. Nem mellé, hanem bele - közölte a kapitány, erősen kihangsúlyozva a „bele” szót.
- De miért, az istenekre kérlek? - kerekedett el Heracle szeme a megdöbbenéstől. - Mit tervezel, öreg barátom? Csak nem valami végzetes ballépést?
- Kedves Heracle, ugye nem képzeled, hogy megmutatjuk Éja Óónak a Nap felé vezető utat? Ez a bioplazma egy szörnyeteg. A Pavo majd elintézi, amit mi, emberek, meg a goánok együttesen sem voltunk képesek elintézni. A Pavo majd szétégeti Éja Óót is, meg minket is. De ezt az áldozatot meg kell hoznunk az emberiség érdekében. Sajnálom, hogy Éja Óónak kiszolgáltattam űrhajónkat. Megkísérlem kijavítani hibás döntésemet.

- Ennyire jutottunk? Feladtad a harcot ezzel az ízével? Pedig alapos leckét kapott a legutóbbi támadásaink alkalmával! - Heracle még motyogott valamit magában. De aztán lassan egy terv vonalai bontakoztak ki előtte. - Igérd meg, nélkülem nem döntesz az Olimpia végső dolgairól. Most hagyj magamra, dolgoznom kell. Remélem, hamarosan kész leszek, csak még egy-két napot adj. Amikor elkészültem, akkor majd jelentkezem, de addig ne zavarjatok, mert nagyon akadályoztok a munkában. Minden perc beszélgetés a siker lehetőségét csorbítja.
- Rendben van, doki - sóhajtotta Lund kapitány. - Csak egy-két nap a haladék, de aztán repülünk a Pavoba!
- Van más ötletem is, de felesleges róla beszélni, amikor a megoldás már itt van a kezemben! Csak egy-két nap haladék, annyi elég lesz.

*

Éja Óó kiállt egy lángszórós támadást, és nem tudta, mi következik még. Nagyon nem szerette a lángokat. Ráadásul nem ismerte az embereket sem. A goánok elleni háborúját az ellenség tökéletes ismeretében kezdte el. Az emberek nem kellő ismerete még bajt hozhat rá, amivel teljesen tisztában volt. De mégis bízott magában, elméjének milliószoros fölényében, amivel az embereket majd legyőzi.

Amikor meghallotta, mert az emberek tettek róla, hogy meghallja, hová tart az űrhajó, pánik vett erőt rajta. Mégis rosszul számította ki az esélyeket? Egészen nekikeseredett. Az emberek veszélyesebbek, mint a goánok? Képesek önmagukat is elpusztítani, csakhogy vele végezzenek? Erre nem számított.

Úgy gondolta, intelligenciája sokszorosán meghaladja az emberek intelligenciáját. De azt is tudta, ez nem minden. A különösen kicsi terepen, mint az űrhajón dülő harc erősen lecsökkenteti lehetőségeit. A játszma döntetlenre állt az emberekkel szemben. Van még esélye a győzelemre, ha valahogy becsaphatja ellenfeleit. A végzetes megsemmisüléstől ők is félnek, ezt kell kihasználnia.

Az emberi intelligencia összeadódhat, hatékonysága jelentősen megnövekedhet. Ezt is számításba kell venni. Viszont, ha ellenfelei elégnek egy csillagban, az rajta nem segít, ő is elég velük együtt.

- Egyezkedjünk! Nem ölhetitek meg magatokat énmiattam! Átkozott földlakók, teljesen elment az eszetek? A Pavo csillag mindnyájunkat eléget, de úgy gondolom, senki sem akarja a Pavo tüzes poklát temetőjének! Ti is, meg én is, élni akarunk. Egyezzünk meg! Én megadom magam, ezután nem jelentek veszélyt rátok nézve.
- A hangszórókon keresztül győzködte Goána Ura az űrhajósokat.
- Mit akarsz tőlünk? - kérdezte Lund kapitány egy mikrofonba beszélve. - Miért támadtál ránk, ártatlanokra, akik sosem ártottak neked semmit? Miért öltél meg közülünk többeket? Sok fényév választja el egymástól bolygóinkat, ezért egyszerűen semmilyen kontaktus nem lehetett köztünk, ami miatt esetleg megharagudhattál ránk. Mégis megtámadtál bennünket, amiből az következik, te egy félrefuserált, elromlott szerkezet vagy. Nem egyezkedünk veled. Majd megismered a sorsodat, ha eljön az ideje.
- A hatalmat akarom - mondotta Goána Ura. - Semmi mást nem kérek, csak a hatalmat felettetek. Mert ugyan minek nektek a hatalom? Nem tudtok mit kezdeni vele. Az ostoba szabadság meg végképpen nem nektek való. Adjátok át a hatalmat, és életben maradhattok. Én akarok lenni a parancsnok az Olimpia űrhajóban, hogy a Földre biztonságosan haza vihessem a legénységet.
- Az Olimpia nem eladó - válaszolta Lund kapitány. - Eszelj ki másféle beszédeket, mert azt gondoljuk, nincs ki teljesen a négy kereked. Hamarosan elpusztulsz, neked annyi, véged!

Az emberek megint haditanácsot tartottak, újfent megbeszélték lehetőségeiket.

- Nem bírhatunk el vele - dühöngött Markus főmérnök.
- De ő sem velünk! - Moras hangjából elégedettség csendült. - Megfelelő ellenfélre akadt ez a tébolyodott tömeggyilkos. De azt elismerem, igen gyorsan megtanulta a nyelvünket ez a disznó.

Lund kapitány magához kérte a szót.

- A helyzet a következő: a Naprendszer irányából közeledik a Karakorum csillaghajó. Azért jön, hogy felváltson minket. Célpontja a Goána bolygó, a mi kutatásainkat fogja tovább folytatni. Átszállunk rá, az Olimpiát felrobbantjuk vagy a Pavo csillagba irányítjuk. Így aztán Éja Óónak semmi esélye sem lesz a túlélésre. A Pavo csillagban elég minden szerves vegyület, még Éja Óó titokzatos anyaga is. Az a legfontosabb, hogy Éja Óónak ne legyen semmilyen menekülési útvonala.
- Kapitány, az egész űrhajó elpusztul az idegen robot miatt? - kérdezte az egyik űrhajós.
- Inkább az űrhajó, mint mi, a Földről nem is beszélve - válaszolt Lund. - A Karakorum minden információt megkapott tőlünk, mi történt Goánán, meg arról is, milyen helyzetben vagyunk.
- Tehát vissza kell mennünk nekünk is Éja Óó bolygójára - állította, semmint kérdezte egy másik űrhajós.
- Magától értetődő - biccentett Lund.

Valaki még megkérdezte, hol van Heracle meg Beja, de Lund csak annyit válaszolt: - Dolgozik a biológus.

- Új javaslat? Van valakinek más javaslata a bödön ellen? Nincs? Akkor folytatjuk az eddigi tevékenységünket. Hamarosan a közelünkbe ér a Karakorum, majd ha itt lesz, átköltözünk rá. És elvesztünk egy csillaghajót, de ez az én egyéni problémám lesz.

Ellenfelük részleges sikereket ért el. Birtokba vette az űrhajó közepén végigfutó hosszú folyosót, amelyen át megközelíthették volna mentőcsónakukat. Továbbá az űrhajó kétharmad része az idegen értelem hatalmába került. Már csak az előlő egyharmad felett rendelkeztek az emberek. Plazmaszállai behálózták már a folyosókat, alvókabinokat, termeket, összekötő átjárókat, a hajtóművek környékét, és megölte az embereket, ha óvatlanul túl közel merészkedtek hozzá.

Már a fejükön viselt fémháló sem segített a bödön közelében. Félelmetes mentális erejével megbénította ellenfeleit és támadásba ment át.

Sötét szellem vonaglott az űrhajó légterében, lassan fodrozódott, majd sebesen tova hussant. Démonikus szemek bukkantak fel a sötétben, vörösen világítottak, majd átalakultak valamilyen sok foggal rendelkező rémlénnyé, ami Goánán élhetett. Víziókat röppentett az emberek felé a szörnyeteg, amelyek azonban ártalmatlanok voltak, csak alakjukkal akart rettegést okozni.

A harc kegyetlen eszközökkel folyt. Elsősorban Éja Óó volt nyerő helyzetben, a gyilkosságokat ő követte el, amelyeket csak néhány plazmaszál elpusztításával tudtak megtorolni az emberek. Újabb lángszórós támadásaikat kivédte a bödön, nem volt megfelelő eszközük a harcra. Nagyon úgy látszott, a büszke Olimpia csillaghajó végállomása a Pavo csillag tüztengere lesz.

*

A harcban elesettek száma hétre nőtt. Még kilencen állták a sarat a goánai Poklok Fejedelmével, vagyis Éja Óóval szemben. Kilenc főt elzártak, mert az idegen értelem behatolt az agyukba és manipulálta tudatukat. Megbízhatatlanná váltak, ezért fogságba vetették őket, biztonsági okokból. Így a huszonöt fős személyzetnek már csak alig egyharmada folytatta a harcot. A Poklok Fejedelme nevet Moras találta ki még a Goánán, amikor megismerték a szörnyeteg biogép szörnyű pusztításait.

Egyetlen gondolatukban sem merült fel az Olimpia átadása. Nagyon is jól ismerték a szörnyeteget. Ellenségük nem tartotta be adott szavát, erkölcse nem volt, de nem létezett lelkiismeret-furdalása sem, egyszerűen nem volt benne szinte semmi emberi vonás. Goána sorsa intő példa volt az emberek számára.

Szünetelt az energiaellátás, csupán a biztonsági telepekből áramlott csekély villanyáram a legfontosabb helyiségek megvilágítására és fűtésére. Néhányan jelentették, az ellenség erőtlenül, de jól érezhetően, megpróbált behatolni tudatukba.

Dacos elszántság uralkodott a legénység tagjai között, ám már többen leszámoltak életükkel, gondolva, ebből a helyzetből ép bőrrel nem fognak kijutni.

- Inkább a halál, de nem szabadítjuk a Földre ezt a szörnyeteget! - mondogatták egymás között, bátorságuk és elszántságuk megerősítésére. - Mintha Hadész űrhajóján utaznánk, olyan a helyzetünk - sutyorogták az elkeseredettebbek.

Az Olimpia közben a Pavo csillag irányába haladt. Lund rádión tájékoztatta a Karakorum kapitányát az eseményekről. Szenvtelenül közölte önpusztítási szándékukat, mivel az idegen hatalom már kétharmad részben elfoglalta űrhajójukat. Azt is kérte, ha valamiképpen rosszul sülnek el a terveik, nem tudnak átszállni a Karakorumra, vagy a biogép elfoglalja az egész űrhajót, akkor atomtorpedóval semmisítsék meg az Olimpiát. Ebbe a másik űrhajón nem akartak belemenni, mert azt gondolták, van még remény a gondolkodó plazmalény legyőzésére.

A Karakorum a bajba jutottak felé sietett. Azt gondolták űrhajósai, majd ők segítenek az Olimpia személyzetén, majd ők kihúzzák nehéz helyzetükből társaikat. Éja Óó természetével korántsem voltak tisztában, de egészséges önbizalmuk könnyen végzetes helyzetbe sodorhatta volna őket. Éja Óó is értesült a másik űrhajó közeledéséről. Már új terveket kezdett szövögetni hatalma kiterjesztése céljából. Meg volt győződve, a Karakorumot is könnyedén elfoglalhatja, majd két űrhajóval támadhatja meg a Földet.

*

Heracle doktor kivörösödött szemekkel bámult Lund kapitányra, amikor barátja belépett a laboratóriumba. Fáradtan nagyot sóhajtott és nyújtózkodott is egyet. Napok óta nem aludt rendesen, egyik kávé a másik után fogyasztotta, kezdett kimerülni. Ajzószerket nem szedett, néha egy-két óras szundítás után huszonnégy órát dolgozott egyhuzamban. Ébren kellett maradnia, de lassan kezdett összeomlani. Pedig Heracle doktor idegrendszere olyan volt, mint egy bivalyé, erős, mint a hajókötel, intelligenciája pedig szinte mérhetetlen. Beja köszöntötte Lundot, hozzá sietett és megfogta kezét.

- Beeeija, Beeeija - mondta.

- Jól van, Beja, most ülj le - mondta a kapitány. Beja engedelmeskedett, komótosan leült az egyik székre.

Lund nem szólt semmit, csak kérdően nézett az orvosbiológusra.

- Ide feküdnél egy pár percre? - kérdezte Heracle doktor.

- Van még remény? - örült meg Lund. - Nyögd már ki!

- Talán! Nem ígérhetek semmit, nem akarok tévútra vezetni. De azt hiszem, mindent meg kell próbálnunk, mielőtt belezuhanunk a Pavoba.

Lund lefeküdt a műtőasztalra. - Nem zuhanunk a Pavoba, jön a Karakorum, majd átszállunk rá. - Heracle elektródokat kapcsolt a fejére, a lábára és kezére, majd bekapcsolt valamilyen szerkezetet, amit mostanában fabrikált össze. A parancsnok kisvártatva elaludt.

Amikor elkészült műveletével Heracle, felébresztette Lundot.

- Kész vagyunk, felkelhetsz. Nem éreztél semmi kellemetlen hatást, ha igen, akkor most szólj!

- Nem, dehogy, semmit sem éreztem, csak aludtam egy jót!

- Pár percet, nem többet. Ha megkérhetnélek, ide küldenéd a többieket is egy kis altatásra? De csak sorjában, egyszerre csak egy jöjjön.

Elvégezte a többiekén is a műveletet, önmagát a végére hagyva. Amikor felébresztette őt Lund, akit megkért, hogy ébressze fel egy előre kikalkulált idő után, egészen frissnek érezte magát. Az elektromos csatlakozókat leszedte magáról, majd néhányat személyi számítógépéhez kapcsolt.

- Egy kis tudás betáplálása következik - mondta Lundnak.

Amikor végzett, betáplálta az űrhajó könyvtárát és összes más adatát is a rejtélyes adattárolóba.

- Beja, te ülj csak le, legyél jó, mert csak úgy viszünk el a Földre - mondta a goánai lánynak, aki jelezte, hogy ő is szeretne részt venni a műveletekben. Heracle pár csatlakozót a fülére, orrára, kezére csippentett és az ágyra fektette. Beja boldogan dűnnyögött magában, majd elaludt. Heracle Lundhoz fordult.
- Azt hiszem, a mű bevetésre készen áll!

*

Az emberek kíváncsian állták körül, de amikor kérdeztek valamit, az orvosbiológus a szájára tette egyik mutatóujját.

- Pszt! Még a falaknak is füle van! - mondta halkan. - Innen semmilyen információ nem szivároghat ki, semmilyen körülmények között. Mi vagyunk ennek az űrhajónak az építői, ezért nekünk kell gyakorolni a hatalmat is fölötte. A plazmatikus gépagynak, reményeim szerint, befellegzett. Ez itt a mi új barátunk - egy eszközre mutatott, ami a laboratóriumban a sarokban álldogált.

Több vezeték is egy bődönféléhez futott, ami hasonlatos külsejű volt, mint ellenségük. Benne folyadékburok alatt barnásfehér micsoda terpeszkedett és láthatóan remegett, rezgett, aprókat rándult. Valószínűleg élt.

Heracle doktor halkan közölte a többiekkel:

- Ez a mi bődönünk. Minden energiával, ami csak rendelkezésünkre áll, kapcsoljátok össze!

Megvárta, amíg kérését teljesítik, azután felkapta a nehéz tartályt és elindult Éja Óó kabinja felé.

*

Goána Ura éppen az űrhajó reaktorával volt elfoglalva. Mindenképpen óriási mennyiségű energiához akart jutni, de az idegen technika bonyolultsága és teljesen más természete meghaladta ismeretei szintjét. Órák óta bíbelődött a reaktor beindításával, de nem jutott egyelőre semmire. Pedig az ellenállás utolsó bástyáját, Lund kapitányt és környezetét, csak úgy győzheti le, ha megfelelő mennyiségű energiához jut.

Valami ismeretlen, valami velőtrázóan idegen dolog ért hozzá váratlanul egyik kutakodó plazmaszálához. Nem tudta mire vélni azt az érintést. Nem ijedt meg, de bátorsága sem szökött a magasba. Az újdonság erejével érintette meg az a valami, de nem akart tudatosodni benne, esetleg nagy veszély fenyegetheti. Az a dolog egy másik plazmaszál, döbönt rá. De nem az övé. A felismerés szinte teljesen lebénította. Lehetetlen, nem lehet másik plazmaszál! Hirtelen eszébe jutott, hogy a legelején egy vékony plazmaszálát az emberek levágták róla. Biztosan az a plazmaszál érintette meg. Abból a plazmaszálból nem fenyegetheti veszély, gondolta megnyugodva.

Hirtelen durva, brutálisan erőszakos parancsot kapott.

- Takarodj a helyedre!

Milyen pimasz és fölényeskedő hang! De majd mindjárt megfelelően válaszol neki. Nem reagált a parancsra. Megkísérelte összeszedni magát, de azt, amit kapott, még sosem tapasztalta eddigi fennállása óta.

Szörnyű energiakorbács vágott végig minden ízén, szinte görcsbe merevedett a fájdalomtól. Rádöbönt a keserű valóságra, új ellensége támadt. Az energiakorbács ütései folyamatossá váltak.

Minden erejét és tudását összeszedve viaskodott vele, de a támadója nagyon erős és jóval felkészültebb volt. Újra és újra végigsöpört rajta az energiakorbács. Mintha az űrhajósok tudata támadta volna sejtjeit. Az ütések áttörték védelmét, leégették kinyújtott karjait, a plazmaszálakat, behatoltak plazmája legbelső rétegeibe, bele a tartály legbelső közepébe. Érezte, amint sorvad. Harcolt életéért, de ellensége erősebb volt nála.

Könyörgött, esdekelt, megalázkodott, békét kínált, ármánykodott, ígéretet, de a másik nem tágitott. Az utolsó pillanatig küzdött, de nem volt esélye. Ellensége kíméletlenül az utolsó, még élő sejtjeit is megsemmisítette, hálózátát összetörte, élő anyagait kiégette.

Az emberek, a messziről jött jövevények, a lenézett inividuális, de közösséget alkotó lények végül túljártak az eszén. Alegységei még uralkodtak Goánán, de meddig tart még az uralmuk? Ha az emberek visszatérnek bolygójára, meg fogják semmisíteni alegységei uralmát is, a goán nép felszabadul. Megint mindenki azt tesz majd, amit akar, jön a káosz, ami ellen küzdött. De végül veszett.

Egyetlen gép sem képes, még ha bizonyos értelemben félig élőlény is, átlépni a saját korlátait. Azt gondolta, az egyik bolygó olyan, mint a másik, az egyik faj olyan, mint a másik. Az emberek olyanok, mint a goánok. De ebben tévedett. Mert nincs két egyforma faj az egész Világegyetemben. A tévedésért pedig fizetni kell.

*

Amikor a műszerek ugráló kijelzői megszűntek mozogni, Heracle doktor elmosolyodott.

- Vége - jelentette be a többieknek. - Vége a veszélynek. Megmenekültünk, a szörny legyőzetett. Nem szükséges belezuhanni a Pavo csillagba.
- Megegyeztünk, nem emlékszel? Megígértem, hogy nélküled nem hozok végső döntést az űrhajónkat illetően. Nem irányítottam a Pavo csillagba az Olimpiát, csak mondtam, hogy Éja Óó rettegjen egy kicsit.

Heracle, miután megbizonyosodtak, hogy nem fenyegeti őket már veszély, rászánta magát az események elmesélésére.

- Barátaim! Legyőztük a szörnyeteget, de nagy árat fizettünk a győzelemért. A Győzhetetlen Hadseregek Úra már tehetetlen plazmatömeg. Hadserege a Goánán várakozik, tehát lesz még teendőnk az úgy befejezéséig.

- Li-Po bajtársunk levágott Éja Óóról egy plazmaszálat, ami az életébe került. Az így nyert plazmaanyagot vizsgálat alá vetettem. Sikerült felderíteni azt a kódrendszert, ami alapján felépítették Éja Óó testét a megalkotói, a goán tudósok. Ha a goánok el tudták készíteni ezt a félig élő gépet, akkor mi is el tudjuk készíteni, gondoltam. Megbeszéltem a dolgot Lund kapitánnyal, majd hozzáálltam a munkához. A zsákmányolt plazmaszál szerkezetét követve megépítettem a mi saját plazmagépünket, saját bioplazmatikus kompjúterünket. Amint elkészült a gépünk, feltöltöttem saját tudatunk információs készletével, majd a könyvtár tudásanyagával, meg amit még találtam az űrhajón, azt mind beletömködtem. - Szusszant egyet, majd folytatta:

- Bíztam az emberi tudás fölényében, de nem bízhattam a véletlenben. Ezért olyan megoldáshoz folyamodtam, ami teljes valószínűséggel meghozza a kívánt eredményt. A mi kultúránk nagyon összetett, de mégis magas rendű erkölcsi alapokon nyugszik. Éja Óó viszont erkölcs nélküli gép, beteges önirádata és kifacsart logikája felkínálta a lehetőséget a mi biogépünk számára a győzelmet. A goáni gép önregeneráló és önfejlesztő képességekkel rendelkezett, benne szerkezeti torzulások mentek végbe, ezért lázadt fel alkotói ellen. A számítógépek rendkívül veszélyesek is lehetnek, különösen akkor, ha önálló funkciókat is kap, ha saját ura lehet. Ha megfelelően értelmes, könnyen kitörhet a szabályok alól és önálló útra léphet. Éja Óó esete is mutatja, különösen a bioplazma alapú gépek nem játékszerek! Kísérletezni velük nem szabad.

Az elpusztult bődönt átcipelték Heracle doktor laboratóriumába. Nézték a halott ellenséget, a kocsonyás anyagot, ami egy egész bolygót az uralma alá hajtott.

- Megjavítható? - bökött a tartályra Moras.

- Biomérnöki feladat, amihez nem értek - közölte Heracle, majd Markusra nézett. - Szerinted?

- Bizonyára igen, elvégre a goánok is megalkották valahogy. Talán mi is képesek vagyunk megfelelően manipulálni a bioplazmát. Elvégre a mi bödönünk legyőzte az ő bödönüket - válaszolt a kérdező.
- Manipulálni? De nem a Naprendszerben, uraim, nem a Naprendszerben - mordult fel a kapitány. - Hét halottunk van és kilenc sérültünk. Hamarosan megérkezik a Karakorum, a saját gépünket átvisszük rá, mert le kell győzni a Goánán maradt hatalmas gépi hadsereget, ami szabadon garázdálkodik a bolygón. Tartok a saját gépünkötől is, bár Heracle azt mondja, tőle nem kell félni. Majd mindkét gépet elhelyezzük később valahol, a goánai rend helyre állítása után, esetleg a Cygni 61 B egyik bolygóján, ahol kutatásokat végzünk velük. Amíg nem tisztáztuk teljesen működési elvüket, addig veszélyforrást jelentenek az emberiségre nézve. De valami fontos dolgot nem értek - fordult Heracle felé.
- Mit nem értesz? - lepődött meg az orvosbiológus.
- Milyen megoldáshoz folyamodtál, ami teljes valószínűséggel meghozza számunkra a kívánt eredményt? És honnan vettél annyi plazmát, amennyi a mi gépünk megalkotásához kellett?

Heracle doktor arca elkomorodott.

- A mi biogépünk interferencia csapásokkal támadott, amit Éja Óó képtelen volt kivédeni. Hamarosan összeomlott a védelme. A bioplazmát elesett bajtársaink agya szolgáltatta. Bajtársaink élnek, lehet velük beszélni. Előbb el akarják intézni Éja Óó alegységeit a Goána bolygón, de utána kérnének valamilyen rendes testet. A kyborg élete is jobb, mint a semmi. Ezért mondtam azt, hogy a mi gépünkötől nem kell félni.

Lund kapitány keményen megölelte barátját.

- Te aztán tudsz meglepetéseket okozni! Megyek a Karakorumot értesíteni győzelmünkről.

SOSE VÉGY EL CSILLAGLÁNYT!

Johnny Martos betöltötte már a huszonnegyedik életévét is, amikor, bizonyára számtalan tudományos fantasztikus témájú olvasmánya hatására azzal állt szülei elé, hogy elmenne a Galaxisba világot látni. Korosodó szülei először meglepődtek, de azután megbeszélték egymás közt a dolgot. Mivel nagyon szerették mind a hat gyermeküket, akik közül Johnny volt a legidősebb, befejezte már az egyetemet is, úgy gondolták, bízni kell a gyerekekben, a legnagyobbaknak nem fog megártani egy kis világlátás. Sőt, talán amikorra visszatér, már kész férfi lesz belőle, bőségesen felvérteződve élettapasztalatokkal. A Galaxis meg manapság már többnyire civilizált hely, az ürendőrség keze mindenhová elér. Nem lesz baj, biztatták magukat. Számtalan fiatal indul világkörüli útra, az ő Johnnyjuk is hadd menjen.

Apja, a városi Babylon 24 Zrt. ügyvezető igazgatójaként, megengedhette magának, hogy vegyen egy jó építésű csónakot fia számára.

- Itt ez a pompás kis hajó - szólt az atya komoly arccal a fiához. - Használd egészséggel. Látod, Nickel-Tikettes gyártmány. Repül csak körbe a Galaxist, nem bánom, de ígérd meg, útközben nagyon vigyázol magadra. Tudod, a természet veszedelmes erői! Aztán vigyázz a csillaglányokkal is. Nehogy elbolondítson valamelyik! Egy év múlva várunk a Budaörsi úrkikötőben. Ha kérhetlek, azért útközben is üzenj szerető szüleidnek meg kisebb testvéreidnek. Küldj fényleveleket, azok nem kerülnek sokba.
- Igen, Apa! Kösz az úrhajót. Írni fogok minden nagyobb úrkikötőből, meg villámpostán is levelezhetünk - mondta Johnny. - Bizhatsz bennem, Apa. Ezek indulnak évről évre, körbe repülni a Galaxist. A többségnek sikerül. Elindulok nyugatra és visszajövök keletről. Mint a hírneves Magellán is tette volna a földi óceánokon hajózva, ha útközben Cebunál nem csapott volna le rá a végzete. A mágneses viharok szárnyán fogok repülni és kikerülöm a veszélyes őrörvényeket.

- Rendben van, fiam! Bízunk benned, Johnny - mondta apja enyhén meghatódva, és büszkén nézett a fiára. Neki sosem jutott az eszébe a Galaxis körbe repülése.

Johnny elbúcsúzott családjától, apjától, anyjától, húgaitól és öccseitől, majd nekivágott a mélyűrnek.

Csillagok sziporkáztak mellette, amint többszörös fénysebességgel száguldott, mindig csak nyugati irányban. A fenséges Galaxis kitért előtte teljes pompáját, amely valóban gyönyörű látvány és a kalandvágyó fiatal emberek lelki épülésére serkentő hatással van.

Haladtában, útikönyvei tanácsára, megállt a legexponáltabb, híres vagy hírhedt helyeken, tapasztalatokat, élményeket gyűjteni, egy kicsit körülnézni.

Több nemhumán égitestre is látogatást tett, úgymint a sestetű félék lakta Tatumra, vagy a tollas medúzák által benépesített Medduzra. A Shrigar, a Matrixa, a Biga és a Ceravera humán és humanoid lakói között pedig éppenséggel úgy érezte magát, mint otthon, a meghitt Föld bolygó anyaián.

Túl volt már utazásának kétharmadán, már nem távolodott, hanem közeledett a Földhöz, amikor eljutott a hírhedt Urisára, a híres hármas életű lények, az urisok, tudományos elnevezéssel trimorphok, bolygójára.

Johnny Martos biológiai képzettsége, sajnálatos módon, meglehetősen szegényes és alacsony szintű volt. Elsősorban gyenge gimnáziumi eredményei miatt, mert az egyetemen nem tanult biológiát, és amit tudott, az is főleg a földi életformákra korlátozódott. Ismerte a tehenet meg a birkát, de egy agykorallt már nem volt képes megkülönböztetni egy biixi agyastyúktól. Ezért aztán, miután átnézte számítógépe adatait az Urisáról, és leszállt az ismeretlen bolygóra, a helybeliek szokásairól halvány elképzelése sem volt. A bolygón háromféle populáció élte összetett és hormonoktól befolyásolt életét.

A főváros utcáin sétálgatva ő is megfigyelhette a kétlábú hernyókat, amint nehézkesen vonszolják kövér, szelvényes testüket. Látott továbbá, a hernyókon kívül, valamifajta pók-sáska keverék népeket is, akik leginkább óriási fekete özvegy és az európai imádkozó sáska keverékének hatottak. A harmadik forma, legalábbis Johnny így gondolta, humanoid alkatú volt, méghozzá a legszebb fajtából.

Urisa fővárosában százával mászkáltak a rendkívül csinos, jó alakú humanoid lányok. Johnny nem győzte kapkodni a fejét utánuk. Úgy érezte magát, mintha Magyarországon vagy Svédországon lenne a Földön, amely országokban igen sok a rendkívülien szép lány. Rövid idő múlva elhatalmasodott rajta az ismerkedési vágy. De a helybéli lányok is észrevették a bolygón kívüli ifjút, némelyikük terveket kezdett szövögetni csinos fejében. Johnny szállodája parkjában sétált éppen, amikor egy rendkívülien szépséges humanoidba botlott, aki sírdogálva nyöszörgött egy padon és esdeklőn felé nyújtotta kezét. Johnnynak gyanút kellett volna fognia, mert annyira megtervezettnek tűnt a szituáció, de mivel a kötelező olvasmányai elolvasásánál is gyakran igyekezett bliccelni, nem vette észre a helyzet megrendezetségét és veszélyességét. Meg aztán bizonyos hormonok is feldúsultak a vérében, amelyek csökkentették éleslátó képességét.

- E-he-helnézést kérek, uham, hissz - szipogta a lány. - Se-he-gítsen rajtam, meher na-ha-gyon beütöttem a bo-ho-kám! Uh-úgy fáj!
- Na, de mibe, kedves kisasszony, ilyen sima talajon, zöld pázsiton ugyan mibe ütötte be a bokáját? - A kérdés átsuhant Johnny Martos tudatán, de a kételkedést hamarosan félresöpörte a szép bokák látványa.
- Nézzük azt a bokát - mondta készségesen Johnny. - Bizonyára kificamodott. Látja kiskegyed ezt a dudort? Ezt a dudorocskát? Ezt a formás kis dudorkát? - Johnny letérdelt a lány előtt és megvizsgálta a csábító lábat.

A lány jelezte, hogy látja a dudort, ami annyira kínozza őt. Johnny erős kézzel megrántotta a lány bokáját. A dudor eltűnt. A lány sikkantott egyet, majd abbahagyta a siránkozást.

- Már nem is fáj - mondta és nehézkesen talpra állt. Lépett néhányat, közben hangosan sziszegett. - Látja, ifiúr, már tudok egy kicsit menni. Ha magába karolhatnék, egészen jól érezném magam. Köszönöm, hogy meggyógyított, kedves ismeretlen fiatalember.
- Johnny - mondta a fiú. - Johnny Martos vagyok, a Föld nevű bolygóról. És magácskát hogy hívják?
- Marisa - csicseregte a csinos humanoid.
- Szép név - bólintott Johnny. - Olyan emberi. Tudja, a földlakók között is elterjedt és kedvelt a maga neve?
- Jé! Erről nem tudtam, de most már tudom - mosolygott üdén a lány. - Haza kísérne, kedves földlakó fiatalember? Közben mesélhetne a Földről. Ugye az egy hely a Kis-Magellán Felhőben?

Így kezdődött Johnny kapcsolata Mariséval. Bár Johnny apjának intelmei néha eszébe jutottak a nemtörődöm fiúnak, de a szerelem elvette a józan ítélőképességét. Mariséval kötött kapcsolata hamarosan házasságba torkollott. Annak rendje és módja szerint, urisai törvények és szokások alapján, Johnny feleségül vette a rendkívül csinos Marisát.

Amit a lány nagyon is akart. Johnny érdeklődő kérdéseire, amelyek a kétlábú hernyókra és a pók-sáska népekre vonatkoztak főleg, Marisa kitérő válaszokat adott.

Boldog nászéjszakájuk hajnalán a szerelmesek egymás karjaiban aludtak el, amint az természetes. Másnap délelőtt azonban, amikor felébredtek, Johnny mellén nem a szépséges felesége, hanem egy szörnyeteg feküdt. Amolyan fekete özvegy és európai imádkozó sáska féle lény keveréke. Az Urisa bolygó értelmes trimorph fajának harmadik formája.

- Édes férjem, szeretlek - mondta az éjszaka átváltozott feleség.
- Ne haragudj, de szükségem van a testedre-lelkedre, a fehérjéidre, hogy megszülhessen százhusz utódunkat.

- A te édes gyermekeidet, akik a Föld bolygó állampolgárai lesznek majd. A Föld és az Urisa szövetségét a mi házasságunk alapozza meg.
- Na, de Marisa! Jaj, de ronda lettél, te szörnyeteg! Jaaajjj! - üvöltötte Johnny Martos, majd rettegő ordítása halálhörgésbe fulladt.
- Csám, csám - mondta Marisa étkezés közben. - Szerelmem, tested utolsó porcikája is hasznosulni fog, ezt megígérem. Beépítelek gyermekeink testébe, ezekbe a szépséges, kicsinyke petékbe.

Így lőn vége Johnny Martosnak.

Szülei hiába várták haza fiukat. A vándorló űrutazó egyszerűen eltűnt a trimorphok Urisa nevű bolygóján. Hiába kereste a rendőrség, nem találta. A trimorphok sem tudtak, vagy talán nem akartak, semmi használhatót mondani. Ezért az apa elutazott Urisára, reménykedve, hátha megtalálja elveszett fiát.

- Valami házasságról beszélt - vallotta be Johnny számítógépe, amikor az apa kikérdezte. - Sajnos, bár figyelmeztettem, ne vegyen el soha csillaglányt, nem vette fontolóra kérésemet. Mondtam, főleg a trimorphoktól óvakodjon, mert nagyon megjárhatja. Mint ahogy meg is járta az oktondi - duruzsolta a számítógép.
- Nekem miért nem küldtél fénylevelet?

Johnny Martos apja, mérhetetlen dühében, apró miszlikbe aprította a hanyag számítógépet, de már nem segíthetett tapasztalatlan fián. Ráébredt, a fia besétált egy trimorph csapdájába, aki felfalta. Valamennyire ismerte a trimorphok szokásait és törvényeit, így azt is tudta, hiába fordulna a helyi hatóságokhoz. Azt a választ kapná, miért volt a fia olyan szerelemvágó, ami a végétéhez vezette.

Jobbnak látta sürgősen távozni a trimorph bolygóról, még kedves menyé agyonveréséről is letett. Éppen összepakolta holmiját, indulva az űrreptérre, amikor szállodája előtt mintegy százhusz kétlábú, kövér hernyó vonult fel, és őt keresve üvöltözött:

- Nagypapi! Nagypapi! Vigyél minket a Föld bolygóra! A Nagymamit is látni akarjuk!...

KINEK AZ OLAJ, KINEK A VÍZ

A császári főcsillagász, Ufu Dao, kovalencsés közép szemét fókuszálva, meglepetéssel bámult Suo Mai nevű beosztottjára. Ufu Dao már tíz tengelykörű forgás ideje óta vezette a Csillagok Palotáját. Részes volt a királyi kegynek, amely az Arany Bivalyfarok rend tagjai sorába emelte, sok furcsa dolgot megélt hosszú élete során, de ilyen hallatlan esemény ez idáig még nem dűlt fel sikerekben gazdag életét. Az alárendelt nem értett egyet az ő alaposan megfontolt véleményével, és ezt kifejezésre is juttatta.

- Mondja csak fiatal barátom, - kezdte összeszedni magát első meglepetéséből - mit mondott az előbb? Mintha nem jól hallottam volna! A szonda nem műszaki hiba miatt hallgat? Ezt állítja? Akkor szíveskedjék megmagyarázni, hogyan hallhattam adását alig néhány órával ezelőtt? A tudása biztosan megalapozottabb, ha ilyen megbízható - tette hozzá epés hangszínnel.
- Nem erről van szó, nagyúr - válaszolt illedelmesen, de tántoríthatatlanul a beosztott. - Én csak egy részlegvezető vagyok a Csillagok Palotájában, de éppen vettem az 1075-ös szonda utolsó adását, amikor „klekk”, csak ennyi hallatszott, majd az adás abbamaradt. Az a véleményem, a Sria-lakók megsemmisítették, vagy elkapták és kikapcsolták a szondát!
- Sria-lakók! - horkant fel Ufu Dao főcsillagász. - Nagyobb butaságot nem tud kitalálni? Nincsenek Sria-lakók, értse már meg végre. Csak a Shashának vannak értelmes szülöttei, a Srianak nincsenek. Talán élhetnek ott valami egysejtűek, esetleg férgek, de értelmes lények nem.

Ez a fiatal Suo Mai kezdett az idegeire menni. Bevett szokás volt a Shashán általában, hogy az alárendelt nem mondhatott ellent főnökének. Az ifjú részlegvezető mégis ezt tette. Most is rendületlenül folytatta, amivel végképp felbőszítette Ufu Dao főcsillagászt, a Csillagok Palotája főigazgatóját.

- Uram! A szonda a Sria-rendszer harmadik bolygóján életre bukkant. Ez a harmadik bolygó oxigénes légkörű és hasonlít kicsit a Shashához. Van egy nagy holdja és erős magnetoszféra veszi körül. Idős bolygó, sok üledékes kőzettel, ami gazdag kőolajkincseket feltételez a felszín alatt. De több jelzés fejlett civilizáció jelenlétére utal a bolygó felszínén, a környező bolygókon, sőt, másik bolygórendszerekben is kimutatható a nyomuk.

A főcsillagász elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna. Jól megrágtá minden mondatát, hogy ez a fiatal beosztott is megértse, amit mondani akar. Azt látta, Suo Mai felettébb értelmes, a tehetséget pedig nem eltiporni, hanem irányítani kell.

- Én is tudom, milyen bolygókon kell keresni kőolajat. A Sria civilizációja pedig nem jelent semmit! Még ön is beláthatja, fiatal barátom, hatalmas birodalmunknak nem jelenthet akadályt holmi civilizációcska. Kőolajra minden áron szükségünk van. Minden áron! Érti? Minden áron!
- Éppen ez a probléma - vitatkozott továbbra is a részlegvezető. Úgy látszott, nagyon nyakas ez az ifjú titán. Suo Mai szilárdan kitartott elképzelése mellett. - Ha a Sria-lakók fejlettebbek nálunk, tegyük fel, akkor nem tudjuk gyarmatosítani őket. Sőt, súlyos háborúba keveredhetünk velük, ha nem vagyunk eléggé óvatosak, ráadásul a háborút valószínűleg elveszítenénk. Uram, ezt meg kellene akadályozni, előzetes kutatásokkal képet kellene nyerni a Sria népéről. Nagyuram intézkedhet az ügyben, én ehhez kicsi vagyok.

Ufu Dao főcsillagász most már nagyon dühös lett. - A részletes feltáró vizsgálatok éveket, több tengely fordulatnyi időt vehetnek igénybe. A kőolajra viszont most van szükségünk. Érti? Mégpedig azonnal! Császáruk elé akar állni azzal a feltételezéssel, hogy a Sria harmadik bolygóján értelmes lények élnek, akik esetleg nem akarják odaadni nekünk a kőolajukat? Egyből lecsapnák a fejét, barátom, egyből lecsapnák a fejét! Különböen hagyjon magamra, fontos dolgom van - fűjtött dühösen.

Csak nem fogja drága idejét erre a sültbolond ifjúra pazarolni, amikor a császár eredményeket, vagyis kőolajat vár el tőle. Az ő feladata a kőolaj megtalálása, nem a Sria-lakók lelki életének istápolása.

A fiatalabb csillagász, távozóban halkan dörmögött magában. - Teljesen elment az esze ennek a háromszeműnek. Halvány gőze sincs az úrról. Nekem meg itt az ideje leszedni a testemről ezt az elektronikus maszkot, mert a végén én is Shasha-lakó leszek. Suo Mai folyamatosan morogva elvonult saját részlegébe, és magára zárta az ajtót.

Ufu Dao rettentően dühös volt. Felzaklatta Suo Mai rendíthetetlen álláspontja a Sria-lakókat illetően. Pedig le kellene csillapodnia sürgősen, mert Afo Zue első császárhoz volt hivatalos délutánra. Ha a kényúr előtt véletlenül elejtene egy nem helyén való mondatot, nos, akkor neki lőttek, vége lenne karrierjének. Ezzel teljesen tisztában volt, ismerte a játékszabályokat, mit lehet mondani és mit nem. Ezért kellett lecsillapodnia, nehogy hibát vétsen, nehogy az érzelmek vezéreljék, hanem a saját érdekeinek tiszta logikája irányítsa mondatait. Suo Mait szerette volna kirúgni állásából, rövid úton, de sajnos, ajánlólevéllel rendelkezett a második császártól. Vajon honnan szerezhette az ajánlólevelet, töprengett? Megoldást nem talált, ezért megpróbált lehiggadni, majd a megfelelő időpontban elindult a császári palotába.

Afo Zue aranyszínű palástjában ült az első császár trónszékén, éppen ezüstös színű pikkelylemezeit borzolgatta, ami nem a legjobb előjelekkel kecsegtetett őfensége kedélyállapotát illetően. Körülötte a főurak fejüket lehorgasztva álldogáltak. Az első császár mindhárom szemét vezető csillagászára meresztette és sziszegve megszólalt. Őfensége ugyanis kissé sziszegve mondta ki kitines szájával a foghangokat.

- Iszmét akadoszik a kőolajellátás! Mit színálnak az urak a Szillagok Paloszájában, ha egy koszosz kőolajbolygót szem képesek felfedezni már évek óta? Mit szólsz ehhez nemesz Ufo Dszao?
- Fényességes nagyúr! Shasha bolygó Harx birodalmának legfényesebb csillaga! Minden shashai tündökletes vezére!

A császár türelmetlenül megrándult ültében. Ufu Dao sietve a lényegre tért.

- Felfedeztünk egy bolygót, amelynek óriási kőolajkincse van. A Sria nevű naprendszer tagja, kicsit távol van ugyan tőlünk, de dicsőséges űrflottánk tartályhajói, jó hosszú ideig, színültig telve hordhatják a Sria hármas bolygójának kőolaját űrkikötőinkbe. A fekete aranyat, a folyékony aranyat, amitől Shasha népének jóléte függ.
- Valóban igaz esz? - kérdezte hitetlenkedve Afo Zue első császár.
- Úgy éljek, első császárom, igaz, amit mondok, a Sria Hármas kőolajbolygó. Kao Ukku flottaparancsnok úron múlik, lesz-e elegendő kőolajunk az eljövendő években, vagy nem. Ha az űrhajók képesek a rengeteg kőolajat ide szállítani, akkor a gazdaságunk sebesen fog tovább fejlődni.

A jelenlévők mindnyájan tudták, az állam léte forog kockán a kőolaj miatt. Saját bolygójuk kőolajmezői régen kimerültek, a gyarmatokról újabban akadozik az ellátás. A munkások és a nép egyszerű tagjai között különös eszmék terjednek. Sokan megkérdőjelezték a császárság szükségességét és létjogosultságát. Sok milliónyian dolgoztak Harx birodalmi gyáraiban. Ha megszűnne a kőolajutánpótlás, nem lenne munkája ezeknek az embereknek. Végig gondolni is szörnyű, mi történne, ha a nép az utcákra vonulna munkát és több szabadságot követelve. Történjen bármi, a folyékony fekete aranynak áramolnia kell Shasha bolygó gyáraiba, mert ettől függ Harx birodalmának, a jelenlegi rendnek a léte. Jól tudta ezt Ufo Dao, és úgy gondolta, itt az alkalom, üt egy jó nagyot Suo Mai részlegvezetőn, nem megsértve a Második Császár érdekeit.

A császár Kao Ukkura tekintett. A flottaparancsnok meghajtotta a fejét a kérdésre, igent intve a császárnak.

- A flotta teljesíti feladatát! - közölte katonás egyszerűséggel és határozottsággal.

Ufo Dao úgy érezte, szólnia kellene néhány szót.

- Ha szabadna megjegyeznem, a helyzet jobb megvilágítása érdekében, a Sria-rendszerbe küldött 1705-ös számú kőolajkutató szondánk váratlanul elhallgatott, nem küld jeleket. Egy bizonyos Suo Mai nevű fiatal csillagászom szerint, a szondánkat a Sria-lakók fogták el. Ennek az irányításom alatt dolgozó fiatal kutatónak az a véleménye, hogy a távoli Sria naprendszerében magasan fejlett civilizáció létezik. Sőt, ez a civilizáció esetleg fejlettebb a miénknél. További alapos kutatásokat javasol a Sria térségében, mert ezzel szeretné elodázni az új, most felfedezett kőolajlelőhely kiaknázását.
- Ufu Dao önelégülten várta Afo Zue első császár reakcióját.

A császár töprengő arckifejezést öltött. - Lehetséges olyan haderő, amely dacolhat űrflottánkkal? - tette fel az egyszerű kérdést környezetének. A nagyurak felzúdultak, tiltakozásukat juttatva kifejezésre. Kao Ukku vette át a szót.

- Császári fenség! Flottánknak senki és semmi nem állhat ellent - hirdette ki magabiztosan és önelégülten. - Ha van a Sria hármason kőolaj, akkor az a kőolaj hamarosan a miénk lesz. Flottánk legyőzhetetlen!

Az első császár váratlanul felállt trónusáról. A főurak megdermedve várták, mit szándékozik cselekedni. A császár ugyanis gyakran kiszámíthatatlan volt, mint az ősei is. Olykor ölt, olykor jutalmazott.

- Uraim! Szeretném megtekinteni a Sriát! - hangzott az udvarias és határozott császári óhaj. Ufu Daoban meghűlt a testfolyadék. Minek akar a császár a Csillagok Palotájába menni? Nem tudta, mit akar a császár, de csak egyetlen feladata volt a császár szándékát illetően: végrehajtani és segíteni ura elképzelését.

A Csillagok Palotájában nagy lett a sürgés-forgás, amint értesültek a császári menet érkezéséről. Ufu Dao előre rohant, rádión értesítve munkatársait, a császári udvar érkezéséről. Sebesen kapkodta kitines lábait, le hagyva a kordékat, gigekeket és hordszékeket. Mire a császári menet megérkezik, minden rendben legyen a Csillagok Palotájában. A legnagyobb távcsövet állította a Sria csillag rendszerére. Győződjön meg a császár, milyen parányi csillagról van szó.

Az ilyen közönséges és kicsi csillagnak miért lenne olyan kísérője, amely nagyon fejlett életet hordoz? Ez az életforma még fejlettebb is lehet Shasha népénél? Ez teljesen lehetetlen! A már meghódított és jól megismert bolygók egyikén sem volt fejlett társadalom. A gyarmatosított világokon nem létezett értelmes élőlény. De egyáltalán, ki az értelmes lény, a Shasha-lakókon kívül?

Saját főcsillagászai hátát tartotta Afo Zue számára, amikor az első császár leszállott díszesen felszerszámozott négytűlkű hátsáról. Ufu Dao bevezette a menetet a csillagdába, és büszkén mutogatta az építményeket és műszereket.

- Ebbe kegyeskedj beletekinteni, fenség - mutatott egy hatalmas főműszerre, egy másfél méter átmérőjű reflektorra. A császár belenézett a távcsőbe, majd elzöldült arccal, fuldokolva a haragtól, Ufu Daora ripakodott:

- Mi esz? Mit átallassz te nekem mutogatni? Esz valami fekete!

A nagyurak sietve a távcsőhöz hajoltak, végül Kao Uku megkérdezte, nagyon rosszálló hangon: - Tréfálkozó kedvedben vagy, nagyúr, Ufu Dao? Miféle ismeretlen szerkezetekkel szórakoztatsz minket?

Végre Ufu Dao is hozzáfért a távcsőhöz. A látómezőben a Sria napja és harmadik bolygója helyett, amelyekre előzetesen beállította a távcsövet, hatalmas terjedelmű, idegen csillaghajók nyüzsögtek. Szóhoz sem tudott jutni, csak állt a reflektor előtt. Szeme pillantása találkozott Suo Mai pillantásával, aki a tömeg mögött ácsorgott. Suo Mai gúnyosan szemlélte a megdöbbsent gyülekezetet. Ekkor Suo Mai, a beosztott csillagász, a részlegvezető, halkán és közönyösen, megszólalt.

- A kutató szondák mind elhallgattak. Szinte mindet elkapták a Sria-lakók! Van olyan kutató, aki ezt a tényt megkérdőjelezi? Megmondtam előre, a Sria Hármak lakóinak alábecsülése súlyos gondokat fog okozni Shasha népének. Az űrflottát is megbénították az idegenek.

Kao Ukku a fejéhez kapott. Ő volt az űrhadsereg főparancsnoka. - A flottám! - ordította. - Mi van a flottámmal? Tűzparancs a flottának! - üvöltötte kétségbeesetten.

- Felesleges minden ellenállás! A flotta megbénítva - már mindenki a beszélő felé fordult. Suo Mai higgadtan állta a rávillámló tekintetek kereszttüzt. Alakja a főurak csoportja fölé tornyosult.

A császár sziszegett, amint Suo Mai alakját szemlélte. - Lászádsz? Hogy merészel lászadni? - Hangja megbicsaklott, mert egy kissé rosszul lett. De a császár nem volt hülye: - Tárgyalunk? - kérdezte utolsó erejével.

- Tárgyalunk! - jött a válasz.

Kísérete leültette az első uralkodót.

- Viszet! - nyögte halk hangon. - Viszet!

A Csillagok Palotájában sok százan tolongtak, de a császár kérését nem hallották meg, ám Ufu Dao meghallotta. Sietve vízért ugrott. Kinyitotta az egyik közeli csapot, amelyből, óriási megdöbbenésére, sűrű, barnás, bűdös lé csordogált alá.

- Kőolaj folyik a csapból! - hördült fel Ufu Dao. Bambán maga elé bámult, majd lassan az első császár felé nyújtotta a serleget, amely kőolajjal volt telve.
- Császárom, van kőolajunk - mondta Afo Zue felé fordulva.

A beállt döbönt csendet Suo Mai törte meg.

- Tisztelt hölgyeim és uraim. Én valójában egy ember vagyok. Már régóta figyeljük Harx birodalmának áldatlan tevékenységét. Mondhatom, rengeteg szokásuk nem tetszik nekünk. Önök kőolajért áhítoznak. Ezért több primitív étellel rendelkező bolygót leigáztak, az őslakókat kipusztították, a kőolajat elrabolták. De mi annyi kőolajat szállítunk önöknek, amennyit akarnak. Édes vízért cserébe.

- Önök meg akartak támadni minket, elrabolni kőolajunkat. Ezért, tárgyalás nélkül, végrehajtottuk akciónkat, és elvittük a vizüket. Mi a metán légkörű bolygóról annyi kőolajat bányászunk, hogy az önök bolygóját száz rétegben is befedhetjük kőolajjal. Nekünk meg élő víz kell. Amit a távcsőben látnak, az a 9. és 17. földi űrflotta. Most szivattyúzzuk ki az önök bolygójának édesvíz-készletét. Erős szűrőkkel dolgozunk, a nagyobb élőlényeket nem vesszük el. Egy kis vizet hagyunk a tengerekben, nehogy kihaljanak a tengeri élőlények. Jó ivászatot! - mutatott utójára Ufu Dao kezében lévő serlegre.

Amikor befejezte beszédét, amit a császár környezete megdöbbenve hallgatott, valamit matatott az övéen. Körülötte kéken villódzó gömb képződött, majd ez a gömb felemelkedett a levegőbe és átsuhant a fejek fölött. Átsuhant az ajtón, ki a szabad térségbe. Az utána tódulók még látták, amint felfelé suhant, egyre feljebb a magasba, ahol a holdnagyságú, idegen ivóvízszállító űrhajók, sok kilométeres szélességű csöveken keresztül, szívták fel a Shasha bolygó édesvizeit, mérhetetlen gyomrukba. Ez volt a Shasha vizeinek elrablása nevezetű korszak kezdete.

Hosszú idő multával, amikorra a Harx Birodalom emléke is elmosódott már, a császárság intézménye rég elavult, és a régi rend urai magas hegyi kastélyaikban élték hanyatló világukat, az egykori első császár feltette környezetének a fogas kérdést, amire a választ még nem kapta meg teljesen.

- Csak aszt tudnám, miért kellett a földlakóknak asz a rengeteg tiszta víz? Miért rabolták el édeszvíszű tavainkat és folyóinkat?

Környezete tanácstalanul nézett össze, mint mindig, amikor elhangzott az Első Császár kérdése.

- Mert az idegeneknek, a Sria rendszer lakóinak, akiket embereknek hívtak, nem volt elegendő tiszta vizük - de ezt az elképzelést nem merészték volna a császár tudomására hozni.

TÉVEDNI KOFERI DOLOG

Kraxi Max kényelmesen elhelyezkedett ülésén, és feji tartályából kihúzta félméteres látószemét. Ráirányította az előtte terpeszkedő teleszkóp nézőkéjére, majd fémesen köhintett.

- Torkomra ment a vasreszelék - morogta hangosan. - Frixá Dix már megint nem reszelte le rendesen a feltétet.
- Hát még a sütemény - tódította a hallottakat Maxi Frax, aki meghallotta Kraxi Max halk zsörtölődését. - Azok a rézből készült dinsztelt spirálisok! Nem voltak eléggé lehűtve. No, és a kénaszpikba mártott titánoxid torta? Ne is beszéljünk róla! Jobb lesz minél hamarabb elfelejteni ezt a mai ebédet!

Kraxi Max egyetértett Maxi Fraxszal. Rosszkedvűen üldögéltek a távolságevő irányító-központjában. Egy kicsit csikorogtak még, de nem sokáig.

Kraxi Max látószemével kötelességszerűen a teleszkóp nézőkéjét bámulta. Alvószemeit jólesően lehunyta, félig szendergő állapotba jutva a bőséges ebéd után. Csupán félszendergő állapotban, félig-meddig érdeklődve nézte a teleszkóp által nyújtott képet. Meglepően mozgalmas világ tárult elé. De nem ez volt az első mozgalmas világ, amelyben csalódniuk kellett.

Nagy folyót látott. Bővizű, széles vízhömpölygést, amelynek két partján a mértani alakzatok ezrei álltak, messze kiterjedve a folyó partjaitól. A mértani alakzatok magasabbak voltak a talaj szintjénél, közöttük keskeny hézagokban, talán utakon, apró, izgó-mozgó vacakok rohangáltak céltalanul. A teleszkóp látványát így értelmezte Kraxi Max.

A céltalanság az értelem nélküliségének legbiztosabb jele. Még a legegyszerűbb egysejtűek is valamilyen céllal rohangálnak életterükben. Kofér bolygó minden fia tudja, a céltalanság nem az értelmesek tulajdonsága - gondolta jóllakottan Kraxi Max, majd megnyugtatta magát, amit szemlél, bár mozog, de nem igazi élet.

- Mit látsz, Kraxi Max barátom? - kérdezte óvatosan Maxi Frax, akinek legfőbb feladata az úr meztelen hőmérsékletének mérése volt. Mindenki tudta róla a távolságevőn, hogy nagyon unja azt az alantas munkát, amit végez, és szeretne magasabbra kerülni.
- Látok, amit látok - közölte Kraxi Max, aki nem volt túlzottan elmés megfigyelő.
- Én is úgy gondolom. Látsz, amit látsz - nyugtázta rezignáltan Maxi Frax és sértődötten csendbe burkolódzott.

Kevés idő múlva Kraxi Max megszólalt, mert beszélhetnékje támadt.

- Mértani alakzatokat látok, amelyek kiemelkednek a síkból. Olyan a megfigyelt felület, mint egy városszerű képződmény. A mértani alakzatok emeletes házak lehetnek. - Szusszantott egyet.
- A feltételezett utcákon, amelyek a feltételezett házak között haladnak, nyüzsgő mozgást látok. Plazmaegységek vándorolnak százával, látszólag céltalanul. Valamivel nagyobbak nálunk. Izgó-mozgó kocsonyák.
- Talán csak nem élőlényeket látsz, Kraxi Max? - Maxi Frax kezdett felvillanyozódni. - Nem is hiszed, mennyire szeretnék testvérekre lelni a kozmosz rideg végtelenjében - és hosszasan, vágyakozva sóhajtott.

Kraxi Max élesebbre állította a képet. Egy fejű, két karú, két járólábú plazmaegységet vizsgált merengve. Talán ezek a fura valamik mégiscsak élőlények lesznek. Ha a Mindenség Ura is úgy akarja. Műszereiről halkán olvasta a kiírt adatokat.

- Fehérjék - sajnos. Ez rossz előjel. Lipidek - még rosszabb előjel. Víz! Na de ennyi víz? Magsavak - ilyen kevés? Szénhidrátok - kész, vége, fuccs. Egy csomó egyéb alkotó. Nincs szerencsénk. Sosincs szerencsénk. Ezen a bolygón nincs élet.

- De Kraxi Max! - kiáltott fel az űr hőmérsékletének mérője. - Még rengeteg adatot közöl az elemző készüléked. Biztos vagy abban, hogy azok ott lenn nem élőlények? Tudod, nagyon szeretnék már végre élőlényekre lelteni... - Maxi Frax izgatottá vált a lehetőség felcsillanásától. Hátha életet találtak ebben a titokzatos naprendszerben.

- Nyugalom, Maxi Frax barátom. A többi adatsor csupán a mikroelemeket tartalmazó jelzések listája, azután meg olyan vegyületeket jelölnek, amelyek százaléértéke nagyon alacsony, még tizedszázaléknál is kisebb. Amolyan nyomelemek ezek. Nyugodtan mondhatom, azok ott lenn nem élőlények. Csupán kémiai képletek, az élet jele nélkül.

- És, ha mégis élet van ott lenn - akadékoskodott Maxi Frax.

- Közismert tény, hogy az élet alapja a vas! - Kraxi Max felnyitotta két alvószemét is, és az ég felé meresztette, amelyet jelen esetben a fülke mennyezete képviselt. - Ó, Mindenség Ura, segíts fegyelmeznem magam, mert különben agyonütöm ezt a Maxi Frax barátomat. Olyan mérhetetlenül értetlen. - Valamint természetesen különböző fémek. Mi, koferiak - és itt jelentősegteljesen az űr hidegét mérőre pillantott hosszú látószemével - vas-fém alapon szerveződő lények vagyunk. Lent, azon a ronda világon, amely napjától számítva a harmadik égitest, mindenféle maszat, nyáladék, izgó-mozgó vacak tenyészik. Az egész felszín beborítja ez a szénalapú fürtelem. De ez nem élet!

- Kraxi Max! - kiáltott fel Maxi Frax lelkesen. - A mi távolságevőnk kizárólagos feladata egyedül csakis az élet kutatása és megtalálása. Azért indultunk útnak, hogy olyan bolygókat fedezzünk fel, mint a Kofer, a mi szülőházánk. Tehát lakott világokat. Nem lehetséges, hogy most az egyszer mégis tévedünk? Ez a most vizsgált Harmadik Világ mégis lakott?

- Nem, kedves barátom, Maxi Frax, megnyugtathatlak, hogy nem - Kraxi Max szilárdan kitartott álláspontja mellett. - Vas-fém alapú élőlényeket keresünk az űrben, de odalenn a bolygón ilyen lények nem léteznek.

- Igaz természetesen, hogy sok négykerekű, guruló mozgány járja a geometriai alakzatok közötti hézagokat. Talán utcákat, ha valóban utak azok a hézagok. No, de azok a mozgányok sem élőlények. Sajnos! Négy guruló, kör alakú végtagjuk, példának okáért, belül fém, viszont kívül szénalapú anyagból áll. Kizárt dolog, hogy élőlények lennének. Az élőlények csakis vasból és más fémekből épülnek fel, mint mi, koferiak.

- Nekem pedig nagyon gyanús mégis ez a harmadik világ. A Kofer bölcsei szigorúan fognak ítélni felettünk, ha majd hazatérünk, ezért a legjobb elméleteinket adjuk közre, hogy keveset hibázzunk. A sokféle formájú mozgó vacak, a mozgányok, ráadásul az uszkányok a folyó vizén, a kilencnél is több híd a két part között, a mértani síkból kiemelkedő alakzatok, talán mégis házak? ... - Ez a sok jel életre utal.

Maxi Frax ábrándozva bámulta a teleszkóp által kivetített képeket.

- Úgy szeretnék már idegen élőlényekkel találkozni, Kraxi Max!
- Most pedig nem fogsz! - közölte Kraxi Max mérgesen. Társa kezdett a vasidegeire menni.
- És, ha tévedünk? Ha, azok ott lenn mégis élőlények, akik mozgányokat és uszkányokat hoznak létre, Ha, ráadásul értelmesek?
 - Maxi Frax ezzel a felelőtlen feltételezésével elvetette a súlykot.
- Akkor mi van? - kérdezett vissza Kraxi Max. - Semmi sincs akkor. Akkor esetleg tévedtünk. Nahát. Jogom van a tévedéshez, vagy nem...? Tévedni koferi dolog! Vagy nem? - Kraxi Max egészen feldühödött.
- De, igen - hagyta rá társára és főnökére Maxi Frax. - Tévedni koferi dolog. De mégis. Olyan jó lett volna...
- Mi lett volna jó? Maxi Frax, mondd csak ki nyugodtan. De úgy fejbe csaplak, ha előjössz megint azokkal a szénalapú maszatokkal, plazmákkal, hogy csillagokat fogsz látni a buta réz-króm fejedben!

Kraxi Max gondolt egyet. - Debre Trax, Brobra Szrax, Mubra Drax űrhajósok, ide, hozzám!

A három űrhajós hamarosan megjelent a parancsra.

- Űrhajósok! Van-e a fémalapú életen kívül másféle élet? - kérdezte őket Kraxi Max.
- Nincs! - hangzott az egyértelmű válasz.
- Lelépni - mondta Kraxi Max elégedetten. - Látod, Maxi Frax, ez a helyzet az űrkutatásban.
- Látom, amit látok - és Maxi Frax mindenről lemondóan nagyot sóhajtott.

A sóhajrást azonban Kixi Vrox, nagyhatalmú főúr, fogta az űrön át, és megtette a helyes lépéseket.

A koferi űrhajó, pontosabban távolságevő, sebességét nem változtatva, tovább száguldott. Kifelé a Naprendszerből, keresztül a Galaxison. Élet után kutatva, mert az élet keresése volt egyetlen feladata.

ÚRHAJÓSOK ÉS BANDITÁK

I.FEJEZET: A KÉSDOBÁLÓ HÖLGY

A hatalmas, harmincmillió metropoliszra, Budapestre, ráborult az éjszaka bakacsinszínű fedele. A Duna folyó és a déli Duna-tó sötét hullámai locsogva ostromolták a város kikötőinek rakpartjait és az ott horgonyzó csónakokat, bárkákat, hajókat. Néhány repülőgép-anyahajó is komorlott a vizeken. Ezek a hatalmas hajók könnyedén felúszhattak a Dunán, amióta feltalálták a víz feletti antigrav hajtóműveket, némelyik meg nem a tengereken úszkált, hanem képes volt a vízről startolni a világűrbe. Csendes szél járkált az utcákon, megborzosolta a faleveleket, fenn az égen pedig gyapjas felhők játszadoztak a metszőfényű csillagokkal.

A felhőkarcolók aljában az este beköszöntével már megkezdődött az éjszakai élet. Fényreklámok villództak, üvegpaloták árasztották színes fényeiket, az úttesteken csillogó autócsodák özönlöttek. Vörös, kék, zöld fényeket lövellő reflektorok pásztázták a felhőkarcolókat. Vendégek érkeztek luxusautóikon a fényben úszó mulatókhoz. Csillogó nők csillogó kocsikban, a ragyogó városban.

A „Zugolyi Kistigrishez” címzett lebujban éppen lebújt néhány vendég az asztal alá, de nem a belépő rendőrség látványa miatt. Inkább az elfogyasztott italoktól és egy rosszarcú figurától, aki ekkor érkezett a mulatóba.

Vad afrikai félsivatagok zenéje kongott éppen, a látványterv szerinti kietlennek tűnő tájat erős nap égette narancsvörös sugaraival a színpadon. Egy kongói ifjú vadul kongatta kongó dobját, amire néhány lány kongát járt. Több tucat vendég ödöngött az előadást szemlélve, de most menekültek a kellemetlen zenétől. A bárpultnál nagy tolongás alakult ki, mindenki inni akart a kietlen és száraz sivatag látványa hatására.

A színpadon sötétbőrű, fehér fogú táncos lányok ősi afrikai táncokat roptak. Testük olajtól csillogott, valamint Jóságú Mari néni parfümjét ontották az áporodott levegőbe.

A táncos lábú lányok mellett néhány artista színezte a produkciót, akik valószerűtlen mutatványokkal igyekeztek kioltani zaklatott életüket. Olykor humoristák, bűvészek és énekesek is besegítettek a műsorba.

Sokan jártak a „Zugolyi Kistigrishez” címzett műsoros lebujba, mert itt a vendégeket többnyire nem zaklatta senki. A részegeket a személyzet átvitte egy heverőszobába, ahol kedvükre aludhattak. Kijózanodva újra gyakorolhatták az ivászat művészetét.

A rosszarcú figura, az este érkeztek, az alkoholszagú éjszaka kezdetekor, előbb szemlélődött, azután inni kezdett. Szerény részvénytársasága asztalánál foglalt helyet, társai hamarosan ellátták elegendő mennyiségű élvezeti szerekkel. Barátai Féleszü Pájpnak szólították, néhányan angolos írásmód szerint, Pipének. Mások Félszeműnek nevezték, mert ez volt a helyzet. Akik közelebb álltak hozzá, azok tudták, két szeme van, csak az egyiket fekete pánttal letakarja, hogy félelmetesen nézzen ki.

A banda, vagyis a részvénytársaság tagjai törzsvendégek voltak a Zugolyi Kistigrisben. Mint általában, most is néhány szék és pohár összetörése után, tanácskozássra vonultak vissza a hírhedt lebuj egyik belső termébe. Ekkor a lebújva iszogató vendégek végre előbújtak és folytatták megszokott esti tevékenységüket.

Este tizenegy órakor került sor Franciska számára. Ez a szám volt a lebuj leghíresebb, legjobban kidolgozott és legmagasabb művészi színvonalú előadása. Azt is lehet mondani, világhírű szám volt. A mulató teljesen tele lett emberekkel, ki kellett tenni a 'Megtelt' táblát. Még néhány Uránusz-lakót beengedtek, akik köztudottan nem tudnak kívül maradni, ha valahová be akarnak menni, de aztán csak bezárták az ajtókat. Igaz, volt néhány szabad asztal még, de a tulaj azt mondta, ennyi anyagi veszteséget megér neki, ha elmondhatja, nála telt ház van esténként.

Franciska meglehetősen rossz késdobáló volt a műfajában, de annál csinosabb. Hosszú, szőke haja eltakarta művészien fedetlen kebleit, kurta tollszoknyájában és villogó lábperecekkel a lábán igen bájos összenyomást keltett szemlélőiben. Már, ha azok a szemlélők az emberi fajból, azon belül is a férfi nemből valók voltak.

Mutatványa egyedülálló volt a világon, amit mindenki magasra értékelt. Franciska ugyanis, más késdobálókkal ellentétben, önmagát célozgatta. Ezt pedig nem csupán azért tette, mert olyan szívesen célozgatta saját magát, ősi magyar hagyományoknak megfelelő önmarcangolással, hanem azért is, mert már nem volt kit célozgatnia.

Sajnálatos módon, néhány hete, agyon késdobálta utolsó vállalkozó hajlamú partnerét, aki pedig már az ötvenhetedik volt az agyon késdobáltak sorában. Most tehát, partner nélkül maradván, kinyújtva jobb karját, csuklóból visszafelé lezserül dobálódzott, saját magára. Amikor mind a tíz kést a mögötte felállított puha műanyaghab-falba beledobta, kecsesen meghajolt. Azonnal kitört az ováció.

- Fran-cis-ka! Fran-cis-ka! Fran-cis-ka! - üvöltötte a tömeg. Néhányan azt javasolták, legközelebb célozza meg a szemét, a mellét vagy a nyakát, akkor még híresebb lesz, de ezeknek a jóakaróknak röviden elutasította a javaslatait.

A mutatvány az uránusziaknak is igen tetszett, mivel színüket, elégedettségük kifejezésére, zöldeskékről kékeszöldre változtatták át. Továbbá megitták az összes bort, amit találtak, mert köztudott az Uránusz-lakókról, nagyon kedvelik a bort, ezért nem szabad előttük borral töltött poharat hagyni. Van egy több méteres csápjuk, azzal egy pillanat alatt kiszippantják a bort a pohárból, palackból, bárhonnan.

Ekkor, amikor a hangulat a tetőfokára hágott, mint a végzet lova, megérkezett Lynkóczi Frédy, röviden Lyn Fred. Ő volt a kőbányai kőbányák réme, a kőbányai alvilág vezére, akinek kőpalotája Kőbánya rejtett alagútjaiban rejtőzködött.

A rendőrség persze, az olyan alakokkal, mint Lyn Fred, általában nem törődött. De szegény Franciskát állandóan azzal nyaggatták, hagyja abba a késdobálást. A szegény, de gyönyörű lány meg hiába magyarázta, mindig a partnerek voltak a hibásak, mert belemozdultak a kés repülési irányába, ő nem tehet a balesetekről, a rendőrök mégsem hagyták őt békén.

II.FEJEZET: MEGHÍVÁS VACSORÁRA

Lynkóczi Frédynek, akit a barátai L.F. monogramjáról, ami egyetlen, még létező ingére volt hímezve, Elefnek is neveztek, volt egy nagyon rossz szokása. Szerette a nőket, de ehhez a szokáshoz rettenetes bunkóság és büdös lábszag párosult. Monogramos ingét még suhanc korában mosta ki utoljára anyja, de azóta a fontos ruhadarab nem látott se vizet, se mosószert, amiért is egy kicsit szaglott. Nem annyira, mint a halpiac, de majdnem annyira. Az Elef név ráadásul nagyon közel áll az elf névhez, amire Lyn Fred igencsak büszke volt, bár a tündérekhez korántsem volt köze. Sem a nyugatiakhoz, sem a keletiekhez, a többiekhez meg még annyi se.

Azt lehet mondani, érdekes figura volt. Egy neandervölgyi és egy gorilla keverékének látszott, bár inkább bocsánatot kell kérni mindkét említett fajtól, mert Lyn Fred nem is hasonlított egyikükre sem. Alacsony és tömzsi testén fura fej ücsörgött. Ennek ellenére jó kövér is volt, hájpacnik lógtak mindkét oldaláról. Dagadtsága passzolt rövidségéhez, ami jól állt neki, egyes barátai szerint. Haja lenőtt a szemöldökéig, ami miatt nem látszódott ki a homloka. Füle nem volt, mert füleit levágták még kezdő korában. Ha több füle lett volna, azokat is levágták volna, mert Elef nem volt kifejezetten nyerő típus. Gonoszságával, hosszú küzdelem után, a város egyik vezető, ha nem a legelső, gengszterévé küzdötte fel magát. Ismeretlen színű ingén fekete nyakkendő éktelenkedett, rajta mustárszínű sárkánnyal. A mustáros színt, sokak szerint, mustár okozta, amit Lyn Fred alig öt éve ejtett a mellére, ezzel együtt a nyakkendőre.

Ronda és tömzsi volt, de dagadt és gazdag.

Zakója alatt, pantallója két oldalán, két hatalmas, harminchatlövetű, gyorstüzelő pisztoly fityegett békésen. Egyik maszek gyártmányú csizmájának nem volt talpa. Ezen okból azzal a lábával folyton mezítláb járt. Azzal dicsekedett, hogy ő egy pár zokniból kettőt csinál, mert csak egyenként hordja őket. Takarékoskodik egy csomó pénzt, nála egy zokni dupla életű. Mármint egy pár zokni, mert az kettő.

Mivel nem volt talpa egyik csizmájának, arra a lábára enyhén sántított. Amikor nem betonúton járt, a diadalittas kavicsok gyorsan beledöftek a talpába. Emiatt Elef és a kavicsok között ádáz háború dúlt. Talpnélküli csizmájában egy légvédelmi üteg nyert rejteket, ami gyógyírt jelentett számára a diadalittas kavicsokkal viselt vesztes háború miatt.

- Hol van az a féleszű Féleszű Pájp? - kérdezte nyájasan az egyik félmeztelen pincérlánytól.
- Ottan bévül vagyon a kérdezett - mondotta a vidéki lány.

Fred felfogta a választ, elégedetten indult Pájp megkeresésére. Durván félrelökte a lányt, nagyot rikoltott:

- Féleszű testvér, jer ide gyorsan!

Bömbölő ordítása olyan volt, mint az égő dzsungelből menekülő, égő farkú tigris üvöltése.

Pájp vacogva bújt elő rejtett odújából.

- Itt vagyok Lynkóczy nagyfőnök, parancsolatodra.
- Te piszok! Elloptad az asztali gépfocistám bal lábát délután a mérkőzésen! Miattad vesztettem ötezer kretént. Hol van?
- Mi?
- A bal láb!

- Azt nem tudom, azt hittem, ötezer kretént keresel.
- Nekem ne szájalj vissza, add ide az ötezer kreténemet!
- Bocsáss meg, de becsületemre mondom...
- Olyan neked nincs - vágott közbe Fred. - Vagy visszaadod az ötezer kretént, vagy beverem a képed!
- Inkább visszaadom - hebegte Féleszű Pipe, a Félszemű. Azzal átnyújtott egy fadarabot, amire azt mondta, az egy gépfocista bal lába.
- Van még valami - közölte hűvösen Lynkóczi Fred a kelletlen beosztottal.
- Ugye főnök! - pislogott Pájp. - Gondolhattam vóna!

Erre két fenyegető torkú revolver csöve meredezett a kevésbé vaskos útonálló felé.

- Kérésed számodra parancs - motyogta Pájp riadtan. - Ezek azok a híres harminötlövetűek?
- Micsoda? - hörrent fel Fred.
- Számomra, természetesen. Csupán nyelvbtlás volt...
- És harminötlövetűnek nevezted a fegyvertársaimat!
- Harminchatlövetűek, természetesen.
- Nos, kispajtás, akkor fülelj ide lapát füleiddel. Néhány vékony ablakot betörtem tegnap, és most az üveg ára miatt keres a rendőrség. Az a baj, hogy manapság ócska ablakokat gyártanak, amiről nem tehetek. Itt alszom ma éjjel, eredd, jelentsd annak a főtt kukorica-fejű tulajnak. Rám ne hozza a zsarukat, megértetted?

- Én meg, de a tulaj?

Pipe elrohant, majd kisvártatva visszatért.

- Tessék Lyn Fred, itt egy kulcs, meg hozzá a szoba.

- A szobát nem látom, de rendben. Na és a baba? A szobababa?

- Na, azt már nem, Frédy, azt szerezd meg magad. Uránusz-lakók ülnek a boxokban és ismered kellemetlen igazságszerető természetüket? Mániákusan lovagiasak a nőkkel szemben, még a földi nőkkel szemben is, és még a végén agyonvernek bennünket.

- Akkor kerüld ki őket, és hívd meg az asztalomhoz azt a késdobáló művésznőt. Mulatni akarok!

- Nem lesz az jó, Frédy...

- Már miért nem? - horkant fel Elef, másképpen L. F.

- Csak azért, mert az a nőszemély igen veszélyes verekedő. Azután pedig igen jól bánik a késekkel. Aki kiáll elé, azt rögtön agyondobja késsel. Azt mondják, akik tudnak számolni, eddig ötvenhét partnerét dobta halálra.

- Majd nem állok ki elé. Még a végén engem is agyondobna.

- Az lehetetlen - nyöszörögte a rosszarcú Pipe. - Téged nem lehet agyon dobni.

- Köszönöm, hogy így aggódsz értem - könnyesedett be Lyn Fred szeme. - De miért nyöszörögsz?

- Semmi, semmi - legyintett Féleszü Pájp. - A hölgy dobása nem túlzottan pontos, de annál veszélyesebb. Láttam egyszer csirkét belezni...

- És hogy belezte a csirkét?
- Késsel.
- Rendben van, mindenki késsel belezi a csirkét, de miért mondtad, hogy láttad egyszer csirkét belezni? Azt hittem, valami különös módon belezi a csirkét - töprengett Lynkóczi Frédy.
- Úgy van. Fogta a csirkét, hátul levágta a püspökfalatját és gondosan kihúzta a belét. A bélből kimosta a trutumót és megfőzte, valami fogadás miatt. Azt mondják, a celebek megeszik...
- Állj! - figyelt fel Elef. - Melyik részét főzte meg? A belet, vagy amit kinyomott belőle?
- Azt hiszem, mindkettőt megfőzte. Azt mondják az okosok, a celebek mindkettőt megeszik - közölte öntelten Féleszű Pipe.
- Na de kik azok a celebek? Valami Szaturnusz-lakók?
- Azt nem tudom...
- Ennek nincs semmi értelme. Ha megkérhetlek, hozd ide azt a hattýúkeblű késdobálót, és kész! Szólj a haveroknak. Tízen vagytok egy ellen, talán elbírsz vele. Különben is, csak vacsorára akarom meghívni. Kérdezd meg azt is, szereti-e a langusztát? A gusztá lant. Meg a poliplevest. Mert én most azt fogok enni.
- Fura ízlésed van, ha van neked olyan egyáltalán - morogta Féleszű Pájp, de ment a feladatot végrehajtani.

III.FEJEZET: CSATA A LEBUJBAN

A „Zugolyi Kistigrishez” címzett lebuiban borzasztóan nagy verekedés tört ki. Csattogtak a pofonok, csörömpölt az üveg, repkedtek a palackok, recsegett a sok asztal és szék, a vihar úgy tört rá a vendégekre, mint a jégeső a búzatáblára a nyári derült égboltról. Vagy esetleg egy nagyobb vízesés. Ahogy dobálóztak a harcolók, pillanatokon belül összetört minden.

A szerencsétlen Féleszű Pipe akkora pofont kapott Franciskától, hogy belerepült a zongorába. Szegény, de kemény feje áthatolt a húrokon, majd a klaviatúrán félig alulról felfelé áttörve bukkant elő a feje. A billentyűk elefántcsont lapocskáit megsérültek, összetörték, Pipe pedig bambán meresztette a szemét a zongoristára.

De hajh, a zongorista átszellemült arccal, csukott szemmel játszott. Játék közben véletlenül, hihetőleg nem készakarva, éppen ráütött Pipe bámuló jobboldali szemére. Mivel a saját szeme csukva volt, nem láthatta a fenyegető veszedelmet. Pipe az ütésre, ami nem volt szándékos, felüvöltött fájdalmában, és fogáival keményen megharapta a zongorista hüvelykujját. Mindketten úgy túlköltek fájdalmukban, mint két afrikai elefánt, akiket éppen nyúznak.

Az történt ugyanis, hogy az ütődött Féleszű Pipe szó szerint vette főnöke utasítását, ami úgy szólt, hozza oda az asztalához a késdobáló hölgyet. Franciska asztalához lépett, aki éppen malibu kókuszlikőrrel frissítette magát. Pipe megpróbálta megmarkolni Franciskát a derekánál fogva, de a hölgy, valamilyen rejtélyes oknál fogva, ellenállást kezdeményezett.

- Mit akar, maga idióta? - kérdezte visítva.

Féleszű Pipe taktikát változtatott. Nem a hölgy derekát igyekezett elkapni, hanem a fenekét, hogy megemelhesse majd a vállára tehesse a rúgkapáló szállítmányt. Ahogy markolázták Franciskát, egyre nagyobb haragra gerjedt. Engedélye nélkül ilyesmit senki sem tehetett, az engedélyt pedig senkinek nem adta meg. Dűhe lassan a felhők fölé, vagy másképpen a füstös mennyezetig emelkedett. Molesztálásnak vélte az illető viselkedését, akit amúgy ismert a lebujból. Ezért kezdetnek állcsúcson vágta az idiótát. De meglepetésére, még kilencen közeledtek felé, képükön ártó szándékkal.

Féleszű Pipe szorgosan igyekezett hátára vagy vállára venni Franciskát. Semmi alantas szándék nem volt benne, csak félig tényleg féleszű volt, ezért akarta asztalhoz szállítani a hölgyet ilyen furcsa módon. Franciska ellenállása meglepte, amikor aztán állcsúcson vágta őt a hölgy, kezdett rádöbbeni arra, hogy valamit elrontott.

Ezután gyomorszájon vágták, majd több száz ütést kapott, végül egy akkora pofonban részesült, hogy a zongora felé vette az irányt. Mármost a levegőben.

Franciska harcállást vett fel, látva az ellenséges haderő közeledését. Magyar karate bajnok volt, továbbá jártas a küzdősportokban. Otthonában egy olimpiai arany érme is volt a vitrinben, a sok más trófea mellett. Köztudott, hogy a magyarok a világ küzdősportjainak élvonalába tartoznak, de erről a banditáknak fogalma sem volt.

A részvénytársaság másik kilenc tagja sem járt jobban, mint Féleszű Pipe.

Franciska karcsú alakja először is szép volt és csinos, aztán edzett volt és gyors, de ennek ellenére egyelőre még nem dőlt el a csata kimenetele. Vajon az egy szem lány, aki magában küzd, lebírja-e a tízszeres túlerőt? Három bandita már a földön fetrengett, közepes agyrázkódással. A negyediket fejbe csapta egy palack borral, az ötödiknek a fejébe húzta a jeges vödört, amiben a pezsgőt szokták hűteni. Most is volt benne jég, ami szétrepült az ivóban. Egy bandita fennakadt a csilláron, ahol lassan hintázott, egy másik bandita feje a szellőzőnyílásba szorult bele. Kettő Lynkóczi Frédy asztala mögé menekült, Féleszű Pipe meg kezdett kikecmeregni a zongorából, hogy hátba támadja Franciskát.

- Gyertek csak elő, bogárkáim - csicseregte Franciska a két menekülő banditának. - Ronda pincebogarak, dögevő temetőbogarak, azonnal gyertek elő!
- Hogyne, hogy jól pofon vágj - mondták a banditák.

A verekedés hírére előkerült a tulajdonos is.

- Hagyják abba a balhét, drága vendégeim! - kiáltotta Monggy Tyai Matyi, siránkozó hangon. Ő volt a lebujsz kínai főtt kukorica-fejű tulaj, aki sok minden volt, csak éppen kínai nem. - Tönkreteszik a mulatót!

Amikor meglátta Franciskát, amint a vihar közepén áll, hozzávágtá:

- Franciska, te pedig ki vagy rúgva!
- Tartsd a szád, Matyi - mondta rezignáltan Franciska. - Ha sokat dumálsz, kihűl a hasad.

Amikor az Uránusz-lakók meghallották Franciska kirúgását, igazságérzetük mérhetetlen haragra gerjesztette őket. Kékeszöldről zöldeskékre változtatták színüket, és éppen kezdtek volna kitépni az épület tartófalait, amikor Monggy Tyai Matyi kiáltozni kezdett.

- Visszavettem Franciskát! Visszavettem Franciskát!

Az uránusziak, meghallva Monggy Tyai Matyi kiáltozását, befejezték az épület szétszerelését. Igazságérzetük elégtételt nyert. Franciska pályafutását továbbra is nyomon követték, valamilyen titkos érzet hatására.

- Szép kisasszony! - szólalt meg a kellő lélektani pillanatban Lynkóczi Frédy nagyfőnök, erdélyi lófő, mogul és bégum egy személyben, valamint kőbányai banditavezér - helyet foglalna asztalomnál? Itt nem érheti bántódás. Meghívhatom egy királyi vacsorára? Önnek természetesen királynői vacsorát rendelek. Bizonyára megéhezett ebben a nagy tülekedésben?

Franciska megvizsgálta a banditát. Ronda pofája van, az már biztos. Olyan a képe, mint egy verset tanuló rozsomáké, szőrös és undorral telítődött. De talán egy kis időre megpihenhetek - gondolta Franciska.

- Ki maga, laposfejű?
- Lynkóczi Frédy, kőbányai bandita bégum, szolgálatjára. Felmenőim között több erdélyi vajda is megtalálható, aminek okán a felsőbb nemesség is rokonaim között találhatja magát.

- Dévai Franciska - sóhajtott egy nagyot fáradtan a csinos lány. A bemutatkozás udvarias volt, gondolta Franciska, talán ez a bunkó nem jelent közvetlen veszélyt a derekára. Veszélyérzete lecsillapodott, visszahúzódott lelke egy bizonyos sarkába, ezért elfogadta a meghívást. Franciska csinoska fejében bizony gyakran egy tyúkésznek nevezett boszorka vette át a hatalmat.
- Egy királynői vacsorát most kivételesen elfogadok - mondta fennlen hordott orral.

Ebben a pillanatban kinyílt a „Zugolyi Kistigrishez” címzett lebu ajtaja, és belépett rajta egy fiatalember. Oldalán két úrhajó formájú revolver fityegett, amit zakójával takart el. Fején úrhajóssisak, kalapnak álcázva, kezében békeszivar füstölgött.

- Asztalt kérek! - szólt az egyik pincérnek. - De látom, önöknél csak aszalt asztalok vannak. - A pincér azonban pillanatok alatt rendbe hozott egy asztalt, és intett.
- Parancsoljon az úr, foglaljon helyet - mutatott az asztalra és a székre, amit sebtiben kerített elő.
- Űrlét! - vetette oda Monggy Tyai Matyi kínai tulajdonosnak, aki közben megjelent, és aki minden volt, csak kínai nem. Talán mégiscsak thai volt, amit erősen álcázott, ki tudja, milyen megfontolásból.

Amikor a fiatalember leült asztalához, és egyetlen hajtásra kiitta az űrlét, a tulaj, Monng Tyai Matyi megjegyezte:

- Szomjasnak tetszik lenni. Talán most érkezett az űrsivatagból?
- Igen, szomjas vagyok. Most érkeztem az űrsivatagból, negyven fényévről. Kérek még egy űrlét.

A félig részeg vendégek összesúgtak egymás között, a teljesen részegek pedig füttyentettek egyet álmukban. Talán rigónak képzeltek magukat, vagy pacsirtának, de az is lehet, hogy álombéli kutyájuknak füttyögettek.

- Űrhajós... - hallatszott innen is, onnan is a sutyorászás.

A fiatalember, aki most érkezett, még figyelmeztette a tulajt a bejáratnál lengedező 'Megtelt' táblára, aztán körbe nézett a mulatóban. Szemügyre vette az Uránusz-lakókat, akiket jobb békén hagyni, ha nem akarunk magunknak bajt. Aztán a népet vette szemügyre, akik hasonlóak voltak a város többi mulatójában nyüzsgő népekhez. Végül észrevette Franciskát, aminek hatására mind jobban érdeklődve iszogatótt.

- A 'Megtelt' táblát levettük, elvégre nem telt meg teljesen a „Zugolyi Kistigris” - közölte Monggy Tyai Matyi.
- Nekem mindegy! Nem vagyok ellenőr, tőlem aztán kinn maradhat az a tábla. De figyeljen ide, csak nem az a lány verte így szét a berendezést? - intett a fejével Franciska irányába.
- De bizony, uram - közölte halkan a tulaj. Azután szinte suttogva hozzátette: - Még a banditák részvénytársaságát is elagyabugyálta. De most bajban van. Az a lélektelen gazember Lyn Fred meghívta vacsorázni. Valamilyen szerrel meg akarja etetni. Ismerem ezt az aljas útonállót. Nincs füle. Nincs abban egy szikra jóérzés sem!
- Talán a fülében volt a jóérzése? - értetlenkedett az űrhajós.
- Azt nem tudom, de a lány az én alkalmazottam. Világhírű akrobata. Látja az Uránusz-lakókat? Ők mind miatta jöttek a vendéglőmbé. Aztán az a kis fekete pókszerű majom, ott a sarokban, egy Plútó-lakó. Még ő is miatta utazott ide hideg és kietlen bolygójáról.
- Hogy hívják azt a veszélyben lévő lányt?
- Dévai Franciska. Teljes nevén Dévai Dévaj Franciska.
- Kösz, haver - az űrhajós egy aranykretént nyomott a becsületes tulajdonos markába. Ez a marok egy pillanatra úgy tűnt, mintha fekete lyuk lenne, de aztán a látomás szétfoszlott.

Rokonszenvesnek, sőt kimondottan ismerősnek találta a lányt, a neve meg egyfolytában a fejében motoszkált. Dévai Dévajék mellettük laktak annak előtte, mielőtt úrcsavargásra adta a fejét. Volt több gyerekük is, az egyik fiú osztálytársa volt. Aztán az egyik lányuk... Csak nem ezzel a névvel az ajkán csapott össze a negyven tonnás bellatrix szúnyogdarázssal, meg a rigeli trollsárkánnyal? Pedig mintha ez lenne az igazság. Ezért kimeresztve szemét, figyelni kezdte az eseményeket.

Az események lassan vánszorogtak ólomból való lábaikon. Monggy Tyai Matyi és pincérei hozták az úrlét, előbb egyszerű üveg pohárban, később cereszi kristálykehelyben, a fiatalember meg kiürítte mindet. Közben azért erősen figyelt.

IV.FEJEZET: AZ ÚRHAJÓS KÖZBELÉP

Dévai Franciska nagy nehezen helyet foglalt Lynkóczi Frédi asztalánál. Alig helyezte kényelembe magát, amikor a két épen maradt részvénytársasági tag megpróbálta bekeríteni. Lassú, oldalazó mozgással Franciska háta mögé settenkedtek. Franciska megtárgyalta magában a dolgot, aztán felmordult.

- Küldd el innen a rabszolgáidat, vagy beverem a fejüket!

Lynkóczi Frédy alig látható kézmozdulattal elzavarta két fizetett emberét.

- Nem gondotam vóna, hogy zavarja ez a két eszement ügynök - sisegte sötét pofával.
- Nem szeretem, ha a hátam mögött settenkednek. A késem is könnyebben megvillan, ha idegesítenek a hátam mögött. Tudja, a késem amolyan önműködőfajta, könnyen a settenkedő szeme között vágódhat bele az agyvelőbe. Ami nem kellemes multság - magyarázta Franciska.

Úgy tűnt, Lyn Fred tudomásul veszi Franciska közlését.

- Garnélát, langusztát vagy homárt kér a kisasszony? Aztán vannak itt amolyan nagy rákok Norvégiából - kérdezte tolakodóan Lynkóczi Frédy, lófő, bégum és mogul egyetlen személyben.

Egy pincér érkezett és étlapot nyújtott át Franciskának. A pincért ezért fizették, az étlap átnyújtása tehát teljesen jogszerűnek látszott.

- Ajánlhatom a báránybordát Champvallon módra? - kérdezte udvariasan.
- Maga fogja be a száját! - dörrent a pincérre Lyn Fred. - Igyunk valamit a kaja előtt, rendicsek? Hozzon vörösbort, egri birkavért, vagy esetleg soproni zöldfrankost. Tűnés!
- Csak soproni kékfrankosunk van, uram - mondta a pincér.
- Akkor hozzon azt, jó lesz az is. Ha nincs zöld, jó a kék.

A bandita Lyn Fred, Lynkóczi Frédy, füle nincs vezér, azon törte a fejét, hogyan tudna a lány poharához hozzáférni, és hogyan tudná a nála lévő altatót a lány italába észrevétlenül beletenni. Sehogy sem látott jó megoldást, ezért várakozni kezdett.

Meghozták a vörösbort, a soproni kékfrankost, utána az ételeket. Franciska báránybordát rendelt, Frédy rákot. A két étel finom illatokat bodorított a levegőbe.

Miután végeztek a lakmározással, Frédy ájtatos manó módján így szólt Franciskához:

- Milyen finom volt ez a vacsora magácskával kettesben! Meghívhatom máskor is a művésznőt? De miért bámulja magát az a rosszarcú úrhajós a bejárat felé lévő asztalnál?
- Hol? - kapta fel a fejét Franciska, majd körbe tekintett a lebujsban. Közben Lynkóczi Frédy a poharába csempészte az altatót. Természetesen aljas szándéktól vezérelve követte el bűnös tettét.

Az alvó lányt majd el akarta rabolni, hogy fogságba vesse, megtörje, és később szeretőjévé tegye. Nem hatott rá az intő figyelmeztetés, amit Féleszű Pipe mondott, vagyis a lány kész veszedelem akkor is, ha békén hagyják. Ha meg nem hagyják békén, akkor jobb, ha meg sem született a tolakodó ökör.

Ámde az eseményeket más is szemmel követte.

Az eper-charlotte elfogyasztása után Lyn Fred felemelte poharát.

- Egészségére kedves kisasszony! - és várta, hogy Franciska is felemelje a maga poharát.

Franciska előre nyúlt a maga pohara felé, de kecses karját váratlanul vasmarok fogta le. Hirtelen zöld fénynyaláb vetődött a rablóvezér sötét képébe. Lynkóczy Frédy rettegve ugrott fel az asztaltól, feldöntve székét.

- Nyugalom Franciska, én vagyok az, Róbert! Láttam, mit csinált ez a gaz, de azt is tudom, hű maradtál hozzám, ezer veszélyen keresztül, ezer csapáson keresztül, amit az élet mért rád.
- Róbert! - sikkantotta a lány. - Szerelmem! Menjünk haza.
- Egy pillanat, drágám - mondta az úrhajós. - Előbb ezzel az úrral van egy kis számadásom.
- Velem? - képedt el Lynkóczy Frédy. - Ugyan miféle számadás lenne az? Nem is ismerem magát! Honnan csöppent ide? - kérdezte szentelenül, de kissé ijedten. - Úrnak szólított? Azt hiszem, ezt jól tette, mert igazi úr vagyok. Tegnap is mostam fogat.
- Mit tettél a hölgy italába?
- Na találd ki! Játsszunk egy kis találgatós játékot! - mérgelődött Lyn Fred. Ez az idegen úrhajós kezdett az idegeire menni. Ha kell, beveri a képét, vagy eltávolíttatja a lebujból embereivel.

Róbert szenvtelen arccal lefogta a rövid, de dagadt Lynkóczy Frédyt, és belétöltötte Franciska borát, amiben az altató volt feloldva.

A bandita hörgött, harákkolt, fröcsögött, krákokogott, de vasmarkok szorították. Kénytelen volt meginni, amit belétöltött Róbert. Amikor egy kis szusszanáshoz jutott, a bandita felüvöltött:

- Segítség! Majd ismét: - Segítség! - visította a gengszter. Mozgolódott, rugdalkozott, hányta és vetette magát, de mindhiába. Pisztolyai után tapogatódzott és várta társai segítségét.
- Te ronda bandita - mondta Róbert. - Ha nem jövök éppen véletlenül a Zugolyi Kistigrishez címzett lebujba, akkor elkábítod az én szépséges mátkámat, és ki tudja, mit tettél volna vele piszkos fantáziádat szabadjárára eresztve. Velem gyűlt meg a bajod, te malac.
- Legalább disznó lennék, nem malac - válaszolt az alacsony, hájas Lynkóczy Frédy. - Én bégum vagyok, vezér és vajda!
- Vagy te ám disznó! Soha! Inkább csak egy kövér malac. Nekem ne dumálj ostobaságokat, mert át látok rajtad, mint az üvegen. Látom az agysejtjeidet, te malac!
- Nem vagyok malac - zokogott Lynkóczy Frédy. - Inkább disznó vagyok! A disznó jobban illik hozzám, mint a malac!
- Egy nyavalyát vagy te disznó - mérgeskedett Róbert. - Megmondtam, hogy malac vagy, jó kövér, az igaz, de csak malac, még nem fejlődöttél disznóvá. Látom az agysejtjeidet.
- Végem van... - üvöltötte Lynkóczy Frédy. - Látják az agysejtjeimet! Ilyen szörnyű dolog sem történt meg soha egyetlen elődömmel sem. Miért nézegeted az agysejtjeimet? Talán kérnél belőlük néhányat? Te agysejt rabló!

- Kell a nénikédnek az agysejtéd! Nekem ugyan nem kell, mert látom, mi van bennük. Több évig tartana a sok ostobaságot kisöpörni belőlük. Ha akarod, játékonysági célokra felajánlhatod a csimpánzoknak, bár nem hiszem, hogy kérnének belőlük. Különben van elég agysejtem, születéstől fogva, nem szorulok rá a te korcs agysejtjeidre. De egy pofont adhatok, mégpedig ingyen.
- Azt nem kérek, ingyen sem. De hamarosan elkapnak az embereim, és akkor változni fog a kocka. Majd meglátom, hogy vinnyogsz, mint egy kutya, amikor verlek.
- Te buta, a kocka nem változik, csak elvetik. A kocka el van vetve, mondta egy ősöm. Nem hallottál róla?
- Nem - nyökögte Lynkóczy Frédy, másképpen Lyn Fred.

A lebujban a banditák egyes csoportjai összeszedték magukat, és harcra készülődtek. Egymással suttogva beszéltek, azt tárgyalták, hogyan kellene megszabadulni az úrhajós fickótól. De Róbertnek nagyon éles volt a hallása, százszor élesebb, mint az embereké általában, elvégre idegen bolygókon mászkált, ahol szüksége volt az éles hallásra. Érzékszerveit feljavították, de teste minden atomja is különleges volt. Ezek az atomok gyorsak voltak és csak úgy fröcskölték magukból az energiát, sokkal gyorsabban, mint a közönséges atomok.

Amikor a banditák késeket, pisztolyokat és hasonló fegyvereket vettek elő, a fegyverek váratlanul lassan olvadni kezdtek. Olvadás közben iszonyúan nagy forróságot lövelltek ki magukból, ami sok banditánál égési sérüléseket okozott. Ekkor lépett kedvenc pincérünk újra a porondra.

- Hűsítőket, pezsgőket, söröket, borokat? - a bátor pincér lassan körbejárta a lebujt.

Az Uránusz-lakók érdeklődve figyeltek. Nem csupán az eseményeket, de a vacsorát is, majd Lyn Fred megitatását, ami rendkívüli módon tetszett nekik. Hanem különös gondot fordítottak a pincér tálcáján feltűnő palackok megfigyelésére.

Ádáz szemekkel lesték a palackokat, azt latolgatva, vajon miféle földi itóka rejtőzhet bennük. Franciska ismerte az uránusziak szokásait, ezért kért pár üveg Egri birkavért, de a palackokat saját törzsasztalára vitette. Nem akart Lyn Fred asztalánál maradni.

Amikor kinyitotta a barátságos pincér a palackokat, akinek a neve Boros Ferenc volt, néhány mives borospoharat is az asztalra tett és megtöltött birkavérrel.

- Köszönöm - mondta Franciska, majd intett néhány embernek, hogy vegye fel a poharat. Monggy Tyai Matyinak, Boros Ferinek, Róbertnek és még néhány pincérnek.
- Búcsúzom tőletek, barátaim - kezdte mondókáját.
- Hova mész - ijedt meg Róbert, aki csak most érkezett negyven fényévről vissza Budapestre, Zuglóba, a „Zugolyi Kistigrishez” címzett lebuja.
- Nem hova, hanem veled - közölte Franciska.

Franciska közlésén Róbert erősen elgondolkodott, de közben a többiek koccintottak, ezért ő is koccintott, mindenkinek a szemébe nézve, majd kiitták boraikat.

Franciska kért még egy tucatnyi poharat, amit megtöltöttek birkavérrel. Lassan várakoztak, és csendben beszélgettek.

Az Uránusz-lakók kinyújtották hosszú csápjaikat, amelyek lassan kígyóztak a levegőben a poharak felé. Az emberek úgy tettek, mintha nem látnák a csápokat, kifejezetten nem a csápok felé nézegettek. Ebből az Uránusz-lakók azt a következtetést vonták le, hogy csápjaik láthatatlanok és kiszűrösölték a poharakból a finom birkavért.

- Né, csoda történt - kiáltott fel Franciska a megfelelő pillanatban. - Eltűnt a birkavér a poharakból! Vajon ki ihatta meg a sok Egri birkavért? Talán csak nem a banditák?

- Nem, nem, nem - ugráltak az Uránusz-lakók almaszerű testükkel.
- Akkor talán a kedves vendégek piálták be ezt a sok italt?
- Nem, nem, nem - ugráltak tovább izgatottan az Uránusz-lakók. Nagyon szerettek lopva inni, náluk ez a fajta iszogatás volt a bulik csúcsa.
- Nem? - értetlenkedett Franciska. Aztán mutatóujját halántékához emelte: - Talán csak nem az Uránusz-lakók lopták el a csápjaikkal a birkavért? Azokkal a láthatatlan csápjaikkal, amelyek itt kígyóztak a poharak felett?
- De, de, de - üvöltöttek az Uránusz-lakók a fenséges leleplezés izgalmától kifakulva. - Mi ittuk meg a birkavért, lopakodva úszó és tekergőző csápjainkkal. Kérünk még!
- Rendben. Matyikám, pár hordó legfinomabb bort kérek barátainnak, az uránusziaknak - mosolygott Franciska, aki tudta, mosolyának nem lehet ellenállni.

Róbert úrhajós karján Franciska lassan kísért a lebujból.

- De ki fizeti a bort? - kiáltott utánuk Monggy Tyai Matyi.
- Természetesen a banditák - fordult vissza Franciska, majd pá-pát intett. - Ha valami probléma adódna a fizetéssel, csak hívj fel. Róbert majd visszajön.
- Inkább kifizetem a cechet, csak ne lássam ezt az úrhajóst - nyökögte Lyn Fred, majd mély és érdes álomba zuhant.

V.FEJEZET: A GÁZLÉNYEK TÁMADÁSA

Az űr végtelen feketeségében komor gázpamacsok suhantak egyik csillagrendszerből a másikig. Fehéres-szürkés ködfosztlányoknak látszottak, pedig értelmes lények voltak, akik a Világegyetem leigázására indultak útnak. Mindig vannak olyanok, akik nem elégszenek meg egy város, egy ország, egy földrész, egy bolygó, egy naprendszer, egy galaxis leigázásával, nekik mindig az egész Világegyetem kell. A Világegyetem leigázásába aztán beletörik a bicskájuk, sorsszerűen, mert mindig jön valamilyen banálisán egyszerű akadály, egy banánhéj, amin az egész terv elcsúszik.

A fehéres-szürke ködfosztlányok nevét rettegték szélkében, hosszában és magasságában-mélységében a titokzatos fekete űr lakói. Nem szerettek volna a pamacsokkal találkozni, de amikor találkoztak velük mégis, akkor már késő volt a menekülésre. A rettenetes szörnyek a szerencsétlen gazdák háttára ugrottak és vitették magukat. Legfőbb gyönyörűségük a más értelmes élőlényeken való lovaglás volt, bár az igazi, valódi, pompázatos lóval, a teremtés másik koronájával még nem találkoztak. Azért csak a másik korona a ló, mert az egyik korona az ember. Állítólag.

Rejtélyes és rettenetes nép volt ez, akik sok más fajt kínoztak már meg alaposan. Ők voltak a rettenetes suhunok.

Hatalmas, szinte végtelennek tűnő porköd terpeszkedett az űrben. A közelében felrobbant egy csillag, számtalan hasznos elemmel szórva be a porködot. Amint múltak az évmilliók, a porködbben sűrűsödések jöttek létre, a sűrűsödésekből lények születtek, a lényekből, sok millió év elmúta után, értelmes lények keletkeztek. Ők lettek a rettenetes suhunok, akik nem tudták, mi végre keletkeztek. Az evolúció sodrása minek hozta létre fajtájukat? Egy régi és nagyon bölcs suhun azt találta ki, azért jöttek létre a nagy porködbben, hogy más lények háttára üljenek. Az elképzelés forradalmasította a suhun társadalmát. Előbb kitervelték, aztán végrehajtották a Világegyetem meghódításának dicsőséges forradalmát.

Volt még egy haszna a lovaglásnak. A suhun energiát szívott magába a gazdálényből, ezáltal egyre jobb kondícióba került. Más, mint esetleg vért, nem szívott a suhun, mert a testnedveket egyenesen utálta. Amikor leszállt a gazdálényről a suhun, megunva annak sanyargatását, általában másik gazdálényre költözött. Máskor pihent egy jót, és nem volt hajlandó senki háttára felülni. Szeszélyesek voltak és következtelenek. A Világegyetem meghódítása sem ment zökkenők nélkül.

Egyik hódító hadosztályuk mostanában éppen a Sagittarius galaxiságban haladt. Meglehetősen lassan döcögtek az űrt kitöltő sötét anyag göröngyös útjain. Egyik porköd a másik után, alig tudták nyelni a sok port. Amint haladt a hadosztály, vezérük érthetetlen és illogikus szándékai következtében, váratlanul letért a jól kitaposott ösvényről, amit a felderítő egységek vájtak a porködbben. Elindult egyenesen a Föld felé. A többiek nem tudták mire vélni a dolgot, de egy kis tanácskozás után elindultak vezérük nyomában. Fújattak egy kicsit ugyan, szájukból fehér füstpamacsokat eregetve, de mégis kötelességszerűen követték főnöküket. Meg aztán kíváncsiak is voltak valamelyest, vajon mit talált főnökük azon a félreeső, teljesen vizes helyen?

A vizet általánosan utálták, mert nagyon veszélyes anyag volt a suhunokra nézve. Ha egy suhun túl sok vizet szívott magába, akkor elnehezült, csak lassan tudott mozogni, végül belezuhant a vízbe, amiben feloldódott és megszűnt létezni. Ezért messze elkerülték a vizes bolygókat, nehogy vizesek legyenek. Ennek okán értetlenül szemlélték vezérük értelmetlen és illogikus tettét, de nem volt mit tenni, a kötelesség a vezér követését irányozta elő.

A Föld sztratoszférájába hatolva az inváziós erők érezték, valami igen különleges, nagyon finom helyre kerültek. A légkör tele volt rokon formájú báránnyelűvel. Amikor szóltak hozzájuk, kiderült, nagyon morcos suhunfélékkel van dolguk, akik egy csomó vizet szívtak magukba. Ráadásul nem voltak hajlandóak válaszolni a kérdésekre. Ezért jobbnak látták a báránnyelűket távolról elkerülni. Érzékelőiket messze kiterjesztették, kitapogatták a kóborló életmódot folytató nagyvárosi kábítószereket, majd első nekibuzdulásukban a nyakukba ülték.

Ha egy suhun a gazda nyakába ült, akkor onnan nehezen lehetett levakarni. A kábítószerek meg akaratnélküliek, képtelenek a védekezésre, ezért kitűnő céltáblái voltak a suhunoknak. A hadosztály tagjai hamarosan nagyokat pőfékelve lovagoltak rabszolgaik hátán.

Normális ember nem észlelte sem az invázió keltette légmozgásokat, sem az idegenek jelenlétét. A kábítószerek legyöngült pszichikuma, akaratgyengesége volt a kedvelt táptalaj, amely a támadó inváziós erőknél megfelelő hídfőállást biztosított a leigázandó Földön. A kábítószerek nem tudnak ellenállni a kábítószereknek, ezért akaratgyengék. Amúgy nagyon erőszakosak tudnak lenni, ha nem jutnak kedvenc szerükhöz. A suhunoknak kiválóan megfelelték gyípacinak, a többi embert mellesleg nem fenyegette különösebben nagy veszély, egyelőre, mert a suhunok nem kultiválták az erős, kiegyensúlyozott jellemeket, amely jellemezte az emberiséget alkotó egyéneket. Többnyire.

Huhurr főttábornok, kövér ködpamacs, a hadosztály vezére, letért a poros és göröngyös úrbéli útról, és a Föld felé evickélt, jobban mondván, suhant, valódi suhun mozgással. Buherra herceg, aki a suhun királyi családból származott, követte a főttábornokot.

- Mi az ott messze? - kérdezte.
- Egy bolygó, ami bolyong. Meg kell néznem - válaszolta Huhurr főttábornok.
- Minek kell megnézni?
- Azért, mert késztetést érzek megnézni azt a bolygót, ami bolyong - mondta nyugodtan a főttábornok.
- És miért érzel késztetést megnézni azt a bolygót, ami bolyong? - Buherra nem tágitott a céljától. Szerette volna megtudni, miért mennek arra, ami ott messze van.
- Azért érzek késztetést, mert amikor hercegségedet kedves, jó édesanyja megszülte, kipöfögte erre a világra, meghagyta nekem, hogy azt a messze bolyongó bolygót, ha meglátom, nézzem meg. És vigyem oda hercegségedet is, hogy tapasztaljon.

- Ezt azért nem hiszem, főtabornok. Csak nem az anyukámat szidta? - Buherra gondterhelten gondolkodott Huhurr szavain.
- Én? Dehogya! Mit nem képzelsz, herceg úr! - láthatóan Huhurr meg volt sértődve a feltételezésen. Valójában egy öntelt suhun volt, aki nem viselte el a kérdezősködést.

Lassan megérkeztek a Földhöz. Megálltak a légkör előtt. Huhurr parancsokat osztogatott.

- Sussu közlegény, induljon lefelé, nézzen körül. Sussala közlegény menjen utána. Ha nincs probléma, mi is megyünk.

Amikor a két suhun elmerült a légkörben, Huhurr Salamala hatvannegyedhez fordult: - Salamala hatvannegyed, vidd az osztagodat, és szaglássz körül odalenn.

A suhunok alig tudtak számolni, azt is a nyolcas számrendszerben művelték. Ezért náluk a század hatvannegyed nevet viselt, Salamala tehát nagyjából századosnak felelt volna meg a földi seregek esetében.

Amikor a felderítők jelezték, hogy odalenn megfelelő a helyzet, a hadosztály belemérült a légkörbe. A támadó inváziós erők megfelelő táptalajt kerestek és találtak. A kábítószereseket. Ezekből a félrefuserált, beteg agyakból készítették elő a suhunok az egészséges emberek agyának megtámadását. Az emberiségből, úgy tűnt, ló lesz. A suhunok lova.

Szerencsére azonban a suhunoknak is voltak ádáz ellenfelei, akik nem jó szemmel figyelték a suhun terjeszkedést. Bár tudományosan nem cáfolták meg azt a suhun tételt, ami szerint az emberből kiváló lovat lehet idomítani, de természetes undoruk a suhun pamacsok és a paraziták iránt, beavatkozásra készítette őket.

Az invázió megtörténte után csakhamar felvonultak a védelem erői. Csak erről senki sem tudott. Még a suhunok sem.

VI.FEJEZET: A BANDITÁK VÉGZETE

Huhurr főtábornok, kövér ködpamacs, Lynkóczi Frédy kőbányai és erdélyi magyar lófő, főnemes, nyakába akart ülni. Lynkóczi Frédy azonban nem hagyta magát olyan könnyen leigázni egy kövér ködpamacstól. Éppen aludt, amikor észlelte a kövér ködpamacs próbálkozását, hogy a hátára üljön.

Frédy, vagyis Lyn Fred, úgy gondolta álmában, hogy egy nagy, hatalmas, fekete sertés disznó a hátára pályázik, valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag. Az ügyön Frédy gondolkodott egy kicsit álmában, de nem tudta mire vélni a nagy, hatalmas, fekete disznó szándékát, ezért gyorsan felébredt.

Kinyitotta disznószerű szemeit, de nem látta a disznót. Valahol itt lehet, még a végén a fejemre csinál! Ettől a gondolattól egy kicsit megijedt, mivel milyen szagot árasztana parancsosztogatás közben, ha nem disznóürülék szagát, amin a részvénytársaság tagjai rettenetesen mulatnának. Az ő kárára. De ebből nem esznek a beosztottak. Ha ott a disznó, amelyik a fejére akart ülni álmában, akkor szitává lövi. Ha a fejére csinálna, csak akkor. De nem volt benne bizonyos, hogy a nagy, hatalmas, fekete sertés disznó a fejére akar csinálni, ezért kissé elbizonytalanodott. És akkor meglátta.

Előtte lebegett a levegőben az a valami. Nem is volt fekete, hanem inkább fehér. Ködpamacsnak tűnt, de a disznó formát nem látta, majd aztán jobban megfigyelve a gomolygó gázködöt, mégis disznónak látta.

- Most elkaplak, te ostoba földlakó, és a hátadra ülsz. Te leszel a lovam. Ne ellenkezz, mert kapsz a fejedre. Huhurr főtábornok vagyok, a hatalmas hadvezér - mondta, vagy inkább sugallta a gázköd.
- Hagyj békén, Huhurr, csak most ébredtem fel. Mi a nyavalyát akarsz tőlem? A hátamra ülni? Azt már nem! - Frédy fészkelődni kezdett, majd felugrott a földről, ahol elaludt a vacsora után.

A fehér ködpamacs ott lebegett előtte. Nyúlványokat bocsátott ki magából Lynkóczi Frédy feje irányába, ahol L. F. agyának is rejtőzködnie kellett. De van-e Frédynek agya? Nincs, ezt mindenki tudta, csak éppen Huhurr főtábornok nem. De azért valamilyen apró agycsökevény mégis tenyészett Frédy koponyájában, amire a gázpamacs rávetette magát. Gyorsan irányítása alá vonta ezt a diónyi agyszövetet, és a rablóvezér hátára ült.

- Gyerünk, te ostoba földlakó! - mondta Huhurr.
- Hova? - kérdezte Lynkóczi Frédi, aki mély és édes álmából felverve körülnézett a lebujban. Nem találta kiszemelt áldozatát, a késdobáló hölgyet, amiből arra következett, az úrhajós elcipelte valahova. Most akkor mi lesz? A rendőrség keresi a kitört ablaküvegek miatt, haza, Kőbányára nem mehet. Ez az izé, Huhurr nevű lény meg a hátán ücsörög. Nehéz a rablók élete manapság, mondta magának, majd teljes önsajnálatba süppedt. Ezután hatalmas düh öntötte el, amiből több adaggal az agyán, a diónyin, ücsörgő Huhurr főtábornok is részesedett. Huhurr befalta a neki jutott dühöt, ami őt is feldühítette, de ennek következtében csökkent Lyn Fred ingerültségi állapota.

Egy ideig hol Lynkóczi Frédy, hol Huhurr került rendkívüli dühöt kiváltó ingerültségi állapotba, ami néhány száz ismétlődés után kezdett kínos lenni mindkét félnek. A düh önálló életre kelt. Hatalmába kerítette mindkét felet. A düh legfelsőbb ingerküszöbét is átlépték mindketten. Üvöltöztek, ordítottak, rázták magukat, Huhurr természetesen gázpamacs módon, L. F. meg ember módjára. Mégiscsak ember volt, bár fül nélküli. Mivel azonban a két idegrendszer nem volt kompatibilis egymással, az átvitt ingerület hatásfoka egyre csökkent, aminek az lett a következménye, hogy mindkét élőlény megnyugodott.

- Meggyógyultál főnök? - kérdezte Féleszű Pájp, arcán egy csepp aggodalom nélkül. - Úgy rángottak a végtagjaid, mintha önálló kígyódarabok lennének. Azt hittük, véged van.
- Nincs végem, nem látod? Féleszű, nézd meg, van-e a hátamon valami?

Féleszű Pájp, a Félszeműnek is nevezett bandita, megvizsgálta Lynkóczi hátát.

- Van a hátadon valami - mondta titokzatosan.
- Mi van a hátamon? - riadt meg Lynkóczi Frédy.
- Az inged meg a kabátod. Trikót nem hordasz. Vagy igen?
- Ne a ruhám nézd, Féleszű, hanem a ruhám fölötti részt. Van-e rajtam valamiféle különös? Gázpamacs, vagy ilyesmi?

Féleszű Pájp megveregette főnöke hátát. Ekkor érzékelte kezével az idegen lényt, amely most éppen láthatatlan volt. Pipe körbetapogatta a láthatatlan lényt, így kezezett kitalálni, mi lehet.

- Főnök, egy disznó ül a hátadon - mondta végül.

Huhurr mindent értett, mert ilyen volt az idegrendszere. Azt mondta róla a Félszeműnek nevezett leigázandó, hogy ő, a főtábornok, disznó. Mivel mindent értett, azt is tudta, hogy a disznó rőfög. Ezt a sértést vissza kell adni. Belerűgött Lynkóczi oldalába. Lynkóczi Frédy összeszedte magát.

- Gyerünk fiúk, kapjátok el a szökevényeket!

A részvénytársaság tagjainak agyába időközben gázlények költöztek, leigázták értelmüket, még a rablók mozdulatait is ők irányították. Buherra herceg Féleszű Pájpot vette kezelésbe, Salamala hatvannegyed és katonái meg a többieket. Huhurr főtábornok parancsára közös akarattal kirohantak az utcára, elkapni áldozataikat.

Mindeközben Róbert, akit Elektromos Róbertnek is neveztek, és Dévai Dévaj Franciska, kart karba öltve sétálgatott a fényárban úszó Váci utcán, mint afféle szerelmesek. Nézegették a csillogó kirakatokat, bennük az arany, ezüst és drágakő ékszereket. Volt köztük egy akkora gyémánt, mint Róbert feje. Egy gyűrűbe volt szerelve, platina foglalattal. Gyönyörűen csillogott, csak úgy szórta szikrázva a ráeső fényeket.

- Ezt megveszem neked, jegygyűrűnek - mondta Róbert.
- Ezt a hatalmas gyémántot? Fel sem tudnám emelni a kezem, ha a gyűrűt ráhúznám az ujjamra. Vagy húsz kilóra saccolom.
- Csak tizenhét kiló ötszáznyolcvanhét gramm az egész. Ott olvasom a róla lógó kis cédulán. Jól tudnál vele verekedni, ha megtámadnának. A Plútó bolygón ennél tízszer nagyobb gyémántok is vannak.
- Jaj, szegény Plútó, annyira örülök, mert visszakapta a bolygó rangot. Hálátlan csillagászok el akarták ragadni tőle a bolygó rangot, de a nép fellázadt. Ruandában még a gorillák is tüntettek. Tudtad, hogy Ruandában nincs egyetem? Azt mondta egy politikus, minek az egyetem a fiataloknak? Azért mégiscsak kell az egyetem, nem igaz?
- De, drágám, az egyetem kell. A Plútón meg akkora gyémántok vannak, mint a focilabda tízszerese. Megérdemli a bolygó címet. Odakinn a Galaktikában, a Porsica bolygón, akkora, de akkora gyémántok teremnek, mint a Gellért-hegy - és mutatta a kezével, milyen nagy gyémántok.
- Akkor nekem miért nem olyan nagy gyémántot akarsz ajándékozni? Talán sajnálsz tőlem?
- Dehogy, drágám! Csak egy akkora gyémánttal, mint a Gellért-hegy, vajon mit csinálnál? A füledbe akasztanád? Képzeld, a gyémánt minden lépésednél magához húzna, tömegénél fogva, és te minden lépésednél beverned a fejed. Kell neked egy ilyen jegygyűrű?

Róbert önelégülten mosolygott, mert azt hitte, szíve csücskét teljesen meggyőzte a Gellért-hegy nagyságú gyémánt káros kihatásairól. De rögtön arcára fagyott a mosoly, amikor Franciska azt mondta:

- Gellért-hegy nagyságú gyémántot akarok!

Egy pillanatig gondolkodott, de aztán beletörődően azt válaszolta: - Rendben, megveszem neked azt a Gellért-hegy nagyságú gyémántot. De áruld el, mit fogsz vele kezdeni? Egy hegynyi gyémánttal?

- Jaj, drágám, neked nincs fantáziád! Feldaraboltatom és eladom. Nem is tudom, hány millió jegygyűrű jön ki egy Gellért-hegy nagyságú gyémántból. Olyan gazdag leszek, hogy előre kell köszönnöd. Talán csak azért fogok veled szóba állni, mert úrhajós hős vagy. Az én hősöm, aki évekre magamra hagy, amikor a Világegyetemben barangol. Ez nem szép tőled.
- Meg a vőlegényed vagyok - tette hozzá Elektromos Róbert.
- Jól van, viszlek magammal, ha megyek az űrbe. Így jó lesz?
- Jó - mondta Franciska.

Közben a banditák a szökevényeket keresték. Találtak egy kóborló rendőrt, akit Lynkóczi Frédy megszólított.

- Hé, rendőrkém! Keresünk két tagot, Róbertet és Dévai Franciskát. Megnéznéd a kütyüdön, most éppen hol csavarognak?

A rendőr megnézte a kütyűjén a két keresett személyt, és kedélyesen válaszolt: - Most éppen a Váci utcában andalognak, kart karba öltve, mint afféle szerelmesek. Talán csak nem körözött személyek?

- Most még nem, de hamarosan azok lesznek - válaszolta Frédy. - Körözöttek, fiatal zöldhagyma aprólékkal keverve. Köszönjük a tájékoztatást.

Frédy, a Lynkóczi, rendezte csapatát. Mindenféle nagy autóba ültek, némelyik Bumba Bomba márkájú volt, majd sebesen megindultak a Váci utca irányába, ahol a két szerelmes sétálgatott. A két szerelmes csak későn vette észre a sebesen közeledő banditákat, nem tudtak elbújni valamelyik kapualjban.

Amikor a gengszterek, a legelemibb közlekedési szabályokat is megszegve, a sétáló utcára, a gépkocsiktól elzárt területre hatoltak, mármint a Váci utcára, a rend őrei közül többen, akik látták az esetet, enyhén rosszálló arckifejezést öltöttek. Amikor a banda négy kocsija „Behajtani tilos!”, meg „Sétáló utca” táblákat döntögetve a tömeg közé hajtott, több rendőr már összevonta szemöldökét. Amikor a vágató és csikorgó kocsik elöl a sétálók tömegesen a kirakatokba menekültek, éktelenül hangos üvegsörömpölés és üvöltözés, visítozás közepette, több rendőr is megcsóválta a fejét. Mondják, az egyikük még azt is mondta, hogy: ejnye! Kisvártatva valami eszébe juthatott, mert a környezete számára is jól hallhatóan hozzátette: bejnye. Mondják azt is, főleg a bennfentesek, később előléptették a ranglétrán, kellő erélyű fellépése miatt. Több más rendőr viszont összeszedte a kirakatba menekült tömeget, és igyekezett lecsukni pár évre. Őket szerencsére a város rendőrfőkapitánya elengedte, megértve a veszélyes helyzetet, amit a banditák okoztak, így a kirakatokba menekülő tömeg megúsza a lecsukást.

A gengszterek, utolérve az üldözötteket, kiugráltak kocsijukból. A két fiatal látta, hogy bekerítették őket.

- Az nem lehet, hogy egy úrhajóst elkapjanak a banditák - üvöltötte Róbert, majd miután minden oldalról megtámadták, így rikoltott fel:
- Franciska, drága szerelmem! Hagyjuk itt ezt a világot, meneküljünk az örök nemlét honába!
- Hol van az, Róbert? Talán a Holdon?
- Nem! Még annál is messzebb!
- Akkor nem enged a mamám - sikította Franciska, aki kettőjük közül az állhatatosabb és tántoríthatatlanabb egyéniség volt. - Harcoljunk, amíg tart a szuflánk, ne adjuk meg magunkat az aljas támadóknak!
- Jól van, drágám! - mondta hűvösen Róbert. - Látszólagos bizonytalansággal csak próbára akartalak tenni, mennyire vagy elszánt és hűséges irányomban?

- Robi, ez nem volt szép tőled - fakadt ki Franciska, és lekevert egy csattanósat szívszerelmének. - Most már kvittek vagyunk, adhatsz egy pusztit!
- Bocsáss meg! - dűnnyögte Róbert szégyenkezve, majd puszi közben összeütötte két támadó bandita fejét.

Kitört a harc. Tíz gázlány irányította kábítószeres gengszter vetette rá magát Elektromos Róbertre, de ő keményen állta a sarat. Végül mégiscsak majdnem legyőzte a túlerő, amikor a levegőből lassan materializálódott egy férfiú. Franciska a jelenséget bámulta, ezért nem volt ideje Róbertnek segíteni.

A materializálódott jelenség vezérőrnagyi rangjelzéssel ellátott egyenruhájában úgy nézett ki, mint egy kisiskolás a tizenhetedik osztályból.

- Korpa Gyuri vagyok, tizenhetedik osztályos tanuló és vezérőrnagy - mutatkozott be szolidan.
- Szia Gyuri - üdvözölte a felbukkanó fantomalakot Róbert. - Komolyan mondom, a végén érkeztél. Már majdnem mindegyik banditát legyőztem, vagy majdnem engem győztek le a banditák.
- Akkor most hogy állunk? - értetlenkedett Korpa Gyuri.
- Jöhettél volna egy kicsit hamarabb!

Korholás közben Róbert néhány gyors mozdulattal fenékbe billentette Féleszü Pipét. Buherra ezen rettenetesen felháborodott. Az ő hercegi lovát csak úgy fenékbe billentik?

Korpa Gyuri hozzálátott tehermentesíteni úrhajós barátját. Olyan fantasztikusan gyorsan pofozta a gengsztereket, hogy a keze mozgását sem lehetett látni. A pofonok csattogása egyetlen nagy csattanássá folyt össze.

Amikor végre az összes bandita jól elverve hevert a földön, a két jó barát összeölelkezett, meglapogatták egymás hátát.

- Hogy vagy, Gyuri? - kérdezte Róbert. - Ez jó munka volt. Mi ez az álca rajtad? Most tábornok vagy, vagy tizenhetedik osztályos tanuló?
- Mindkettő, barátom, mindkettő - válaszolta Korpa Gyuri. - És te, hogy vagy? Visszajöttél a Denebről? Látom, eme csinos hölgy veled van. Üdvözlöm, szép kisasszony. Jó ízlése van a barátomnak.
- Ne hízelegjen tábornok úr, maga nem macska - intette le Gyurit keresetlenül Dévai Franciska. - Időben jött a segítsége, köszönöm én is.
- Kétszer segít, aki időben segít - jelentette ki Korpa Gyuri, s miután igen meg volt elégedve elmésnek tartott mondásával, meghívta egy italra a megmentett párocskát.

VII.FEJEZET: A TITOKZATOS KALMÁR

A csodálatos kékeszöld bolygó, a Föld, és népe, végveszélyben küzdött volna az ellenséggel. A támadók kilétére vonatkozó felismerések döntő módon segítették volna a visszacsapás lehetőségét. Azonban ilyen felismerés egyelőre még nem létezett, ezért a küzdelem egyenlőtlenül zajlott. A Föld népe aludta tunya álmát, a védelmet a rettenetesen veszélyes földi vírusokra és sejtmagnélküli egysejtűekre, köztük is a veszedelmes baktériumokra bízta.

Egyenlőtlen volt a küzdelem. A suhunok támadtak, az emberek meg észre sem vették.

Ez így nem mehet sokáig - látták be a védelem erői. Közbe kell avatkozniuk. A közbeavatkozás bonyolult hadműveleteit hamarosan megkezdték.

Késő estére járt az idő. A száz emeletesnél magasabb toronyházak fölött lassan kigyúltak a sziporkázó csillagok. Egyre sötétebb lett, az utakon a forgalom viszont egyre növekedett.

Villogó fények az utakon és villogó, színes fények az üzletek, mulatók, színházak és múzeumok bejáratánál. Akkora fényreklámok szórták csábító ígéreteiket, mint az Országház.

Gonosz gázlények járták az utakat, közben megszállták az utakon kóborló kábítószeresek hátát, majd onnan az agyát. Sajnos, a dologról a többség nem értesült, végezte megszokott tevékenységeit. Legtöbben otthonaik meghitt zugaiban éltek életüket. Sütöttek, főztek, beszélgettek, a tévét bámulták, és gyerekeiket nyaggatták mindenféle nehéz feladatok megoldására, amelyeknek lecke volt az összesített neve.

Katonaság, rendőrség, űrhajós kommandók, úri elhárítás, úri flotta, galaktikus főparancsnokság, helyi besúgó hálózat - sehol. Hogyan történhet meg a Föld meghódolása, még a látszólagos ellenállást is félredobva? Bizonyára úgy, hogy a földiek nem értesültek még mindig az invázióról.

Korpa György tábornok csodálkozva sétált a pesti utcán, figyelve a csillogó reklámokat, meg a rengeteg embert. A Váci utcából előzőleg egyenesen hazamentek, az egyik felhőkarcoló 74. emeletén laktak mindketten, Róbert és ő, de külön lakásban. Leugrott a 74. emeletről egy kis itókáért, meg a feje kiszellőztetése miatt. Aztán igyekezett volna barátjához, Elektromos Róberthez vissza, aki Gyuri lakásával szemben lakott, megtárgyalandó következő akciójuk tervét és esélyeit. Azon csodálkozott séta közben, hogy milyen sok szépséges pesti lány van, akik közül ő egyet sem ismer. Nem kifizetődő tábornoknak lenni, mindig csak a haza, meg a Föld védelme, közben nem tud ismerkedni lányokkal. Egyszer meg is kellene nősülni. Bezzeg a barátja, Róbert! Neki van már szívbéli mátkája, Franciska, neki meg nincs. Élet ez?

Gondterhelt és szürkén terjengő gondolataiba merülve sétálgatott, amikor egy különös, furcsa idegen állította meg és vásárlásra agította. Először azt hitte, valami keleti dzsinn vagy egyiptomi elszabadult lélek, de jobban szemügyre véve az illetőt, látta, sem dzsinn, sem elszabadult lélek. A fickón, mert férfiúnak tippelte, normális öltöny lötyögött. Esterházy-kockás öltönyéhez fehérpettyes nyakkendőt kötött.

Minden csak kicsit volt furcsa az idegenen, kivéve az, hogy tíz karja volt a megszokott kettő helyett, valamint szája helyén fordított papagájcsőr éktelenkedett. A tíz kar és a fordított papagájcsőr akár megszokott látvány is lehetett volna a Vutrex bolygón, de Korpa Gyurinak ennek ellenére úgy tűnt, valami nem stimmel a fickóval kapcsolatban.

A fickó önmagában is nagyon furcsa volt, amit minden közlekedő ember azonnal észrevett.

- Eladó, eladó! - mondta az idegen. Ezután erősen Korpa Gyurira nézett két nagy szemével és kacsintott. A kacsintástól Korpa Gyuri megijedt. Azt hitte, egy örülten hozta össze a sors meg a véletlen. Ezért igyekezett meglépni. Lépteit szaporázva megkísérelt eltávolodni a furcsa esti sétálótól.

Ám az idegen nem esett a feje lágyára, hanem követte Gyurit, mintha tervei lettek volna a tábornokkal. Korpa Gyuri azon gondolkodott, vajon vegye-e elő tábornoki fizimiskáját és üsse agyon a kellemetlenkedő figurát, vagy se. Végül arra jutott, meghallgatja a tíz karút, mit akar mondani. Amúgy is a sarka mögött topogott, előbb-utóbb rálép a sarkára, és akkor leesik a cipője, ami miatt nagyon megharagudna. Lassított.

- Eladó, eladó - sívította az idegen, amint Korpa Gyuri füle közelébe férközött.

Korpa Gyuri féltette füle épségét a sívítástól, ezért kicsit arrébb húzódott.

- Maga úgy néz ki, mint egy kalmár - hebegte ijedten. - Mit ad el, ha szabad kérdeznem?
- Viccelsz, kisapám? Kalmár vagyok az úrből. Kalmár Jotka, a kalmárok nemzetségéből.
- A polipfélék a vízben laknak... - reménykedett Korpa Gyuri, hogy most megfogta a tolakodó idegent.

- Száraz kalmár vagyok. Szárazföldön élek, nem ezen a bolygón. Segíteni jöttem nektek a suhunok ellenében. Mindenfélét adok-veszek. Én adok, te veszel.

Korpa Gyuri kicsit meglepődött. Ki lehet ez az űrből jött valaki? Küldték, annyi bizonyos, de kik? Veszedelmes ragadozó is lehet, mint a kalmárok.

- Ön ismeri a Kaliforniai-öböl ragadozó kalmárjait? Veszedelmes lábasfejűek, némelyik olyan nagy, mint egy cápa. Tudja, a Santa Rosalia városánál tevékenykedő rokonaira gondolok.
- Nekem nincsenek rokonaim a Kaliforniai-öbölben. Én adok-veszek, ha érted, mi az. Mindenfélét adok-veszek!
- Oh! - lepődött meg a tábornok.
- Itt van példának okáért ez a szirpán! Megveszed?
- Nem veszem meg! Csak pár üveg piát veszek, aztán megyek haza a barátommal iszogatni.

A környéken a világítás, a reklámok, a fényorgiák időlegesen kihunytak, majd újra teljes erőből szórták színes fényeiket. Korpa Gyuri tábornok egy kicsit megszeppent.

- Ide figyelj, te tábornok - mondta a kalmár. - Vedd meg ezt a szirpánt!

Gyurinak ekkor eszébe jutott a svéd Kalmar város focicsapata. Gondolta, megkérdezi ettől a Kalmár Jotkától, milyen drukker? Ha nem Kalmar drukker, akkor nagyon gyanús lesz a fickó.

- Te figyelj ide, te kalmár! Milyen drukker vagy?

Jól lehetett látni, hogy a kérdés súlya alatt az idegen összemegy, megrogyan, majd esetleg kimúlik. De aztán hamarosan a furcsa lény felvirágozott és papagájcsőre mosolygásra nyílt.

- Te ismered a Kalmar csapatát? Én Kalmar drukker vagyok - négy vagy öt karját kezdte Korpa Gyuri köré fonni. El is kapta Gyurit, majd nagy cuppanósat pusztított az arcára.
- Te is Kalmar drukker vagy - bugyborékolta.
- Én nem, én nem - igyekezett Gyuri kiszabadulni a baráti karok szorításából. Mi lenne, ha a kalmár ellenséges érzületű lenne? - De a Hansa városokat nagyon kedvelem. Főleg a Hansa söröket - nyögte Gyuri.
- Akkor jó! Akkor megveszed ezt a szirpánt! - a kalmár kezdett kivetközni kalmár mivoltából.
- Nem szeretném megvenni! - kiáltott fel Korpa Gyuri tábornok udvariasan, rápillantva a tigriscsíkos macskafajzatra, amelyet, vagy akit a kalmár elővett váratlanul egyik belső zsebéből. Utálta a macskákat, mivel allergiás volt a macskaszőrre.

Anyukája anno gyerekkorában úgy próbálta kikezelni az allergiájából, hogy beszerzett negyven macskát a lakásba. A negyven macska mind előszeretettel cirógatta a farkával a kis Korpa Gyurit, mert őt tartották a macskák vezérének. Gyerekkori beidegződései alapján lett később az emberek vezére, majd tábornok. De azt nem tudta, hogy tábornoki előléptetését a macskák között eltöltött évtizednek köszönheti. Amúgy kedvelte a macskákat, nem tehetett róla, hogy egyben utálja is őket, az allergia nem kérdezi meg az áldozatát, mire akar allergiás lenni. Az a macskaszőr, az nem semmi!

Az idegen és úrból jött kalmár, aki szárazföldi kalmár volt, mint mondta, lassan tekergőzött tíz lábán. Két lába másféle volt, mint a többi nyolc, de a két láb szerepéről ott éppen nem nyitottak vitát. Korpa Gyuri gyanította, hogy az a két láb valamiképpen a szerelmi ügyekben játszik szerepet kalmáréknál. Neki viszont éppen emberlányra lett volna szüksége, mert eljött az idő, meg kell nősülnie. Kell egy feleségnek való lány, de ehhez a kalmárnak kevés köze van.

- A szirpánok csuda aranyos szerzetek, illetve jószágok, illetve emberek. Általában a suhunok által megszállt bolygók fiai szokták megvenni őket. Állítólag segítenek megszüntetni az inváziót.
- Azt az inváziót, amiről nem is tudok semmit?
- Azt. Ugyanis látják a suhunokat, míg te a bamba szemeddel nem látod őket. Teljesen nem, csak részben. Tájékoztatlak, titeket éppen most szállnak meg a suhunok, a Galaktika rémei.
- De nekem nem kell macska - mondta a tábornok és elmenekült az embertömegben.

Ahogy sietett az utcán, arra gondolva, hogy sikerült lerázni a kalmárt, váratlanul egy lány lépett elé a faltól.

- Helló!

A lány rendkívül szép volt. Valami nagy bakancsot viselt, rövid szoknyát, a harisnyája combközépig ért. Fekete dzsekijét színes sállal élénkítette, a haja lila, fekete és világító zöld volt. A száját feketére festette, villogó kék szemeit övező szempilláit lágyan rezegettette.

- Helló. Hát te ki vagy? - lepődött meg Gyuri.

Én vagyok a bűz királylány,
Akit megevett a sárkány,
Ki is köpött azon nyomban,
Mert, hogy olyan rossz szagom van.

Gyuri beleszagolt a levegőbe.

- Nincs is rossz szagod.
- Nincs? Akkor meghívsz egy vacsorára?
- Most sietnem kell, de talán legközelebb - mondta Gyuri, és elviharzott feladatát elvégezni, vagyis piát venni.

VIII.FEJEZET: A JÓ TÜNDÉR AJÁNDÉKA

Róbert a lakásában üldögélt egy ideig, barátját, Korpa Gyurit várva. Franciskát hazavitte, aki most biztosan a nap nehézségeit piheni ki, szülei és testvérei körében. Korpa Gyuri piáért ugrott le, meg azt mondta, kiszellőzteti a fejét. Amíg megjön a barátja, addig ő is leugorhat egy kis piáért, meg ropogtatni valóért. A szerviz mindent lakáshoz szállított, de olykor jobb volt maguknak intézni a vásárlást. Összekászálódott és lement a 74. emeletről a földszintre. Azt is gondolta, vesz egy doboz Sopianae cigarettát útközben. Úgy képzelte, eléggé tévesen, hogy a környezetvédőkön kívül másoknak nem árt füstölős szenvedélyével. Nem volt megrögzött cigarettás, de néha egy-két szálát elszívott, adózva a dohány leveléből kiáramló titokzatos összetevőknek. Továbbá azt sem tudta, hogy a bűdös cigarettafüst a suhunok számára az, ami az emberek számára az alkohol, mármint a nemesebb italok, nem a tiszta és maró kémiai folyadék.

Nemtudásával nem is törődött, vidáman ment le a liften, majd kilépett az utca betonjára. Nem törődött nemtudásával, amint gyalogolt, viszont képtelen volt kikerülni azt a jóságos és gyönyörű tündért, aki egy évszázados banya képében jelent meg előtte, váratlanul, a levegőből materializálódva. Szecskára vágott dohányt kívánt eladni, kis rudacskákba formázva, méregdrágán a valós értékéhez képest.

- Szecskára vágott igazi dohányt kínálok - kiabálta. - Ki az a merész fiatalember, aki vesz belőle? Úrhajósoknak kiváló generálószer!

Róbert megállt a furcsa, idős hölgy előtt. A nőről fekete köpeny omlott alá, egészen a bokájáig, a lábfejen magas sarkú cipőt látott. Valamilyen kalapot viselt, ami alól bozontos haj zúdult alá, mint a vizesés, a vállára és hátára.

- Mennyiért adja, nyanya? - kérdezte Róbert nagyon udvariasan.
- Nyanya a maga ángya térgye - háborodott fel a banya kinézetű tündér. - Magának nem adok el semmit semmi pénzért, mivel ilyen mérhetetlenül szemtelen! Semmi pénzért semmit se kap!

- Egy pusszantyúért talán? - próbált Róbert kibékülni.
- Menjen a fenébe a pusszantyújával.
- Na jó, drága asszonyom, látom, már megenyhült irányomban. Megyek. De mégiscsak vásárolnom kellene valamit, mert tele vagyok dohánnyal. Érti, ugye? Dohányért dohányt! Áll az üzlet? - heherészett Róbert, nem észlelve a rámeredő öldöklő tekintetet.

A jó tündér, valamilyen távoli bolygóról érkezve, sok viszontagságon ment át, meglehetősen pipa volt. Ezeket a lényeket kell megmenteni a suhunuktól, gondolta magában. Inkább ne. De aztán, évszázados banya képében rákancsalított Róbertre. Az utca fényei elhalványultak, majd újra kigyúltak.

- Tudja meg, fiatalember, ezek a búzrudacskák, másként cigaretták, mágikus erővel bírnak. Ha a suhunok belélegzik a füstjét, akkor lerészegednek tőle, mint egy albán számár. És akkor láthatóvá válnak, meg lehet fogni őket.
- Miféle suhunokról hablatyol itt összevissza, öreganyám? Ön kétszáz éves? Mik lesznek láthatóak?
- Ejh, fiam, de nehéz a fölfogása magának. Hát, a suhunok. A suhanó suhunok. Akik a galaxisban suhannak egyik bolygóról a másik bolygóra és leigázzák a bolygólakókat. Mentális erővel a bolygólakók hátára ülnek és lovagolnak a meghódított népeken. Amolyan ködpamacsok. A maga fejére is ráültek már? Az inváziós erők, na!

Róbert a hallottakon töprengett. Nem ma jött le a fáról, mint egyesek. Sok bolygót fedezett már fel. Ha csupán egyetlen százalék igazság van abban, amit az öregasszony mond, akkor új helyzet állt elő az emberiség sorsában. Ez önmagában is megéri az odafigyelést. Ki kell próbálni, és majd meglátja, mi az igazság. Kezdetnek vesz belőle három csomaggal. Vagy öttel.

- Adjon, legyen szíves, három csomaggal! - most már igen udvarias hangot ütött meg.

- Tessék, fiam. Hagyja a pénzt. Mert megmondtam, magának semmi pénzért nem adok el semmit. - Azután halkra fogva hangját, oda súgta Róbertnek: - Ez a Föld bolygó népének titkos fegyvere. Még a gaboniak, meg a kamcsadálók is ezt használják a suhunok ellen.
- És az ojrótok? - ütött szöveget a kérdés Róbert vastag falú koponyájában. - Azok a távoli, szibériai ojrótok, ők ugyan mit használnak a hódítók ellen. És a pápuák?
- Ők is kapnak a titkos fegyverből, nyugodjon meg, fiatalember. De aztán csak módjával alkalmazza, ha lehet, mert káros az egészségre!

Róbert bólintott a figyelmeztetésre. Maga is látta a feliratokat a dobozokon. „A dohányzás öregíti a bőrt”, „A dohányzás halált okozhat”, és hasonlókat. Félelmetes feliratok, mégis sokan dohányoznak még manapság is. Ki rendszeresen, ki csak nagy ritkán.

A három csomag búzrudat, cigarettát, kinek hogy tetszik, a zsebébe rakta. Arra gondolt, hogy hazamegy. Várja esetleg már a barátja, akivel egy jót szeretett volna beszélgetni és egy jót inni.

- A viszontlátásra, öreganyám! - köszönt illedelmesen.
- Szerencse kísérjen utadon - csilingelte a váratlanul gyönyörűséges, fiatal nővé változott jó tündér, aki az előbb még ráncos öreg banya volt. Olyan gyönyörűvé változott az öregnéne, hogy olyat emberi szem még nem látott. Róbertnek meglepetésében földbe gyökerezett a lába. De meglepetésében gyorsan, pesti származásához illően, feltalálta magát.
- Velem vacsorázna ma este, öreganyám? ..., izé ..., kisasszony? Van egy jó barátom, akit elhívhatnék a vacsorára. Érdekli a téma?

A gyönyörű nő fityiszt intett, meg még mást is.

- Gyönyörű hölgyem, ne akadékoskodjon! Az én szívem foglalt, az igaz, de van egy barátom, akinek csajt szeretnék szerezni. Ön olyan szép és titokzatos, hogy még a lökött barátomnak is nagy rejtélyt jelentene. Szeretném, ha megismerné a barátomat.

- Nem engem hívott az előbb vacsorázni? Azt hittem, velem akar kikezdeni, önös szándékból. Mert én aztán belelátok a lelkébe, tudatába, szívébe, de talán nem mindig pontosan a megfigyelt alanyt illetően. Tehát nem. Nem engem akar elcsábítani, hanem valakinek szeretne bemutatni. Nem így van?

A banyából képződött gyönyörű hölgy villódzott Elektromos Róbert szeme előtt. Alakjáról kék gyöngyöcskék permeteztek szerte a pesti utca köveire. Kezdett átlátszóvá válni.

Néhány pillanat múlva a jó tündér köddé változott. Elmeileg nehezen felfogható, szürke és kékes köddé, amely kavargott egy keveset, majd széteszlott a pesti levegőben. Eltűnt a különös tündér, csak elenyésző hangját hozta vissza a lusta, langyos szellő.

- És kivel vacsorázik Franciskaaa...?

A tündér ezt a kérdést szegezte Róbert mellének.

- Igazságtalan sors! Csakis Franciskát szeretem, erre meggyanúsítanak, mintha nem Franciska foglalná el minden gondolatomat! El vagyok keseredve.
- Hé, Jótündér! Ne menjen el!
- De elmegyek. Miért ne mennék el?
- Csak azért, amit az előbb mondtam.
- De mondjon csak egyetlen valódi okot, ami miatt ne menjek el. A vacsorameghívást felejsük el, hagyjuk ki az okok közül. Halljam!
- Elektromos Róbert erősen gondolkodott.
- A barátom magányos és szenved. Segíthetne rajta.
- Segítsen a barátjának a papagája. Azzal társalogjon.
- Nincs papagája szegénynek. De a barátom tábornok is, magas beosztással...

- Nem érdekelnek a tábornokok!

A helyzet kezdett kínossá válni Róbert számára. Korpa Gyuri annyit nyavalyog a nők miatt, hogy már nem bírta hallgatni ömlengéseit. Udvarolni nem volt ideje, mert nagyon lefoglalta munkája. Titokban a barátja úrhajós is volt, de erről nem volt szabad beszélni. De itt az alkalom, egy kis titoksértés nem árt meg Gyurinak.

- A barátom titokban úrhajós...
- Mit mondott? Titokban úrhajós? Ilyet sem hallottam még! Ennek utána kell járnom.

A levegő villódzani kezdett, kék világító gyöngyöcskék permeteztek a villogó árnyékból a földre, majd megjelent a gyönyörű tündér. Fekete köpenyt viselt, a lábán piros magas sarkú cipő. Fején elegáns kalap, enyhén átlátszó anyagból, ami alól aranyló hajzuhatag omlott a vállára és hátára. Arca kifejezetten szép, szeme ígésző, alakja fenséges.

- Ne bámuljon, fiacskám, hol az úrhajós?
- Valószínűleg otthon, a 74. emeleten. Egy kicsit bulizgatni szeretnénk, holnap meg elmennénk vacsorázni a mátkámmal. Ez volt a tervünk. Ma ugyanis nagyot verekedtünk valamilyen banditákkal, ezért azt gondoltuk, egy kicsit kifűjjük magunkat.
- Hol az a 74. emelet? Menjünk - mondta a jó tündér.
- Előbb veszek pár üveg itókát, ha megengedi. Olyan koktélokat keverünk tündérségednek, amelyet csak akar. Szólíthatom valódi névén a kisasszonyt?
- Szólíthat. A nevem Csingicsüngi. Valódi tündér vagyok.
- Elektromos Róbert - nyújtotta kezét.

A bemutatkozás után benéztek néhány fényárban úszó árudába, amelyekben Róbert felpakolta magát italokkal. Egy kis unicum, egy kis málnapálinka, egy kis szilvórium, egy-két üveg likőr, meg egy tejpálinka, komisz kumisز névvel ellátva. Ennyi elég is lesz, gondolta, démon barna sert majd rendel a ház szervizétől, méhserrel együtt.

- Mehetünk, hölgyem, Csingicsüngi kisasszony.
- Megvan a szecskára vágott dohány? Akkor mehetünk.

IX.FEJEZET: SZIRPÁNT VEGYENEK!

Korpa Gyuri laza léptekkel sétált az utcán. Nézegette a fényreklámokat, az áramló embertömeget, az utcai árusokat, akik mindenféle csemegével kínálták a sétálókat. Észrevett egy édességeket árusító üzletet, amelynek nyitott kirakatában egy árus üldögélt, kiszolgáló a vevőket.

- Kérek egy majomkenyeret, egy kisadag törökmézet meg egy kis medvecukrot.
- Rendben, uram, máris..., - már itt is van. Két kretén lesz.
- Köszönöm - Korpa Gyuri, tizenhetedik osztályos tanuló kifizette a két kretént. - Nincs esetleg görögméze is véletlenül? Vennék egy kisadaggal...
- Nem, görögmézem nincs - válaszolta az árus. - Jut eszembe, harmatmézem viszont van, meg akácmézem, hársfamézem, selyemfűmézem... Kér az úr valamelyikből?
- Egy üveg hársfamézet kérek.
- Négy kretén lesz - adta át a hársfamézet az árus.

Korpa Gyuri kifizette a négy kretént, aztán levette az üveg fedelét. Egy hajtásra kiitta a mézet, majd az üres üveget visszaadta. - Ez jólesett - mondta, majd tovább folytatta sétáját.

Bement néhány italboltba, vett pár palack italt, elsősorban kiváló borokat. Az egri birkavér mellé egy szürkebarát és egy tokaji szamorodni került, a három palack jól megfért táskájában. Elgondolkodott a szamorodni problémáján. Miért nem szomorodni a neve ennek a bornak, miért szamorodni? Ki találta ki ezt a nevet? Biztosan régies név, ami nagyon jó. A kérdésen töprengve és mélabúsan az elhagyatottság terhe alatt igyekezett visszafelé a lakására. A világ furcsaságain is gondolkodott, amiből volt néhány millió, amikor egy komoran ásítózó sötét kapualjból furcsán fura figura lépett váratlanul elébe.

Kalmár vagyok, adok-veszek,
Vegyél tőlem, s boldog leszek!

Gyorsan mondta kis versikéjét, szinte hadarva, nehogy félbeszakíthassák mondandóját.

Korpa Gyuri igencsak meghökkent a váratlan ajánlatra, de mivel más nem történt, csakhamar összeszedte magát. Észrevette, a komor kapualjból kilépő zugárusnak tíz karja van kettő helyett és szája helyén fordított papagájcsőr éktelenkedik.

Már megint ez a kalmár. Azt hittem, az előbb sikerült meglépnem előle. Hangosan pedig ezt mondta:

- Mit kellene megvennem, tisztelt kalmár úr, aki száraz kalmár? - kérdezte udvariasan és megszeppent hangon.
- Itt van ez a szirpán, ezt kellene megvenned, ha jót akarsz! Kezd elfogyni a türelmem. Ha jót akarsz, akkor megveszed. Vedd meg! Vagy másik verset is mondok!

Veszel tőlem, ha van eszed,
Ezt a szirpánt most megveszed!

- Ez nem lehet igaz! - kiáltott fel Korpa Gyuri.
- Márpedig igaz. Ide figyelj, te kretén!

Kalmár vagyok, adok-veszek,
Vegyél tőlem, s boldog leszek,
Veszél tőlem, ha van eszed,
Ezt a szirpánt most megveszed!

- Miért lennék én kretén? Ahol így beszélnek az eladók a vásárlókkal, ott nekem nincs helyem a nap alatt. Jó anyám is arra tanított...
- Este van, nem nappal. Na jó, nem vagy kretén, de már nagyon kiborítottál - bugyborékolta a kalmár. - Csak vedd meg már ezt a szirpánt! Átrepültem a fél galaxist, hogy eladjam neked ezt a szirpánt. Erre te akadékoskodsz. Talán nincs kreténéd?
- Mi ez a jószág? - pillantott Gyuri a vörösös macskamedve alkatú állatkára. - Csak nem Kínából, védett helyről lopták?
- Micsoda? - a kalmár szeme akkorára tágult, mint egy buszreflektor. - Ez egy szirpán gyerek, akit elraboltak a suhunok, de ő megszökött a rabságból. Úgy szedtem fel szegény kis árvát, étlen-szomjan bolyongott már napok óta egy bolygón. Félő, hogy rátalálnak a suhunok, és akkor vége a dalnak, mehetünk a falnak, minket is befalnak.
- Miért, ha a suhunok rátalálnak, akkor megeszik?
- Dehogyan eszik.
- Nem értem akkor, miért falnak be minket is ezek a bizonyos suhunok.
- Csak úgy mondtam. Nem kell annyira aggódni minden szavamon. Csak meg kell venni a szirpánt. Ennyi az egész.
- Ühüm. Aztán mennyiért adja ezt a kis szirpánt? A szőrére biztosan allergiás vagyok.
- Nem mennyiért - sustorgott a tízkarú kalmár, - hanem miért! Érti, barátom? Az a lényeg, miért adom magának?

- Nos, miért adja nekem?
- Azért adom neked kedves barátom, mert hihetetlen módon utálok a suhunokat. A suhunok gyalázatos népség. Gázlények a galaktikus porködökből. Kavarognak fenn a magasban, vagy lenn a szél által kavart porban, és ráülnek az értelmes lények nyakára, elfoglalni értelmüket, birtokba venni entitásukat. Jellemtelen banda, ugyanis nincs jellemük. Az valahogy nem jutott nekik a teremteskor. Maguk meg harcban állnak velük. Azt is kell tudnia, a szirpánok a suhunok halálos ellenségei. Ha megveszi ezt a szirpánt, nyernek egy hatalmas szövetségest.
- Hatalmasat? Ez a kis szőrösomó hatalmas? No, mindegy - legyintett Róbert, azután folytatta. - És maguk, kalmárok? Magukkal mi lesz?
- Velünk ne törődjön, mi megvagyunk - csapkodott a kalmár, mintha legyeket legyezne öt-hat karral. - Csak vigye ezt a szörgolyót, amíg nem késő. Amíg el nem mondom megint a versemet!
- Csak azt ne... - de már késő volt.

Kalmár vagyok, adok-veszek,
Vegyél tőlem, s boldog leszek,
Veszel tőlem, ha van eszed,
Ezt a szirpánt most megveszed!

- Mégegyszer? - kérdezte a kalmár.
- Megveszem, csak hagyja a verset.

A kalmár átadta a szirpánt és távozott. Nyolc karján gyalogolva, kettővel meg propellert mímelve pillanatok alatt eltűnt az utca fényei és árnyai közt.

Gyuri a szirpánt a karjaiba vette és megsimogatta a hátát. Meglehetősen súlyos jószág volt. Megcirógatta a füle tövéénél is.

- Na gyere, te kis haszontalan. Jól rám erőltetett ez a kalmár. Hazaviszlek és kapsz egy kis Whiskast. Az finom macskaeledel. Én még nem ettem Whiskast, de a macskák szerint tűrhető macskakaja. Vehetünk másféle macskakaját is. Vagy te inkább a kutyaeledelt részesíted előnyben? Álljunk meg itt egy pillanatra, és vegyünk neked kaját.
- Utálom a Whiskast, minek nézel te engem? És hagyd békén a fülem tövét, mert csiklandós vagyok - mondta a szirpán. - Korpa Gyuri tábornok lába talajba gyökerezett. Mi a ménkü! Ez a macskamedve, kis panda, tud beszélni!
- Te tudsz beszélni? - kérdezte Korpa Gyuri a karjában ücsörgő érdekes élőlénytől.
- Talán süket vagy? Vagy teljesen hülye?
- Nem, csak meglepődtem...
- Figyelj, te tunya! Kérek pár szelet marhasültet, tükörtojással meg mindenféle kiegészítővel...
- Krumplipürével... ?
- Ne szólj bele, tunya! Dehogy krumplipürével, azt nem kérek. Hanem kérek sok sült húst, tarját, karajt és velős csontot, amiből a velőt pirítóásra tudom lökdösni, azután megsózva be tudom kapni. A húsféléket te is elkészítheted. Tudsz sütni-főzni egyáltalán, mert ha nem, akkor inkább menjünk étterembe kajolni.
- Tudok kaját szerezni, nyugodj meg - Gyuri elindult a lakása felé.

A járókelők, sétálók meglepődve fordultak utánuk, felismerve a beszélő furcsa macskaszerű lényt, amint parancsokat osztogat gazdájának. Egy lebzselő tolvaj utánuk indult, arra gondolva, hátha tud valamit lopni, vagy kifoszthatja a tunyának nevezett fickót.

Hatalmasat tévedett. Amint kihúzta kését, hogy Gyuri hátának szegezze, irtózatos ütest kapott, amitől az utcára rogyott. Felette ágaskodott a szirpán, mint egy tigris, elképesztő szemfogait mutogatva és hörögve.

- Széttéplek, hrrr...

A tolvaj várta halálát, iszonyúan megijedt. A tigrisszerű lény hirtelen visszaugrott Korpa Gyuri karjába, ahol kényelmesen elhelyezkedett.

- Tehát beszéljünk a vacsoráról. Lazacot nem kérek, mert nem szeretem. Ellenben osztrigát hozhatsz, meg sült húst, minden mennyiségben. Remélem, tunya, érted, mit akarok enni, mert különben baj lesz. Nem tűröm az önkényeskedést, azt eszem, amit szeretek. Pfuj, macskaeledel - így dohogott még sokáig, mert macskának nézték.

X.FEJEZET: FRANCISKÁT ELRABOLJÁK

Elektromos Róbert megérkezett ahhoz a toronyházhoz, amelynek 74. emeletén volt a lakása, szemben pedig Korpa Gyuri lakott. Amikor beléptek a nagy ház ajtaján, Róbert igazolta magát a portán, aztán Csingicsüngihez fordult.

- Felszaladunk a 74. emeletre?

- Mehetünk - bólintott a jó tündér, arcán kaján vigyorral. Arra gondolt, hogy ez a lüke földlakó ki fogja köpni a tüdejét is, mire felfut a 74. emeletre. Elindult, sebesen kapkodva a lábát.

Róbert utána. Pár emeletig követte, majd sebességbe kapcsol és felrobogott a 74. emeletre. De mintha nem érzéklete volna, mikor haladt el a jó tündér mellett. Különleges atomjai csak úgy fröcskölték az energiát, a lépcsőzés meg se kottyant Róbertnek. De megdöbbenésére Csingicsüngi már várt rá a folyosón, a lakás előtt a 74. emeleten, igaz, egy kicsit lihegett. Érdeklődve nézett Róbertre, azt nézte, mennyire liheg. Egészen elkeseredett, amikor azt látta, Róberten nem látszik a rengeteg emelet gyors leküzdése.

- Itt lakom, kérem, fáradjon be - nyitott ajtót Róbert.

Miután a hölgy elhelyezkedett a nappaliban, Róbert itallal kínálta.

- Dupla Whiskyt kérek, tisztán - mosolygott.

Róbert kicsit meglepődött a jó tündér ízlésén, de kitöltötte az italt és átnyújtotta. Aztán magának is töltött.

- Tudja, az a baj magukkal, hogy nagyon hebehurgyák. A társadalmuk tele van igazságtalanságokkal, nem igaz?

Ekkor csöngettek.

- Pillanat, megjött a barátom.

Róbert kiment az előszobába és beengedte Korpa Gyurit.

- Hoztam egy vendéget, aki érdeklődik irántad. De aztán szedd össze magad, mert ez a jó tündér átlát rajtad. Mi a nyavalyát hoztál, meg vagy buggyanva? Minek hoztál magaddal egy macskát?

- Miféle jó tündér? Csak nem árultad el, hogy én is úrhajós vagyok? Azt szeretném, hogy magamért szeressenek a csajok, nem azért, mert úrhajós vagyok. Ez nem macska, hanem szirpán. Hogy is hívnak?

- Csikori - csikorogta a szirpán.

Róbert bekísérte barátját a nappaliba. Bemutatta vendégeit egymásnak.

- Csingicsüngi, itt a barátom, Korpa Gyuri. Gyuri, itt a jó tündér. Mit iszol?

- Bocsánat - szólt Korpa Gyuri a bemutatkozás után. - Ő a szirpán barátom, Csikori. Ismerkedjenek össze egymással.

Pár percig iszogattak, amikor Csikori bemászott Csingicsüngi ölébe.

- Szia, Csikori!
- Szia, Csingicsüngi! Együnk is valamit.

Kiderült tehát, hogy ezek ketten ismerik egymást.

Miután a konyhát csatatérre változtatták, leültek étkezni. Számtalan ételt készítettek, amit mind meg is ettek. Csikori rákapott az aszalt szilvára, Róbert hozatott neki három kilóval, amikor látta, mennyire ízlik ez a gyümölcs vendégének.

Leültek végül beszélgetni, és tovább iszogattak. Csingicsüngi egymás után itta a dupla Whiskyket, de nem látszott rajta a rengeteg ital. Hamarosan magához ragadta a szót.

- Hol is tartottam? Ja igen. Tehát maguk nagyon hebehurgyák, a társadalmuk tele van igazságtalanságokkal. A vezetőket le kellene váltani és igazságosabb rendszert létrehozni. Mit szólnak hozzá?
- Nem annyira igazságtalan a társadalmunk - tiltakozott Korpa Gyuri.
 - Bárki lehet úrhajós is, ha megfelel a követelményeknek. Politikusnak meg a legnyuszibbak mennek. Nagyon alacsony a fizetés, mivel úgysem csinálnak semmit. A hatalom meg már régen az emberek kezében van. A törvényeket közvetlenül az emberek hozzák, ez elég demokratikus eljárás. Vagy nem így látja, Csingicsüngi kisaszony?
- Sokat fejlődtek, ez igaz, Gyurikám. De rengeteg a hiba. Sok a bűnöző, a tolvaj, az ingyenélő. Rossz az iskoláztatási rendszer, a tanulók fele nem tud semmit. A kábítószeresek elpusztítják a társadalmat. A bankok kifosztják az embereket. Nagy a korrupció. Maffiák működnek, a rendőrség tehetetlen az ostoba törvények miatt. Soroljam?
- Pont erről kell beszélni? - kérdezte Róbert. - Nincs jobb témánk? Kapd össze magad, Gyuri!

- De én a társadalmi problémákról szeretek beszélgetni. Ugyanis társadalmakat kutatok. Összehasonlító bolygótársadalomtan a legfőbb kutatási területem - jelentette ki Csingicsüngi.
- Nekem is az összehasonlító bolygótársadalomtan a kedvencem minden tudományok közül - magyarázta Csikori, két marék aszaltszilva befalása közepette. - Én is arról szeretnék beszélgetni, amiről Csingicsüngi tündér szeretne. Figyelj csak, tunya. Hozass nekem egy nagy ökörcombot, sütvé, de gyorsan.
- Rendben, de az ökörcombba egy kicsit várni kell, amíg megsütik. - Felkapta mobilját és beszólt: - Kérek két ökörcombot, természetes parázon sütvé és melegén. Mennyi idő múlva? Több mint két óra? Rendben, csak hozzák. Elektromos Róbert lakása, a 74. emeletén. Visszhall. - Letette a mobilt és megkérdezte:
- Mindjárt hozzák. Addig kérsz valamit enni, csillapítandó az éhségedet?
- De furán beszélsz! - csodálkozott a szirpán. - Mellesleg én egy ökörcombot kértém, nem kettőt. De mindegy, ha kettőt rendeltél...
- Állj csak le kiskomám - vágott közbe Róbert, megsejtve, hogy Csikori meg akarja enni mindkét ökörcombot. - Az egyik ökörcomb a tied, a másik pedig hármunké. Mi is szeretjük az ökörcombot.
- Akkor térjünk csak vissza a társadalom hibáinak megvitatásához. Miért van sok kábítószeres a lakosságban? Azért, mert nem elég hatékony a terjesztők elfogása. Nálunk sincsenek drogosok, egy darab sem - mondta elmélázva a tündér.
- Nálunk sincsenek - bólogatott nagyokat Csikori.
- Nagyon szép! - kiáltott fel Róbert, és megfogta Korpa Gyuri karját. - Gyere csak ki egy pillanatra...

Kimentek a konyhába. Róbert sültkaraj szeleteket helyezett el négy tányérra és fürjtojásból tükörtojást készített hozzá.

- Te akkora mamlasz vagy, mint egy galaxis. A szépségét dicsérd, meg az okosságát. Áradozz róla, mondj költői képeket. De ami a legfontosabb, csodáld, mint egy istennőt. Mert hogy az is. Ha társadalmi baromságokról mersz beszélni, akkor bokán rúglak. Ezzel jelzem, hogy letértél a nőcsábászat helyes útjáról. Fogd meg azt a két tányért, és hozd.

Szegény vezérőrnagy Gyuri meg sem tudott mukkanni.

- Egy kis husi, tojással - mondta Róbert, és letette a két tányért az asztalra. Gyuri is hozta a másik kettő tányért, majd falatozni kezdtek.

Róbert a metszett üvegkelyhekbe szekszárdi vöröset töltött, amit a szirpán azonnal megivott.

- Finom, sűrű édeskés bor - mondta a hasát simogatva.
- Ezer kretén egy palack belőle, jónak is kell lennie - helyeselt Róbert.
- Tehát akkor a drogozás megszüntetése társadalmi kérdés. Rendkívül fontos feladat, mivel a suhunok először a drogosokat támadják meg. Miután kiépítették híd főállásukat, a drogosokról megtámadják az egészséges embereket. Koccintsunk, megengedem, hogy tegezzetek. Jó ez a bor - mondta Csingicsüngi.
- Drága Csingicsüngi, milyen szép a te karod! - Korpa Gyuri váratlanul megragadta a jó tündér karját.
- Én is tudom, hogy szép, de engedd el, mert képen öntelek ezzel a finom borral.
- Csodállak, mint egy istennőt! - kiáltotta Gyuri, de biztonság okából elengedte Csingicsüngi karját.
- Bocsáss meg a barátomnak, szépséges tündér. Túlzottan elragadtatta magát, nem tud ellenállni bájaidnak - segített Gyurinak egy kicsit Róbert.

- Igen? Nem tud ellenállni? Ez jó, vagy rossz hír? - Csingicsüngi láthatóan gondolkodóba esett a helyzeten.

Ekkor a szirpán prüszkölt egyet.

- Suhun szagot érzek... A kulcslyukon nyomakodik befelé. Na most kap tőlem olyat, amit megemleget.

Kétségtelenül bejött a suhun a szobába, mert Csikori ide-oda kezdett ugrálni. Még a mennyezetre is többször felugrott, onnan a szekrények tetejére, az asztalra vagy a székekre lendült. Teste akkora lett, mint egy tigris teste, éles karmaival és hatalmas agyaraival szaggatta a suhunt, amely menekülőre fogta. A suhun kezdetben láthatatlan volt, majd a darabjai, amiket Csikori tépett le róla, láthatóvá váltak. Kis idő múlva az egész megmaradt suhun láthatóvá lett, már nem volt képes álcázni magát. Mint egy lebegő fehér párna, úgy festett, de Csikori néhány csapással szétszaggatta, a foszlányok lassan elhalványodtak, szétestek, megsemmisültek.

- Győztem - mondta büszkén Csikori, és leült a székére. - Kérhetek egy pohár szekszárdit? Kicsit kiszáradt a szám.

Róbert máris ugrott, Csikori kristály kelyhét teletöltötte, aki azonnal megitta a finom nedűt.

- Ilyenek a suhunok - kezdte volna Csingicsüngi, de zenélni kezdett Róbert mobilja.
- Tessék - Róbert arca merevvé vált.
- Elraboltam a szépséges menyasszonyodat - mondta az idegen hang. - Százmillió kretén a váltságdíj, ha még látni akarod Franciskát. Hajlandó vagy fizetni?
- Fizetek, persze. Hol van most Franciska? Jól van?

- Jól van. Amint lefizetted a százmilliót, viheted, ahova akarsz. Szólhatsz a rendőrségnek is, ha kedved van. Úgysem tudnak tenni semmit. De ha át akarsz verni, Franciska bánja meg. Megértetted ugye!
- Meg.
- Akkor várd a következő hívást, amiben közlöm a részleteket. Addig szedd össze a pénzt - majd hirtelen kikapcsolt a hívó.
- Gyuri, sikerült bemérned? - fordult barátjához.
- Naná, hogy sikerült! Itt van a térképen, látod? - mutatta Gyuri a saját szerkentyűjét.
- Csak nincs valami baj? Mi történt Franciskával? - kérdezte a tündér érdeklődve.
- Baj van. Franciskát elrabolták. Váltásdíjat követelnek érte. Ki kell szabadítanunk őt. Segítetek ti is?
- De még mennyire! - meresztgette karmait a megint törpére zsugorodott szirpán.
- Mehetünk - állt fel az asztaltól Csingicsüngi is.
-
- Köszönöm - mondta Róbert. - Hozom a kocsit, te addig Gyuri tájékoztasd a Tejúti Úrhivalt.

Róbert kiviharzott az ajtón, a többiek összeszedték magukat, Csingicsüngi megigazgatta a haját és a ruháját, egy kis rendet tettek a szobában, majd Róbert után indultak.

XI.FEJEZET: KÖBÁNYA BARLANGJAI

Szép, fehér Rolls Royce kanyarodott a toronyház bejárata elé, amit senki sem vezetett.

- Csikóhal a neve - tájékoztatta Róbert időközben megérkező társait. - Fáradjatok be a kocsiba.
- Egy pillanat - kérte őket Csingicsüngi. Valami szürke színű ketyerét fogott a füléhez. - Vizes Lepedő király? Igen? Itt Csingicsüngi. Nem zavarnám vizes elfoglaltságában, ha nem lenne közös érdekünkben a dolog. Király uram, kérnék néhány vizes lepedőt, mert nagy szükségem lenne rájuk. Hogyan? Már el is indultak a vizes lepedők? Nagyon köszönöm, király uram, alkalom adtán viszonzom majd szívességét. Üdv. - A várakozókra nézett. - Ennyi volt. Már mehetünk.

A Csikóhal nevű autóhoz lépett, kinyitotta az ajtót és beült a vezető helyére. Róbert teljesen meglepődött.

- De Csingicsügi, kérlek, ez az én kocsim. Én vezetem, ha megengeded. Mássz át a túlsó ülésre.
- Tévedés esete lépett a mezőre. Te hátra mész Csikorival, ide mellém a hős úrhajós Korpa Gyuri ül. De Gyuri, ma markolászni kezdenéd a karomat, akkor kapsz majd egy jó nagy pofont. Előre figyelmeztetlek a jeles viselkedésre.
- Helyes viselkedésre - javította ki a jó tündért Róbert. - De ez az én kocsim, úgyhogy ülj arrébb a vezető ülésből. Azt sem tudod, hogy kell vezetni. Azt meg végképpen nem, hogy hova kell most mennünk!
- Dehogynem tudom - sóhajtott a gyönyörű tündér. - Befelé a kocsiba, vagy itt hagylak benneteket.

Mit tehettek volna mást, beszálltak a kocsiba.

- Akkor hová megyünk? - kérdezte érdeklődés nélkül Csingicsüngi.

- Na ugye, nem is tudod, hová kell menni - örült meg Róbert.
- Add át a volánt.

- Nem adom. Mondjátok, hova megyünk.

- Franciskát megyünk kiszabadítani - szólt közbe Korpa Gyuri. -
Indulhatnál már, ne csak vitatkozz.

A kocsi besorolt a forgalomba, majd a sebességet növelve lassan emelkedni kezdett a levegőbe.

- Szent egek, mit csinálsz a kocsimmal, Csingicsüngi?

- Fogd már be - mordult Róbertre Csikori. - Hagyd vezetni, mert ha valamit eltol, akkor ilyen magasból leesve palacsintává lapulunk. Ha kérdésed van, fordulj hozzám. Megegyeztünk? Különben te tudnál autót vezetni a felhők között?

Róbert kitekintett az ablakon. A közelben egy kövér felhőpamacs sodródott a szelek szárnyán. Letekintett a föld felé, és elszörnyülködött. A toronyházak felett repültek élesen kanyarodva Kőbánya irányába.

- Nem is tudtam, hogy a Rolls Royce képes repülni - tátogta meglepetten, levegőt kapkodva.

- Nem is tud. Nem látod, varázslat segítségével repülünk? - tolt le Csikori.

A Duna-tó vizéről éppen egy hatalmas anyahajó szállt fel az űr felé. Az ablakokból többen is integettek nekik. Illő volt visszaintegetni. Vajon most mit hisznek az anyahajó úrhajósai?

- Lebuktunk - siránkozott Róbert. - Kiderült, hogy varázslattal repülünk.

- Dehogy buktunk le. Csak egy repülő Rolls Royce-t látnak, ami különös légi tevékenységet folytat. Azt hiszik, ez a legújabb repülő széria egyik példánya. Nincs ebben semmi különös - nyugtatta a többieket Csikori.

Közben megérkeztek Kőbánya központi toronyházai fölé. Csingicsüngi ereszkedni kezdett a házak teteje irányába. Amikor már egészen alacsonyan szálltak, Csingicsüngi néhány kört írt le, közben láthatóan keresett valamit. Nem az orrával szimatolt, bár az is lehet, hogy az orrát is bevetette a keresésbe. Kőbánya déli negyedei felé indult, a Rolls Royce hamarosan puhán leszállt az egyik útra, amelyen nem jártak autók. Lassan gördültek előre.

- A Tavas utca - közölte a többiekkel.
- Mit keresünk itt? - értetlenkedett Róbert. - Franciska szívbeli mátkám minek jött volna ide? Talán rokonai laknak itt?
- Ide hozták, te fafej - közölte Csikori. - Néha nagyon nehéz fejűek ezek a földlakók. Még varázsolni sem tudnak - csikorogta Csingicsünginek.
- Ez itt a Tavas utca. Az utca végében van egy nagy tó. Feneketlen tó, tartja a közhiedelem. Mellette nagy dombok, a dombokban barlangok. Én megállok a domboknál, ti hárman meg kimentek a terepre. Bemásztok a barlangokba, hátha ott van elrejtve Franciska. Értettük egymást? - Csingicsüngi hangja ellentmondást nem tűrően csengett.

Mindhárman kikászálódtak a kocsiból és a tó melletti dombok irányába lépkedtek. Csingicsüngi lakkozni kezdte a körmeit, közben barátságosan intett feléjük a kocsiból.

Dús gyepszőnyegen haladtak. Friss szél csipkedte az arcukat, az égszínkéék ég meredten figyelte őket. A harsogó zöld fű között barnás homoki gyíkok szaladgáltak, a tulipirosan virító pipacsokra színes lepkék, sárga-fekete darazsak és cikázó legyek ültek. Volt még a réten számtalan más növény és más rovar is, amelyek láthatóan nagy hatást tettek Csikorira.

- A nagyapám világhíres bogarász, tudtátok?
- Vajon honnan tudtuk volna? - válaszolt Korpa Gyuri.

- Nem vagytok gondolatolvasók?
- Csak kicsit, nem nagyon.
- Mi az, hogy nem nagyon - érdeklődött a szirpán.
- Csak úgy, nem nagyon. A gesztikulációból, a szem mozgásából, a hang színéből és hasonlókból ki tudunk szűrni kevés információt. De igazi gondolatolvasók nem vagyunk. Bár vannak, akik igen. Itt az első barlangbejárat. Most mi legyen? - kérdezte a tábornok.
- Menjünk be! - A szirpán már el is tűnt a barlangban.

Furcsa egy barlangrendszer volt a dombok belsejében. Alig fél méter magas járatok futottak a föld alatt. Egyes szakaszokon olyan alacsony volt a járat, hogy hason csúszva lehetett csak előre haladni. A járat falait homok alkotta. Ha a homok beomlik, akkor a barlangászoknak annyi. Végük. Innen kijönni lehetetlen. Persze, ha kívülről kapnak segítséget, akkor kibányásszák őket a homokból. De ha a homok pont a barlangot felfedezőkre omlik, akkor a felfedezők hamarabb megfulladnak a homokban, mint hogy a segítség ki tudná őket menteni a homok alól. Veszélyes barlangvidék.

Mászás közben elágazásokhoz értek, egy helyen nagyobb teremre bukkantak. Talán tíz méter volt az átmérője, egy ember kényelmesen felállhatott benne. A szirpán sebesen szaladgált, végül egy kijáráthoz invitálta a két nehezen mászó úrhajóst.

- Ki a nyavalya fúrta ki ezeket a szűk barlangjáratokat? - kérdezte Korpa Gyuri.
- Nem tudom - válaszolta Elektromos Róbert, - csak minél hamarabb másszunk ki a járatokból.

Amikor végre kijutottak a kék ég alá, Csikori közölte:

- A barlangokat a tiktoricák vájták ki. Egy ideig itt laktak, innen figyelték az űrt. Aztán elmentek. Nagyjából kétmillió éve történtek az említett események.

- Ne viccelj, kiscicám, előttünk egy bányató van, a barlangot meg rossz gyerekek vájták ki, hogy elbújjanak anyjuk elől, ha kettést kaptak az iskolában. Olyankor járt egy anyai nyakleves, nem tudatd ezt? De kik azok a tiktoricák?
- Mondtam, hogy ne nevezz macskának - dohogott Csikori.

A barlang kijárata lankás domboldalban sötétlett. A lanka félkörívben vette körül a mélykék színben csillogó tavat. Felszíne gyengén fodrozódott, ahogy a szél járkált a tó felett, belekapva a vízbe.

Megszólalt a telefonjuk. Csingicsüngi hangja hallatszott.

- Menjetek bele a tóba, Csikori, te a parton maradsz, mert utálod az úszást. Nézzetek körül odalenn, készítetek felvételeket, ha találtok valamit. A nép között az a monda járja, hogy odalenn két tank rozsdásodik. Azt szeretném megtudni, vajon a két ágyúcső valóban egymásra csavarodott-e, amint a nép meséli, vagy hamis félretájékoztatás az egész. Megteszitek ezt nekem?
- Korpa Gyuri természetesen, én azonban nem - válaszolta Róbert.
- Én miért természetesen? - kérdezte Gyuri tábornok barátját.
- Mert te csapod a szelet Csingicsünginek, ha nem vetted volna észre. Csak a karját ne markolász, mert meghül bennem a vér - mosolygott barátjára meglehetősen pimaszul Róbert.
- De nekem van egy fekete szájú ismerősöm - de aztán abbahagyta. Nem is ismeri azt a lányt, a fekete szájáról meg Róbert mindenfélét mondana.
- Miféle fekete szájú ismerősöd? - érdeklődött Róbert.

Nem volt mit tenni, Korpa Gyuri beleereszkedett a hideg vízbe és úszni kezdett lefelé. Amint leért a tó aljára, már teljesen sötét volt a környezet, elfogyott a fény. Talán ötven, talán száz méter mélyen lehetett, levegője kezdett elfogyni. Nem látott semmit, ezért bekapcsolt egy kis lámpát, aminek a fénynél a vízben kis halacskák úszkáltak. Felúszott a felszínre és közölte:

- Nem láttam semmit, de még egyszer lemegyek körbenézni.
- Köszönöm, tábornok úr - csilingelte Csingicsüngi.

Korpa Gyuri jó nagy levegőt vett, majd ereszkedni kezdett. Kis lámpája erős fényt szórt a vízbe. Segítségével hamarosan megtalálta a tó medrének oldalában a két tankot. Egy német Tigris és egy orosz T-35-ös feszült egymásnak. Kissé felágaskodtak elől az iszapban, amint egykor egymásnak feszültek. Még a parton harcoltak valójában, de megcsúsztak és a tóba gurultak. Gurulás közben a két ágyúcső valóban egymásra tekeredett, a két tank többé képtelen volt elszakadni egymástól. Korpa Gyuri fényképeket készített ujjperc nagyságú fényképezőgépével, de megint kezdett elfogyni a szufla, és felúszott a víz felszínére. Kibotorkált a partra, lerázta magáról a vizet és párologtatásra kapcsolta a ruháját.

- Találtál valamit odalenn? - kérdezte a tündér.

Korpa Gyuri áttöltötte a képeket Csingicsüngi és Róbert fényképezőgépeire.

- Nahát, milyen csodálatos - lelkendezett Csingicsüngi. - Igaza van a néphitnek. Még a két cső is egybecsavarodott, ahogy híresztelik itt Kőbányán. A nép hangja, úgy látszik, többnyire igazat szól. Ennyire szerették egymást ezek a tankok. Többé nem is tudtak elválni egymástól.
- Nem teljesen úgy volt, ahogy hiszed - jegyezte meg Gyuri. - Éppenséggel nagyon haragudtak egymásra, és el akarták pusztítani a másikat. Ahogy tusakodtak, belecsúsztak a vízbe, közben a csövek egymásba gabalyodtak, a tankok súlyától megcsavarodtak. Most úgy látjuk, mintha szerették volna egymást. De nem, valójában haragudtak egymásra.
- Az teljesen mindegy - méltatlankodott Csingicsüngi. - Ide egy kis múzeumot képzelek el, ahol a nagyközönség megtekintheti a világ egyetlen szerelmes tankpárját. Özönlénének ide az emberek, mert ilyen csodát sehol a nagy Világegyetemben sem lehet látni.

Lassú szellő legyezgette a fák lombjait, közben a Nap egyre magasabbra emelkedett.

- A múzeum ráér, most szívbeli mátkámat, Franciskát kellene megtalálnunk. Mehetünk?

Választ nem kapott, de Róbert után a többiek is beszálltak a repülő kocsiba, ami lassan útnak indult. Róbert navigálásával haladtak, a jó tündér vezetett. Nem kellett sokáig hallgatni Róbert monoton szövegét, most jobbra, most balra, előre, csak előre, most ugorjuk át az autófolyamot, amikor megérkeztek. Egy nagy udvarra kanyarodtak be, ahol sok-sok söröshordót lehetett látni. Voltak emberek is, de rájuk se bagóztak. Kiszálltak a kocsiból, Róbert vezetésével beléptek egy nagy házba. A házban hatalmas terem találtak. Néhány évszázad óta ott lehetett a hatalmas terem, mert senkit sem zavart, ráadásul benne egy csomó ember mászkált. Munkát végeztek, ami után pénzt kaptak.

A hatalmas teremből sok kisebb terem nyílt, azokból meg további termek. Végül járatokra bukkantak, az egyikre rámutatott Róbert, azon haladjanak tovább. A járat végén lifthez értek, a lift éppen ott volt egy liftkezelővel, aki munkaruhát viselt.

- Az Obszidián palotát keressük - mondta Róbert a liftkezelőnek. A liftkezelő sajtyszerű képe elvigyorodott.
- Az Obszidián palotát
- Akkor az Ametiszt palotába vigyen minket.
- Rendben, szálljanak be. Ez a valami, nem is macska, szintén jön? Nem ugrik a vállamra ijedtében?
- Nem ugrik, és Csikori a neve - mondta Róbert.

A lift megindult lefelé. A munkaruhás liftkezelő beszédes kedvében volt. Tájékoztatta őket, mostanában alakváltók, boszorkányok és vámpírok járnak az Ametiszt palotában. Nagy a forgalom.

- Van-e erre felé agyszívó is? - kérdezte meg Csingicsüngi.

Láthatóan a liftkezelő nagyon tartott a jó tündértől. Szeme a rémülettől kikerekedett, amikor a jó tündérre pillantott. Talán a liftkezelő is a barlanglakók táborába tartozott. De mint kiderült, egyszerű ember volt.

- Két hete elkaptak egy agyszívót. Kiszívták az agyát, amiben több más agyat is találtak. A talált agyakat visszaszolgáltatták jogos tulajdonosaiknak, az agyszívónak meg betömtek a szívókáját. Többé nem tud agyat szívni - mondta a liftkezelő.
- Itt minden két hete történt? - kérdezte Korpa Gyuri.
- Csak két hétig szabad emlékezni - mondta a liftkezelő.
- Ilyen nagy butaságot sem hallottam még! És ki rendelte el ez a kolosszális baromságot? - Korpa Gyurit láthatóan megrendítette az értesülés.
- Azt hiszem, Babocsai néni - vont a vállát a liftkezelő.
- Ki az a Babocsai néni? - lepődött meg a tábornok.
- Én ismerem - szólt közbe Róbert. - Mindjárt megkeressük. Itt lakik valahol a barlangokban, éppen hozzá igyekszünk.

A lift végre megállt és ők kiszálltak. Elindultak az úton, amely az Ametiszt palota felé vezetett.

- Én félek. Nincsenek itt boszorkányok? - csikorogta Csikori.

Nem válaszolt neki senki. A barlang falán lumineszkáló lények futkorásztak. Olyan erős fényt bocsátottak ki, ami mellett olvasni is lehetett volna. A folyosó nem volt túl hosszú, a végén lila, ibolya, viola színek táncoltak a homályban. Hamarosan kitárult a barlangjárát, nagy teremmé öblösödött, amiben egy ametisztből épített palota ékeskedett. Róbert bezörgetett az ajtón. Hamarosan léptek koppantak, a palota ajtaja kinyílt. Egy szikár asszonyság jelent meg, szigorú szemekkel tekintett rájuk.

- Babocsai néni, jó napot - köszönt Róbert.
- Né, a Robika! Rég nem láttalak már, Robi. Mi járatban vagy itt, hol a madár se jár, csak a denevérek kapaszkodnak az ember hajába? Talán valamit keresel?
- Franciskát keresem, akit elrabolt Lynkóczi Frédy, meg az a teljesen háborodott Féleszű Pájp, a bandájával. Tud róluk valamit, Babocsai néni? Még mostanában is varázsolgat?
- Egyszerre csak egyet. Lynkóczi Frédi ide hozta Franciskát, de amikor ki akartam szabadítani a lányt, elmenekült. Azt hiszem, a Balaton felé vették az irányt, ott megtalálod Franciskát. Lynkóczi hátán fehér pamacs párnát észleltem. Az a párna lassítja a gondolkodását, ami amúgy is lassabb volt egy amőbánál is. Ha lehet, ne öld meg.
- A fia, nem?
- Az volt, de ma már nem az.

A közlés súlya alatt mindenki egy kicsit összébb ment.

- De válaszolok a másik kérdésedre is. Mostanában is varázslónő volnék. Akkor szerinted varázsolok, vagy nem?
- Én nem tudom...
- Varázsolok, természetesen, különben nem lennék varázslónő. Bejöttek az Ametiszt palotába? Egy kis frissítőt elfogadtok?

Csingicsüngi és Csikori már ment volna befelé, de kissé megdermedtek Róbert kérdésétől. Ezért nem mozdultak egy ideig.

- Varas béka ikhórja, halott ember szeme kipréselve, menta likőrben oldva, az a frissítő? Meg főtt gyík vérsavója, egy kis trágyalé, bagoly mája, fekete macska nyála, póce patkány farka reszelve, az a frissítő? - kérdezte Róbert.

- Robika, te milyen jól ismered a boszi főzeteket! Gyertek beljebb, kristály kelyhekben ihatjátok Babocsai néni híres italait.
- Kértek frissítőt? - kérdezte Róbert a többieket.
- Nem, nem vagyunk szomjasak, dehogy, a frissítők nem a mi asztalunk - mondogatták a többiek.
- Te sem kérsz, Csikori? Mintha az előbb nagyon megindultál volna befelé Csingicsüngivel együtt!
- Én nem kérek, én aztán nem, semmiféle módon... Én nem szeretem a frissítőket. Még hogy frissítő! Sosem ittam frissítőt, azt sem tudom, hogy az micsoda. Mehetnénk már szabad levegőre?
- Nem kérnek a társaim frissítőt, Babocsai néni. Talán a Madocsai néni kínálta frissítőt majd elfogadják. Nem tudom. Nem, én sem kérek, köszönöm.

Elbúcsúztak az Ametiszt palota úrnőjétől, aki barátságosan integetett utánuk. Hamarosan kikeveredtek Kőbánya mély és titokzatos barlangjaiból, átsétáltak a Dreher serek udvarán majd beszálltak repülő Rolls Royce kocsijukba.

- Most akkor merre tovább? - sóhajtott egyet Csingicsüngi, amint elfoglalta a vezetőülést.
- Természetesen a Balatonra - mondta Róbert. Aztán kisvártatva hozzá tette: - Micsoda gyáva társaság! Senki nem merte meginni Babocsai néni főzeteit.

Rövid ideig hallgattak, talán a Világegyetem furcsaságain elmélkedtek.

- De te sem - találta fel magát Korpa Gyuri.

A repülő Rolls Royce lassan a levegőbe emelkedett, Kőbánya magas felhőkarcolói felől suhanni kezdett a Balaton felé.

XII.FEJEZET: AKCIÓ A STÉGEN

Alattuk Pannónia egzotikus tája suhant hátrafelé. Aki nem tudja, hogy a pannonok magyar nyelven beszéltek, annak sokat kell még tanulnia. Egy pannón herceg hozzávágta a csizmáját a bizánci császárhoz, közben azt ordította: „marha, marha, marha”. Sajnos, a bizánci császár elhajolt a csizma előtt, és tovább győzködte a pannón herceget a még több adó ügyében. Azt nem tudjuk, mennyire volt lábszagú a csizma. Ha nagyon bűdös lett volna, a bizánci császár elájul, és nem követel még több adót az amúgy is megnyűzott pannonoktól. De mivel nem ájult el, hanem követelte az adót, a csizma, mint harci fegyver, csődöt mondott, nem volt eléggé bűdös. Szép kis legenda.

Korpa Gyuri ezzel a történettel szórakoztatta társait az utazás közben. Róbert azt latolgatta, rászól Gyurira, fogja már be a száját, a szép hölgy nem kíváncsi holmi bűdös csizmákra. Még ilyet! Korpa Gyuri teljesen meghibbant, bár kiskorában sem volt teljesen normális. A zseni és a bolond közt nagyon vékony a határvonal. De Gyuri teljesen zseni, az már bizonyos. Aztán itt van Csingicsüngi. Szép is, tündér is, de hátha valódi alakja kígyó, vagy ami még rosszabb, imádkozó sáska. Még a végén megeszi Gyurit a nászéjszakájukon, ha végül összeházasodnának.

- Csingicsüngi, milyen a te valódi alakod? Ember, kígyó, imádkozó sáska, vagy másféle lény vagy?
- Az én alakom jó - mondta a jó tündér.
- De ember, kígyó...
- Te vagy kígyó, Róbert, illetve egy nagy ökör - vágott közbe szelíden Csingicsüngi. Az autó rezegni kezdett, majd sebesen zuhanni méltóztatott a talaj felé. Az utolsó száz méteren ívet vett fel a kocsiröpte és egy aszfaltozott úton landoltak. Tőlük alig párszáz méterre hullámzott a Balaton.
- Íme a Balaton, a nagy tó - mutatott a vízre Korpa Gyuri.

Kenese közelében szálltak le az aszfaltozott útra. Csingicsüngi Siófok felé vette az irányt. Sebesen haladtak a számtalan nyaralónak kinéző ház között. Hamarosan beléptek Siófok területére. Mivel sokkal gyorsabban haladtak a megengedett sebességnél, két motoros rendőr utánuk eredt.

- Megvárom ezt a két motorost, mit akarhatnak tőlünk - mondta a jó tündér, és lassítva bevárta a motorosokat.

Amint hamarosan kiderült, a két motoron valóban két rendőr ült, akiknek feltűnt a mintegy 300 km/óra sebességgel vánszorgó Rolls Royce, aki Csikóhal névre hallgatott. Csak ezt a rendőrök nem tudták. Mármost a mágikus Csikóhal nevet. Intettek, hogy álljanak félre, amit Csingicsüngi boldogan teljesített.

- Kérem az iratokat - mondta az egyik bosszús rendőr.
- Hogy hívják magát, kedves motoros? - kérdezte Csingicsüngi, aki valójában nagyon kíváncsi tündér volt.
- Azt nem mondom meg - válaszolta a rendőr.
- Dehogynem - mosolygott a jó tündér. - Mit is mondott? Hogy hívják?
- Nem mondtam semmit. Inkább a sebesség túllépésről beszéljünk, gyönyörű hölgy. Nagy pénzbüntetést fog most kapni.
- Mondja csak meg a nevét! - parancsolta a jó tündér.
- Béka Bika vagyok.
- Ennyi nekem kevés - csicseregte Csingicsüngi.
- Béka Bika Béke Baka vagyok.

A másik rendőr nevetni kezdett. Most tudatosult benne, milyen érdekes a társának a neve.

- Még ez is kevés nekem. Mondja csak meg a teljes nevét, kedves rendőr úr - parancsolta a jó tündér.
- Béka Bika Béke Baka Boka Beke Baki Böki Bakó Büki Bóka Béki Bukó Bökő vagyok.
- Na, ez már jobb. Ismételje meg, hogy mindenki jól hallja!
- Béka Bika Béke Baka Boka Beke Baki Böki Bakó Büki Bóka Béki Bukó Bökő vagyok - ismételte meg a rendőr.
- Remélem, nem szokott bökdösni senkit, a nevéből eredően - nevetgélt Csingicsüngi. Aztán a másik rendőrhöz fordult:
- Hát magát hogy hívják?
- Örök Ökör - szalutált a másik rendőr.
- Rendben. Legfelsőbb parancsra, a továbbiakban kötelesek minket követni. De ne a sarkunkban loholjanak, megértették? Bizonyos távolságra jöjjenek mögöttünk, de amikor felmegyünk a felhők közé, akkor utasítást kapnak, hova menjenek. Megértették egymást?
- Meg, meg... - bólogattak a rendőrök. - De mi lesz a büntetéssel?
- Tábornok úr, adjon nekik valamit - kérte Csingicsüngi.
- Dehogyan adok!

Ekkor Róbert közbe szólt.

- Hé fiúk! Itt egy-egy aranykretén, ami tízmillió közönséges kretént ér. De aztán vegyetek a gyerekeknek is meglepetést! Magas beosztású úrhajósok vagyunk mellesleg. Tehát kövessetek bennünket, hátha szükség lesz még rátok. Ugyanis gengsztereket üldözünk.

Tovább haladtak, nyomukban a két motoros rendőr. Amint átmentek Siófokon, beértek Zamárdiba.

- Ez itten Szamárdi - mondta Korpa Gyuri.
- Szamarakról nem neveznek el települést - kételkedett Csikori.
- Vagy ti ennyire ostobák lennétek?
- Nem, valóban nem a szamarakról, hanem a szumerokról nevezték el a települést. Egy csomó szumer jött ide szamarakon, ők alapították ezt a kedves üdülőközséget. De lassan Szántódon vagyunk.
- Bekanyarodtak a révhez vezető útra, majd Csingicsüngi megállt egy parkolóban. Kiszálltak a Rolls Royce-ból és körül néztek. Franciska sehol, a banditák sehol.
- A suhunokkal mi a helyzet? - érdeklődött Csikori Róberttől.
- Nem tudom. De biztos, hogy rossz a helyzet.

Amint nézelődnek, látják ám, hogy a komp éppen indul ki a kikötőből. A kompon egy autónak, mégpedig Bumba Bomba típusnak a csomagtartó fedele felpattan, és kimászik a csomagtartóból Franciska. Azonnal verni kezdi a banditákat, akik rögtön szétszaladtak. A komp lassan kiúszik a kikötőből, és Tihany felé veszi útját.

- Franciska! Franciska! - kiabálnak Róberték, de Franciska nem hallja, mert el van foglalva a banditák üldözésével.

A komp elúszott, ők meg lemaradtak róla. De jön ám egy másik komp, Tihany felől, arra felgurulhatnak. Béka Bika és Örök Ökör most kolonc lett a nyakukon.

Nehezebben lehet levegőbe emelkedni két motoros rendőrrel együtt, mint csak egymagukban. Meg aztán a rendőrök mit gondolnának a repkedő Rolls Royce-ról? A végén megint aranykretént kérnének. Róbertnak volt annyi aranykreténe, mint a pelyva, de ok nélkül nem osztogatta. Az aranykretént nem szabad szórni. Végül megvárták a másik kompot, és azon hajóztak át Tihanyra.

Közben Csingicsüngi megnézte Franciska helyzetét.

- Most Franciska éppen a Féleszűt veri. Tudjátok, akinek fél szeme van.
- Dehogy, két szeme van, csak az egyiket eltakarja, hogy kalóznak nézzék - jegyezte meg Róbert.
- Akkor most hamarosan valóban egy szemű lesz, mert Franciska módszeresen a fekete bőrrel letakart szemét veri. Gondolom azért, hogy az ép szeme meg ne sérüljön, mivel azt hiszi, hogy Féleszű valóban Félszemű. Ahol már nincs szem, az a rész jobban verhető.

Róbert és Korpa Gyuri tanakodni kezdett a két rendőrrel. Valahogyan a rablók elébe kellene vágni. Örök Ökör azt javasolta, hogy szőljanak a helikoptereknek, amit meg is tettek.

- Csak két hadnagy, Répa Kapa és Oda Buda urak vannak most készségben - tájékoztatta őket az ügyeletes tisztakisasszony. - Én Málé Ida vagyok, de most ügyeletben lézengem, ezért semmi esetre sem tudok segíteni a hadnagyoknak.
- Jók lesznek a hadnagyok is - biztosította Róbert Málé Idát. - Repüljenek át Füredre, és álljanak a banditák útjába. Tartóztassák fel, majd tartóztassák le őket. Mi is átkelünk a tavon hamarosan, és akkor segíteni fogunk.
- Jól van, szívi, máris intézkedem. Hanem aztán, hallod-e, nekem is jól jönne egy kitüntetés meg előléptetés. Érted ugye. Mivel olyan sebesen intézkedtem.
- Rendben, Ida! Kapsz majd egy aranykretént. Örölsz?
- Jaj, nagyon. Csak aztán el ne baltázzátok az akciót, érted ugye?
- Értem. Kikapcs.

Málé Ida magyarázott volna még fontos dolgokat, de Róbert most a kompra figyelt. A Tihanyból érkező komp beúszott a kikötőbe, az autók kigördültek gyomrából. Megkezdődött a beszállás, Csingicsüngi felhajtott a kompra.

Kisebb fennakadás keletkezett, mert Csikori megkövetelte, hogy teljes árú menetjegyet kapjon. Róbert hat jegyet vett, de csak öten voltak, meg a macskaszerű lény. Egy ideig Csikorit nem akarták felengedni a kompra, mondván, hogy neki felnőttjegye van, elég lett volna a macskajegy, ami olcsóbb, de Béka Bika és Örök Ökör hosszas vitatkozás után meggyőzte a jegyszedőt, hogy így jobban jár a cég. A jegyszedő egyáltalán nem hátrált meg, ám amikor a két rendőr meg akarta büntetni a hatóság munkájának akadályozásáért, végül mégis belátta, hogy a drágább jegy nem elutasítandó, ha a macskajegy elfogyott. Vagyis sosem volt. Ezután megegyeztek a pénztárral, hogy bevezetik a macskajegyet. Ez az esemény azonban már nem érintette az üldözőket, Csikorit annak a rendje és módja szerint felengedték a kompra.

- Az akciót a stégen végrehajtottuk - mondta Róbert a többieknek.
- Miféle akciót? - kérdezte Korpa Gyuri.
- Szóltam a helikoptereseeknek, kapják el a banditákat.
- Nem is tudtam, hogy ilyen ügyes vagy - merengett Korpa Gyuri.
- Nem is vagyok, de Örök Ökör rávezetett a megoldásra.
- Könnyű annak, akinek olyan bajtársai vannak, mint Örök Ökör.

XIII. FEJEZET: TIHANYBÓL GÁRDONYBA

A komp lassan kiúszott a nyílt vízre és sebesen elhagyta a szántódi révet. A tó hullámai csendben csacsogtak valamilyen mesét, amit Csingicsüngi elmélyülten hallgatott. Haját dobálta a szél, a köpenye lebegett körülötte. Arcát a Nap sugaraiba mártotta.

- Ki ez a gyönyörű rendőrő? - kérdezte Béka Bika.
- Nem rendőr, hanem tündér. Vigyázz vele, mert úgy elváltoztat békává, mint a pinty - suttozta Róbert.
- Pont békává? De hiszen én Béka vagyok, csak sosem voltam még igazi béka. - Szegény Béka Bika, teljesen meggondolatlanul, Csingicsüngihez lépett.
- Hölgyem, ha átváltoztatna pár percre békává, nagyon megköszönném. Még sosem voltam igazi béka, de valójában Béka vagyok...
- Mit hord itt össze? Nem látja azzal a bamba szemével, hogy hallgatom a hullámok csacsogását és az arcomat napsugarakban fürdetem? - Csingicsüngi láthatóan ingerült lett.
- Bocsánat, nem érdekes - lépett hátra Béka Bika.
- Na jó - mondta a jó tündér, kezével legyintett egyet, és Béka Bika békává változott. - Kidobhatjátok a vízbe, ott brekeghet kedve szerint.
- Kegyelmezz meg neki, jó tündér - kérlelte azonnal Róbert.

A többiek is könyörgőre fogták. Még Csikori is Béka Bika érdekében szólalt meg, Örök Ökör viszont egyszerűen elterült a padlón, látva a békává változott társát.

- Na jó - mondta megint Csingicsüngi, de ne etessétek mindenféle maszlaggal szegény rendőrök fejét. Megértettük egymást?
- Meg, meg... - bólogattak.
- Gyertek csak velem egy pillanatra - kérte Csikori. Amikor kicsit távolabb mentek a komphajón, Csikori fellebbentette a fátlylat a titokról.

- Ti két pupák! Csingicsüngi a tündérkirálynő, a férje a tündérkirály. De nem tőlem tudjátok. Akinek eljár a szája, annak régen rossz.

- Kösz, Csikori, igazán hálásak vagyunk - és tényleg hálásak voltak.

A komp mellett elhaladt egy másik komp, Szántód irányába. Közeledtek a tihanyi révhez. A hullámok csacsogtak, meg minden.

A személyzet egy része Örök Ökör rendőrt élesztgette, Béka Bika ellenben próbált megszabadulni a testére tapadó habos váladéktól, ragacsos nyáktól. Többet ugyan sose akar megint béka lenni, teljesen biztosan, de teste béka korszakának maradványai még sokáig okoztak kellemetlen percekét számára.

Átérve Tihanyra, a révben kigördültek a kompról. Csingicsüngi biztosította őket, hogy nem szükséges annyira loholni, mivel Franciska kergeti a rablókat, és jó nyomon van, ezért szusszanjanak egy keveset. Felmentek Tihanyba, megnézték az apátságot, tekintetet vetettek a Belső-tóra meg a Külső-tóra, a Csúcs-hegyre, ahonnan a halászok jól láthatják a halrajokat, továbbá fogtak egy rézsiklót és megmásztak néhány gejzirkúpot, amikor a tündér királynő váratlanul azzal állt elő, hogy meg akarja hallgatni a Tihanyi Visszhangot. A rengeteg turista beszélgetéséből szűrte ki, hogy létezik a Tihanyi Visszhang, ami a Világegyetem egyik nagy csodája. Mit volt mit tenni, elkezdtek keresni a Tihanyi Visszhangot. Csakhogy a visszhang ravasz portéka, akkor jelenik meg, ha éppen kedve van hozzá.

Végre rátaláltak, de csak egy szűk sávban szólalt meg a Világegyetem csodája, mert valami ócska épületet építettek útjába, ami miatt nem tudta kiteljesíteni elképesztő hangerejét.

- De miért nem romboljátok le azt az ócska épületet? - kérdezte Csingicsüngi és Csikori egyszerre.

- Nem tudom, de van itt egy Tihanyi Visszhang nevű étterem. Ehetnénk talán sült keszeget - javasolta Korpa Gyuri.

Bementek az étterembe, ahol sült bakonyi sonkát ettek, tojással, és egyéb finomságokat. Csikori megevett egymaga tíz adag vastag marhaszeletet, amikor kijelentette, hogy evett végre valamit.

Soproni Ászok világost ittak a hús után, amikor Róbert dúdolni kezdett:

Ászok, mászok, hadonászok,
A zsebemben kaparászok.

- Talán nincs pénzed? Minek kaparászol a zsebedben? - kérdezte Korpa Gyuri. Elővett egy köteg kretént, amivel megnyugtatót mindenkit, nyugodtan lehet eszegetni.

Az étkezés után beültek Csikóhalba, és üldözni kezdték a rablókat. Balatonfüred, Arács, Csopak elhagyása után Almádiba érkeztek, ahol Budatavánál Csingicsüngi megkérdezte, hogy ez a rész valóban Buda tava lenne? Majd Balatonfűzfő után felemelkedtek a levegőbe, a két rendőrnek meghagyták, hogy kövesse őket Gárdonyba.

Átrepülték a Dinnyés-tavat, majd Agárdot, és máris Gárdonyban voltak.

- Az előbb itt volt Franciska, de tovább ment - tájékoztatta a társaságot a jó tündér. - Viszont valami nagyon különlegeset láttam Dinnyés irányában. Menjünk csak vissza egy kicsit, hogy jobban szemügyre vehessük azt, amit láttam.
- Jaj, ebből sok időt fogunk veszteni - dohogott Róbert.

Amint visszatértek Dinnyés területére, megszemlélhették a hatalmas mocsárvidéket. A Nemzeti Park területe dél irányába terjeszkedett ki.

Az egykori mocsaras területeket újra elöntötték vízzel, a területen gazdag növényi világ tenyészett. Gárdon tava el volt választva egy keskeny töltéssel a Dinnyési-mocsaraktól, de a két vízenyős terület valójában összefüggött egymással. De nem ez volt az érdekes. A déli Dinnyési mocsarakban hatalmas testű furcsaságok mászkáltak.

- Mi az ott, az a hatalmas disznó? - kérdezte Csingicsüngi, miután megfelelő kilátóhelyet keresett Csikóhal számára.
- Az egy nagy dinoszaurusz - mondta Róbert.
- Azoknak a nagy iromba és goromba állatoknak maradványai, amelyek régen kihaltak? - csodálkozott Csingicsüngi.
- Éppen azoknak. Van köztük böhöm nagy, ötven méteresnél is nagyobb, meg van köztük ronda és erőszakos ragadozó is, a Tyrannoszaurusz, aki állandóan ki akar törni a park területéről. Nagyon értelmes, már többször megígérte, hogy egyetlen embert sem fog megenni, ha kijöhet a mocsárból.
- Akkor miért nem jöhet ki? - szólt közbe Csikori.
- Azért, mert ha mégis embereket kezdene enni, akkor kénytelenek lennénk őt agyonlőni. Márpedig egy Tyrannoszaurusz előállítására nagyon sok kreténbe kerül az államnak.
- Lehetne beszélni vele?
- Persze, lehetne, de most Franciskát megyünk kiszabadítani a rablók fogságából. Majd utána beszélhetsz vele, csak vigyázz, mert bűdös a szája. Olyan bűdös, hogy elájulsz tőle.
- Miért, talán nem tisztítja a fogait? Hol vannak a parkőrök, akik naponta párszor fogmosást alkalmaznak a dinókon?
- A parkban genetikai kutatások folynak, nem fogmosási tanfolyamok - válaszolta Róbert, közben forgatta a szemét.

Egy ideig nézegették a parkot. Csingicsüngi és Csikori izgatottan nyújtogatták a nyakukat, Róbert és Korpa Gyuri álmosan pislogtak.

- Az ott mi, az a nagy tüskés? - kiabálta Csingicsüngi izgatottan.

- Az egy roppant tuskés Ankylosaurusz.
- És az a három szarvat hordozó disznó?
- Az egy Triceratopsz, tíz méteres döfködő. De már tovább mehetnénk, mert Franciskát megint elrabolhatják, ha itt nézelődünk órákig.
- Rendben, menjünk tovább. De ilyen nagy disznókat még nem láttam életben - sóhajtotta Csingicsüngi.
- Mivel nem is disznók, hanem dinoszauruszok - zárta le a vitát Róbert. Így aztán, ha nehezen is, de sikerült tovább haladni Gárdony irányába.

Róbertnek eszébe jutott Málé Ida, ezért adott egy aranykretént Örök Öröknek, hogy juttassa el a hölgynek.

Az egykori Velencei-tó most Gárdon névre hallgatott. Kör-tó volt a jelentése, mivel a tó valóban nagyjából kör alakú volt. Meg Nap-tó. Amikor beértek a városba, meglátták a híres Ezüstszarvas éttermet. Az étterem homlokzatán két nagy ezüstös szarv emelkedett az ég felé, jelezve a hely rendkívüli fontosságát. Az étteremben ugyan ezüst szarvasokat nem lehetett enni, viszont volt vaddisznó sült, szarvas pörkölt, somlói galuska, gesztenyepüré, sok tejszínhabbal, és egyebek. Egyáltalán nem bánták meg, hogy betértek ide egy kis falatozásra, miközben Franciska üldözte a banditákat.

XIV.FEJEZET: MÁTYÁS KIRÁLY KÁPOLNÁJA

Csingicsüngi főtündér a kutyúját, vagy másképpen ketyeréjét nézegette. Franciskát keresgelte, vajon most hol szaladgál Isten kék ege alatt?

Amikor meglátta Franciska nyomait Pestszentlőrincen, kiadta a parancsot a nyomkövetésre. Csikóhal gyorsulása után fenn voltak a magas légrétegekben, amikor Korpa Gyuri tábornok mobilja megszólalt.

- Tábornok úr, a földi megfigyelő vagyok. Már harmadszor ugrik a felhők közé egy fehér Rolls Royce, amit nagyon nagy kedvünk lenne lelőni. De azt látjuk, hogy a repülő, nagyon furcsa autóban éppen tábornok úr, és Elektromos tábornok úr száguldoz, nem megengedett magasságban és sebességgel. Vajon most mit csináljunk, tábornok úr? Lőjük le önöket, vagy ne is hederítsünk a szabálytalanságokra? Mit tanácsol, Korpa tábornok úr?
- Lőjenek le csak nyugodtan, ha tudnak. De úgyse tudnak. Kedves földi megfigyelő barátom, hallott már a suhunokról? Nem? Akkor riadóztassa a Tejúti Űrhivatalt, hogy mozdítsák meg végre az ülepüket.
- Azok a tohonya ipsék? Némelyikük olyan kövér, hogy képtelen belebújni az egyenruhájába. Azokat nem értesítem. Hanem a rakétázókat.
- Tőlem értesítheti a rakétázókat is. Ha egy csomó rakétát el akarnak veszíteni, akkor rajta. De mindjárt alácsapunk a levegőből, ezért ne pocsékolják a rakétákat. Bocs, de máris leszállunk és eltűnünk a légtérből. Visszhall.

A fehér autó valóban alácsapott a levegőből, és Pestszentlőrinc területén landolt óvatosan, hogy a helyiek ne vegyék észre. Vagy csak alig. Az Állami Lakótelep területe most 100 emeletes épületekkel volt teleszórva, amely épületekből rengeteg ember ment kifelé és befelé. Biztosan dolguk után jártak. Az autó lassan gördült előre, az utasok kifelé nézegettek. Mivel a területen a fehér Rolls Royce mindennapos látvány volt, senki sem figyelt fel a különös kocsira. A terület Havanna névre is hallgatott. Kuba gyönyörű pálmákat adományozott Havannának, meg egy kis tavat, amiben kubai állatok úszkáltak, elsősorban halak.

- Hol van a Szarvascsárda? - kérdezte Csingicsüngi egy helyi bámészkodótól.

- A Baross-utcán kifelé, aztán az Üllői-úton jobbra, talán két megállóra, ha villamossal mentek. Azzal a sárgával, tudjátok, amelyik csilingelni is szokott néha.

- Köszí.

Kihajtottak a Baross-utcán, aztán jobbra fordultak. Amikor a Szarvascsárdához értek, leparkoltak egy széles területen, ami a gépkocsik számára volt kijelölve.

- Menjünk be a csárdába, mit lehet ott kapni? - javasolta a többieknek a jó tündér.

Csikori örömet fejezte ki, ami annak szólt, hogy megint ehet egy jót. Nagyon megszerette a földi ételeket. Még a lilahagyma-levest is megszerette, pedig abban nem volt sok hús.

Szarvascsárda egy hatalmas épületben rejtőzködött. A bejárat fényárban fürdött, magas oszlopok határolták a díszes ajtókat. A bejárat előtt olyan figurák fogadták a vendégeket, akik legalábbis királyi ruházatban pompáztak.

- Most nem eszünk valamit, uraim, mert Franciska éppen üldözni kezdte az elrablót. Érthető? - kérdezte Csingicsüngi.
- Nem túlzottan, mert a Homokdombok mögött gyanús elemek rejtőznek - tétovázott Korpa Gyuri.
- Mégis, milyen elemek? - kérdezte Csikori.
- Többek között szilícium, oxigén, nikkel és kobalt.
- Na ne mondd! Honnan lenne a Homokdombokban nikkel és kobalt, te tunya? - Csikori mérgesen morgolódott.

- Onnan, te fafejű, hogy én tettem oda - Korpa Gyuri is kikelt magából.
- Befognátok, két pofagép? - kérdezte Róbert. - Van még másik Homokdombok is, az Állami Lakótelep közepén is homokdombok hullámoztak egykoron. Gyuri, oda is telepítettél nikkel és kobalt tartalmú zavaró rögöket?
- Méghogy én? Persze. Meg mangán tartalmú rögöket is.
- Te teljesen meg vagy hibbanva. Miért telepítettél ilyen furcsa dolgokat a két Homokdombokra? Talán teljesen elment az eszed?
- Dehogy ment el. De az előrelátás miatt kiterveltem az esetleges lehetőségeket. Jobb felkészülni a lehetetlenre is, ezért vagyok tábornok.
- Akkor nézzük meg a Homokdombokat - javasolta Róbert.

A csodálatos Szarvascsárda ígéretes étterme elmaradt mögöttük. Csikori csikorgatta a fogát mérgében. - Ettem volna rántott sajtot sült hombárral. De jó lett volna!

- Sült homárral - jegyezte meg Róbert.
- Mi az, hogy sült homárral? Én hombárt mondtam.
- Éppen azért. Nincs sült hombár, csak homár.
- Felháborító, hogy nincs sült hombár - mérgelődött Csikori, de megnyugodott az elkerülhetetlenben.

Előbb a Glóriet felé haladtak, amit sok palota lepett el, eltakarva a Glóriet kiemelkedését. A hátság közepén épült meg valamikor régen a Meteorológiai Állomás. Abban a komplexumban számtalan rejtély okozóját kutatják. Tele van okos meteorológusokkal, akik egymás ellen is hadakoznak elméleteik győzelme miatt.

- Ide ne menjünk be - javasolta Róbert.

Alig haladtak tovább, amikor Róbert meglátta Mátyás király Kápolnáját. - Oda menjünk, hátha nyomot találunk Franciskáról a kápolnában!

Az autó ledöcögött Mátyás király Kápolnához.

- De hol van itt a Szemétbánya? - kiáltott fel nyüzögő ürgékként Korpa Gyuri.
- A Szemétbánya régen eltűnt, de a nyomai ma is léteznek. Be akarsz menni a bányába? - kérdezte Róbert barátja.
- Engem is érdekel ez a bizonyos Szemétbánya - jelezte a jó tündér. - Még sehol sem hallottam szemétbányáról. Az ilyen bányában nyilvánvalóan szemetet bányásznak. De minek kell több szemét, mint amennyi van? Azt hittem, inkább a szemetet el kell tüntetni, mint bányászni. Vajon miféle geológiai rétegekben teremődik szemét?
- A szemétbányában nem bányászkodtak, hanem oda hordták a szemetet. De aztán szemétegető épült a helyén, amiben elégették a szemetet. Ma is működik a szemétegető üzem. Ne menjünk be, mert idegesek lesznek.
- Akkor menjünk a Kápolnába. De minek megyünk oda?
- Mert keressük Franciskát - mondta Róbert.

A Kápolna a híres diáktábor közelében állt. A diáktáborban óriási tölgyek mellett még számtalan fa tenyészett, a Kápolna körül néhány ciprus és tuja zöldellt. Kicsi és szép épület volt, harmonikusan illeszkedett környezetébe. Róbert a bejáratához sietett, az ajtó kilincsét lenyomva, belépett az épületbe. A többiek a nyomában tolongtak.

Odabenn sötét volt, de Csingicsüngi tündefényt bocsátott ki kezéből. Szemben velük csodálatos szépségű oltár állt, körülötte gyönyörű freskókkal. Az arany és kármin ragyogott a fényben, a türkiz és smaragd színek villogva pompáztak. Árnyak lengtek a falakon, a levegőben enyhe mozgás keletkezett. Az oltár életre kelt és egy kapuvá alakult át.

- Mi ez? - kérdezte Csingicsüngi.
- Térkapu, amit csillagkapunak is mondanak - válaszolt Róbert.
- Nem is tudtam, hogy van csillagkaputok - Csingicsüngi láthatólag megdöbben.
- Franciska nincs itt - morogta Róbert.
- Akkor menjünk, keressük meg. - Csingicsüngi kioltotta a tündefényt. A csillagkapu visszaváltozott oltárrá. Az árnyak szétszaladtak, az ajtón beszüremelő kevés fény homályában lassan elhagyták Mátyás király Kápolnáját.

XV. FEJEZET: A GELLÉRT-HEGY BELSEJÉBEN

Meglehetősen lassan haladtak, betartva a közlekedési szabályokat. Mégis elég hamar átgördültek Budára, a Gellért-hegy aljába. Rengeteg jármű száguldozott az utakon, a por szemcséi lassan lebegtek a levegőben. Leparkoltak a Gellért Szálló közelében, és kiszálltak a kocsiból.

- A banditák eltűntek. De a Bumba Bomba kocsik közül három is itt áll. Égessük porrá az autóikat - javasolta Csingicsüngi.
- Inkább ne - kérte Róbert. - Azt kellene megállapítani, vajon merre távoztak a térről. De engem kizárólag Franciska érdekel, azt szeretném tudni, ő hol van?

Bementek a szállóba. Jobb oldalon felmentek a lépcsőn, ahol egy étterem várta őket. De nem ettek semmit, hanem lementek a földszintre és megkeresték a fürdőt. Kellemes környezet, a víz meleg volt és lágyan hullámozott. Nem voltak túl sokan a fürdőben, a hangzavar sem volt hangos. Egy úszómester megkérdezte őket, mit kívánnak és meg akarta mutatni az öltözőket, hátha úszni akarnak.

- Hogy hívják magát? - kérdezte Csingicsüngi.
- Gyötrök Ferenc.
- Jó, akkor kövessen.

Gyötrök Ferenc követte őket. Benéztek több helyre, de nem találtak semmi érdemlegeset. Egy kisebb szobában egy masször masszírozott egy szerencsétlent, aki jajgatott a kezelés alatt. A kis csapat rögtön belépett a szobába, megnézni, mi történik pontosan.

- Hát magát hogy hívják? - kérdezte fenyegetően Csingicsüngi, aki azt gondolta, kínozzák a jajgatót.
- Gyötrődök Ferenc. Máris felszabadul a hely, és megmasszírozhatom a hölgy izmait, ha ez a kívánsága - válaszolta a fehér köpenyes férfi.
- Jó, akkor kövessen. Itt vannak mind a ketten? Elrettentés céljából kövessenek. Majd ezt a kettőt kell rászabadítani a rablókra és a suhunokra - mondta többieknek. - Maga bána! Öltözzön már fel rendesen, mert így nem jöhet velünk - szólt rá az úszómesterre.
- És én? - kérdezte Gyötrődök Ferenc, akin fehér köpeny lengett.
- Maga is! Mozgás. Ezt a két alakot meg kell várnunk, amíg felöltöznek. Mit csináljunk addig?
- Itt a Tisza Étterem a sarkon. Ott ehetünk tiszai halászlét - javasolta Korpa Gyuri.

Mindenki egyetértett a javaslattal. Átmentek a Gellért Szállóból a Tisza Étterembe, de az út során Korpa Gyuri kissé lemaradt. Ugyanis meglátott egy, a magas házfalak tövében rejtőzködő árnyalakot, akinek mintha fekete lett volna a szája. Azt gondolta, hátha a fekete szájú lány.

- Kegyed? - szólalt meg reménykedve.

Büdös vagyok édes rózsám, mint egy szkunk,
Három korsó barna sört már megittunk.
A rengeteg söről nagyon ragadok,
Hajnalig én rózsám nálad maradok!

- Mit mondtál? Nálam? A múltkor nem ezt énekelted.

Én vagyok a bűz királylány,
Akit megevett a sárkány,
Ki is köpött azon nyomban,
Mert, hogy olyan rossz szagom van.

- Igen, ez volt az a jó dal. Nem is vagy бүдös. Hogy hívnak, szép leányzó, aki itt a falat támasztja? És mit csinálsz itt?
- Csak sorjában. Lukrécia a nevem, és rád vadászom. Ez a helyzet.

Korpa Gyuri tizenhetedikes tanuló és tábornok nagyon meglepődött. Főleg az fogta meg, hogy a lány rá vadászik. Talán vámpír, bár nem hitt a vámpírokban.

- Mondd csak, miért vadászol éppen rám? - kérdezte kíváncsian. Valami oka csak lehet, hogy Lukrécia éppen rá vadászik.
- Semmi az egész. Nem fog fájni. Csak hozzád akarok menni feleségül. Már rég kinéztelek férjnek. Még kell egy kicsit idomítani, de látom, hogy kiváló férj lesz belőled. Úgy fogsz ugrálni, ahogy én fűtűlök.

- Inkább te fogsz úgy ugrálni, ahogy én fütyülök - dühödött fel Korpa Gyuri, de miután kiszaladtak a szavak a száján, akkor jött rá, mit is mondott valójában.
- Most tehát megkérted a kezem - tájékoztatta Lukrécia. - A tiéd, nem kell megköszönni.
- Dehogy kértem - szabadkozott Gyuri. - Csak azt mondtam, hogy ugrálni fogsz, ahogy én fütyülök, de csak azért, mert azt állítottad, hogy én fogok ugrálni, ahogy te fütyülsz. Ez a helyzet.
- Nem kell a szívedre venni a dolgokat. Inkább hívj meg egy halászlére a Tisza Étterembe. A társaid már bementek, biztosan degeszre tömik magukat - mondta Lukrécia.
- Gyere velem - sóhajtotta Korpa Gyuri.

Lukrécia abban a pillanatban a karjába csimpaszkodott és vonszoltatta magát. Így sétáltak be az étterembe. A társaság tagjai mind őket bámulták. Különösen Csikori képedt el, aki egy hatalmas harcsa húsát harapdálta.

- Bemutatom Lukréciát - mutatott Korpa Gyuri a lányra.
- Ő lesz a férjem. Már megkérte a kezemet is - vihogott Lukrécia a többiekre. Közben a lábait és a kezét összetekerte.
- Üljetek le és egyetek - mondta Róbert, de közben alaposan megnézte a lányt. Nem is rossz. Ha ez a lüke Gyuri nem rontja el, akkor szert tehet egy menyasszonyra.

Róbert közben azért utasításokat adott Béka Bikának és Örök Öröknek, hogy jöjjenek a Gellért Szálló elé. Répa Kapa és Oda Buda hadnagyok továbbra is a légtérből segítették az akciót. Az egész műveletet váratlanul három szingli zavarta meg.

- Mi vagyunk a három szingli - mondta az egyik lány a három közül.

- Ha nem mentek el, békává változtok - mondta erre Csingicsüngi.

Lehetett valami a hangjában, ami a szingliket meghátrálásra kényszerítette. A szingli ugyanis igen veszélyes nőféle, gyakran nem is egyedül, hanem csapatokban támad.

Megérkezett a két vizes ember is.

- Gyötrök! - szólt Róbert.
- Én nem gyötrök - válaszolta Csikori.
- Gyötrök! - kiáltott most már nagyot Róbert.
- Én pedig nem gyötrök - morogta Csikori.
- Gyötrődök! - mondta erre Róbert.
- Mi bajod van? - kérdezte Csikori.
- Gyötrődök! - harsogta Róbert.
- Nekem nincs semmi bajom, nem gyötrődök - közölte Csikori.
- Akkor Gyötrök Ferenc és Gyötrődök Ferenc jöjjön ide, üljön le az asztalhoz és egyen egy jó halászlét! Van kifogásod ellene, kedves szirpán barátom?
- Csak egyenek, amit akarnak. Ja igen, az egyik a bálna - gondolkodott el Csikori.
- Van tiszai halászlé? - kérdezte Gyötrök Ferenc.
- Csak dunai halászlé van az étlapon - válaszolta Gyötrődök Ferenc. - Ettől is gyötrődnöm kell.
- Sebaj, együnk, ami van, aztán gyötrődhetünk, ha úgy tetszik - vigasztalta Gyötrődök Ferencet Gyötrök Ferenc.

Rendkívül finom halászelevet ettek. Volt benne ponty, ikra és haltej, meg erős paprika. Régebben három-négy napos halászlét adtak teljes áron, újabban azonban frissen készítették el a finom ételt. Volt még rántott ponty, rántott harcsa, amit Csikori evett meg, meg kecsge. Amikor mindenki jóllakott, elhagyták az éttermet. Csingicsüngi közölte, hogy megtalálta Franciska útvonalát, ami a Gellért-hegybe vezet.

Átsétáltak a szálló előtt a Gellért-hegy aljához. A sziklák meredeken zuhantak le a Gellért-térre, az aljukban nagy vasajtót találtak. A jó tündér kinyitotta az ajtót, amire rendőrségi és katonai riasztás történt a megfelelő központokban.

Három rabló is előbújt a kocsik közül, ahol eddig leselkedtek.

- Az úrhajósok sokkal butábbak a rablóknál - mondta egyikük.
- Nem hagytak itt őr a kocsijuknál. Ez is mutatja, milyen szervezetlenek - mondta a másik rabló.

Azonban amikor ki akarták nyitni Csikóhal ajtaját, rájuk szóltak, meglehetősen mord hangon.

- Fel a kezekkel! Itt a rendőrség! - Béka Bika és Örök Ökör éppen jókor érkezett a parkolóba, hogy elfogja a három banditát. Odafentről Répa Kapa és Oda Buda biztosította őket.

Az úrhajósok közben társaikkal behatoltak a Gellért-hegy gyomrába. Amint bezárult mögöttük a vaskapu, beborította őket a sötétség. Olyan mély sötétség volt, hogy még az elektronokat és pozitronokat is látni lehetett. De kisvártatva Csingicsüngi tündefényt varázsolt, aminek kékeszöld ragyogásában feltárult a Gellért-hegy gyomra.

Hatalmas barlangban álltak, közvetlenül a bejáratnál. Előttük sötét terem terpeszkedett, a magassága a sötétbe veszett. Jobbra a hegy sziklafala emelkedett fölfelé, balra azonban mélységes sötétség tátongott.

- Ha valaki itt leesik, csak palacsinta marad belőle - közölte Róbert.

Amint haladtak a mély sötétségben, de a tündefény által halványan megvilágított úton, egyszer csak egy vizes felülethez értek. A mélyben víz tükrözte vissza a fényt. Nem volt légmozgás, ezért a víz felszíne is mozdulatlanak tetszett. Tovább lépegetve egy kürtőhöz jutottak.

- Csak én és Gyuri megyünk fel, aztán meglátjuk, mi van odafenn - közölte Róbert. - Addig ti várakozzatok, de ne kószáljatok el, mert mérhetetlen veszélyek rejtőzködnek a hatalmas barlangban. Vigyázzatok Gyötrőkre és Gyötrődökre.

A kürtő sziklafalából vaskapaszkodók álltak ki, amelyeken a két úrhajós gyorsan feljutott a magasba. Egy csapóajtó zárta el útjukat. Róbert felnyomta a fedelet, egy udvar közepére jutottak. A házat a pesti oldalról jól lehetett látni, de csak kevesen tudták, hogy az udvarban lejárát van a barlangba. Az udvarban egy nagy kutya hörgött, de Korpa Gyuri leintette.

Az udvarból kimentek a kerítés ajtaján, aztán a Citadella falai felé vették lépteiket. A füves területet bokrok és kisebb fák tarkították. Amikor a Citadella falához értek, felmásztak a köveken. A kövek között nagy rések voltak, amelyekbe ujjakkal kapaszkodni, lábhegyükkel támaszkodni lehetett. Rövid mászás után az ablakokban voltak. Betekintve a Citadella belső terére nem tapasztaltak semmi érdekeset. A fal belső szegélyén fatákolmányon lehetett sétálgatni, de különben nem volt egyéb érdekes látnivaló.

- Menjünk vissza többiekhez - javasolta Korpa Gyuri.
- Jó. Te Gyuri! Téged elkapott a fekete szájú lány. Megigézett. Tudod, a Lukrécia! - mondta Róbert.
- Engem? Engem aztán nem - reagált a felvetésre Korpa Gyuri.

Visszamentek az udvarra. A házból kilépett egy idős hölgy. Illedelmesen köszöntek neki, majd a csapóajtón keresztül leereszkedtek a mélybe. Korpa Gyuri még a kutyát is megsimogatta.

Amikor leértek a kürtő aljára, feszülten kérdezték őket a többiek, hogy hol voltak, mit láttak. De csak azt mondták el, amit tényleg láttak, ezért semmi izgalmas eseményt nem tudtak felvonultatni érdeklődő közönségüknek.

- Van egy hosszú alagút, ami egy vasajtóhoz vezet - tájékoztatta őket Csikori, aki közben feltérképezte a barlang belsejét. Közben Gyötrök Ferenc és Gyötrődök Ferenc holtta vált, látva a beszélő macskát, ami néha tigris alakot vett fel. Ellenben Lukrécia magához ölelte Csikorit, akinek ez a bánásmód felettébb tetszett.
- Akkor haladjunk - kérte Róbert, mert igen aggódott az ő Franciskájáért.

XVI.FEJEZET: A SZABADSÁG-HEGY MÉLYE

Amint haladtak a hosszú alagútban, Csikori néha előre szaladt, nehogy meglepetés érje őket. A Szabadság-hegy mélye felé vitt az út. Olyan mélyen voltak a felszíntől, ahol a suhunok egészen biztosan képtelenek voltak megélni, ezért tőlük nem is kellett félni. Annál jobban tarthattak a mélység démonaitól, amelyek még a bolygó keletkezése idejéből származtak. A különböző démonok azonban régóta nem mutatkoztak. Valami történhetett velük, talán megijedtek az emberektől, vagy pontosabban a szellemirtóktól, akik nagy kedvvel irtogatták a rosszindulatú szellemeket. Csikori visszajött a feketeségből és tájékoztatta a többieket, hogy előttük messze egy ajtó nyílik.

Hideg és nyirkos volt az alagút, Csingicsüngi tündefénye azonban jól megvilágította a közvetlen útvonalat. Gyorsan haladtak a köves talajon, a dohos és áporodott levegő talán évtizedek óta mozdulatlanul állt a barlangban. Ahogy haladtak, Lukrécia rágógumit halászott elő valamelyik zsebéből.

- Huba Böbe rágó - kínálta a többieket.
- Miért ez a neve? - kérdezte a tündérkirálynő.
- Azért, mert a Huba és a Böbe rágja a leggyorsabban. De azért mi is rághatjuk. Frissítő hatása van, aloé és agávé anyagokból gyúrtak hozzá ízesítőket.
- Akkor adj nekem belőle - kérte a tündér.
- Nekem is - jelentkezett Csikori.

A többiek nem kértek. Csikori olyan csámcsogást végzett, hogy még a félholt démonok is felébredtek tőle a mélyben. Rettenetesen csámcsogott, nyelvével forgatta a rágógumi masszáját, közben nagyokat kezdett köpni maga elé.

- Tudom, hogy a rágógumit nem kell lenyelni, hanem rágni. Okos szirpán vagyok, amit mindenkinek elmondhattok rólam. Nem akarok dicsekedni, de nagyon okos vagyok. Még a rágógumit sem nyelem le. Hamarosan akadémikus leszek rágó csámcsogásból.
- Azt elhiszem - mondta Róbert.

Amint haladtak előre a sötét és nyirkos alagútban, a távolság egyre fogyott céljukig. Csikori csámcsogása jól elszórakoztatta őket. Az alagút végül elfogyott előttük és egy tágas terembe érkeztek. A terem túloldalán hatalmas kapu tátongott, amely előtt teherautók álltak. Az egyik oldal felől napfény szüremlett be a tágas terembe, arról érkeztek a teherautók rakományaikkal. A kapu mögött kivilágított alagút húzódott messze a mélybe. A bejáratától kezdve villanyautók közlekedtek, amelyekre átpakolták a teherautókról a szállítmányokat. A felpakolás után a villanyautók eltűntek a mélybe vezető alagútban.

A kis csapat a kapuhoz sétált, rövid szemlélődés után.

A kapuban a három fős magyar hadsereg egyik katonája állt őrt. A vállán hányavetien géppisztolyt viselt, szemében érdeklődés csillant. Különösen a nőket és a szirpánt nézegette, akit macskának nézett, természetszerűleg. A kis csapat a közelébe ért.

- Mit akarnak itt, ahol a föld mélyébe haladnak az autók? - kérdezte a katona.
- Be szeretnék menni - mondta Róbert.
- Akkor halljam a jelszót.
- Halljam a kérdést - mondta Róbert.
- Hová megy a Babi lón?
- Hívja őt már Babilon - vágta rá Róbert.
- Rendben, akkor bemehetnek. Csak nem Franciskát keresik? Elszaladt arra, lefelé a föld gyomrába, mert kergetett egy csomó banditát. Nagyon sietett.
- És maga miért nem állította meg a rablókat? - kérdezte neheztelve Korpa Gyuri.
- Nehéz ügy - válaszolta a katona. - Amíg mozgósítottam volna a magyar hadsereg másik két katonáját, addig a banditák vidáman elszaladtak volna az alagútban. Így nem mozgósítottam, a banditák meg vidáman elszaladtak az alagútban. De jaj lesz nekik, mert a késdobáló Franciska utánuk eredt. Én itt állok őrségben, nem mehettem utána.
- Nekem ne mondja, hogy a hadsereg csak három fős - ellenkezett Róbert.
- Nem is. Van pár százezer tiszt, de azok az irodájukban ülnek és totóznak. Azért fizetik őket.
- Mivé lett a magyar hadsereg! - kiáltott fel Róbert bánatában.
- Miért, mivé lett? - csodálkozott Csikori.

- Teljesen összement. Csak három főből áll.
- Majd én elmegyek katonának - ajánlkozott Csikori. - Akkor már négyen leszünk. Ne bánkódj, Róbert, majd jól öröködünk a kapukban. Esetleg Gyötrök és Gyötrődök is katona lesz.
- Kösz, Csikori. Te igazi barát vagy. De most menjünk be az alagútba. Ez ki van világítva, villanyautók is vannak.

Fogtak egy fehér színű villanyautót, amibe beültek. A kényelmes autóban tizenhat hely volt, tehát kényelmesen elfértek az üléseken. Csingicsüngi vezetett megint. A kormánykereket egyszerűen nem volt hajlandó kiadni a kezéből. Az alagút végét nem látták, messze a mélységbe vezetett a kivilágított útvonal. Vajon mi várja őket a hatalmas sziklákba vágott út végén?

Sebesen haladtak, de az aszfaltozott kövezetnek csak nem akart vége szakadni.

- Valami tréfás térbe kerülhattunk - riadt meg Korpa Gyuri.
- Azért nincs vége ennek az útnak.
- A nyavalyát kerültünk tréfás térbe - reagált Csikori. - Ez egy hosszú útvonal, és kész.

Hamarosan valóban az alagút egy városba torkollott. A városnak csak egy kis része volt kivilágítva, ahol néhány rakodó munkás dolgozott, pár autó gördült az utakon. Raktárakat láttak, rengeteg élelmiszerral, konténerekkel, távolabb paloták bejáratai sejlettek a gyenge fényben.

- Helló, uram, mi ez a város? - kiáltott oda Róbert az egyik munkásnak.
- Nem tudja? Ez a kormány búvóhelye, ha támadás érné a kinti várost. Itt élédegélhetnének pár száz évig, amíg az idegenek tovább nem állnak. Enné meg őket a nyavalya - mondta a munkás.

- Már kit enne meg a nyavalya? - kérdezte Csikori. - A kormányt, vagy az idegeneket?

A munkás azonban nem válaszolt, hanem hátravetette magát, amint meglátta a beszélő szirpánt.

- Csak úgy tesz, hogy megijedt tőlem - morogta Csikori. - Mi van bennem annyira félelmetes, hogy kiborulnak az emberek, ha meglátnak, azt nem tudom?
- Csak annyi - csicseregte Lukrécia, - hogy beszélsz. Az emberek nem szokták meg a beszélő macskákat.
- Mit mondtál?
- Óh, dehogy, azt mondtam, hogy beszélő szirpánt. Gyere ide az ölembe, hogy megsimogassalak - mentegette magát Lukrécia.

Csikori rögtön Lukrécia ölébe ugrott. Úgy látszik, nagyon megkedvelte a fekete szájú lányt, aki szemet vetett Korpa Gyuri tábornokra.

Ekkor, a rejtelmes földalatti városban, egy sötét zugból egy rémületes fekete démon emelkedett ki és öltött testet a levegőben. Vékony nyolc karja kitines cserebogár lábra hasonlított, a lábak végén kaszák meredeztek. Feji részén elől hegyes állkapcsokat hordozott, az állkapcsokban félelmetes fogak meredeztek, amelyekről undorító mérges nyál csepegett. Teste csillogott a fényben. Olyan volt, mint egy hosszúkás hajó, amelynek az elején egy orros sisak emelkedik. Dermesztő hideg terjengett belőle, amit ez a hideg elért, azonnal megfagyasztotta.

A démon azt gondolta, hogy röviden végez a betolakodó csapattal. Nyolc lába végén lévő kaszáit lóbálva lassan araszolt előre, mert lépkednie is kellett, de a kaszák saját lábát is elvágták volna, ha nem óvatos.

Csikori szája mosolyra húzódott: - Egy démon! Mindjárt széttépem!

- Kezdheted - javasolta a jó tündér.

Csikori kiugrott Lukrécia öléből és a démon felé közeledett. Úgy tett, mintha csak véletlenül járna arrafelé, de a karmait méteresre növesztette. Amint a démon felé oldalgott, a szörnyeteg is észrevette. Lába végén lévő kaszáit csapkodta a levegőbe, fogait is csattogtatta.

Csikori hirtelen megnőtt. Rettenetes karmait a démonba vágta, fogaival hatalmas részeket szakított le a démon testéről. A küzdelem nem tartott sokáig. Csikori olyan gyors volt, hogy mozdulatait a démon követni sem tudta. Néhány félelmetes csapás, és a démon cafatokra volt szabdalva. Amint a démon haldoklott, Csikori megkérdezte tőle:

- Ki küldött, démon? Ha megmondod, meghagyom az életedet, visszamehetsz a fészkedbe.
- Három démongyerekem van, engedj el - kérlelte a legyőzött démon.
- Eredj akkor - utasította a démont Csikori. - De többet ne lássalak meg ezen a létszférán, mert nem állok jól magamért.

A démon összeszedte széttépett testrészeit, maradék erejével visszahanyatlott a sötétségbe, közben hálát rebegett Csikorinak.

- Akkor most merre induljunk? - kérdezte a jó tündér.
- Együnk valamit - javasolta Csikori. - Annyi finom étel van itt, hogy nem szabad elmenni éhesen mellettük.

Csikori karmaival hamarosan egy csomó konzervet felnyitott. A sonkának volt a legnagyobb keletje, de ettek süteményeket, leveseket, mint feketelevest, amiben rengeteg marhahús volt, pörkölteket és minden egyebet. Gyötrök és Gyötrődök úgy falt, mintha sosem evett volna.

- Csak nem baj, hogy eszünk? - kérdezte az egyik munkást Csikori.

- Dehogy baj! Csak egyen uraságod annyit, amennyi jólesik. Elképesztő, ahogy a démonnal elbánt.
- Ja, igen. Ha megint démon probléma lépne föl, akkor hívjanak. Gyuri, add meg az elérhetőségedet, mert te könnyen szólni tudsz nekem.
- Köszönöm, hogy nem neveztl tűnának, Csikori. - Majd megadta a mobilszámát.

Az étkezés után a munkások megmutatták, Franciska melyik alagúton üldözte tovább a banditákat, amelyen ők is elindultak. De megint gyalog, mert azon a földalatti járaton sem villanyautó, sem kisvonat nem tudott közlekedni. Pedig az egyik járatban kisvonat álldogált, amire Csikori nagyon szeretett felülni. De le kellett tennie vágyáról és gyalog volt kénytelen lépkedni a szűk és sötét alagútban.

XVII.FEJEZET: TÜNDÉRSZIKLÁK

Amint rótták a kilométereket a föld alatt, úgy lett kedélyük egyre borongósabb. Csingicsüngi tündefénye segített valamit, de a halvány fény csak a haladási irányt mutatta meg.

- Meddig kell még menni? - kérdezte ingerülten Lukrécia. - Kezdek elfáradni. Fel vehetnél a hátadra Gyuri!
- Csikori megmondja, meddig kell még menni - ajánlotta Gyuri.
- Már nem sokáig - töprengett a szirpán. - Ugyan erre még sosem jártam, de az alagutak jellegzetessége, hogy egyszer befejeződnek, új alagútba futunk, vagy a kijáráshoz jutunk el, ha akarjuk, ha nem.

Valóban, végre egy kijáráshoz érkezettek, amit sűrű bozót fedett. A kijáratnál megálltak és kikandikáltak a szabadba.

- Van odakinn valaki? - kérdezte Lukrécia suttogva.

- Nem látok senkit - suttogta szintén Korpa Gyuri.
- Állj! Én látok valamit - morogta Csikori. - Te is látod, ó, tündérkirálynő?
- Ezért kapsz. Minek neveztél? Persze, hogy látom!
- Jaj, bocsáss meg! - könyörgött Csikori.
- Mi van odakinn? - kíváncsiskodott Lukrécia.
- Egy rakás suhun. Egy egész hadosztály. Éppen itt, ebben a szűk kis völgyben - mondta Csikori.
- Akkor hogy megyünk ki? - ijedt meg Lukrécia. - Ezek a suhunok az ellenség, ha jól tudom.
- Ne aggódjon senki - jelentette ki Csikori. - Nem kell visszafordulni, megtenni a sok kilométert a föld alatt. Rám mindenki számíthat, akit a barátomnak tekintek. Ti itt elbújtok, és megvárjátok, amíg szét nem kergetem ezt a rengeteg suhant. Aztán előjöttök a hegy alól, és mehetünk tovább. Már én is nagyon szeretném megtalálni Franciskát.

Miután ebben megállapodtak, Csikori kiment a barlangból a völgybe. Rengeteg rohángászott, ugrált, csapkodott, aminek hamarosan meg is lett az eredménye. A suhun sereg menekülőre fogta. A halvány ködpamacsok felemelkedtek a füves és bokros völgyből és elszálltak más területekre. Csikori a barlang bejáratához sétált és bekiabált a bozótos nyiladékba.

- Kijöhettek!
- Várjunk csak - kiáltott fel Lukrécia. - Előbb kiszámolom, hogy ki menjen ki először, aztán másodiknak, és így tovább. Ha így megyünk ki, biztosan szerencsénk lesz.

- Ha te mondd - hagyta jóvá Csingicsüngi.

Lukrécia számolni kezdett:

Ecc, pecc, hecc,
Ki-me-hecc,
Holnapután
Kiskedden meg
Be-jö-hecc,
Lesz nagy hecc!

- Csingicsüngi mehet ki - jelentette ki Lukrécia.

Újra számolt. Most Róbert mehetett ki. Aztán kiszámolta Gyötrök Ferencet és Gyötrődök Ferencet is, akik kimentek a nyíláson.

- Ketten maradtunk. Nincsenek valamilyen szándékaid? - kérdezte Korpa Gyurit.
- Nincsenek. Miféle szándékaim lehetnének?
- Tudod te azt - jelentette ki Lukrécia, ellentmondást nem tűrő hangon.
- Most kimehetsz.
- Csak utánad - udvariaskodott a tábornok úrhajós.
- Jöttök már? - rivallt rájuk Róbert, aki nem győzte türelemmel a várakozást.

Nagy nehezen kijöttek végre a barlangból. Csingicsüngi megértően arany és ezüst csillagporral szórta be Lukréciát.

- Ezt most mért kaptam?
- Jutalomból - mosolygott a tündérkirálynő.

Mivel a jutalom okát senki sem értette, ezért nem is firtatták. A Normafától északra voltak, az Anna-réten és Szt. Anna kápolnán is túl, a Disznófő-forrás közelében. Itt húzódott a Tündérhegyi út, amin végigmentek.

A Tündér-hegyhez jutottak, aminek közvetlen közelében állt a Tündér-szikla. A Libegő a Tündér-sziklától csak kicsit volt arrébb. Ezen a sziklán tündérek szoktak találkozni, amint azt mindenki tudja. Ezért kapta a nevét is. Amikor a kis csapat a Tündér-hegyhez ért, Csingicsüngi közölte: - Valaki áll a Tündér-sziklán.

A többiek befogták a szájukat, még Csikori és Lukrécia is. Lassan bandukoltak előre, amíg a Tündér-hegy mellett el nem mentek és meglátták a Tündér-sziklát. Valóban, egy szürke köpenyes magas alakot láttak, aki az ácsorgás nehéz sportját gyakorolta. Amint közelebb értek, látták, hogy egy király ácsorog a szikla tetején.

- Üdvözöllek, férjem - köszöntötte a sziklán álldogáló királyt Csingicsüngi.
- Én is téged, feleségem. Aggódtam érted, ezért megjelentem a Tündér-szikla tetején. Tudtam, hogy erre jöttök, a sziklán elhelyezett térkapu meg jól működik, nem rozsdásodott meg, ezért jöttem ide - mondta a tündérkirály, akinek csodálatos korona ragyogott a fején.
- Ne aggódj, a dolgok rendben mennek a maguk útján - mondta a feleség.
- Akkor jó. Megyek is, sok a munkám. Ha bármi probléma van, azonnal üzenj, rendben?
- Rendben.

A király leugrott a szikláról, megcsókolta a királynőt, majd a térkapun keresztül eltávozott a bolygóról. Egy ideig csendben várakoztak, aztán megszólalt Lukrécia.

- Olyan izgi volt.
- Mi volt ebben izgi? - kérdezte Csikori.
- Egy király meg egy királynő, neked nem izgi? - replikázott a fekete szájú lány.

- Na jó, hagyjuk - morogta Csikori. - Én minden nap egy csomó királyt, meg királynőt látok, te meg egész életedben is csak egyet, kettőt. Így már érthető az izgalmad.
- Engem viszont a Tündérsziklákon lévő térkapu érdekel - jegyezte meg Korpa Gyuri.
- Most mennünk kell - jelentette ki Csingicsüngi. - Megtaláltam megint Franciskát!

XVIII.FEJEZET: SUHUNOK A LÉGTÉRBE

A gázlények támadása lassan akadozni kezdett az egész vizes bolygón. A védelem erői egyre hevesebb ellentámadásba mentek át. Sok suhanó suhun egyszerűen felolvadt az esőzésekben, záporokban, zivatarokban. Ugyanis ennek a bolygónak az időjárása kiszámíthatatlan volt. Kellemes napsütés után váratlan zuhé következhetett, ami a suhun csapatokra nézve végzetesnek bizonyult. Másrészt a védelem olyan fegyvereket vetett be, amelyek a suhunokra kész természeti csapást jelentettek.

Huhurr főtábornok kezdte belátni, hogy az invázió nem sikeres. Ami nem sikeres, azt be kell fejezni. Van még bolygó az űrben elég. De nem ez volt a fő oka lehangoltságának, amitől egyenesen szenvedett.

- Buherra herceg, tudnod kell, hogy egyenesen szenvedek - tájékoztatta a herceget Huhurr főtábornok.
- Aztán mitől?
- Ettől a lótól. Ilyen mérhetetlenül ostoba lóval még soha sem találkoztam. Tiszta kínszenvedés az életem, amióta a nyakába ültem.
- Nekem is hasonló szenvedéseim vannak, Huhurr főtábornok. Már alig bírom elviselni a lovamat, ezt a Féleszü Pájpót. Ilyen rettenetes féleszüvel még sosem találkoztam. Nem is gondoltam, hogy létezhet ilyen mérhetetlenül buta lény - mondta bánatosan Buherra herceg.

- Salamala hatvannegyed! - üvöltötte Huhurr. - Jól érzi magát a lován? És az osztaga?
- Ha szabad elmondanom, mérhetetlenül szenvedünk, uram, Huhurr főtábornok.
- Aztán mitől?
- Csak a lovaink rettenetes ostobaságától, uram. Ha szabad mondanom - válaszolta Salamala hatvannegyed.
- Na jó, egy kis idő múlva itt hagyjuk ezeket a rettenetes lovakat - mondta Huhurr.
- De mi lesz az invázióval? - lepődött meg Buherra herceg.
- Ennyire buta lények által lakott bolygó nekünk nem kell. Vagy azt gondolod hercegem, hogy ez a bolygó jót tesz a suhunok népének? Ezek a bolygólakók olyan mérhetetlenül fertőzőek a butaság betegségében, hogy egész hadseregünk hamarosan teljesen megbutil, és akkor nekünk befellegzett. A katonáink butábbak lesznek, mint a Bruhuru bolygó kruhamuhu nevű emberei, pedig azok a Világegyetem legbutább lényei. Nincs hozzájuk senki sem fogható, csak ezek az izék. Egy óráig ülnek egyhelyben, amíg bekapnak egy kövér olajférget.
- Azért még várjunk. Tegyük egy kísérletet, hátha okosabb lovakra találunk - mondta Buherra herceg.

Eközben a lovak, vagyis Lynkóczi Frédy és csapata, sebesen menekült Franciska kései elől. A késdobáló lánynak valahol sikerült elragadnia egy csomó kést valamelyik pultról, és most a késekkel fenyegetőzött. De amint megállt és célozni kezdett, a banditák úgy szétfutottak, mint a patkányok a lecsapó réti sas elől.

- Szaladjunk, Féleszű, ha kedves az életünk - lihegte Frédy.
- Nekem nem kedves az életem, hanem egyenesen imádoztam - lihegte Féleszű Pipe.

- Itt a csapatunk mögöttünk?
- Itt, hol is lenne máshol.
- Na most talpnélküli csizmámmal rálövök Franciskára. Ha nem talállok, akkor fussatok gyorsabban - lihegte Lynkóczi Frédy.
- Inkább fizessük le Franciskát. Adjunk neki ezer kretént - javasolta Féleszű.

Egy kés süvített el a levegőben. A megsebzett suhun sivítózza esett le a földre.

- Elfogy a seregünk, ha ez így megy tovább - sápítózott az egyik suhun vezető.

Futottak a banditák, utánuk Franciska. Elektromos Róbert és barátai meg a banditákat követték.

- Azon nyomban gyere ide - óbégatott váratlanul Lukrécia, aki beütötte a lábát egy kőbe.
- Ki menjen oda? - kérdezte körbe nézve Csingicsüngi.
- Korpa Gyuri!

Korpa Gyuri felriadt gondolataiból a monoton üldözés egyhangú futása közben.

- Mi? Mi az? Milyen azon nyomban?
- Azon nyomban - görbült sírásra Lukrécianak a szája. - Hát már nem szeretsz? Éppen most kérted meg a kezemet, és már el is hagysz? Jó, hogy nincs még nyolc gyerekünk.
- Milyen nyomban? - kérdezte Korpa Gyuri, a többi szöveget figyelmen kívül hagyva.
- Azon nyomban...

Korpa Gyuri vizsgálni kezdte Lukrécia nyomait. Bár erősen nézte a nyomokat, az egyik nyomban egy eltaposott hernyót is felfedezett, mégsem találta fel magát. Mi lehet az „azon”? Valamin rajta, a nyomokon rajta, ezen töprengett.

- Gyere ide, fáj a lábam, vegyél fel - parancsolta Lukrécia.

Mit volt, mit tenni, Korpa Gyuri felvette a hátára a hölgyet. Vajon egész életében majd a hátán fogja hurcolni, mint testének egy kinövését? - mélázott a rejtélyes lehetőségeken.

- Na végre, hogy szót fogadtál - duruzsolta Lukrécia Korpa Gyurinak.
- Elvárom, hogy ezután mindig engedelmeskedj majd nekem.

- Jó, jó, ne legyél annyira oda, hogy segíték egy bajba jutott lánynak. Máskor is megtettem már.

- Micsoda? Ezt nem teheted!

- Ledoblak, ha nem nyugszol. Most megyünk és megmentjük Franciskát.

- Tud Franciska vigyázni magára. Inkább velem foglalkozz.

- Nem foglalkozom veled, mert fekete a szád. Különben is a hátamon cipellek, az neked nem elég?

- Nem - akaratoskodott Lukrécia.

A hátuk mögött Csingicsüngi és Csikori kedélyesen egymásra mosolygott.

Amint futottak, az egyik vendéglő fölött a cégérre az volt írva: Ló Hugi Ivó.

- Milyen furcsa ivó név - álmélkodott Csikori.

-

- Te tudsz olvasni, Csikori? - kérdezte Lukrécia.

- Természetesen tudok - sértődött meg Csikori.
- Majd egyszer bemegyünk a Ló Hugi Ivóba, de nem most - tájékoztatta a társaságot Róbert.

Csikori erre megjegyezte:

Hígan isszuk a port,
Vígan rúgjuk a bort!

Ezt már Róbert nem hagyta szó nélkül:

Hígan isszuk a bort,
Vígan rúgjuk a port!

- Ha te most bort iszol, Róbert, és nem port, akkor neked van igazad. Szólhatnál már az önjáró Rolls Royce kocsidnak, amelyiknek Csikóhal a neve, hogy jöjjön már értünk. Kezdem unni ezt a sok futást - dohogott Csikori.
- Milyen igazad van! Máris szólok neki.

Gyötrök Ferenc és Gyötrődök Ferenc, a bálna, lassan kezdett lemaradozni. De szerencsére Csikóhal hamar megérkezett. A Tündér sziklától a Belvárosig futottak, ahol már a száz emeletesnél nagyobb házak sorakoztak. Franciskát is utolérték, a banditák meg szétfutottak, amint meglátták Róbertet, de valószínűleg a méretes tigristől ijedtek meg jobban, mint Róberttől.

XIX.FEJEZET: A DÖNTŐ FÜSTÖLÉS

Miután a hosszú üldözés befejeződött, Róbert összegyűjtötte csapatát. Béka Bika és Örök Ökör mellett meghívta Répa Kapa és Oda Buda hadnagyokat, Gyötrök Ferenc és Gyötrődök Ferenc is velük tartott. Felmentek a lakásába és megbeszélték, mitévők legyenek most, hogy Franciska megkerült.

- Szia hugi - mondta Franciska.

- Szia nővérkém. Mi járatban vagy erre? Csak nem az én Korpa Gyurimra fáj a fogad?
- Nem, dehogy. Az én választottam Elektromos Róbert, ha nem tudnád az okos fejjeddel. Ronda fekete a szád.
- Jól van, na. FigyeljeteK ide, főleg te, Csikori. Feladvány következik:

Ennek a kislánynak három feje van,
Minden fején éppen három szeme van,
Mennyi az összesen, mennyi a szeme?
Nem tudok számolni, bánja a fene!

Lukrécia elénekelte a feladványt és várakozva nézett körbe.

- Négy szeme van - mondta Csikori.
- Nem talált - örült meg Lukrécia.
- Akkor hét.
- Ez sem jó.
- Talán kilenc? - kísérletezett Csikori.
- Nem jó, nem jó - dalolgatott Lukrécia. - Tizenegy a szeme.
- Állj - szólt közbe Csingicsüngi. - Csalni nem ér. Lukrécia most béka leszel, ha nem tudod megindokolni, miért van a kislánynak tizenegy szeme, amikor nyilvánvalóan csak kilenc szeme van!
- Azért, mert van két tyúkszeme is - ijedt meg Lukrécia.
- Ez így nem ér, mert nem szótted bele a találós kérdésbe a két tyúkszemet. Mész békának.
- Kegyelmezz meg Lukréciónak, hiszen olyan buta - kérte Csikori, a fekete szájú lány pártjára kelve.

- Buta vagy, Lukrécia? - kérdezte fenyegető hangon Csingicsüngi. - Vagy csak te akarsz minden áron mindig nyerni és győzni?

Lukrécia egy ideig nem tudott megmukkanni. Minden szem rá szegeződött, és várták a választ. A válasz végül mégis megszületett.

- Buta vagyok inkább, mint béka - nyöszörögte Lukrécia.
- Nem olyan rossz békának lenni - mondta Béka Bika.
- Beszéljünk inkább a háborúról, ami az emberiség ellen folyik - javasolta Csingicsüngi.
- Hát jó, beszéljünk - nyugodott bele Róbert, s vele együtt a többiek is figyelni kezdtek.

Ekkor azonban csengettek a bejáratnál. Odakinn, az ajtó előtt állt az egész bandita sereg, előttük pedig Lynkóczi Frédy, kezében égő cigarettával. Amikor Róbert ajtót nyitott, a banditák láthatólag összementek, mert meglátták odabenn a nagy csapat embert és a szirpánt, aki éppen kinyújtózkodott. Lassan elefánt nagyságot ért el, csak tigris formában.

- Micsoda feltűnő dolog! Égő cigarettával akarnak bejönni a lakásomba! - kiáltotta Róbert.
- Biztosan a cigaretta a titkos fegyverük. Vagy csak ekkora bunkó - találgatta Korpa Gyuri, tizenhetedik osztályos tanuló és tábornok.
- De nekünk is van titkos fegyverünk - mondta Róbert. - Gyűjtsunk rá!

Előszedte a cigarettás dobozokat és mindenkinek adott egy szálat a saját táborában. Veszett füstölés kezdődött.

Miután már mindenki füstölt, megszólalt a szirpán.

- Én is kérek - közölte csikorgó hangon, és kivett egy cigarettát a felnyújtott dobozból. - Előbb adj egy kis tüzet, aztán engedd be azt a kinti népséget.

Róbert szólni sem tudott a meglepetéstől, de előbb tüzet adott, aztán beengedte Lynkóczi Frédyt és bandáját a lakásba.

- Tárgyalni szeretnénk! - jelentette ki Lyn Fred, miután minden helyet elfoglaltak a lakás nappalijában. Mintegy kéttucatnyian voltak, de ennyi embert Csingicsüngi egy pillanat alatt békává változtathat, ezért nem kellett mitől tartani.
- Az ellenség azt az ajánlatot adja általunk, hogy megkíméli az életeteket, ha átadjátok azt a kis mosómedvét. Ha átadjátok, akkor visszavonulnak a megszállt emberekről, így azok ismét szabadok lehetnek. Ha viszont nem fogadjátok el az ajánlatukat, akkor a suhunok bevetik ellenetek a titkos fegyverüket, amellyel minden földit térdre kényszeríthetnek. Nos, mi a választotok? - Lynkóczi Frédy várakozóan tekintett Róbertre.
- Ajánlat elvetve - mondta Csikori. - Különben sem vagyok mosómedve - és egy bodros füstkarikát fújt ki a szájníylásán.
- Hallottátok - nyugtázta Róbert. - Van még kérdés? - és gomolygó füstpamacsokat kezdett eregetni.
- Szívhatom én is a cigimet? - kérdezte a vendég Lyn Fred.
- Csak tessék.

Mindkét tábor szorgalmasan fújta a füstöt a másik oldal felé. A szoba csakhamar füsttel lett tele. Csakhogy! A Föld titkos fegyvere elsőrangú csúcstermék volt, amit a tündérek, szirpánok és más űrbéli népek hoztak létre. Lynkóczi Frédy füstje közönséges bóvli volt.

A csata nem tartott sokáig. A füst hatása leírhatatlan eseményeket indukált.

A banditák hátáról gázlények ereszkedtek a padozatra, lassan teljesen felöltötték az alakjukat, láthatóvá váltak. Az összes suhun, mint ha idióta lenne, vihogott, röhögött, kacarászott és nevetett, némelyik ordítva hahotázott. Rázta őket a nevetési görcs, rájuk jött az öt perc. És tökrészeg lett az összes.

Az embereknek vizionálni kellett volna az ellenség füstjétől, de valahogy nem jött össze a hatás. Mivel a banditák látták, hogy vesztesre állnak, gazdáik a parkettán fetrengenek, kérdően Lyn Fredre tekintettek, vajon most mitévők legyenek? Lyn Fred felordított, mert egyik tolakodó társa rálépett a lábára. Az ordítást a többiek támadásra való parancsnak értelmezték.

Kitört a verekedés. Nyolcszáznegyvenhét pofont kaptak a banditák, aminek hatására futásra vették a dolgot, ám a gázlényeket ott hagyták a szőnyegeken röhögni. Csingicsüngi mosolygott, és minden banditát félig békává változtatott. Aztán később visszaváltoztatta őket.

- Ezzel megvolnánk - mondta Róbert. - Gyuri, hívj pár rohamkocsit és vitesd be a félbékákat. Béka Bika, te vagy a felelős a banditákért. A rihegő röhögő kerge birkákat meg tegyük sörös és boros palackokba.
- Én kerge... biirka... ühüh - üvöltötte Huhurr fetrengve, - biíirrkahahaahaha... jaj nekem, nem bírom, hihí, hahá, huhú, kergehehehe hihí birka, hihí, jaj nekem, ekkora marhaságot, suhun birka, hihí, huhú...
- Láncoljátok meg őket. Olyan helyet válasszatok, amelyiken kulcslyuk sincs. Légmentesen záródjon a zárkájuk.
- Nem lehet őket megláncolni - sóhajtott keserűen Örök Örök, miután az egyik suhun kinövését, amit karnak nézett, bilincsbe akart verni. De a suhun könnyedén kihúzta a kinövését a bilincsből. Örök Örök szerzett egy nyakláncot Franciskától, de a nyakláncból is kibújt a suhun, miközben fetrengve nevetett.
- Tegyétek őket befőttes üvegekbe - javasolta Csingicsüngi.

Érdekes, de a suhunokat könnyen befőttes üvegekbe lehetett gyömöszölni.

Huhurr főtábornokkal való tárgyalásokat Csikori vezette, aki rendkívül szigorú volt a suhunokkal szemben. Megkövetelte a suhun hadsereg elit katonáitól, hogy szolgáljanak számára párnának. Miután jól kihemperegte magát a suhunokon, azok sóhajtozva kérték, hagyja abba kínzásukat.

- Merészeltek erre a bolygóra jönni, ha elengedünk benneteket?
- Soha, de soha. Már amúgy is menni akartunk Lynkóczi Frédy miatt. Mérhetetlenül buta lovaknak bizonyultak a bandita nevű emberek - mondta Huhurr.

Időközben kiderült, hogy a suhunok meggyógyítják a drogosokat. Akinek a nyakára ül egy suhun, és ott marad legalább hat óráig, az a személy soha nem fog drogokhoz nyúlni. Ezért Róbert tárgyalásokba kezdett Huhurral, hogy hagyjanak a Földön egy nagyobb osztagot, amelynek tagjai kifejezetten lovagolhatnak majd a kábítószeresek nyakán, ezzel meggyógyítva őket. Az osztag parancsnoka Buherra herceg lett, aki megszerette a gyógyítást.

A suhunok eltávoztak a Földről, a veszély megszűnt. Ekkor megérkeztek a vizes lepedők, de már nem volt kire ráhúzni a vizes lepedőket.

XX.FEJEZET: BOLDOGÍTÓ IGENEK

Méltóságos és megható orgonazene szólt a Duna-parti Benedek-rendi templomban. Az esküvő végén a násznép lassan hömpölygött kifelé a templom ajtaján, elől az eskető pap, két oldalán az ifjú házaspár lépkedett. Az úrhajós hadosztály tisztjei álltak dízsorfallal. Amint kiérték a templomból, az égből irdatlanul hatalmas építmény, egy csillagváros ereszkedett alá.

Az ünneplők ünneplő cipőit és a cipők által tartott lábak között egy kicsi szírpán furakodott az ifjú házaspár mellé. Amikor Franciska hátra fordult és feldobta a menyasszonyi csokrot, a szírpán lökdösődve segítette Lukrécia a csokor elkapásában. Pár menyasszonyjelöltet arrébb lökött, aminek hatására Lukrécia elkapta a virágcsokrot. Amikor már a kezében volt a csokor, Korpa Gyurihoz fordult.

- Most elkaptalak - mondta.
- A csokorhoz beszélsz? - kérdezte megütközve a tábornok.

- Dehogy a csokorhoz, hanem hozzád!
- Valami nem stimmel, én itt vagyok, csak a csokor van a kezében.
- Neked nincs semmilyen képzelőerőd? Egy kis költészet, absztrakció, az hiányzik belőled. De nagyon.

Az ünneplő sereg mind az ifjú párra figyelt. A szirpán hangosan beszélni kezdett.

- Hé, Franciska, Róbert! Hé, hő, ifjú házások! Én Csikori, szirpán herceg, meghívom az ifjú párt a vezérhajómra egy nászutazásra. Napfényben fürdő tengerpartok, vízesések, mászkáló cikászok, kitűnő koktélok és ételek, és amit még kívántok. Csak ne vakargassátok a fülem tövét, mert azt nem bírom. És visszafelé se simogassátok, rendben? Cél a Galaxis! Kívánok nektek boldogságot, gyermekáldást, nem kevesebbet, mint a szirpán családoknál szokás.
- És mennyi lenne az? - érdeklődött Róbert.
- Mennyi is? Egy szülés az nem szülés, nekem tizenkilenc testvérem van.
- Jaj, annyi gyerek - sikantott fel Franciska, mire Róbert megnyugtatólag megölelte ifjú nejét.
- Elég lesz a fele is. Csikori, megmondhatnád, mi az a hatalmas valami odafönn? Már többen kérdezősködnek felőle. Meg néhányan attól félnek, hogy a fejünkre esik.
- Óh, óh, nem esik a fejünkre. Az én személyes vezérűrhajóm jött el értünk. Azért nagy, hogy kényelmesen utazzunk.

Az ünneplő tömeg előbb a lakodalomra vonult, mielőtt az ifjú pár elszállt volna az űrben. Monggy Tyai Matyi volt a lagzi levezetője, Boros Ferenc az italfelelős, pincér barátaival együtt. Franciska kései a szakácsoknak jutottak.

Lynkóczi Frédy töprengve Féleszü Pipéhez fordult. - Te Pájp, menjünk mi is úrhajósnak.

- Mit mondasz, főnök?
- Süket vagy? Menjünk az egész csapattal úrhajósnak. Mi is röpködhetnénk az úrben.
- Nem jó ötlet.
- Aztán miért nem?
- Minden nap mosakodni kell. Meg mi lenne az ágyús cipőddel?
- Te csak ne aggódj a cipőmért. Jelentkezünk úrhajósnak. Vagy akarsz egyet?
- Rendben van, Főnök. Megyünk úrhajósnak. Szegény úrhajósok!
- Mit nyöszörögsz?
- Semmit, Főnök. Csak azt, hogy milyen jó lesz az úrhajózásnak.

A vizes lepedők királya, Vizes Lapedő is sok boldogságot kívánt az ifjú párnak. Még Kalmár Jotka is megjelent az esküvőn.

Mintegy kéttucat Uránusz-lakó tapsolta meg a fiatalokat. Rengeteget ittak a lagzin, de igazságérzetük sértetlenül megmaradt.

Elbúcsúztak a szülőktől, testvérektől, rokonoktól és barátoktól is. Csikori folyamatosan sürgette őket, mondva, a vezérhajónak nagyon sokba kerül ilyen alacsonyan lebegni.

- Menjünk akkor - unszolta Róbertet és Franciskát. - Csingicsüngi szállj be, hátha máris elindul a mi kedves párunk.

Végül az ifjú házaspár, dübörgő tapsvihar közepette, felmászott a csillagvárosba. Csikori szirpán herceg Korpa Gyurit biztatgatta.

- Üzenj, ha összeházasodtok Lukréciaával. Feltétlenül eljövünk Csingicsüngivel, és bocsi, hogy tunyának neveztelek. Te is jöhetsz hozzánk nászútra, ez már csak természetes.

Csikori megölelte Korpa Gyurit, kezét csókolt Lukréciaának, majd az összes harcostársának megveregette a vállát, mondott néhány biztató szót. Még a banditáknak is kedélyesen intett, akik kigyógyultak bűnöző életmódjukból. Ezután ő is felmászott a csillagvárosba, amely a fák magasságáig ereszkedett le.

A fák lombja megrezdült, amint az irdatlanul nagy úrbéli jármű, ami Portugáliától Kamcsatkáig ért, lassan felemelkedett és eltűnt az űr mélységeiben.

A dolgok végül mindig elrendeződnek. Franciska és Róbert, mint a csillagváros díszpolgárai, csodálatos nászutazásra indultak a Tejútrendszer mélységeibe. Színorgiákban pompázó ködöket nézegettek, pörgő pulzárokat, és gyönyörű spirális galaxisokat. Ámultak az űr szépségén, ami bevezetője volt Csikori bolygójának szépségeihez. Emlékezetes nászutazáson vettek részt.

A banditák élete is megváltozott.

Korpa Gyuri és Lukrécia története azonban csak most kezdődött igazán.

A sorozatban következik:

A Vezér legendája
Möndölöcskék és más versek
Tanulmányok és elmélkedések